

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
LIFE'S TOO SHORT

ABBY JIMENEZ

“JIMENEZ IS A TRUE TALENT!”—EMILY HENRY,
#1 *New York Times* bestselling author

Part of Your World

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
LIFE'S TOO SHORT

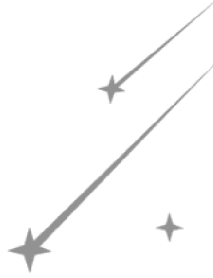
ABBY
JIMENEZ

"JIMENEZ IS A TRUE TALENT!"—EMILY HENRY,
#1 *New York Times* bestselling author

*Part of
Your World*

Part of Senin dünyan

ABBY
JIMENEZ

FOREVER

New York Boston

Bu kitap kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylara, yerlere veya yaşayan veya ölü kişilere herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2022, Abby Jimenez'e aittir.

Okuma grubu kılavuzu telif hakkı © 2022, Abby Jimenez ve Hachette Book Group, Inc.'e aittir.

Kapak tasarımı ve çizimi Sarah Congdon'a ait. Kapak telif hakkı © 2022, Hachette Book Group, Inc.

Hachette Book Group, özgür ifade hakkını ve telif hakkının değerini destekler. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptaki materyalleri (inceleme amaçları dışında) kullanmak için izin istiyorsanız, lütfen iletişime geçin. izinler@hbgusa.com. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza kadar

Hachette Kitap Grubu

1290 Amerika Bulvarı, New York, NY

10104 read-forever.com

twitter.com/readforeverPub

Birinci Basım: Nisan 2022

Forever, Grand Central Publishing'in bir markasıdır. Forever adı ve logosu, Hachette Book Group, Inc.'in ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Speakers Bureau, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunar. Daha fazlasını öğrenmek için şu adrese gidin: www.hachettespeakersbureau.com veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

Jeff Stiefel'in kitap iç tasarımını yazdırın.

Kongre Kütüphanesi Yayın Verilerini Kataloglama

İsimler: Jimenez, Abby, yazar.

Başlık: Dünyanızın bir parçası / Abby Jimenez.

Açıklama: Birinci Basım. | New York : Sonsuza Kadar, 2022. | Özet: “İnsanlar Alexis Montgomery'den büyük şeyler bekliyor. Dünyaca ünlü cerrahlarla dolu zengin ve prestijli bir aileden gelen otuz yedi yaşında bir doktor. Ancak Alexis, ailesinin onun için hayallerini gerçekleştirmekten bıkmıştır. Şimdi şimdiye kadarki en cesur adımını atmak üzere: hayatını kendisi için yaşamaya başla. Daniel Grant, altın gibi bir kalbe ve kendine ait bir mirasa sahip, yirmi sekiz yaşında bir küçük kasaba marangozudur. Üniversiteye gitmemiş olabilir ama geleceği için ne istediğini her zaman biliyordu. Asla güvenmediği şey, ihtiyacı olduğuna inandığı her şeyi sorgulamasına neden olacak kadınla tanışmaktı. Bir kader gecesinde dünyaları çatışır ve çok geçmeden ikisi birlikte geçirdikleri tüm zamanı birlikte geçirirler. Aileleri, arkadaşları ve yaşam tarzları birbirinden dünyalar kadar uzak... yine de birlikte olmakla ilgili bir şeyler sadece bir tık. Ancak yeni ilişkilerinin haberi duyulduğunda, bundan sonra olacaklara hiç hazırlıklı değiller”—Yayıncı tarafından sağlanmıştır.

Tanımlayıcılar: LCCN 2021041710 | ISBN 9781538704370 (ticari karton kapaklı) | ISBN 9781538704363 (e-kitap)

Sınıflandırma: LCC PS3610.I47 P37 2022 | DDC 813/.6—dc23

LC kaydı şu adreste mevcuttur:

<https://lcn.loc.gov/2021041710>

ISBN'ler: 978-1-5387-0437-0 (ticari ciltli), 978-1-5387-0436-3 (e-kitap)

E3-20220408-DA-NF-ORI

İçindekiler

Kapak

Başlık

PaGBu

ortakPtam

am özveri

ChaP1

tane var

ChaP2

tane var

ChaP3

tane var

ChaP4

tane var

ChaP5

tane var

ChaP6

tane var

ChaP7

tane var

ChaP8

tane var

ChaP9

tane var

ChaP10

tane var

ChaP11

olmak

ChaP12

olmak

ChaP13

olmak

ChaP14

olmak

ChaP15

olmak

ChaP16

olmak

ChaP17

olmak

ChaP18

olmak

ChaP19

olmak

ChaP20

olmak

ChaP21 olmak

ChaP22 olmak

ChaP23 olmak

ChaP24 olmak

ChaP25 olmak

ChaP26 olmak

ChaP27 olmak

ChaP28 olmak

ChaP29 olmak

ChaP30 olmak

ChaP31 olmak

ChaP32 olmak

ChaP33 olmak

ChaP34 olmak

ChaP35 olmak

ChaP36 olmak

ChaP37 olmak

VEPiog kabul

edildiGmentler

Daha fazlasını

keşfet

OKUMA GRUBU REHBERİ

Okuyucular için

Sorular Q & Abby ile

A Daniel's Krep Tarifi

yazar hakkında ayrıca

bVe Abby Jimenez

Abb'a övgüVe Jimenez

Jeanette, Terri, Dawn ve Lindsay'e.
Yorulmak bilmeyen desteğiniz olmadan
yaptıklarımın yarısını yapabileceğimi hayal
bile edemiyorum.
Bu senin için.

Kitap eşantiyonlarını, n incelemeleri, fırsatları ve daha fazlasını keşfedın.

bakanP daha fazlasını öğrenmek için burada.

Chap1
tane var
Alexis

Mdiğerleri farlarımda hendeğin uzun çimenlerinin üzerinde dalgalanıyordu. Hala direksiyonu tutuyordum, kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Siste bir rakunu kaçırmak için direksiyonu kırmış ve yolun kenarındaki sığ bir sete çarpmıştım. ben iyiydim Sarsıldı, ama tamam.

Arabayı geri vitesle takmayı denedim ve lastiklerim işe yaramaz bir şekilde patinaj yaptı. Muhtemelen çamur.*ah*. Sedan yerine SUV almalıyım.

Motoru durdurdum, tehlikeleri devreye soktum ve yol yardımını aradım. Bana bir saat bekleyeceğini söylediler.

Mükemmel. *Sadecemükemmel*.

Cedar Rapids, Iowa'dan az önce ayrıldığım cenaze evi ile Minneapolis'teki evim arasında ıssız bir yerde sıkışıp kalmıştım. Açlıktan ölüyordum, banyoyu kullanmak zorunda kaldım ve şekillendirici giyinmişim. Temelde şimdiye kadarki en kötü haftanın büyük finali.

En iyi arkadaşım Bri'yi aradım. İlk çalışta cevap verdi. "Bu yüzden? Cehennem haftası nasıldı?"

"Pekala, sana nasıl bittiğini anlatabilirim," dedim koltuğuma yaslanarak. "Az önce arabamı bir hendeğe sürdüm."

Ah. İyi misin?" "Ben."

"Çekici çağırdın mı?"

"Yaptım. Bir saat bekleyin. Ve Spanx'tayım."

Dişlerinin arasından havayı emdi. "Şeytanın iç çamaşırı mı? Gitmeden önce değişmedin mi? Takip ediliyormuş gibi oradan kaçmış olmalısın. Neredesin?" diye sordu.

Ön camdan dışarı baktım. "Hiçbir fikrim yok. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir yerin ortasında. Sokak lambalarını bile görmüyorum."

"Arabayı mahvettin mi?"

"Bilmiyorum," dedim. "Kontrol etmek için dışarı çıkma şansım olmadı. Öyle düşünmüyorum." Oturduğum yerde rahatsızca kıpırdandım. "Biliyor musun? Devam etmek. Bunları çıkarıyorum."

Kemerimi çözüp koltuğu gidebildiği kadar geriye yatırdım. Topuklarımı çıkarıp yolcu tarafına fırlattım, sonra fermuarımı açmak için uzandım. Bağlı sutyen askılarından sıyrıldım ve tamamen geriye doğru eğildim ve siyah kokteyl elbisemi kalçalarım kadar çektim, başparmaklarımı Spanx'imin üstüne geçirdim.

Burada kimse yoktu. Yarım saattir bu yolda başka araba görmemiştim. Ama tam naylonlarla mücadele etmeye başladığımda, farlar arka camımdan içeri süzölmeye başladı -çünkü tabii ki öyleydi.

"Ateş et," diye nefes verdim, daha hızlı hareket ederek.

Hız için zamanlanırken tüm vücut varis çorabından çıkmaya çalışmak gibiydi. Bir araba kapısının çarptığını duydum ve çılgına döndüm, Spandex bağlarımla direksiyon simidinin altında dizlerime kadar savaştım ve sonra biri pencereye yaklaşırken onları tekmeledim.

Büyük, tüylü bir köpek birdenbire ortaya çıktı ve bana bakmak için kapıma atladı. Sonra arkasından yün yakalı kot ceketli sakallı beyaz bir adam geldi. "Avcı, aşağı." Köpeği arabamdan çekti ve parmak eklemiyle cama vurdu. "Hey, orada iyi misin?"

Fermuarım hâlâ yarı açıktı ve elbisem neredeyse iç çamaşıırıma kadar çekilmişti. "Ben iyiyim," dedim, elbisemi kalçalarım kadar çekerek,

çıplak sırtımı yolcu tarafına koy. "Rakun."

Elini kulağına götürdü. "Üzgünüm, seni gerçekten duyamıyorum."

Camı bir santim kırdım. "Bir rakun için yoldan çıktım. Ben iyiyim," dedim tekrar, daha yüksek sesle.

Eğlenmiş görünüyordu. "Evet, çevremizde onlardan çok var. Seni çekmemi ister misin?"

"Çekici çağırdım. Yine de teşekkürler."

"Bir çekici çağırdıysanız, Carl'ı bekliyorsunuz," dedi. "Bir süre bekliyor olabilirsin." Yolda başını salladı. "VFW'de altı bira derinliğinde."

Gözlerimi kapatıp yorgun bir nefes verdim. Açtığımda adam gülümsüyordu. "Bana bir saniye ver, seni çekip çıkaracağım."

Cevap vermemi beklemeden arabamın arkasına geçti.

Hızla fermuarımı çektim. Sonra telefonumu tekrar elime aldım. Bri'ye, "Biri beni dışarı çekiyor," diye fısıldadım.

Plakasını görebilmek için arka görüş açısını çevirdim ama farları gözlerimin önündeydi. Dışarıdan metalik bir çıtırtı duydum. Köpek pencereden bana bakmak için ayağa fırladı. Tombul kuyruğu sallanmaya başladı ve havladı.

"Bu bir köpek mi?" Bri sordu.

"Evet. O adama ait," dedim başımı köpeğe doğru sallayarak. Camı yalıyordu.

"Neden bu kadar nefessizsin?"

"O ortaya çıktığında Spanx'imi çıkarmaya çalışıyordum," dedim ve onları yerden alıp çantama tıktırdım. "Pencereye doğru yürüdüğünde yarı çıplaktım."

O kadar çok güldü ki telefonu kulağımdan çekmek zorunda kaldım. "Komik değil," diye fısıldadım.

"Belki değil*Sen*" dedi gülmeye devam ederek. "Peki bu adam neye benziyor? rktc yaşı bir ahbap mı?"

"HAYIR. Aslında çok tatlı biri," dedim, yan aynada arkamdaki hareketliliği görmeye çalışarak.

"Ahhhhh. Ve ne yapmak*Sengibi* görünmek?"

Aşığıya, kendime baktım. "Sa ve makyaj yapıldı, siyah cenaze elbisesi —"

"Dolce olan mı?"

"Evet."

Çok seksi görünüyorsun. ldrlme ihtimaline karşı seninle telefonda kalacağım.

"Ha. Teşekkürler." Koltuğumda geriye yaslandım. Cenaze berbat mıydı? Bri sordu.

Uzun bir nefes verdim. "ok kötü berbattı. Herkes Neil'in nerede olduğunu sorup durdu."

"Onlara ne söyledin?"

"Hiç bir şey. Ayrıldığımızı ve bunun hakkında konuşmak istemediğimi. içine girmiyordum. Ve tabii ki Derek gelmemişti.

"Kamboçya'da olmak için ne zaman. O kayıp*alllle*ęlence," dedi Bri.

kiz erkek kardeşimin aile dramından kaçınma eğilimi vardı. Lil'in Büyük Teyze'nin huzurevinde aniden öleceğini ve takip eden üç günlük aile toplantısında/cenazede aslanın inine tek başıma atılacağımı bildiğini söyleyemezdim - ama yine de onun için çok yerindeydi.

Köpeği sevebilmek için pencereyi birkaç santim daha aşığı indirdim. Gr yaşı adam kaşları ve beni görünce irkilmiş gibi görünmesine neden olan kocaman altın rengi gözleri vardı.

Köpeğin kulağını kaşıyarak, "Annem övgüde gerçekten iyi iş çıkardı," dedim.

"Beni şaşırtmadı."

"Ve Neil sürekli bana mesaj attı."

"Ayrıca beni şaşırtmadı Bu adamda cüretten başka bir şey yok. Cevap verdin mi?"

"Ah, HAYIR,"

Söyledim. "İyi."

Dışarıdan daha fazla çıtırtı.

"Pekala, dinle," dedi Bri. "Döndüğünde çifte randevu yapabiliriz diye düşünmüştüm."

inledim.

"Bana kulak ver. Hiç karışık değil. Bu karışık olacaktı.

"İkimiz de Tinder'da bulabileceğimiz en ateşli adamları seçiyoruz. Muhtemelen birisi balıkla poz veriyordur ama bu önemli değil. Onları Nick'in ofisinin dışındaki, her gün saat on bir buçukta öğle yemeğini yediği kafeye mi götüreceğiz? Ve sonra Nick ortaya çıktığında, onu orada gördüğümüze tamamen şaşırmış gibi davranıyoruz. Ben flörtümle sevişirken sendeleyip kazara onun gömleğine biraz kırmızı şarap döküyorsun.

Gülüşümde boğuldum.

"Müstakbel eski kocanızın giysilerini mahvetmenize yardım etmeyi ne kadar çok istesem de," dedim, hâlâ kıkırdayarak, "Yakın bir gelecek için çıkmıyorum. Şu anda hayatımda hiçbir erkeğe ihtiyacım yok. Ya da hiç."

Alay etti. "Evet, pekala, sabahın üçünde yüksek bir tavanda bir duman alarmı ötmeye başlayana ve ona senden başka süpürgeyle vuracak kimse kalmayana kadar hepimiz güçlü kadınlarız."

homurdandım.

"Cidden," dedi, "daha önce hiç birlikte olmadık.
Bunu kucaklamalıyız. Sıcak kız yaz. Çok eğlenceli olabilir.”

“Sanırım daha çok havamdayım*Altın kızlaryaz...*" Bunu düşünür gibiydi. "Bu da işe yarayabilir."

Dışarıdan daha fazla takırtı duydum ve arabanın sanki tampona bir şey takılmış gibi hareket ettiğini hissettim.

"Yarın içki almak ister misin?" Bri sordu.

"Ne zaman? Pilatesim var.”

"Sonrasında."

"Tamam, tabii."

Yan aynada hareket fark ettim. Adam geri geri yürümeye başladı. Köpeği sevmeyi bıraktım ve penceremi neredeyse kapanana kadar açtım.

"Hey," diye fısıldadım Bri'ye. Adam geliyor. Devam etmek."

Adam köpeğini arabamdan tekrar çekti ve eğilerek benimle camdan konuşmaya başladı. "Arabayı boşa alabilir misin?" diye sordu bir inçlik çatlaktan.

Başımı salladım.

"Seni dışarı çıkardığımda, parka koy ve ben zincirleri çözene kadar motoru durdur."

Tekrar başımı salladım ve onun kamyonuna yürümesini izledim. Bir kapı çarptı ve motoru çalıştı. Sonra arabam yalpaladı ve yavaşça setten çıkıp yola geri döndüm. El feneriyle arabanın etrafından dolandı ve çamurluğa baktı.

Kapşonuma bir yusufçuk kondu. Adam lastiklerimi incelemek için çömelmişken o orada tamamen hareketsiz oturdu. Sonra ışığı söndürdü ve arabanın arkasına geçti. Daha fazla şingirdayan zincir sesi ve bir dakika sonra

pencereye döndü. "Arabayı inceledim. Herhangi bir hasar görmüyorum. Sürmekte iyi olmalısın.

"Teşekkür ederim," dedim, delikten iki yirmi dolarlık banknot kaydırarak. O gülümsedi. "Bu bedava bir şey. Dikkatli sür."

Kamyonuna geri döndü ve sisin içinde yanımdan geçerken dostça elini kaldırarak kornaya bastı.

ChaP2

tane var

Daniel

ADoug, barda oturan kızıl saçlı kıza başını sallayarak, "Onu da seninle bırakırsan yüz papel," dedi.

Yarım saat önce hendekten çıkardığım kadındı. On beş dakika sonra VFW'ye girmişti.

Nisan ayında bir Salı gecesi saat dokuzdu, bu da tüm kasabanın bara tikiş tikiş olduğu anlamına geliyordu. Kar erimişti ve resmen sezon dışıydı. Jane's Diner ve burası dışında her şey, nehir ısınana kadar kapatıldı ve Jane's, saat sekizde kapandı. Turistler gitmişti, bu yüzden bu zavallı, hiçbir şeyden haberi olmayan kadın sadece başparmağı gibi dışarı çıkmakla kalmıyordu, aynı zamanda bu küçük kasabada bizimle akraba olmayan ya da bizimle büyümüş tek kadınlardan biriydi. Acımasızca takip edilecekti.

En iyi arkadaşım ile alay ettim, işaret çubuğumun ucunu tebeşirle yazdım. "Ne zamandan beri *Sen* yüz doların var mı?"

Brian bar taburesinden güldü. "Senin ne zamandan beri beş doların var? Ve eğer yaparsan, onu bana versen iyi olur. Bana hala geçen geceki içkilerden borçlusun.

"İyi şanslar *Odi*ye mırıldandım.

Doug bizi tersledi. "Bende var. Ayrıca senin beş doların da bende, sik," dedi Brian'a. "Ayrıca, bahsin tamamını ödemeyeceğim. Kaybedenlerin her biri elli koyar ve onu sizinle birlikte eve götüren hepsini alır.

"Onu rahat bırak," dedim iğnemi çekerken. Toplar masanın etrafında sekti ve altı top köşedeki cebe girdi. "O kadın bu barda kimseyle eve gitmiyor. Güven bana."

Onun gibi kadınlar bizim gibi adamlarla hiçbir şey yapmak istemezdi.

Hendekten çıkardığım araba bir Mercedes'ti. Üçümüzün de muhtemelen bir yılda kazandığından daha değerliydi. Yatta bir kokteyl partisine gidiyormuş gibi giyindiğinden bahsetmiyorum bile. Süslü bir elbise, kulaklarında kocaman pırlanta küpeler, pırlanta tenis bileziği... belli ki kasabanın içinden geçiyordu ve mola için durmaya niyeti yoktu. Aslında, yemek yemek için Rochester'a kırk beş dakika daha gitmek yerine burada durmasına şaşırdım. VFW tam olarak iyi yemek değildi.

Doug çoktan cüzdanından para çıkarmaya başlamıştı.

"İlgilenmiyorum," dedim sekizli topu temiz bir şekilde yan cebe koyarak. "Başka insanlar üzerine bahse girmeyi sevmiyorum. O bir nesne değil.

Doug bana başını salladı. "En azındandenemekeğlenmek." "Eğleniyorum."

"Ah evet? En son ne zaman biriyle birlikte oldun?" Doug sordu. Ne oldu? Megan'dan bu yana dört ay mı geçti?

"Bağlanmak istemiyorum. Yine de teşekkürler."

Benimle bir yere varamadığını gören Doug, dikkatini Brian'a çevirdi. "Senden ne haber? Yüz dolar."

Brian hemen barın arkasında çalışan Liz'e baktı.

Doug gözlerini devirdi. "O evli.*Evli*. Bunu aşman gerek. İç karartıcı hale geliyor. Bir flört uygulamasına falan gir. Doug, Sprite bardağını Brian'a uzattı. "Geçen hafta Tinder'da ikizlerle tanıştım.*ikizler*" Kaşlarını çatı.

atışımı yaptım "Ah evet? Aynı anda iki kadını hayal kırıklığına uğratmak zorunda mısın? Brian güldü.

Doug beni görmezden geldi. "Ben ciddiym dostum. Kocasını bırakmayacak.

İşine bak."

Brian, Liz'e baktı. Sonra, neredeyse tam zamanında, VFW'nin kapısı açıldı ve Jake polis üniformasını giyerek içeri daldı.

Hepimiz onun bara gidişini izlemek için durduk. Sırf varlığıyla bizi şerefleştirdiğini hepimizin bildiğinden emin olmak için sırtımızı tokatlayarak ve gereğinden fazla yüksek sesle merhaba diyerek yoluna devam etti.

Mekanın sahibiymiş gibi tezgâhın etrafından dolandı, Liz'in yanına geldi ve onu dramatik bir öpücüğün içine çekti. Barda yuhalama sesleri yükseldi ve Doug'la ben bir bakış paylaştık. Ne pislik.

Yüzündeki incinmenin hareket ettiğini görmek için tam zamanında Brian'a baktım.

Belki de Doug haklıydı. Kadınlar üzerine bahse girmenin çözüm olduğunu söylemiyordum ama Brian'ın bu saçmalığı aşması gerekiyordu. Liz, Jake'ten ayrılmıyordu.

- yapması gerekmesine rağmen.

Mike banyoya giderken yanından geçti ve Doug ona başını salladı. "Merhaba, Mike! Seninle gitmesini sağlarsan yüz dolar. Bardaki kadını işaret etti.

Mike durdu ve gözlüğüyle ona baktı. Gördükleri hoşuna gitmiş olmalı ki cüzdanını çıkardı. "Neredeyse adil görünmüyor. yüz dolar alıyorum/egüzel bir kadın."

Güldüm ve saatime baktım. "Gitmek zorundayım. Çocuğa yemek yedirmem gerek," dedim bastonumu kaldırarak.

Doug homurdandı. "Lanet olsun her seferinde." Bana el salladı. "İyi. Defol git o zaman buradan." Sonra omzumun üzerinden bara baktı ve kadına başını salladı. "Hey, çıkarken benim için güzel şeyler söyle, olur mu?"

"Yani ona yalan söylememi mi istiyorsun?" diye sordum,

ceketimi giyerek. Brian ve Mike güldüler.

Doug beni görmezden geldi ve bilardo sopasını masaya koydu. "Gizli silahımı almak üzereyim."

Gülümsedim ve başımı sallayarak bara yöneldim.

ChAP3
tane var
Alexis

İÇİNDE "Düşünüyor musun?" diye sordu barmen, tezgahı silerek.

Sarı saçları, bileğinde bir gül dövmesi ve parlak pembe bir ruju vardı. Tatlı. Adı Liz'di.

Bana verdiği menüye baktım. "Ne iyi?" Seçenekleri sevmeyerek sordum. Neredeyse her şey kızarmıştı.

"Acı biber ev yapımı," diye teklif etti.

dudaklarımı büktüm. "Acı biberi gerçekten sevmiyorum."

Dışarıdaki sis o kadar kötüleşmişti ki, yemek yeme ve tuvalet kullanma ihtiyacım aşırıya kaçmadan eve varamayacağımı biliyordum. Kasabadaki tek benzin istasyonu kapalıydı, bu yüzden tuvaleti kullanamaz veya bir şeyler atıştıramazdım. Google beni nazıkçe elli mil içindeki tek açık yere, Truck Guy'ın bahsettiği VFW'ye yönlendirdi.

Yer...*yıpranmış*. Masalar ucuz sandalyelerle uyumsuzdu. Duvarlarda eski görünümlü kırık bira tabelaları, çerçeveli madalyalar ve gazilerin siyah beyaz resimleri vardı. Duvara dayalı eski bir müzik kutusundan "Bennie and the Jets" sesi duyuldu. Boynuzlarının arasından gökkuşağı Noel ışıkları sarkan kocaman bir geyik kafası barın üzerine monte edilmişti. Her şey çok yorgun ve sarhoştü. Bir milyon yıl geçse bile başka hiçbir koşulda burada olmayı hayal bile edemezdim.

Liz'in yanına çok hamile bir genç kadın geldi ve bir eli belinde, bir anahtar kartını kasaya kaydırды.

"Dışarı mı çıkıyorsun, Hannah?" diye sordu Liz, musluktan bir IPA doldurarak.

"Evet." yüzünü buruşturdu. "Bebeğin bir ayağı mesanemin üzerinde."

"Tavsiyelerini ofise koyacağım," dedi Liz. Sonra bana baktı. Lokanta gece kapanmadan önce arabayla gelmemiş olman çok kötü. Yaz gelene ve turistler geri gelene kadar seçimler biraz zayıf."

Turistler mi? Diye sordum.

"Evet. Root Nehri'ndeyiz. Ayrıca, Twin Cities'den arabayla sadece iki saat uzaktayız, bu yüzden hafta sonu savaşıları çok oluyor. Şu anda, yine de, sadece kasabalılar. Ve hepsi burada. *Alıllı* üç yüz elli kişiyiz." Güldü, dolu bara başını salladı.

Taburemde döndüm. Doğruydı. Her yerde boş koltuk yoktu.

Kalabalığı tararken, beni bilardo masasının yanından çeken adamı gördüm.

O gerçekten *öyleydi* Sevimli.

Artık ceketini çıkardığına göre onun da güzel bir vücudu olduğunu görebiliyordum. O sağlam oduncu olayı vardı. Sakallı, koyu kahverengi saçlı, ela gözlü, gamzeli. Uzun. Bir pazen ve kot pantolon giymişti. Kolları sıvanmıştı ve iki kolunda da renkli dövmeler vardı.

Benim baktığımı fark etmeden arkamı döndüm.

Zil çaldı ve Liz başımın üzerinden baktı. Yüzünde gergin bir şeyler belirdi ama gülümsedi. Bakışlarını takip etmek için döndüm. Yakışıklı bir polis memuru geliyordu. Uzun boyluydu, bir seksenin epey üzerindeydi. Kahverengi gözler, kalın kahverengi saçlar. Bronz şerif üniformasına bastırılmış formda bir vücut. Kalçasında bir silah vardı ve göğsüne altın bir rozet iliştirilmişti. Bir alyans taktı.

"Merhaba bebeğim." Tezgâhın etrafından dolanırken Liz ona gülümsedi. Eğildi ve ona bir öpücük kondurdu. Birkaç kişi ıslık çaldı.

Çenesini kaldırdı. "Kazağını getirdim," dedi, onun gözlerine bakarak. Ellerine bir demet beyaz kumaş koydu. "Kruvazörde unutmuşsun."

"O kadar tatlı." Liz ona baktı. "Ah, Jake, bu..." Durdu, ona adımı hiç söylemediğimi fark etti. Jake bana döndü ve beni ilk kez fark etmiş gibiydi.

"Aleksis," dedim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Wakan'a hoş geldiniz." Bunu wah-kahn olarak telaffuz etti. "Gitmeliyim," dedi karısına. "Gece yarısı seni almaya geleceğim." Ayrılmadan önce onu öptü ve başını bana doğru eğdi.

Yanaklarımdan hava üfleyip menüye baktım. Sipariş vermeden ayrılmayı düşünüyordum. Hiçbir şey iyi görünmüyordu. "Pekala, acı biber dışında başka ne denemeliyim?" Diye sordum.

Arkamdan gelen bir erkek sesi, "Hey," dedi, Liz'le konuşuyordu. "Sekmelerimi kapatmam gerekiyor."

yukarı baktım. Truck Guy'dı.

Liz ona gülümsedi. "Erken teslim oluyorsun, ha?"

"Çocuğu beslemem gerekiyor," dedi. Sonra bana döndü ve gülümsedi.

"MERHABA." "Merhaba," dedim yüzünü ona çevirerek. "Biz tekrar buluşacağız."

"Ve çok daha iyi koşullar altında," dedi.

Gülümsedim. "Daha önce için teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin."

"Bence yaptım." Barın sonunda, önünde yedi boş bira bardağı olan, gözleri kıpkırmızı ve darmadağınık görünen bir adama başını salladı. "Parlak çekicideki şövalyen oydu."

Dişlerimden hava çektim. "Bütün gece orada olurdum." "Hayır, birimiz duracaktı. En fazla beş altı saat."

Ben güldüm o da bana gülümsedi. "Ben Daniel." Bana yardım teklif etti. "Alexis," dedim onu alarak. Avucu sert ve sıcaktı.

"Sanırım sana haber vermeliyim," dedi, elimi geri verip bara yaslanarak. "Şuradaki adamları görüyor musun?" Bilardo masasının etrafına toplanmış üç adama başını salladı. "Onlardan biriyle gitmeni sağlayabileceklerine dair bir iddiaları var."

Liz kasanın arkasından inleyen bir ses çıkardı. Tam bir pislikler, diye mırıldandı, kartını okuyarak. Brian da mı? diye sordu.

"Hayır, sadece Mike ve Doug." İşaret etti. "Gözlüklü adamı görüyor musun?" o bana söyledi.

Adamlara bakmak için taburede döndüm. "Evet..."

"Şüpheli kızarıklık."

Burnumu çektim ve Liz bir kahkaha attı.

"Carhartt ceketli uzun beyaz adam annesinin bodrum katında yaşıyor," dedi ve devam etti. Kumlu sarışın adam bize doğru sırtlıyor ve el sallıyordu. "Yaklaşık beş dakika sonra bir yerlerden bir gitar alacak." Bana baktı. "Extreme'in 'More Than Words' şarkısını çalacak ve bunu çok iyi yapacak,çokkötü."

Liz, suçlama taslağını önüne kaydırırken gülüyordu. "Bu doğru. Tanrım, bu neden doğru?"

Makbuzunu imzalarken, ona baktım. Sadece on dolardı ama on dolarlık bir bahşiş bıraktı. Ters çevirdi ve bardan uzaklaştı. "Her neyse, iyi şanslar." Çıkışa yöneldi.

"Bekle," dedim arkasından.

Durdu ve bana baktı. "Ne kadar bahse giriyorlar?"

Omuz silkerek anahtarlarını çıkardı. "Yüz dolar."

"Peki ya sen? Bu bahse dahil değil misin?"

Kafasını salladı. "Bu benim işim değil."

"HAYIR? Peki ya seninle ayrılırsam? Parayı kazanır mısın?"

Bana alnını kırıştırdı. "Takip etmiyorum."

"Yine de gitmeyi düşünüyorum. Benimle dışarı çıkabilirsin. İddiayı kazan."

O gülümsedi. "Bunu yapar mısın?" Omuz silktim.

"Elbette."

Odanın karşısındaki adamlara baktı.

Carhartt Jacket bir gitar tutuyordu.

Daniel'in gözleri tekrar benimkilere döndü ve dudaklarının kenarlarında bir gülümseme oynadı. "Bunu yaparsak, parayı paylaşıyoruz."

Liz'e döndüm. "Liz, birden seri katile kadar bir ölçekte bu adam ne kadar tehlikeli? Onunla karanlık bir otoparka güvenle girebilir miyim?"

Güldü. "Danielsadecebu bardan birlikte ayrılacağım adam."

"Bunun hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum," dedi. Sen benim kuzenimsin. O güldü. "O zararsız."

"Pazarlığın üzerine düşeni yapacak ve bana ödeme yapacak mı?" Diye sordum.

Bardağı bir bezle kuruladı. "O aptallar pazarlığın kendilerine düşen kısmını yerine getirmeseler ve ödemeseler bileo, sana ödeyecek. O öyle bir insan ki."

Daniel'a baktım, omuz silkti. Ben bir pislik değilim. Kendimle ilgili en sevdiğim şey bu."

Gülümsememin gözlerime ulaştığını hissettim. Komikti.

"Tamam," dedim. "Anlaşmamız var." Başımın yanındaki tabureyi işaret ettim. "Ama otur ve benimle biraz konuş. Yoksa bana kur yaptığını inanmazlar."

Saatine baktı. Sonra zamanı olduğuna karar verdi ve oturdu.

"Peki, bana kendinden bahset," dedim. "Ne yapıyorsun?" Ben bir mülk yöneticisiyim, dedi.

Liz, musluktan bira doldurduğu tezgahın arkasından güldü. "O belediye başkanı."

Kaşımı kaldırdım. "Vay canına,*Belediye Başkanı?*"

Ona bir bakış attı. "Bu daha çok onursal bir unvan. Burası küçük bir kasaba.

Görevlerim çok az."

Liz başını salladı. "Alçakgönüllü davranıyor. O buradaki her şey gibi. Cumartesi geceleri tombala arar, gönüllü itfaiyeci. Hatta o Noel Baba." Yazar kasanın üzerindeki çerçeveli yazılardan birini başıyla işaret etti.

Noel Baba Wakan'a Geliyor.

Makaleye, dizinde küçük bir çocukla şişman bir Noel Baba'nın renkli bir fotoğrafı eşlik etti.

Gülümseyerek ona baktım ve konuyu değıştirdi. "Peki sen ne ile meşgulsün?"

Omuz silktim. "Anlatılmaya değer bir şey yok."

Kişisel bilgilerimi bir yabancıya vermekten hoşlanmazdım.

O zorlamadı.

"Tamam," dedi. "Seni Wakan'a getiren nedir?" "Bir cenazeden geliyorum."

Yüzü ciddileşti. "Ah. Bunu duyduğuma üzüldüm.

"Lil Teyze doksan sekiz yaşındaydı ve çok iyi bir hayatı vardı. Söylemeyi sevdiği gibi, pek çok aşık."

O gülümsedi.

"Minneapolis'te yaşıyorum. Sadece geçiyorum. Hey, burası hep böyle sisli midir?"

"Dışarıda sis mi var?" diye sordu Liz, şaşırmış görünerek. Daniel başını salladı. "Asla. Aslında garip. "Ha. Peki senin bir çocuğun var mı?" Diye sordum.

Tekrar saatine baktı. "Evet. Chloe."

"Kaç

yaşında?"

"Bir hafta."

"Ah," dedim şaşkınlıkla yüzümü geri çekerek. "O küçük."

Alyans takmıyordu - bunun bir anlamı olduğundan değil. Evlenmeden de çocuk sahibi olabilir.

"Demek bir kız arkadaşın var?" Diye sordum.

Kafasını salladı. "Yapsaydım bu bahsi almazdım." "Eh, değilsin*Aslında*beni eve götürüyor," diye işaret ettim.

"Ama öyleymiş gibi yapıyorum. Teorik kız arkadaşına saygısızlık etmem." Sırıttı.

Gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. "Yani bebeğinin annesiyle birlikte değilsin?" Eğlenmiş görünüyordu. "Kesinlikle hayır. Ben büyütüyorum.

Liz gülümsedi. "ChloeçooooookSevimli. O onun için çok iyi bir baba." Ona başını salladı. "Ona bir resim göster."

Telefonunu çıkardı ve kaydırды. Sonra bana uzattı.

Dudaklarımdan bir kahkaha çıktı. "Çocuğunuz bir bebekkeçi?"

İçindepijama?" "O. Birkaç hafta içinde eve gider. Doug'a ait. Gitar adam. Annemin mastitisi var ve Doug gece yarısı besleyemedi, ben de yardım etmek için gönüllü oldum.

"Öyleyse şunu açıklığa kavuşturmama izin ver," dedim bacaklarımı çaprazlayarak. "Doug, koca bir bebeği varken 'More Than Words'ün kötü söylenmiş bir versiyonuyla beni baştan çıkarmaya çalışıyor.keçi? Yavru keçiniz varsa,*Her zaman*'Yavru bir keçim var' diye başlayabilirsiniz."

Kıkırdadı. "Teknik olarakBENyavru keçi olsun."

Liz bir bardağa buz koydu. "Ona Tinder profilinin Chloe'nin bir resmi ve bir adresten başka bir şey olamayacağını söyleyip duruyorum."

Güldüm.

Daniel gülümsedi ve omzunun üzerinden başını salladı. "Bizi izliyorlar mı?" O sordu.

Gözlerim bilardo masasına kaydı. "Oh evet." Ona baktım. "Carhartt Jacket Doug gitarını akort ediyor. Sence bana serenat yapana kadar ne kadar zamanımız var?"

"Bir iki dakika daha derdim."

"Tamam aşkım." öne eğildim "Az önce bir şey söylemişsin gibi davranacağım.*Gerçekten*komik ve güleceğim. O zaman bu işi bitirebiliriz."

Elini çenesine koydu. "Ne tür bir gülüş?"

"Netür?"

"Evet. Teorik olarak, sana ne söylesem, beni sadece beş dakika tanıdıktan sonra benimle ayrılmana yetecek kadar iyi olmalı. Oldukça inandırıcı görünmesi gerekecek. Julia Roberts'ı mı düşünüyorum?"

Bu aslındayaptıgüldür beniogüldü - ve çok sevimliydi. Sıcak altın yeşili gözleri köşelerde kırıştı ve tüm yüzünü aydınlattı.

Tanrım, çok hoş bir gülümsemesi vardı.*Gerçekten*Güzel. Bununla ilgili bir şey beni tam kalbime fırlattı, nefesimi biraz kesti.

Orada oturduk, hala çatırdıyorduk ve kendimi dudağımı ısırırken ve ona biraz yaslanırken buldum ve şok içinde olduğumu fark ettim.*flört*. Rol yapmak değil, gerçekten flört etmek gibi.

Neil ile yedi yıldır beraberdim. Neil'in birlikte olacağım son erkek olacağını düşünmüştüm. Sonra ondan ayrıldım ve kendi kendime işim bitti dedim. Artık erkek yok. birine ihtiyacım yoktu. Zahmete ihtiyacım yoktu. Bir daha çıkma fikrini tamamen reddettiler. Çok güzel bir vibratör almıştım ve otuz yedimde havuzdan emekli olmuşum. Sıfır ilgi.

Ve şimdi öyleydim*flört*.

Bu, öldürdüğünüz bir bitkinin canlı olduğunu ve sadece suya ihtiyacı olduğunu öğrenmek gibiydi.

Uh-oh, Doug geliyor, diye fısıldadı Liz.

Bakışlarımı Daniel'den çektim. Doug elinde gitarıyla yüksek masaların arasından bara doğru ilerlemeye başlamıştı.

Gitme zamanı, dedi Daniel.

Sonra elimi tuttu, tabureden inmeme yardım etti ve beni dışarı çıkardı.

ChaP4
tane var
Daniel

BENelini tuttu. Birbirimizin yanında rahat görünmeye çalışıyorduk. karakterde olduğunu düşündüm. Yüzsüz ama karakter olarak.

Geri çekilmedi.

Adamlar bardan çıkarken çeneleri gevşek bir şekilde beni izlediler. Diğer elimi indirdim ve onları çevirdim.

Otoparka çıktığımızda onu bıraktım. Cüzdanımdan banknotları çıkardım ve ona verdim.

Parayı aldı, saydı ve sonra gömleğimin cebine soktu. "Eh, anlaşma yarı yarıyaydı," dedim, vermek için parayı kazarak geri.

"Sana çekici hizmeti için para ödüyorum."

"Hayır. Kabul etmiyorum," dedim ona bir deste fatura uzatarak. Kollarını kavuşturdu.

"Aslan payını sen yaptın," dedim onu uzatarak. "Bunu hak ettin."

"Beni çukurdan çıkarmasaydın burada bile olmayacaktım. Sarhoş Carl'a elli dolardan çok daha fazlasını öderdim. Ve haksız kazançlarımla ne yapacağıma ben karar veririm. Haksız kazanç böyle olur." Bana buruk bir sırıtış verdi.

Gülümseyerek başımı salladım. Çekilmeyeceğini görebiliyordum ve onunla çok fazla mücadele etmedim çünkü elli dolarım olmayacaksa yarın para için adamlara vurmazdım. Finansman sıkıydı

Sezon dışı herkes. Her neyse, bu tek başına eğlence değerine değmişti.

"Yani bunu sık sık yapıyor musun?" diye sordum, faturaları cüzdanıma geri koyarak. "Söylemeliyim ki, bu haftamın en önemli olayıydı."

Güldü. "Yavaş bir hafta olmalı."

biraz güldüm

Hafif bir esinti yüzüne bir tutam saç savurdu ve onu parmağıyla sürükledi. Tanrım, muhteşemdi. Kızıl saç, açık ten, burnunu biber gibi çiller. Derin kahverengi gözler. atletik. Arabasında üstünü değiştirirken, tahmin ettiğinden fazlasını görmüştüm. Parfümünün kokusunu alabiliyordum. Ne olduğunu bilmiyordum ama tahminimce pahalı bir şeydi.

Bu benim ligimin o kadar dışında bir kadındı ki komik bile değildi. Hiçliğin ortasında, çatlak asfaltla dolu bu otoparkta, o elbise ve o topuklu ayakkabılarla burada olduğuna inanmak bile zordu. Bir moda dergisinin fotoğraf çekiminden uzaklaşan ve kaybolan bir model gibi.

Ve sis konusunda haklıydı. VFW'nin etrafında görünmez bir güç alanı varmış gibi otoparkın kenarlarını sardı. Bu garipti. Ve arabayla gelmek harika değil, orası kesin.

Bir an orada durduk. Sonra arabasını işaret etti. "Pekala, gitsem iyi olur. Çocuğunu beslemelisin - hey, yakınlarda yiyecek bulabileceğin bir yer var mı?"

Başımı salladım. "HAYIR. Rochester, Wakan'a en yakın şehir ve orası kırk beş dakika kuzeyde."

Dudaklarını büzdü. "Bende böyle düşünmüştüm. Tamam iyi. Arkadaşlarını seninle koşturmak güzeldi."

"Evet sen de."

Bana bir an daha gülümsedi. Sonra döndü ve arabasına yöneldi ve ben orada durup onu izledim.

Hey, diye seslendim.

Döndü. "Evet?"

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim. Benim yerimde."

"Bana ne yapacaksın? çünkü ben birçokseçici yiyen," dedi bir ritmi bile atlamadan.

Gülümsedim. "Pekala, umduğun buysa bende hiç dinozorlu tavuk külçesi yok."

Bu bir kahkaha attı ve sııttım.

Zihnimde buzdolabımın içindekileri yokladım. "Muhtemelen ızgara peynir?

İçinde taze domates ve fesleğen var mı?"

Tek kaşını kaldırdı. "Taze domates ve fesleğen?"

"Benim bir bahçem var."

"Ben tek gecelik ilişki yapmam."

Güldüm. "Kuyu, Ohızla yükseldi."

"Ben ciddiylim. Hiç sahip olmadım ve asla olmayacağım. Amacınız buysa, ciddi şekilde hayal kırıklığına uğrayacaksınız.

"Amacım o değil," dedim dürüstçe, ona gülümseyerek.

Başını salladı ve bana bakana kadar birkaç adım attı. "Tamam aşkım. Ama sana şok makinemi getireceğimi söylemeliyim."

"Haklısın."

"Gerekirse kesinlikle kullanırım." Bana sert bir bakış attı.

Buna uygun ciddi bir yüz ifadesi yaptım. "Gerek kalmayacak. Ama sana inanıyorum.

Şiddetli görünüyorsun."

Ciddi ifadesini korumaya çalışarak gülmeye çalıştı. "Ve kendi arabamla gidiyorum. Beni sen kullanmıyorsun.

"Elbette."

"Son bir şey." Başını kaldırdı. "Sizinle ilişkisi olduğu izlenimine kapılan birileri var mı orada?"

Güldüm. "Bu sadece bir ızgara peynir, biliyorsun. O kadar ciddi değil.

"A, biliyorum. Ama içinde olduğum izlenimi altında olsaydım Biriyle ilişkim var ve eve geldiğimde onları başka bir kadın için ızgara peynir yaparken bulsam mutlu olmazdım."

"Sevgilim yok dedim."

"Tamamen farklı bir soru."

"Hayır," dedim gülümseyerek. "Kimse benimle bir ilişki içinde oldukları izlenimine kapılmıyor. Orada bir ilişki içinde olduğu izlenimine kapılan kimse var mı?*Sen?*"

O güldü.

"HAYIR."

"Tamam aşkım."

Güldü. "Tamam aşkım."

Ertesi sabah sabah altıda çıplak ve tüm hayatımın en güzel randevusunu yaşamış olmanın mutluluğuyla uyandım.

Sonra onun gittiğini fark ettim.

ChaP5
tane var
Alexis

BENSokağa çıkma yasağından sonra gizlice içeri giren bir genç gibi ışıkları yakmadan kendi evime sessizce girdim.

Sabah altı buçuktu, bir ayakkabım vardı, saçlarım darmadağınktı, çamura ve çiftlik hayvanlarının kürküne bulanmıştım ve üstümde çıkarken çaldığım bir kapşonlu vardı.

Paniklemişim.

Panikledim ve o uyurken koştum.

Hiçliğin ortasındaki bir kasabanın tozlu bir garajında, garip bir adamın yatağında, yirmi sekiz yaşında biriyle hayatımın en iyi seksini yaşadığını kabul ettikten sonra uyandım.

O yirmi yaşındaydı.*sekiz*.

Banyoyu kullanmak için kalkmış ve onun kapşonlusunu giymiştim. Ellerimi yıkarken cüzdanı cebinden düştü, ehliyetine açıldı.

Benden küçük olduğunu biliyordum. Benden neredeyse on yaş küçük olduğunun farkında değildim.

Hiç tanımadığım biriyle tek gecelik bir ilişkim olmuştu.*on yıl* benden genç.

ben neydim*yapmak*? Ben böyle şeyler yapmadım. Rastgele seks yapmadım. yapmadım*Yapmak*riskli davranış Onunla yatmadan önce Neil'i iki ay bekletmişim ve sonunda yattığımda çok iyi planlanmış romantik bir Meksika gezisi sırasındaydı. Gideceğim iç çamaşırını seçmek için bir hafta harcadım

giydim ve ağdalandım ve pul pul döküldüm ve yatağın üzerinde yapraklar vardı. Hayatım boyunca erkek arkadaşım olmayan biriyle hiç seks yapmadım. Ve şimdi, yeni tanıştığım ve neredeyse Neil'in oğlu kadar genç olan bir adamla bir istisna yapmıştım.

Tamamen çıldırdım.

Gece giyinip kaçmıştım, çıkarken köpek kakasına basmıştım. Ya da belki domuz kakasıydı? Veya keçi kakası? Her ne ise, o kadar çoktu ki ayakkabımı ayağımdan çekti ve kaçmak için kuyruğunu atan bir kertenkele gibi bıraktım.

Karanlık oturma odama topallayarak girdim ve anahtarlarımı cam perdeye fırlattım. "Neredeydin?"

Neil'in en sevdiği koltuğun yönünden gelen hayalet erkek sesiyle nefesim kesildi. Sonra bir ışık yandı ve kalbim yeniden atmaya başladı.

Derek! Aman Tanrım, beni yarı yarıya korkuttun.

İkiz kardeşim yatar koltuktan bana ışınlandı. "Merhaba abla." Sonra bana baktı ve endişeyle doğruldu. "İyi misin?"

Alay ettim ve parçalanmış elbiseme ve çıplak ayağıma baktım. "Evet." Bir nefes verdim. "Ben iyiyim. Buraya nasıl girdin?"

"Alarm kodunuz, telefonunuzda kullandığınız kodla aynı."

"Telefonumun kodunu biliyor musun?" Geri döndüm ve tek topuğumu çıkardım.

"Tüm kodlarınızı biliyorum. Onları değiştirdiğinizde bile."

Kuru bir şekilde güldüm. Kardeşim ve ben devam eden bir ikiz telepati dokunuşumuz vardı.

Her zaman vardı.

"Geri ne yapıyorsun?" diye sordum, odada çıplak ayakla yürüyerek ve kendini kanepeye atarak. "Altı hafta daha Kamboçya'da kalacağını sanıyordum."

“Erken döndü.”

"Ama beni Cedar Rapids'te ebeveynlerimizle yarım hafta geçirmekten kurtaracak kadar erken değil," diye ifadesizce baktım.

"Vahşi atlar beni oraya sürüklemiş olamaz."

Tekrar güldüm, başımı koltuğa yasladım ve gözlerimi kapattım. “Bu bir *hickey*?”

Başım havaya kalktı. "NE!?" Kanepeden fırladım ve aynanın karşısına geçip boynuma baktım.

"Kahretsin," diye soludum, kulağımın yanındaki çeyrek boyutlu mor lekeyi görünce. "Bu biraz onuncu sınıf retrosu, sence de öyle değil mi abla? Ve ben biraz

Neil ile geri döndüğünü bana söylemediğin için sana kızgıyım.

Parmağımla lekeye dokunarak inledim. "Yapmadım."

Derek bana baktı. "Öyleyse bunu sana kim verdi..." Aynı anda kapşonlumu da fark etmiş gibiydi. "Peki ne zamandan beri kamuflaj giyiyorsun?"

"Değilim," dedim işarete inleyerek. Üzerine yara bandı yapıştırmam gerekecekti, çok büyüktü. Kapüşonluyu açıp gözlerimi devirdim. Göğsümde de bir hickey vardı. Tekrar baktım. Bunların her ikisi de.

Derek sessizce benim açıklamamı bekledi.

"Birisiyle tanıştım. Bitti," dedim, muayenemi bırakıp tekrar koltuğa çöktüm ve ellerimi yüzümü ovuşturarak.

"Birisiyle mi tanıştın? Ne zaman?"

Ona bakmak için başımı eğdim. "Yaklaşık on saat önce?"

Bana göz kırptı. "Tamam aşkım. Orta yaş krizi geçiriyorsun. Bunu daha önce görmüştüm. Sana yardım getirebiliriz."

Güldüm. Tanrım, muhtemelen *öyleydi* orta yaş krizi geçirmek. Bunu başka nasıl açıklayabilirim?

“Cenazeden eve dönerken arabam yolda kaldı ve bu adam beni çekip çıkardı. O hoş ve çok tatlıydı ve onunla yemek yemek için eve gittim.

ızgara peynir - ki bu gerçekten iyiydi, aslında. Serasındaki şeylerden yaptı. Sonra ortalıkta başıboş dolaşan bir domuz vardı ve her yerim çamura bulandı—”

"Adomuz?" Eğlenmiş görünüyordu.

"Evet. Ormandan koşarak geldi. Yüreğimi ağzıma getirdin. Üç yüz lira gibiydi. Sanırım yakındaki bir çiftlikten falan kaçmış? Arkadaş canlısıydı. Onu okşadım. Sonra bir köpek de üzerime atladı. Adamın pijamalı bir yavrusu vardı ve—”

Elini kaldırdı. "Daha fazla konuşma, bu her şeyi açıklıyor." yorgunca güldüm

"Her neyse, öyle bir şey olmayacak," diye mırıldandım. "Soyadını bile almadım."

"Koruma kullandın mı?"

"Evet. Elbette. Hala RİA'm var ve prezervatif kullandı.

Aslında birkaç tanesi... Bunu düşününce kızardım.

"İyi. Eh, eğlendiğine ve Neil olmadığına sevindim. alay ettim.

"Aynen."

"Eşyalarının hâlâ burada olduğunu görüyorum." Garaja başıyla işaret etti. Alnımı ovuşturdu. Hepsini topladım ama gelip almayı reddediyor.

Derek dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. "Olay olduğunda burada olmadığım için üzgünüm," dedi ciddi bir şekilde.

"Bu iyi. Dünyayı kurtarıyordun," dedim yorgun bir şekilde.

Derek, Sınır Tanımayan Doktorlar'da gönüllü olarak çalışarak altı aydır yoktu. O bir plastik cerrahtı. İyiydi. Orada yanık kurbanlarını ve yarık dudaklı çocukları tedavi ediyordu. Neil'a cehenneme gitmesini şahsen söylemediği için burada olmadığı için pek üzülemezdim - gerçi anladığım kadarıyla kesinlikle uydu telefonuyla yaptı.

Ona baktım. "Neden geri döndün? Erken çıkmana izin mi verdiler?"

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Sana söyleyebilirim ama bir NDA imzalaman gerekiyor."

Şaka olduğunu düşünerek güldüm ama sandalyenin yanında duran postacı çantasına uzandı ve bir parça kağıt ve kalem çıkardı.

Ona göz kırptım. "Beni kandırıyorsun."

"Bak, sözümü tutmak için olmasaydı sormazdım." Kahve masamın üzerinden bana doğru kaydırdı.

ona baktım. "Sen, kardeşim ve en yakın sırdaşım, neden oturma odamda olduğunu söylemeden önce benden bir Gizlilik Sözleşmesi imzalamamı istiyorsun."

Kâğıdı bana doğru bir inç daha itti ve işaret parmağıyla imza satırına dokundu.

Kafamı salladım ve elime alıp inceledim. "Bu nedir?"

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Sadece imzala, sonra sana her şeyi anlatabilirim."

iç çektim Tamam, diye mırıldandım noktalı çizgiye adımı karalayarak. Tekrar masaya koydum ve kalemi üstüne fırlattım. "Evraklarınız var. Söyle bana."

"Ben evlendim."

Direk yukarı fırladım. "NE?!"

Işınlanıyordu. "Geçen hafta sonu. Onu altı aydır görüyorum." ona aval aval baktım. "Ve sen yapmadınsöylemekBen?"

Yapamam. söz verdim Onun için önemliydi." "Ama...

ama sen söyle bana *her* şeydedim inanamayarak.

Onayladı. "Biliyorum. Bu da sana onun güveninin benim için ne kadar önemli olduğunu söylemeli.

Kanepenin daha derinlerine oturdum, gözlerim kucağımda ileri geri hareket ediyordu. "Evli..." Derin bir nefes aldım. Yukarı ona doğru baktım. "İleDSÖ?"

"Adı Nikki. O bir kayıt sanatçısı. Ünlü biri. Kamboçya'da seks ticaretinden kurtulanlar için bir kadın evi kuruyordu.

Mevcut kayıt sanatçıları hakkındaki sınırlı bilgimi taradım. "Nikki... Nikki kim?"

"Sahne adı Lola Simone."

"*HAYIR*," Söyledim.

Sırıtiyordu.

Lola Simone ile evli değilsin.

"Ben." Telefonunu çıkarıp bana uzattı.

İkisinin düğün fotoğrafı gibi görünen bir fotoğraflarına baktım.

Lola Simone, Lady Gaga seviyesinde devasa bir rock yıldızıydı. Ancak o, bu resimlerde magazin dergilerinde görüldüğü gibi görünmüyordu. Normal görünüyordu. Omuz hizasında kahverengi saçlar, çiçek desenli mütevazı beyaz bir elbise. Derek beyaz çarşaflar içindeydi, gülümsüyordu.

"O inanılmaz, Ali. Şimdiye kadar tanıştığım en olağanüstü kadın."

Gözlerimi ona kaldırdım. "Ve sen onunla evlendin. Orada ben yokken?"

Gülümsemesi biraz düştü. "Temsilcisi Ernie'den başka kimse yoktu. Küçük tutmak zorunda kaldık," dedi telefonunu geri alırken. "Gizliliği onun için çok önemli. Gittiği her yerde tanınır. Anonimliği yok. Paparazziler sürekli onu takip ediyor. Bunu orada yapmak ve sessizce yapmak daha kolaydı."

"Pekala, onunla ne zaman tanışacağım? Onu getirmedi mi?"

"Projesiyle ayrılamayacak kadar meşgul. Ve buraya geri gelmekten hoşlanmıyor.

"Pekala, eninde sonunda geri gelmek zorunda kalacak. Burada yaşıyorsunuz ve gönüllü çalışmanız birkaç hafta içinde sona eriyor."

Gülümsemesi tekrar düştü. "Ali, ben geri gelmiyorum."

Ona göz kırptım. “Ne?Ne demek geri gelmiyorsun?” "Karımla birlikte olmak için Kamboçya'ya taşınyorum."

Haber mideme bir yumruk indirdi. "Kamboçya'ya taşınyorum..." dedim, sesime inanamayarak.

“Kadınlarının evini çalışır duruma getirmek için. Daha fazla gönüllü çalışma yapmak için.

Cerrahlara ihtiyaçları var ve orada yapabileceğimiz çok şey var."

Kanepeye geri oturdum. Sonra söylediklerinin gerçek etkisi beni etkiledi. Gözlerimi ona kaldırdım. "HAYIR. Beni burada onunla bırakamazsın."

Olduğundan daha da üzgün görünmeyi başardı. "İyi olacaksın."

Başımı salladım. "HAYIR. Hayır, kesinlikle yapacağım*Olumsuz*iyi ol. Bunu bana yapamazsın Derek. Neil ile çalışmaya devam edemem. Yapamam. Denedim. Zaten başka hastanelere başvuruyorum. Onu her gün göremem."

Bir elini ağzına doğru sürükledi. Bana cevap vermedi. Arkamda bir yerde okudu. gözlerime bakamazdı.

Ben bir Montgomery'ydim.

Bir Montgomery, 1897'de inşa edildiği günden beri Royaume Northwestern Hastanesi'nde çalışıyordu. On yıllar boyunca tıbbi ilerlemelerde büyük adımlar atan efsanevi doktorlardan oluşan bir aileden geliyordum. Royaume'nin ünlü olduğu programların ve klinik deneylerin çoğunu mümkün kılan güçlü hayırseverlerdi. Ailemin mirasıydı. Tıp dünyasının Vanderbilt'leri ve Carnegie'leriydik. Geçen yıl History Channel, Titans of Industry serisinin bir parçası olarak bununla ilgili bir belgesel yaptı. Hastanenin yarısına bizim adımız verildi. Bir Montgomery Memorial Garden vardı. Bir Montgomery Pediatri*Kanat*. Royaume'nin neredeyse yüz yirmi beş yıl içinde tek bir gün bile olmamıştı.*yapmadı*kadroda bir Montgomery var. Bu bir gelenekten daha fazlasıydı, bir kurumdu.

Annem ve babam oradaydı ama Mart'ta emekli oldular. Derek oradaydı, ben de oradaydım. Ama Derek giderken...

Benim olmam gerekecekti. Kalmak zorunda kalacaktım.

Bunu bozan Montgomery ben olamazdım. Franchise'ı dağıtamadım. Kelimenin tam anlamıyla tarih kitaplarına geçecekti.

Sanki müebbet hapis cezasına çarptırılmış gibiydim. Ve *obiliyordu*BT.

"Bak," dedi. "Belki de zinciri kırmanın zamanı gelmiştir. Bir Montgomery kadrosunda değilse hastane yanmaz—"

"Harika. İyi bir fikir. nasıl *BEN* önce ayrıl ve *Daha sonra* bırakıyorsun." Başımı kaldırdım ve dudaklarını bir çizgi haline getirdi. "Bende böyle düşünmüştüm."

Gözlerini kaçırdı. "Neil'in hareket etme ihtimali var mı?"

"O cerrahi şefi. Yirmi yıldır Royaume'de. Bence ona yıldırım çarpması, başka bir yere gitmesinden daha olası.

Bana baktı ve bir süre sessizce oturdu. "Üzgünüm. Bunun seni hangi konuma soktuğunu biliyorum."

Ona baktım, içimi umutsuzluk kaplıyordu.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun, Derek - Neil'in bana laf atması. Bana gaz vermeye başlayacak, yaptığı şeyi hak ettiğimi hissettirecek ve kafam o kadar karışacak, yıkılacak ve yorulacağım ki, sırf bitkinlikten geri dönmesine izin vereceğim. *BEN* sahip olmak ayrılmak, Derek. Kendimi korumaktan başka çarem yok."

Uzun bir süre durakladı. "Hayatımı yaşamak zorundayım Ali. Ve bu, Nikki ile, yapmam gerektiğini bildiğim şeyi yapıyor.

Yüzümü ellerimin arasına
aldım. Uzun süre sessizce
gittik.

"Nasıl hissetmedim?" Fısıldadım. "Aşık olduğunu ve bu kadar büyük bir şeye karar verdiğini nasıl bilemedim? Bunu hissetmeliydim. BT

matriste bir aksaklık gibi hissetmeliydim.

Sen bana söyleyene kadar Neil'in seni incittiğini nasıl anlamadım?

Burnumu çektim ve yüzümü ellerimin arasından çektim ama ona bakamadım. "Benden parçalar almak için çok yıl harcadı," dedim sessizce. "Deniyorum

Kendimi toparlamak için ve şimdi bunu sensiz yapmak zorunda mıyım? Ve onunla her zaman orada mı?

Kanepenin kenarına yaklaştı. "Bunun için yeterince güçlüsün. Ve tüm arkadaşların Royaume'de. Seni kaçırmasına izin verme. Olmak istediğin yer orasıysa, orada olmayı hak ediyorsun."

Evet, arkadaşlarım oradaydı. Jessica, Bri ve Gabby. Ama bu, hayatımın geri kalanında Neil ile çalışmak zorunda olmaktan daha ağır basmadı - *veistemek* hayatımın geri kalanı ol Başka kimse yoktu.

Şu anda Neil pişmanlık duyan eski sevgiliyi oynuyordu. Ama uzun sürmeyecek. Beni geri almayacağını anlayınca strateji değiştirir ve bu acımasızlaşırdı.

O Her zamanki kabalığı

Yüzümü ellerimin arasına aldım. "Neden ben *BEN* Nazalan Montgomery yetiştirme programında sonuncusu mu? Acımasız bir şaka gibi."

Annem ve babam beni ve Derek'i sadece aileyi devam ettirmek için doğurdu. Yetiştirildi, şekillendirildi, bakıldı ve en küçük yaşımdan itibaren kaderimde Royaume Northwestern'de çalışmak olduğu ve evlenirsem kocamın adını almayacağım söylendi. Ama ilgi odağında ben olmamalıydim. olması gerekiyordu *Derek*.

Kolumda bir el hissettim. "Yaşayacağınız hayata onların karar vermesine izin vermeyin. Sadece bir tane alırsın."

Sözler aramızda asılı kaldı. Ama onları kaldıramayacak kadar zayıftım. Derek gerçeği biliyordu. Artık bu konuda başka seçeneğim yoktu.

Asla ama asla kaçmazdım.

ChaP6

tane var

Alexis

S6 gün sonra Bri ile Royaume Northwestern'deki acil servisin hemşireler bölümünde oturdum. Onu geçen hafta görmemiştim - çoğunlukla ortak vardiyalarımız olmadığı için ve kardeşimle telefonda konuşamayacak veya planladığımız içkileri yapamayacak kadar meşguldüm. Derek, ailemize kesin olarak ayrıldığını söyledikten sonra Cumartesi günü yeni karısının yanına gitti.

Babam beklendiği gibi tamamen kaybetti.

Bunu söylemedi, çoğunlukla Derek'in NDA ve evlilik duyurusunun kaosunda düşüncelerini toparlayacak vakti olmadığını düşündüğüm için, ama üzerime çöken hayal kırıklığını hissedebiliyordum, sanki büyük Montgomery/Royaume mirasından geriye kalan tek şeyin ben olduğumu ve her şeyin kaybedileceğini anlıyormuş gibi.

Derek her zaman altın çocuk olmuştu, bu yüzden başarılarım açısından her zaman biraz hayal kırıklığı yaşamamın bir önemi yoktu. Onun gibi tıp dergilerinde makaleler yayınlamak ya da konuşmalar yapmak istemiyordum. Spot ışığından nefret ettim. Sadece insanlara yardım etmek istedim.

Ama şimdi kadrodaki tek Montgomery olarak, tam ve eksiksiz profesyonel hakimiyet dışındaki herhangi bir şey, prestijli soyum için bir utanç olarak kabul edilirdi - ve ben zaten kötü bir başlangıç yapmıştım. Cerrah değildim, tıbbi gelişmelere öncülük etmiyordum, dergi kapaklarında yüzüm çıkmıyordu. Babam en işe yaramaz prensesin tahta çıktığını yeni öğrenmiş gibiydi.

Bri, yanındaki bilgisayarına tıkladı. Hastalarını listeliyordu. Kahverengi saçları gevşek bir topuz halinde toplanmıştı ve steteskopunu boynuna asmıştı. Pinterest'te "güzel doktor" aramasının sonuçlarına benziyordu.

Briana Ortiz benim gibi acil servis doktoruydu. Tıp fakültesinde tanışmıştık. Otuz dört yaşındaydı, Salvadorluydu ve çok iyi

"Peki," dedi Bri, "bana ne olduğunu anlatacak mısın? Söylenti değirmi, Derek'in bıraktığı bir hikayeyi mi uyduruyor? Son bir dokunuş yaptı ve bana döndü.

Okuma gözlüklerimin üzerinden ona baktım. "Bu bir söylenti değil."

Ayrıca alyans taktığını da söylüyorlar. Bana tek kaşını kaldırdı.

"OTartışmam," dedim klavyeme son dokunuşumu yaparak. "Bir NDA imzaladım."

"Kendi kardeşin sana bir NDA imzalattı," dedi donuk bir ifadeyle. "O yaptı. İlklerle dolu bir hafta oldu."

Dördüncü odadan bir hemşire çıktı. "Nunchuck Guy burada.

Tekrar." inledim.

Hep bir ağızdan, "Onu CT'ye gönderin," diye seslendik. Bri bana baktı. "Peki bütün hafta ne yaptın?"

iç çektim Derek ve ailemle takıldım. Cuma günü Wayzata'daki o yeni restorana gittik ve annem, onunla çift danışmanlığına gitmekle ilgili Neil Takımı konuşmasını bana yapma zamanının ve yerinin geldiğine karar verdi. İkinci bir şansı hak ettiğini söyledi. İnsanlardan benimle konuşmalarını istiyormuş gibi hissediyorum. Bu, bu haftaki ikinci müdahale girişimi."

"Adam bir anestezi uzmanına kemik attı. kime ihtiyacın varışile. Ailen neyi almıyor?"

Şakağımı yorgun bir şekilde ovuşturdum. Sadece Neil'in aldatması değildi. Bri ve Derek, ona bir şans daha vermememin gerçek nedenini bilen tek kişilerdi. Son birkaç yılda bana yaşattıklarından sonra Bri, Neil alevler içinde olsa onun üzerine işemezdi.

Ama diğer herkes? HerkesseviilenNeil. Ailem, arkadaşlarımız. O partinin canıydı, herkesin dostuydu.

"Yani, hepsi yeterince sempatik başladı," diye mırıldandım. "*Nasıl yapabilir? Umarım onu kıçının üstüne atmışsındır.*bla bla bla. Ama sonra Jessica'nın doğum günü geldi ve herkes göl evine gitti ve Neil ve ben orada değildik ve sanırım son yedi yıldır hepimizin bildiği hayatın sona erdiği nihayet herkesi etkilemeye başladı. Sonra aniden döndü,*Peki, danışmanlık düşündün mü? Sadece bir kadındı, o bir hata yaptı ve bunu biliyor.* Sanırım Cam'de bir şiltede uyuyor," diye ekledim bitkin bir şekilde.

Bri tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Adam bir cerrah. Yirmi iki yaşındaki kanepesinde mi uyuması gerekiyor? Lanet olası bir daire bulamıyor mu?"

"Bence yaptığı an, her şey aniden gerçek oluyor." "İyi. Umarım aleti buruşup düşer. Gerçekten." O aldı onun buzlu kahvesi. "Baban bu konuda ne dedi?" diye sordu samanın etrafından konuşarak.

"Seni kızdıracak," diye uyardım.

"Söyle bana."

"Neil'in harika olduğunu ve bazen parlak insanların sıradan hatalar yapabildiğini söyledi."

Alay etti. "Evet, sen de harikasın ve seni anesteziistlerle becerirken görmüyorum."

"Ayrıca yaz tatili yaklaştığı için bir an önce aklımı başıma toplamamı umduğunu söyledi."

"Oyapmadı" Nefesi kesildi.

"Ah evet. O yaptı. Ve Derek beni yalnız bıraktı, Cedar Rapids'de üç gün mahsur kaldı.*Bu*"

"Bütün ailenle kafes dövüşü yapmak istiyorum." homurdandım. "Evet ben de."

"Neden babana cehenneme gitmesini söylemedin?"

Gülüşüm bundan çok daha komik bir şakayaydı.

"Siz yapıyorsunuz*Olumsuz*Cecil Montgomery'ye cehenneme gitmesini söyle. Kimse yapmadı.

Efsanevi babama neredeyse tanrısal bir hürmet gösterecek şekilde yetiştirildim.

— Tanımadığım kimseyi tanımıyordum. Onunla tartışmadın, onunla ters düşmedin ve kesinlikle ona cehenneme gitmesini söylemedin.

Babamın gitmemi söylediği üniversiteye gittim. Onun talep ettiği kariyeri sürdürdüm. Aslında, tek zaman ve demek istediğimsadeceBabamın isteklerini hiçe saymaya cüret ettiğim zamanlar, ameliyat yerine acil tıbbaya gittiğim zamandı. Derek zaten ailenin en önde gideni olduğu için bu işi bıraktı, yani benim pek bir önemim yoktu.

Ogeri tepti

Bri pipetiyle buzunu dürttü. "Baban beni korkutuyor. Acil servise geldiğinde herkes hamam böceği gibi dağılırdı. Sonra annen omurilik konsültasyonu yapmak için onun peşinden gelirdi, tüm tatlılığıyla ve hafifliğiyle, hemşirelerin gözyaşlarını silerek. Neden her zaman bir iyi ve kötü bir tane var?"

"Çünkü dünyada iki çeşit insan vardır, zor ve kolay insanlar ve birbirleriyle evlenirler."

"Ha."

Bir an duraksadı ve bana baktı. "Tamam aşkım. Öyleyse bana hickey'den bahset. Herkese saç maşasıyla kendinizi yaktığınızı söylemek - işin içinde miyiz?"

onuncu

sınıf?"

Güldüm.

"Neil ile nefret seks yaptın mı?"

Korkuyla geri çekildim. "HAYIR! Bunu bana neden soruyorsun?"

"Çünkü benimle konuşmaktan kaçınıyorsun, bu yüzden bunun bana hickey kökenli hikayeyi anlatmak istemediğin için olduğunu varsayabilirim. Ve sana haset edeceğim tek seks türü Neil'la seks.

Derin bir nefes verdim. "Neil ile takılmadım." O

bekledi. "Kuyu?"

Onunla uzun bir süre göz teması kurdum ve eliyle bana ver işareti yaptı.

"Geçen hafta biriyle tanıştım."

Yüzünü geri çekti. "Yaptın? Ne zaman? Nerede? Hangi uygulamayı kullanıyorsun?"

"Uygulama yok. Beni hendekten çeken adamı hatırlıyor musun? "Hiçbir yerin ortasındaki adam mı?"

"Bu o. Onunla eve gittim."

Bana göz kırptı. "Senyapmadı..." diye soludu.

"Yaptım. Sonra sabah dört buçukta onu uyandırmadan dışarı koştum.

Başımı ona doğru salladım.

"Bunu neden yaptın? Onunla ilgili bir sorun mu var?"

Başımı salladım. "HAYIR. kesinlikle vardı*Hiçbir şey*onunla yanlış.

İyi ve tatlıydı..." Ona baktım. "Ve yirmi-*sekiz*" Sırıttı. "Daaaaamn!"

Anladın mı kızım."

"Şşşt," dedim onu susturup etrafa bakınarak. "Yirmi sekiz yaşında biriyle çıkamam, Bri," diye fısıldadım. "O bir bebek."

"O değil*senin*Bebek."

"Cam yirmi iki yaşında," dedim.

"Evet, şey, Cam senin çocuğun değil ve eski sevgilinin yirmi iki yaşında bir oğlu olmasının tek nedeni, senden on yaş büyük bir adamla çıkıyor olmandı."

Başımı salladım. "Yirmi sekiz yaşındakilerle bile çıkmadım.*BEN*yirmi sekiz yaşındaydı."

"Pekala, kaçırdın. Can sıkıcı olmayacak kadar yaşlılar ve tüm o cinsel enerjiye sahipler. Ve onları eğitebilirsin. Yavru köpekler gibi o yaşta öğrenmeye çok hevesliler." Gözlerimin içine bakmak için başını eğdi. "Hiç arkadaşı var mı?"

Güldüm.

Enerjisi vardı... Bunu düşününce yanaklarım kızardı.

"Bu yıl otuz sekiz olacağım," dedim. "O kadar genç biriyle çıkamam."

"Kim demiş? Sen yirmi sekiz, o otuz yedi yaşında olsaydı kimse gözünü kırpmazdı. Sen Neil'la çıktığın zaman kimse gözünü kırpmadı - ve yapmaları gerekirdi, o adam tam bir pislikti.

Dudaklarımı bir çizgi haline getirdim.

"Bak," dedi devam ederek. "Bütün bu otuzlu yaşlarında bekar olma olayında yenisin, bu yüzden dışarısının nasıl görüldüğünü bilmiyorsun ve ben de sana söylemek için buradayım, iyi görünmüyor. En az iğrenç şeyi aramak için bir çöp yığınının karıştırmak gibi. Geçen hafta bir adam bana cenaze çiçekleri getirdi. Haç gibiydiler ve ortada ölü adamın resmi vardı."

Bir kahkaha attım.

"Ben işaret edene kadar fark ettiğini sanmıyorum," dedi. "Ah, porno bıyıklı Hawaii gömlekli adamı ve bir sonraki eski karısına benzediğimi söyleyip duran bütün o kedileri hatırlıyor musun? Cidden mi? bunlar erkekler

için bir İYE almamız mı gerekiyor? Hoşlandığın birini bulduysan, onunla çık. Güven bana."

Cenaze çiçeklerine hala gülüyordum. "Numarasını bile almadım," dedim.

"Adını anladın mı?"

"Evet. Onun ilki."

Omuz silkti. Öyleyse git onu bul. Kasabanın küçük olduğunu söyledin. Ne kadar zor olabilir?"

ona cevap vermedim

Seks iyi miydi? diye sordu.

alay ettim. "Seks inanılmazdı. İçinde-*güvenilir*. Beni duvara yaslayarak kaldırdığı bu şeyi yaptı," diye fısıldadım. "Üç kez gittik. İki dakikadan daha kısa sürede ayağa kalktı.*BEN*ndan önce yoruldu ve bütün işi o yapıyordu."

"Bak, orada yirmi sekiz yıllık bir bok var. Konyak içen, saç çizgisi azalan, elli yaşındaki Our Time randevunun sana o akrobatik seksi yaşatacağını mı sanıyorsun? O değil. Golf oynarken sırtını dışarı attı."

O kadar çok güldüm ki, birini odaya sokan bir hemşire bana bakmak için döndü.

Hala kıs kıs gülüyordum. "Tamam ama gerçekten. Yapamam. Yani, ben ne halt ediyorum ki? Arkadaşlarımla ortak noktası ne? Ailem?"

Gözlerimin içine ölü gibi baktı. "Onu öylece becerebileceğini biliyorsun, değil mi?"

nefesim kesildi.

"Ben ciddiyim. Bu adamla evlenmene gerek yok. Onu sadece seks için kullanabilirsin. Bu seçeneğin farkında mısınız?"

Elbette seçeneğin farkındayım, diye fısıldadım. "Ama yine de öyle değildi. Ondan hoşlandım. Büyüleyiciydi.

"Ne zamandır tanıdığın bir adamla tek gecelik bir ilişki yaşadın?" O bekledi.

"Kuyu?"

ona baktım. "Üç saat."

Başını salladı. "Üç saat. Ve öyle değil miydi?" Yüzü saçmalık dedi. "Sıra dışı seks konusunda çok yeteneklisin, sana söz veriyorum."

Dudaklarımdan bir nefes üfledim.

"Peki bu adam neye benziyor?" diye sordu.

alay ettim. "Scott Eastwood'da *En Uzun Yolculuk*, sadece sakallı. Oh, ve pijamalı bir yavru keçisi vardı.

"Oyapmadı"

"O yaptı."

Gözleri genişti. "Pijamalı bir keçi yavrusu olsaydı, bir palyaçoğu kanalizasyona kadar takip ederdim."

Biraz mesafeli bir şekilde, "Elleri sertti," dedim. "Bunu söylemenin tuhaf olduğunu biliyorum ama ben *Gerçekten* Beğendim. O da güzel kokuyordu. Kapşonlusunu çaldım."

Tek kaşını kaldırdı. "Adamın kapşonlusunu mu çaldın? Bu ciddi bir suç."

"Cehenneme gideceğim, biliyorum."

Onu giymeden duramadım. Onun gibi kokuyordu ve kokuyordu*iyi*.

Arkadaşım Gabby bir keresinde bana, yavru köpeğin eve gelmeden önce kokusuna alışabilmesi için laboratuvarını aldığı yetiştiriciye bir battaniye gönderdiğini söylemişti. Bunun gibi olduğunu hissettim. Sanki sweatshirt feromonlarıyla Daniel'e alışmışım da o burada bile değilmiş gibi.

Solan kokunun bende geri dönüp gerçek şeyi koklamak istememe neden olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum...

Cidden seks hakkında düşünmeden edemedim. Bunu şimdi, neredeyse bir hafta sonra, olayın ertesi günü olduğundan daha fazla düşünüyordum, sanki onun için bir tat geliştirmiştim ve şimdi onu özliyordum.

"Puma olmak için kaç yaşında olmalısın?" Diye sordum. O güldü. "Senden daha yaşlı."

"Tek gecelik ilişki yaşadığıma inanamıyorum," diye fısıldadım.

"DSÖbenBEN?" "Biliyor musun, geri dönüp onu yapmazsan bu sadece bir gecelik bir ilişki.

Tekrar."

Bir homurdanma yapmak zorunda kaldım ve o güldü. "Ne? Bu doğru, dedi.

Başımı salladım. "Bu tür bir çekiciliğin arkasında bilim olmalı," dedim sessizce. "Genlerle ilgili bir şey."

"O kadar iyi, ha?"

"Güzel," dedim ona bakmak için dönerek. "Ve hissetti*aşırı boyutta* karşılıklı."

Kendimi karşı konulmaz biri gibi hissettirmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Bir düşünün, sahip olduğumdan emin değildim.

Neil ile hiç bu kadar azgın olmamıştım. Eh, yine de kışkırtılmamış değil. Cinsel ilişkimiz her zaman çok fazla ipucu gerektirmişti. Ön sevişme ve yemek ve yemek. Ama Daniel'le...

Onunla tanıştıktan bir saat sonra onu çıplak görmek istediğim aklımdan çıkmadı.

Dün gece vibratörümü çıkardım. Bir hafta önce, gerçek bir cinsel yaşam için tam bir yedek olarak kullanmaktan tamamen memnun olduğum kişi. O küçük pembe düzeneğe baktım ve flört kemerimi asmaya hazır olmamın tek sebebinin, peşinden gidecek kadar iyi seks yapmamış olmam olduğunu fark ettim. Simdi *benvardıve* bir vibratör artık onu kesmeyecekti.

Keşke mutlu bir şekilde cahil kalsaydım dedi.

"Eve nasıl geldiğimi görmeliydin," diye fısıldadım. "Oradayken başıboş bir domuz yanıma geldi - sormayın. Elbisem çamura bulanmıştı. Doğrudan kıcımda bir burun izi vardı, her tarafım keçi kürküyle kaplıydı. Sonra siyah Manolos'umla bir yığın köpek kakasına bastım. Hareket sensörü ışıkları yandı ve paniğe kapıldım, bu yüzden koşarak onu orada bıraktım."

"Ayakkabını unutmuşsun," dedi donuk bir ifadeyle.

"Külkedisi gibi." "Evet. Yaptım. Giydiğim kapüşonlu da kamuflajdı."

"Demek eve iki bin dolarlık çamurlu bir elbiseyle, bir ayakkabıyla ve siktiğim arkadaşının kamuflajlı kapşonlusuyla geldin."

Başımı salladım. "Bu doğru."

"Eski bir MacDonald utanç yürüyüşü gibi. Saçında saman mı vardı?"
gülmeye başladım "Kapa çeneni."

Aslında talaştı ama bunu ona söylemiyordum.

"Ring kamerasında eve gelişini gösteren bir ekran görüntüsü için o elbiseyi değiştirmek için para verirdim."

"Pekala, doğum günündür-dirgeliyor..."

Hastaneyi gezen yepyeni birinci sınıf asistanlarından oluşan küçük bir grup koridordan gelip gözlerini iri iri açarak bana bakmak için donup kaldıklarında hâlâ kıkırdıyorduk.

"Aman Tanrım," diye inledi Bri. "Evet, burası bir Montgomery," diye seslendi. "Ara sıra onları göreceksin, bu senin doktorun, babası olmadığı için mutlu ol. Lütfen ilerletin." Eliyle kovma hareketi yaptı ve hızla uzaklaştılar. Gözlerini devirdi.

"Hiç bundan bıktığın oluyor mu?" diye sordu bana dönerek. "Artık fark etmiyorum bile."

Koltuğunda arkasına yaslandı. "Tanrım, sizler kraliyet ailesi gibisiniz. Bütün bunlar hakkında ne yapacaksın? Derek gitti, yani artık bir nevi 'Tek'sin, değil mi? Bebekleri öpmek ve pediatrik kanatları vaftiz etmek zorunda mısın?"

Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Bundan çok nefret ediyorum." Ona baktım. "Biliyorsun *Yıldız Tribünü*dün beni aradın mı? Meşale yeni nesle geçtiğine göre, yüz yirmi beşinci yıl dönümüyle ilgili planlarımın ne olduğunu öğrenmek istediler." Tırnak işaretleri içine aldım. "Görünüşe göre şimdi Eylül'deki yarı yüzüncü yıl galasında açılış konuşmasını yapıyorum."

Bir surat yaptı. "Lanet etmek. Sadece yapamaz mısın? Hayır de?"

Omuz silktilim. "Elbette. Ve sonra hastane kanser araştırması için bir milyon dolar kaybedecek, Montgomery burs programı sona erecek, düşük gelirli ailelere yönelik girişimlerin yarısı iptal edilecek, yeni nakil merkezinin inşaatı durma noktasına gelecek ve ben Montgomery mirasının utancı olacağım.

"Vay. Baskı yok."

"Cidden. Annem, bir Montgomery katılmadığı sürece uluslararası bağışçıların galalar için gelmeyeceğini mutlaka hatırlattı. Bu yüzden, bugünden itibaren seçkinleri kandırmak için her bağış toplama etkinliğinde bulunmam beklenecek.

"Derek *seviyor* seçkinleri kandırmak için.

"Eh, şu anda Derek çok daha önemli başka bir şeyi seviyor." iç çektim "Yaptığımız şeyi seviyorum, sadece gösterişinden nefret ediyorum. Bu rakipsiz, dipsiz bir araç gibi ve onu kullanabilecek son kişi benim ve keşke ben olmasaydım.

"Büyük güç büyük sorumluluk getirir."

Gülümsedim ama haksız değildi.

“Yine de bu çok havalı. Sadece bir kokteyl elbisesi giyerek hayat kurtarabilirsiniz. Hey, ne zaman olduğunu hatırla*Forbes*Size son büyük Amerikan hanedanı dedi ve sonra Taylor Swift bunu bir şarkının adı olarak mı kullandı?

"DURMAK."

"Ne?! Komik oldu. Sen havalısın. Seninle gurur duyuyorum. Ayrıca, benim için birkaç Post-it imzalayabilir misin? Onları birinci sınıf sakinlerine satıyorum. Öğrenci kredim var.”

Ona bir kalem salladım ve patladık.

Sonra Neil köşeyi döndü.

Onu gördüğümüz anda mizahımız aniden durdu. Gök mavisi önlüğüyle hemşire odasına gitti.

Kırk yedi yaşındaki Neil'in gür saçları, güçlü, köşeli bir çenesi ve çenesinde bir gamzesi vardı. Sinir bozucu derecede yakışıklıydı ve daha da sinir bozucu olan, bunu biliyor olmasıydı.

Neredeyse çalıştığım her gün onu görüyordum. Cerrahi şefi olduğu için sürekli ona hasta teslim ediyordum. Ama bugün hiç görüşmedik, yani bu muhtemelen kişisel bir görüşmeydi. Yay.

Bri yaklaşırken kollarını kavuşturdu. Dr. Rasmussen. Sizin için ne yapabiliriz?" kuru bir şekilde sordu.

Onu görmezden gelip bana baktı. Alexis, seninle konuşmak istiyorum.

"Ona söylemen gereken her şeyi benim önümde söyleyebilirsin, Wreck-It.

Ralph," dedi Bri. "Nasılsa bana her şeyi anlatacak. Onu sleazebag aksanı yapmaktan kurtarıyor.

Yüzündeki kızgınlığın titrediğini gördüm, ama o bunu bastırdı.

Ben de kollarımı kavuşturdum. "Ne istiyorsun Nil?"

Önce Bri'ye sonra tekrar bana baktı. "Özel konuşsak daha iyi olur."

"Kim için daha iyi?" Bri dedi. "Sen?"

Çenesi gıdıklandı. "Evi konuşmamız gerek."

Ev. Aslında bunu tartışmamız gerekiyordu.

Evli değildik ama evi beş yıl önce birlikte almıştık. İkimiz de başlığın üzerindeydik. Son iki ayda ipoteğin kendi payına düşen kısmını ödemişti, ama orada yaşamadığına göre ödemeye devam etmesini beklemek adil değildi - bence elinden gelenin en azı bu olsa da.

"Senin hissene satın almak istiyorum," dedi.

Kollarım düştü. "Ne?"

"Seni satın almak istiyorum. Evi istiyorum."

Ona inanamayarak baktım. "Sana evimi satmıyorum."

"Orası senin evin değil. Onunbizimev. Arkadaşlarım orada, ben nöbetteyken işe yakın, sevdiğim koşu parkurları var—"

Bri dudaklarını bir çizgi haline getirdi. "HI-hı. Pekala, sanırım bunu oradaki suratını mahvetmeden önce düşünmeliydin. Belli belirsiz çıkışı işaret etti.

"Evi alamazsın," dedim tekrar. "Satın alacağım *senin* paylaşın ve başka bir şey satın alabilirsiniz.

Gözleri kısıldı. "Ona ihtiyacın yok. Senin için çok büyük.

"Ama senin için çok büyük değil mi?" Sesim biraz fazla yüksekti. "Siktir git Neil."

Bri'nin sandalyesinde sarsıldığını ve yüzüme baktığını hissettim.

Etrafta uçümüzden başka kimse yoktu. Kimse duymadı. Ama Neil'e neredeyse hiç karşı çıkmadım. Bu anlık cesaret dalgasını neyin beslediğini bilmiyordum.

Hayır—biliyordum *Kesinlikle* onu besleyen neydi. Aylar süren terapinin netliği buydu. Manipülatif, duygusal olarak tacizci bir pislik olduğunun farkına varmak.

Ve başka bir şey.

Neil'in bana orgazm yaşatan son erkek olmadığını bilmek nedense cesaretimi artırdı. Bence bu durum için diğerlerinden daha fazlasını yaptı. Geçen gece, Neil'in beni inandırmak için onca uğraştığı her şeye rağmen çekici ve çekici olduğumun kanıtıydı.

Bri sırttı ve ona dik dik baktık.

Çenesi ayarlandı. "Evle nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun. Yazın havuzun açılması gerekiyor, fiskiyeler kapatılıp sönüyor, çatıya düşmeden önce sökülmesi gereken ölü bir ağaç var, su yumuşatıcıya tuz koymanız gerekiyor—"

"Sen bunların hiçbirini yapmıyorsun," diye çıkıştım. "Bunu yapması için birini tutuyorsun." "Bunu yapması için birini işe almak, onu yürütmek için gerekenlerin bir parçası. Orada bir Orada yönettiğim ve senin hakkında hiçbir fikrin olmayan yüz bir şey. O büyüklükteki bir mülkü yönetemezsin."

"Cevabım hayır," dedim. "Hayatımı kökünden sökmene izin vermeyeceğim." öne eğildim "Her neyse, eğer ev senin olursa, kokuyu nasıl çıkaracaksın?" Başımı kaldırdım ve vuruşunu yapmasını izledim. Sadece onun ve benim anladığımız ve iz bırakan bir iç yumruktu.

Dudaklarını bir çizgi haline getirdi. Sonra döndü ve uzaklaştı.

"Aman Tanrım!" Bri onu duyamayacak kadar uzaklaştığında fısıldadı. "Kahretsin, ben *Asla* Ona böyle defolup gitmesini söylediğini gördüm."

"Ne oldu?" diye mırıldandım. "Bayıldım."

Neil'in çift kapıdan geçip gözden kaybolmasını izledik.

Bri gülümseyerek başını salladı. "Şu adam-trum'a bak. Klitoristeki sekiz bin sinir ve yine de istediğini yapamayan beyaz bir adam kadar hassas değil." Bana ışınladı. "BEN *beğenmek* bu yeni sen."

"Terapistim onun gibi biriyle başa çıkmanın tek yolunun tutarlı olmak olduğunu söylüyor. İzin verdiği şey, öğrettiği şeydir. Net sınırlar koymalı ve bunları uygulamalıyım."

Bunun oldukça açık olduğunu söyleyebilirim. Tanrım, can sıkıcı. O, gömleğine yapışmış saç gibi ve orada olduğunu biliyorsun çünkü kolunun arkasında hissedebiliyorsun ama ondan kurtulamıyorsun?

Güldüm. "Ben *Asla* ona o evi vermek.

"Yapmamalısın."

"Değilim. Bütün bir yılı onu döşemek için harcadım. O patikaları ondan daha çok ben kullanıyorum ve arkadaşlarım da orada yaşıyor. Yani *Benim* lanet ev."

Sonra orada bir dakika oturduk.

Onunla yüzleştim. "Sanırım o adamı aramam gerekiyor." "Ben de öyle düşünüyorum."

"Yani kapşonlusunu iade etmeliyim, değil mi? Yapılacak doğru şey bu. Ya manevi değeri varsa?"

Eğlenmiş görünüyordu.

"Ne?"

"Buna ne olduğunu söyleyelim. Bu bir ganimet çağrısı. Bu toparlanmaya ihtiyacın var. Kendini güvende ve güzel hissetmeni sağlayacak ve son yedi yıldır sahip olmadığın tüm iyi seksi sana verecek biri. Ve bu iş için mükemmel görünüyor. Bokunun içinde olmak için çok uzak. Bir taahhüt istemek için çok genç."

"Ve hiçbir ortak yönümüz yok, bu yüzden bağlanmama imkan yok," diye ekledim. Başını salladı. "İhtimal bile değil."

ChaP7
tane var
Daniel

BENVFW'de yüksek bir masada oturup sıcak bir bira içti. Doug sinir bozucuydu. Bu, kaygısının yüksek olduğu anlamına geliyordu. Buna alışmıştım ama sabrım bu hafta her zamankinden daha kısa sürmüştü.

Nisan en sevdiğim aylardan biriydi. Turist yok, bu yüzden kiralık mülkü kapatmalı ve tam zamanlı olarak marangozluğuma odaklanmalıyım. Havalar güzelleşmeye ve yapraklar açmaya başladı ki bu hoşuma gitti. Ama yine de moralim bozuktı.

Onu düşünmeden edemiyordum. Neden ayrıldığı hakkında. Bir daha asla göremeyeceğim güzel bir yaratığı korkutup kaçırmış gibi hissettim.

Geceyi zihnimde tekrar tekrar geçirdim ve o kadar çok aptalca şey olmuştu ki, bunu kimin yaptığını anlayamadım. Domuz muydu? Çatı katım mı?

Ben?

ne olduğunu biliyordum*yapmamıştı*olmuştur. Seks değildi.*O*harika olmuştu İkimiz için. En azından bu açıktı.

Elleri çok yumuşaktı. Üstüneyken parmaklarımı onunkinden geçirmiştim ama sonra ellerimin onun için fazla sert olup olmadığını merak ettim. Nasırları fark ederse ve bu onu kapatırsa. Ya da belki de Hunter'ın kapımın önüne hediye gibi bıraktığı devasa köpek boku yığınıydı - o araya girmişti. Bunu biliyordum çünkü ayakkabısını içinde unutmuştu.

Ben temizledim. Bunun için geri geleceğine dair hiçbir beklentim yoktu. Bir hafta olmuştu.

Wakan'da yaşamayı hiç umursamadım. Sadece yazın bir pizzacının açık olması ya da bir Walmart ya da Home Depot'a gitmek için kırk beş dakika araba kullanmam gerekmesi beni hiç rahatsız etmedi. Ama burada flört etmek zordu. Küçük kasabanın tam olarak bir bekarlar sahnesi yoktu ve turistlerle yatmak hiçbir zaman sona ermek için bir araç olmadı. Tinder'ı ya da Doug'ın bugünlerde her ne halt yaptığını yapmadım. Bir süre Rochester'dan Megan adında bir kızla çıktım ama aramızda hiç o kıvılcım olmamıştı. Sonunda bana başka biriyle görüştüğünü söyledi ve benimle ilişkisini kesti. Hayal kırıklığına uğrayacak kadar umursamıyordum bile.

Ama Alexis... Onun için hayal kırıklığına uğradım.

Başka ne beklediğimi bilmiyorum. Muhtemelen ertesi sabah, bir daha hiç görülmemek üzere ayrılırdı.*vardı*bütün gece kaldı Ama yine de nefret ettim.

Onunla ilgili her şey beni kendine çekmişti. Kişiliği, mizah anlayışı. Vücudunun kıvrımı, saçlarının kokusu...

Bunu düşünmeyi bırakmalıydım. Özellikle de yapabileceğim hiçbir şey olmadığı için.

Selam, dedi Doug. "Açma sekmeleri yapalım."

"Sanırım eve gidiyorum," diye mırıldandım biramı masaya bırakırken.

Bana kaşlarını çatı. "Dostum, senin derdin ne? Hâlâ o kız için mi ağlıyorsun?"

"Biliyor musun? Siktir git Belki domuzunuz bahçede koşuşturmasaydı..."

"Hey, oyun eksikliğinin için beni suçlama." Kola bardağına doğru güldü. "Anlaşmayı bitirememen benim hatam değil."

Beraber yattığımızı kimseye söylemedim. Benimle eve geleceğini, ona yiyecek bir şeyler hazırladığımı söyledim ve gitti. Birlikte geçirdiğimiz zamanı Doug'ın yumruklarına yem yaparak ucuzlatmak istemedim. Ve gerçek şuydu ki, her ne kadar *vardı* sadece seksti, gerçekten öyle hissetmiyordu. Bir bağlantımız vardı.

En azından ben yapardım *düşünce* yaptık.

Muhtemelen hayal etmiştim. zorundaydım, değil mi? Yoksa bana numarasını vermeden gitmezdi.

Kalktım ve ceketimi giymeye başladım.

Doug boğazını temizledi. "Yirmi dakika daha kalamaz mısın?" Bir an bana baktı, sonra bakışlarını kaçırdı.

Doug, bazı zihinsel sağlık sorunlarıyla mücadele etti - depresyon ve TSSB. Bu yüzden onun yerine Chloe'ye bakıyordum çünkü onun uykusuna ihtiyacı vardı. Anlamadığında, semptomlarını daha da kötüleştirdi.

Sezon dışı onun için zordu. Etkileşime ve projelere ihtiyacı vardı ve turistler gittiğinde ikisi de yoktu. Geçen yıl o kadar kötüye gitmişti ki Brian ve ben Doug'ın evinde sırayla kalmak zorunda kaldık çünkü kendine zarar vereceğinden endişe ediyorduk.

Bu, Wakan'ı berbat eden başka bir şeydi. Hiçbir şeyimiz yoktu. Dişçi muayenhanesi yok, acil bakım yok. En yakın akıl sağlığı uzmanı neredeyse bir saat uzaktaydı, bu da genellikle yardım almak yerine işimizle uğraştığımız anlamına geliyordu. Arabayı birkaç kez gaziler hastanesine götürmüştü. Ona bazı ilaçlar verdiler ve danışmanlık teklif ettiler. Ama sürekli bir doktora görünmediği sürece reçetesini tekrar doldurmayacaklardı ve bunu devam ettirmek için oradan oraya koşmaya devam etmesi gerçekten pratik değildi, bu yüzden yapmadı.

Yardım istemesine sevindim. Benden onu yalnız bırakmamamı istiyor olsa bile.

Geri oturdum. "Evet tabi. Biraz kalabilirim."

Sodasından bir yudum aldı ve başını salladı. "Teşekkürler." Bir an durakladı. "Peki ona ne oldu?" diye sordu, şimdi daha yumuşaktı. "Kız."

Bir nefes verdim. *Neyapmadı*sırmak?

"İyi, görelim bakalım. Evime vardık ve önüne park ettiğimiz güzel tarihi konakta değil, garajın üstündeki çatı katında yaşadığımı açıklamak zorunda kaldım. Yani bu eğlenceliydi. Sonra göbekli domuzunuz ormandan fırlayarak geldi ve elbisesinin her tarafı çamura bulandı. Beğenmek, *Tümü*üzerinde. Onu ondan uzaklaştırmak için domatesleri yere atmak zorunda kaldım.

Üzgünüm dostum. Çiti tamir ettim," dedi, gerçekten özür diler gibi görünüyordu.

"Sorun değil," diye mırıldandım. "Aslında bu konuda oldukça iyiydi. Tehlikeli olmadığını anlayınca onu okşadı. Sonra içeri girdiğimizde Hunter da onun üzerine atladı. Bence her şey çok fazlaydı."

*Ancak vardı*Oldu? Çünkü tüm bunlardan sonra bile o kalmıştı. Ona akşam yemeği yaptım ve Chloe ile oynadı. Konuştuk.

Başka şeyler yaptık...

Garipti çünkü tüm zamanımızı birbirimizi tanımak için harcamışız gibi hissettim ve sonunda hala onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Soyadını, nerede çalıştığını, ne iş yaptığını bilmiyordum. Bu konuda biraz temkinliydi, bu yüzden üzerine basmadım. Bilmek yardımcı olmazdı. Belli ki temasa geçilmek istemiyordu, yoksa bana bunu yapmam için bir yol verirdi. Onu takip eden bir sarmaşık gibi görünürdüm.

Liz bir tepsiyle geldi. "Başka bir şey var mı çocuklar?"

Hayır, teşekkürler, dedim, o aramızdaki boş fıstık sepetini alırken.

"Geçen gece Alexis'e ne oldu?" diye sordu.

Orada olduğunu anlamak için yukarı bakmama gerek kalmadan bana çarpık dudaklı bir gülümseme verdi. Kuzenimi tanıyordum. Beni dürtmeye çalışıyordu.

Bira bardağıma doğru homurdandım. "İşe yaramadı."

"Gerçekten mi? Senden hoşlandığımı sanıyordum. O biraz veriyordu *çok* ilgili hisler.

sessizce kıkırdadım.

Telefon çalmaya başladı ve Liz sorgulamayı bıraktı ve almak için bara geri döndü.

"Çekme kulpları mı?" Doug tekrar sordu.

"On dolar," dedim kot pantolonumdan cüzdanımı çıkarırken. "Bu kadar. Sonra eve giderim."

Liz odanın diğer tarafından bana bağırdı. "Daniel! Bir telefonunuz var!"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bir telefon görüşmesi?"

Elini ağızlığın üzerinde tutarak sırtıyordu. Alexis!

Birkaç saniye inanmayan gözlerle ona baktım. Sonra telefona o kadar hızlı koştum ki bir bar taburesine takıldım ve neredeyse uçuyordum. Son birkaç metreyi topallayarak Liz'den telsizi aldım. "Merhaba?"

Hattın üzerinden çekingen bir ses geldi. "Merhaba Merhaba. beni hatırlar mısın bilmiyorum. Geçen hafta tanıştık mı? Alexis?"

Yüzüme kocaman bir sırıtış yayıldı. "Elbette seni hatırlıyorum.

MERHABA." "MERHABA."

"Senden bir daha haber alacağımı sanmıyordum," dedim telefonu biraz daha sessiz olan banyoların yanındaki koridora doğru yürütürken. "Belki yanlış bir şey yaptığımı düşündüm."

O güldü. "HAYIR. Yanlış bir şey yapmadın. -de*Tümü*"

Gülümsedim.

"Ben, şey... Arıyorum çünkü küçük bir itirafta bulunacağım," dedi dişlerinin arasından havayı emerek.

"Evet?"

"Kapüşonunu çaldım. Bu konuda kendimi gerçekten kötü hissediyorum.

"O halde şunu açıklığa kavuşturmama izin ver," dedim, o kadar büyük bir gülümsemem vardı ki, sesimden duymamasına imkan yoktu. "Kapşonlumu çaldığın için kendini kötü hissediyorsun ama gecenin bir yarısı benden kaçtığın için değil mi?" dalga geçtim

"Evet... bunun hakkında. Üzgünüm. Ben bir kapşonlu hırsızıyım/ve bir kaçak."

"Pekala, o şeylerden birinin tüm haftamı mahvettiğini bilmelisin.

Diğer şey sadece bir kapüşonluydu. O

güldü. "Sana postalayabilir miyim?"

Başımı salladım. "Hayır. Yeterince hızlı değil. Onu hemen geri almam gerekecek. Bu gece tercihen. Gelip alabilirim, sadece bana adresini ver.

"Bu gece ha?"

"Kesinlikle. Zavallı kapşonlu, kafası karışmış ve kaybolmuş. Muhtemelen onu karanlık bir dolapta tutuyorsun."

"Oh, hayır, kapüşonun~~çok~~iyi bakılmış, söz veriyorum."

Gülümsedim. "Onu giyiyor musun?"

"Pekala, bir kapşonlu çalmıyorsun veOlumsuzonu giy. Aksi takdirde, bu sadece başka bir anlamsız suçtur."

Benim kapşonlumu giymesi fikri kalbimi hızlı attırdı.

"Biliyor musun, bir teorim var," dedim telefonu diğer kulağıma çevirirken. "Ah, evet, bu da ne?"

"Bence o kapşonluyu aldın çünkü buraya geri gelmek için bir sebep arıyordun."

"Gerçekten."

"Evet. Ve sanırım nedenini biliyorum. Yavru keçi. Çocuğumla vakit geçirmek için beni mi kullanıyorsun? Çünkü öyleysen, dürüst olmam gerek, anlıyorum."

O güldü,*zor*.

"Pekala, eğer oraya geri dönersem, yine domuz tarafından yakalanacak mıyım? Çünkü bu bir gece için çok büyük bir heyecandı."

"Tamam, öncelikle o domuzun bir adı var. Kevin Bacon. Kullanmamak ayıp."

Yine gülüyordu. "Kevin pastırması?"

"Evet. Doug'ın bir evcil hayvan çiftliği var ve onlara böyle şeyler diyor. "Ne gibi?" diye sordu. "Başka ne?"

"Şey, Günah Keçisi var - bu Chloe'nin annesi. Chloe'nin tam adı Chloe Nose Bleat." Parmaklarıma tik attım. "Tavuklar Clucker Ana ve Chick-a-Las Cage, işte Barack O-Llama, minyatür at Al Capony..."

Uludu.

sırıttım. "Tavşanlar Rabbit Downey Jr. ve Obi Bun Kenobi..." "DUR," diye yalvardı. "Beni kandırıyorsun."

"Bu senin için Doug," dedim sırtarak. "Peki, adresin nedir? Otuz dakika sonra gidebilirim."

Bir nefes verdiğini duydum. Uzun bir süre durakladı. "Bunu fark ettiğinden eminim ama ben senden çok daha büyüğüm."

Omuz silktim. "Bu yüzden?"

"Kaç yaşında olduğumu bilmek istemiyor musun?"

"Tam olarak değil. Benim için hiçbir şeyi değiştirmez." "Aralık'ta otuz sekiz olacağım."

"Tamam," dedim. "Umurumda değil."

yapmadım

Durdu. Daniel, şu an biriyle ilişki yaşamam için iyi bir zaman değil. şu anda gerçekten duygusal olarak uygun değilim.

"Sorun değil. Sadece takılabiliriz.

"Geçen gece yaptığımız şeyi yapmadığımı da bilmelisin.

Durmadan”

Evet, bunu geçen gece söylemişti. Aslında birkaç kez. "Pekala, benim de yapmadığımı bilmelisin. Durmadan."

Ben de bunu kastetmiştim.

yapmadım Yine sessizleşti.

Sessizlikte kırılgan bir şeyler vardı. Görüşmeyi kabul ettirmeden telefonu kapatırsam, onu bir daha asla görmeyeceğim hissine kapıldım. Sanki evrende yeniden kaybolacakmış gibi. Ve bir şey bana her iki şekilde de gidebileceğini söyledi.

Boğazımı temizledim. "Buna inanmayacaksın," dedim. Doug, bu gece beni görmeni sağlayamayacağıma dair benimle yüz dolarına bahse girdi. Vahşi, değil mi?

Güldü ve karar ipucunu hissettim.

"Tamam," dedi sonunda. "Ama sana geleceğim. Yine de üç saat daha oraya gidemeyeceğim. Yakınlarda yaşamıyorum.

Ben saatime baktım. Saat dörttü. "Yani duyduğuma göre gece burada kalacaksın."

"şey..."

"Ne olduğunu sana söyleyeyim. Seni pansiyona yerleştireceğim," dedim çabucak. "Kendi odan. Sezon için kapalı olduğu için tüm ev size ait olacak."

"Emin misin?"

Yanımda uyumak istemediğini duyunca kendimi söndürdüm hissettim. Ama dilenciler seçici olamazlar ve bu belli ki geçmişten gelen bir şeydi.

son kez onu korkuttu. "Eminim. Ve aç gel. Bize yemek yapacağım. Dinozor külçelerim var."

Yine güldü. "Tamam aşkım."

Cep telefonlarını birbirimize verdik ve ona evin adresini verdim. Sonra telefonu kapattım ve tam arkamda duran Liz ve Doug'a döndüm. İkisi de parlıyordu.

"O geliyor?" Liz heyecanlı görünerek sordu.

Elimi ağzıma götürdüm. "Evet." Ve sonra endişe beni vurdu. "Onunla ne yapacağım ben?"

Doug alay etti. "Bence onunla ne yapacağını biliyorsun, dostum." Ona bir bakış attım. "Ne hakkında konuştuğumu biliyorsun."

Sezon dışıydı. Hiçbir şey açık değildi. Bir sinema salonumuz bile yoktu. Onu dondurma yemeye bile götüremedim, hiçbir şey.

Büyük şehirlerdeki insanlar ne halt etti? Ne yaptı*Biz*Yapmak? Şenlik ateşi mi?

VFW mi? Etrafta dolaşmak mı?

Doug, sanki aklımı okuyormuş gibi, "Onu gezintiye çıkar," dedi. Panik beni ele geçirdi.

Senden hoşlanıyor, dedi Liz. "Seni görmek istediği için buraya geliyor. Yeteri kadar iyi."

Öylemiydi? Yani, ne halt etti*BEN*Onun gibi bir kadını teklif etmek zorunda mısın?

Şey... bir şey vardı. Ve tekrar almak için iki saat araba kullanıyorsa, oldukça iyi bir iş çıkarmış olmalıyım. En azından bu vardı.

"Onu güldürmeye devam et," dedi Doug. "Bir kadın güldüğünde gözleri daha çok kapanır. Ne kadar çirkin olduğunu fark etmeyecek."

Kendime rağmen homurdandım.

Brian'ı ara, diye önerdi Liz. "Bak bakalım yardım edebilecek mi?"

Başımı salladım. Bu iyi bir fikirdi. "Tamam aşkım. Tamam, başka ne var?"

Doug elindeki kolayın geri kalanını geri attı. "Yemek yapacağım. Birkaç saat içinde sepet bırakabilirim."

"Gerçekten mi?"

Bar taburesinin arkasından ceketini aldı. "Evet gerçekten. İyi peyniri bile atacağım.

Biraz daha iyi hissederek başımı salladım. Doug, yaz aylarında çiftliğinde şarap tadımı yaptı. Arıcıydı ve kendi keçi peynirini ve balını yaptı. Aslında güzel bir formanın nasıl bir araya getirileceğini biliyordu.

Çiçeklerini topla, dedi Liz. "Kadınlar çabayı sever." Başımı salladım. Çaba. Anladım.

Bunu anlayınca eve koştum.

Üç saat çok gibi geldi ama değildi. Evi açıp en iyi yatak odasını hazırlamam gerekiyordu. Sonunda olduğundan daha az iş gibi görünen kamyonumu temizledim. Onu hiç yıkadığımı sanmıyorum - neredeyse benim kadar eski bir iş kamyonuydu. Çatı katımı, banyomu temizledim. Chloe'yi beslemem ve pijamalarını değiştirmem gerekti. Duşa girdiğimde otuz dakikam kalmıştı.

Çok gergindim. İkinci bir atış yaptığımı hissettim - ne olduğunu bile bilmiyordum.

Bana "beş dakika içinde orada ol" mesajı gönderdi ve ben de Hunter'la dışarı çıkıp Chloe'yi kaleminden aldım. Garaj yolunda çömeldim ve köpeğimin gözlerinin içine baktım. "Tamam dostum. Artık ortalığı karıştırmak yok, anladın mı? Zıplamak yok - hey! Bana bak. ZIPLAMA YOK. Chloe'nin ne kadar iyi olduğunu görüyor musun? Bu, bu duruma getirmen için sana ihtiyacım olan türden bir enerji."

Hunter eğildi ve Chloe'nin burnunu yaladı ve Chloe sevimli, küçük bir meleme sesi çıkardı.

"Ve işini ormanda yap. Bütün bir ormanımız var. Bunu garajın önünde yapmanıza gerek yok.*En iyidavranış.*"

Hunter neden bahsettiğimi anlamış gibi görünmüyordu ve boynunu kaşımaya başladı. Yakası şingirdayarak tam bir dönüş yaptı ve sonra durup gözlerini kırıştıtararak bana baktı. Kulağı içerideydi.

Hunter, bir kurtarma operasyonundan aldığım altı yaşında emekli bir av köpeğiydi. Ona sadece üç ay sahip olmuşum. O bir Wirehaired İşaret Eden Grifon'du. Sürekli olarak kafası karışmış görünüyordu ve şimdiye kadar tanıştığım en kötü dinleyiciydi - ki bu garipti çünkü önceki sahibi kurtarma ekibine tamamen eğitilmiş olduğunu söyledi. Av köpekleri, tasarımları gereği güçlü iradeliydi, ama bu...

ona baktım. "Biraz yardım edeceksin," diye mırıldandım.

Çakılların üzerindeki tekerleklerin sesini duydum ve ayağa kalktım. Kalbim çarpmaya başladı.

Hızlı bir saniye ne-if vardı. Ya kimya gitmişse ya da çekim aynı hissettirmiyorsa ya da onu kafamda oluşturmuşsam ve o hatırladığım gibi değilse?

Ve onu gördüğüm an, hiçbir şey hayal etmediğimi biliyordum.

Chap8
tane var
Alexis

BEN onu aradı. Onu aramıştım ve oraya geri dönecektim.

dünyada ne varyapıyordum?

O kadar spontane bir şeydi ki, gerçekten düşünmedim bile. Bir dakika oturma odamda durup akşam yemeği için Grubhub'dan ne sipariş edeceğimi tartışırken, sonra Wakan'da VFW'yi Google'da aratıp numarayı aradım.

Gerçekten orada olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Öyleydi. Sesini duyduğum an, geceyi bana ait olmayan bir yatakta geçirdiğimi anladım.

Giymek için doğru şeyi bulmak için dolabımı karıştırdım. Wakan'daki hava durumunu kontrol ettim. Bugün altmıştı, bu yüzden kot pantolon, tekrar kakaya basarsam çıkarabileceğim ekoseli yağmur botları ve altında beyaz bir atlet olan bir fanila seçtim. tam olarak birine benziyordum *denemek* odunsu görünmek için Ne giyeceğim konusunda yardım istemek için Gabby'yi aramayı düşündüm ama sonra Nedenini açıklamam gerekecekti ve o konuşmaya hazır değildim. *Tümü.*

Daniel, arkadaşlarımla tanıştırabileceğim biri değildi.

Durmadan. Asla alamayacaklardı. Açıkçası *BEN* zar zor anladım.

Arkadaşlarım dövme insanları tanımıyordu. Veya sakallar. Veya keçiler. Gabby'nin kocası Philip büyük bir para yöneticisiydi ve Jessica'nın kocası Marcus başarılı bir avukattı. Daniel alıştıkları erkeklerden çok genç ve çok farklıydı. Erkeklerden çok farklıydı. *BEN* alışmıştı

Belki de cazibesi buydu...

Onda kesinlikle çok talepkar olmayan bir şey vardı. Canlandırıcı bir konuşma yapmak ya da onun gözünü kamaştırmak zorundaymışım gibi hissetmiyordum. Ve çok eğleneliydi. Neil asla arkadaşlarını bir barda itip kakmaz.

Neil dehşete kapılırdı*olmako* barda

Yanıma ipeksi bir uyku şortu ve ona uygun siyah bir atlet aldım. Çok seksi değil ama kesinlikle gösterişli de değil. Oraya sadece onu baştan çıkarmak için geliyormuş gibi görünmek istemiyordum - ki kesinlikle öyleydim - ama aynı zamanda çaba göstermiyormuş gibi görünmek de istemiyordum.

Duş aldım, bacaklarımı traş ettim, saçımı ve makyajımı yaptım, hızlı bir gece çantası hazırladım ve kendimi bundan vazgeçirmeye fırsat bulamadan güneye doğru yola çıktım.

Baştan sona Lola Simone'u dinledim.

Yeni yengemi yüz yüze tanıyamayacağım için şarkılarıyla tanımaya karar verdim. On bir albümü vardı ve ben ilkiyle başladım. Gerçekten benim tarzım bir müzik değildi. Bir çeşit pop-rock. Çok erken Britney Spears, ki bu mantıklıydı çünkü Wikipedia'sına göre Lola bunu yaptığında on altı yaşındaydı. Ama sözleri çok güzeldi.

Bu sefer küçük Wakan kasabasından geçerken etrafa baktım. Uykulu ana caddedeki işletmelerin yarısı kapanmıştı. Bir dondurma ve şekerleme dükkanı, eski moda bir fotoğrafçı, iki butik ve yarım düzine restoranın vitrinlerinde ışısız neon açık tabelalar ve "mevsim için gitti" posterleri vardı. Geçen gece arabayla giderken gördüğüm motelin kayan yazısında "sezon nedeniyle kapalı" mesajı vardı ve yanındaki karavan parkı da terk edilmiş görünüyordu. Ancak sezon dışında bile Wakan büyüleyiciydi.

Kasaba bir nehir ve kayalıkların arasında yer alıyordu. Tüm binalar kırmızı tuğladandı ve kaldırımlarda eski moda elektrik direkleri vardı. Ben çok uzakta olsam da, hemen hemen her dükkânda bir black metal tarihi dönüm noktası plaketi vardı.

yazıtları okumak için uzaklaştı. Bir antika dükkanının, bir fırının ve 1800'lerden beri oradaymış gibi görünen bir eczanenin yanından geçtim, tuğla tarafında Paul Bunyan ve Babe the Blue Ox'un solmuş bir duvar resmi vardı.

Küçük bir kitapçı, bir berber ve Jane's Diner adlı tek bir kafe vardı. AÇIK Kapının iç tarafındaki bir zincirden sarkan tabela.

Yarım mil daha sürdüm ve sonunda Daniel'in kiralık mülkünün çakıllı yolundan döndüm. Köşede son kez görmediğim bir tabela yanıyordu. The Grant House, 1897. Aynı yıl Royaume Northwestern inşa edildi, diye not ettim.

Daniel dışarıda bekliyordu - yavru keçiye tutuyordu. Onu gördüğüm an kalbim yerinden fırladı.

Onu tekrar gördüğümde nasıl hissedeceğimi bilmiyordum - garip gelecekse ya da beni ona çeken her ne ise gitmiş olsaydı. Ama onu orada dururken gördüğüm an, nabzım hızlandı.

Geçen seferkinden bile daha yakışıklıydı - belki uyarı aldığı için? Kot pantolon ve önü delikli siyah bir Jaxon Waters tişörtü, bileğinde kalın kahverengi deri bir bileklik giymişti. Saçları daha biçimli görünüyordu. Bir nevi kılık değiştirmiş. Hazırlanmış gibi görünüyordu.

Daniel'in hazırlanma versiyonunun, Neil'de hiç görmediğim bir düzeyde giyinmesi komikti. Ama ona yakıştı. Ve Tanrım, çekici miydi?

Daniel o kıvrak, tonlu vücut tipine sahipti. Biraz kilolu değildi ama uzun vücudunda sıska görünmeyecek kadar kaslıydı. Çillerle bezenmiş geniş omuzları olduğunu hatırladım. Beni her kaldırıışında, karın kasları akordeon gibi çıtırdıyordu...

Düşündükçe yüzüm kızardı.

park ettim Arabadan indiğimde Daniel beni karşılamak için arabanın kapısına geldi.

Köpek kuyruğunu ileri geri sallayarak aramıza girdi. Heyecanlı selamının ortasında durdu ve uzun bir *roooooooooooooo!*

Sonra üzerime atladı.

onu bir şeyle yakaladı *moomph*, geri sendeleyerek.

"Avcı, aşağı!" Daniel boştaki eliyle onu üzerimden çekti, hâlâ Chloe'yi kucaklıyordu. "Üzgünüm," dedi.

"Sorun değil. Bu sefer onun için giyinerek geldim." Çocuğa gülümsedim. "Bunu gerçekten sağıyorsun, değil mi?"

"Neye sahip olduğumu biliyorum." Sonra eğilip beni öptü.

Bu biraz şaşırtıcıydı. Yani, bunun için buradaydım, yani bir noktada öpüşmeyi bekliyordum. Ama bir selamlama olarak şehvetli öpücük, bunu garip bir şekilde tanıdık hissettirdi. Sanki bir düzine kez buradaymışım ve tekrar geri dönüyormuşum gibi.

Chloe aramızda sıkıştı ve gömleğimin düğmesini kemirmeye başladı. Gülmeye başladım ve Daniel dudaklarıma doğru gülümsedi. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölme."

Benden uzaklaştı. "Onu bir yere koyayım. Avcı." Ayaklarımdan dibinde itaatkar bir şekilde oturan köpeğine baktı. "Atlamak yok. Bunun hakkında konuştuk." Onu izliyormuş gibi parmaklarını göz hizasında hareket ettirdi ve ardından garajın arkasına yöneldi.

Arkasından gülümsedim ve yolcu koltuğundan gece çantamı aldım.

Geri döndüğünde, eve bakıyordum.

Buraya en son geldiğimde hava karanlıktı, bu yüzden yeri iyi görememiştim. Artık hava da kararıyordu, ama bu sefer evin yukarı aydınlatması yanıyordu ve evin Viktorya dönemine ait muhteşem bir yeşil ve beyaz süslemeli olduğunu görebiliyordum. Etrafını saran bir sundurma, bir salıncak, sallanan sandalyeler ve tırabzanların üzerindeki çiçek kutularından sarkan kırmızı sardunyalar vardı. Ön kapının yanında, araba yolundaki işaretle aynı yılın bulunduğu tarihi bir dönüm noktası plaketi vardı.

"Bu çok güzel," diye nefes verdim.

"Altı kuşaktır ailemde," dedi çantamı benim için alırken.

"İçinde yaşamak istemedin mi?" diye sordum, onunla merdivenlere doğru yürürken. İçinde yaşamayı göze alamam, dedi.

Sorudan utanmışa benzemiyordu ama yine de sorduğum için kendime kızdım.

Herkesin malikanelerde gelişigüzel yaşayamayacağını unutmuş gibiydim. Bağlantısız bir Kek Yesinler anıydı ve onu aradığımdan beri ilk kez buraya gelmekle hata yaptığımı düşündüm. Ondan o kadar farklıydım ki, ona dikkatsizce nasıl hakaret etmeyeceğimi bile bilmiyordum. Yanlışlıkla tekrar yapacağımdan korktum.

Eve girmemize izin verdiğinde hala içten içe bunun için kendimi dövüyordum.

"İşte bu," dedi kapıyı arkamızdan kapatırken.

Girişin etrafına baktım. Güzeldi. Sadece dışarıya dayanarak böyle olacağını biliyordum.

Fuayenin hemen içinde küçük bir check-in kontuarı ve arkasında ikinci kata çıkan bir geçişle etkileyici koyu ceviz rengi bir merdiven vardı. Tırabzan işlevsel bir sanat eseri gibiydi. El oyması çiçek aplikleri korkuluk boyunca kıvrılmıştır. Güzel bir dönem parçası, muhtemelen tarihi evin orijinali. Çekici.

Soldaki resmi yemek odasında on iki kişilik uzun bir ahşap masa vardı. Sağda yeşil mozaik çinilerle çerçevelenmiş şömineli bir oturma odası vardı. Renkli cam Tiffany lambalar, zengin kırmızı perdeler, antika Viktorya dönemi mobilyaları. Ev mükemmeldi.

Ayaklarıma ışınlandım. "Orijinal parke zeminler mi?"

"Akçağaç ağacından balıksırtı mozağinde," dedi gururla. "Büyük-büyük-büyük-büyükbabam yaptı bunları. Geçişlerde kontrast için nasıl meşe kaktığını görüyor musunuz? Ahşabın doğal rengini korumak için renksiz bir dolgu maddesi, beyaz gomalak ve açık renkli bir mumla bitirdim." O gülümsedi. "O ne yaptığını biliyordu."

Ve Daniel onun neden bahsettiğini biliyordu...

"Burayı o mu inşa etti?" Diye sordum.

"O yaptı." Onayladı. "Gel, sana gerisini göstereyim."

Bana odaları gezdirirken kulağa iyi prova edilmiş gibi gelen bir tura çıktı. Barok antika anıtsal İtalyan ahşap duvar apliklerine, bir Alman duvar saatine, on dokuzuncu yüzyıldan kalma Viktorya dönemine ait bir saç çelengi gösterdi.

Sanki zaman donmuş, 1800'lere hapsolmuş gibiydi. Ona tamamen aşkıttım. BEN*tapılan*antikalar Hep almak istemişimdir ama Neil evin tarzına uymadığından şikayet etti.

Grant House'un dört yatak odası ve banyosu vardı ve hava neredeyse görülemeyecek kadar karanlık olmasına rağmen arka taraftan nehir manzarası vardı. Hasır sandalyeli dört mevsimlik bir sundurma ve başka bir ocak vardı. İkinci kata çıkan geçişin inişinde, yüzen balıklar ve dalgıç dalgıçlarla mavi bir su altı nehri manzarasını gösteren devasa bir vitray pencere vardı. Üst kattaki yatak odalarını inceledik. Her birinin güzel bir şöminesi vardı. Dördüncü yatak odasında çantamı yere koydu. "Bu gece için senin odan. Evdeki en iyisi o."

Gülümseyerek etrafa baktım. Şam duvar kağıdı, sayvanlı bir yatak ve çıtırdayan bir ateş vardı. Bu bir**büyük**Daniel'in çatı katından yükseltme.

O ilk gece garajına girdiğim zamanı hatırladım. Sedir gibi kokuyordu. Bir hırdavatçının kereste bölümü gibi. Elektrikli testerenin tırtıklı dişleri odanın ortasındaki bir masanın üzerinde parıldadı ve

beton zemin ve duvarların etrafına çeşitli mobilya projeleri yığılmıştı. Belli ki kullandığı bir ağırlık sehpa ve yan kapının yanına özenle dizilmiş bir dizi çamurlu erkek iş botu vardı. Sağda, bana o ızgara peyniri yaptığı küçük bir mutfak vardı.

Solda metal bir sarmal merdiven, küçük bir banyosu, bir kraliçe yatağı ve garaja bakan büyük bir penceresi olan kapalı bir çatı katına çıkıyordu. Muhtemelen bir zamanlar bir ofisti ama Daniel onu küçük bir yatak odasına çevirmişti.

Kredisine göre, oda lekesizdi. Yatak yapılmıştı ve etrafa saçılmış giysiler yoktu. Eve bir kadın getireceğini bilmiyordu, bu yüzden temizliğini gösteriyordu. Bu da öyle... Beni koyduğu oda tertemizdi ve komodinin üzerinde taze çiçekler vardı.

Aşağıya inmeden önce TripAdvisor'da mülkün incelemelerini Google'da arattım.

Beş yıldız. *Asağlambeş* yıldız.

Daniel ve onların kendilerini evlerinde hissetmeleri için elinden gelen her şeyi yaptığı hakkında yapılan her incelemeden fışkırıyordu. Pratik kahramanlık hikayeleri çok sayıdaydı. Eczacıya, hasta bir çocuğa Tylenol alması için sabahın ikisinde dükkanı açmasını sağlamış ve bir misafirin lastiği patladığında lastiği değiştirmişti. Şöminenin yanında çikolata ve marshmallow ile bir kutu graham kraker bırakmak gibi şeyler yaptı.

Ona çok sadık oldukları için mülkteki tatillerinin beşinci yılında misafirleri vardı. Devam etti ve devam etti.

Düşünceliydi. Ve cömert. İlk görüşmemizde onun özverisini deneyimlediğim için bunu zaten biliyordum ama adama yıldız verebilmek de güzeldi.

"Çok fazla karakteri var," dedim, geri dönerken, neredeyse ondan çok kendime.

Merdivenlerin başında beni bekledi, sonra benim için ön kapıyı açtı.

“Peki ne yiyoruz?” Diye sordum.

"Aslında dışarıda yiyoruz."

Verandada durakladım. Bunu sevdiğimden emin değildim. Kasaba küçüktü. Bu irtibatı tanıdığı herkese duyurmak istemedim. Öyle mi?

"Nerede?" Diye sordum.

Merdivenlerin dibinden bana baktı, eğleniyordu. "Benimle gitmekten korkuyor musun?"

kollarımı kavuşturdum

"HAYIR."

"Sen *Yapmak* Taser'ı al.

"Beni öldüreceğini düşünmüyorum. Gerçi istatistiksel olarak tanıdığınız biri tarafından öldürülme olasılığınız çok daha yüksek, bu yüzden benim şansım bu sefer gerçekten daha yüksek."

O güldü. "Geçen gece seni rakun çukurundan sırf şimdi öldürmek için kurtardığımı mı düşünüyorsun? Ve teknik olarak değil *Benim* şimdi de öldürülme şansı daha mı yüksek? Meli *BEN* endişelenmek?"

Bir gülümsemeyle savaştım.

“Bir piknik planladım. Sadece biz. Ama eğer bana saldırırsan, arkadaşım Brian benim için bir ambulans çağırmak üzere buralarda olacak.

Güldüm, rahatladım. "Tamam aşkım. Ayrıca, bedensel yaralanma konusundayken, bu sefer sorun yok.

Yüzünü geri çekti. "Sana hickey's verdim? Verdiğiniz *Ben* hickey's.

"Ne? Hayır, yapmadım.

Gömleğini aşağı çekti ve bana köprücük kemiğinde solan mor bir leke gösterdi.

Çenem açık kaldı. "Yaptım *Olumsuz* sana bunu ver."

"Ne? Bunu bana başka kim verecek?" Kollarını iki yana açtı ve gülümseyerek etrafa baktı. "Burada ne kadar hareket ettiğimi sanıyorsun? Senden başka kimseyle sevişmiyorum."

kollarımı kavuşturdum "Tamam ama cidden, bunu ben yapmadım." "Evet, yaptın. Sırtımda da çizikler var."

Nefesim kesildi ve gözleri parladı.

BENyaptıona biraz pençe attığını hatırla...

Aramızdaki basamakları tırmandı ve ellerini belime doladı. Sorun değil, hoşuma gitti, dedi, ağzı dudaklarımdan birkaç santim uzaktaydı.

Tüm vücudum kollarında jöle dönüşmeseydi gülerdim.

Tanrım, o*Bu yüzdenseksi*. Bence biliyordu. Nefessiz kalmama sıırttı ve beni verandadan yere fırlattı. "Araban seni bekliyor."

ChaP9
tane var
Daniel

BENEtrafta dolaşıp kamyonun kapısını onun için açtı ve hemen planımı ikinci kez tahmin etmeye başladı. Ayrıca ona araba dediğime pişman oldum.

Bindiği sıra koltuğun derisindeki çatlakların üzeri koli bandıyla kaplıydı. Lanet etmek. Üzerine bir battaniye örtmeliydim. Temiz olmasına rağmen kamyonetin içi benzin ve yağ kokuyordu. Daha önce hiç fark etmemiştim ama şimdi fark ediyordum.

Her şeyi düşünerek araba yolundan çıktım.

Son kız arkadaşlarımın kamyonetim hakkında ne düşündüğü umrumda bile değildi ama Alexis bunun için fazla süslüydü. Kokteyl elbisesi ve topuklu ayakkabıları dışında bile fazla gösterişliydi.

Onunla ilgili her şeydeydi. Çok cilalıydı. Hunter'ın üzerine atlaması için giydiği giysiler daha önce hiç giyilmemiş gibi görünüyordu. Kot, bir kez bile yıkanamayacak kadar koyuydu. Elmas küpeler, mükemmel boyanmış tırnaklar. Getirdiği spor çantası bile benim ulaşamayacağım bir markaydı, bir bahçe satışında bile karşılayamadım.

Bir keresinde, bir kardinal oturma odasındaki bacaya uçtu ve küllerin arasında tünemiş bu güzel, parlak kırmızı kuşu görmenin ne kadar şaşırtıcı olduğunu hatırladım. Aynen böyleydi. Bektan Ford'umun mahvolması, zıtlığı, onun ne kadar yersiz olduğunu vurguladı.

Alexis gibi kadınlar küller içinde yaşamadı. Sezon dışında lanet bir biftik yiyemeyeceğiniz, hiçliğin ortasındaki küçük kasabalarda yaşamıyorlardı. Yorgun iş kamyonlarına binip el ele tutuşmadılar.

nasırlı erkekler. Önemli işleri olan başarılı adamlarla büyük şehirlerde yaşadılar.

Yola baktım, hayatımda ilk kez keşke kravatı ya da daha güzel bir arabası olan bir adam olmayı dilemiş gibi hissettim.

O da aynı şeyi düşünmüş olmalı ki, parmağını radyo kadranının olduğu deliğe soktu. "Daha önce hiç kamyonu binmedim."

ona baktım. "Hiç kamyonu binmedin mi? Durmadan?"

O, başını salladı.

"Pekala, daha sonra traktör yolculuğuna bayılacaksın."

Güldü ve ben biraz daha iyi hissettim. En azından komik olduğumu düşündü. "Peki nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bu bir sürpriz."

Yavaşladım ve gideceğimiz yere giden karanlık, asfaltsız, ağaçlık yola döndüm ve o biraz daha dik oturdu. Sonra otoparkın girişinde yanan tabelayı gördü ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeye kapıldı. Arabayla giriş mi?

sırıttım. "Brian'ın bizim için açmasını sağladım."

"Hiç gitmedim," dedi neredeyse huşu içinde. Bana gülümsedi ve geceyle ilgili tüm çekincelerim uçup gitti.

"Hiç arabalı servise gitmedin mi?"

"HAYIR. Büyürken asla bu tür şeyler yapmadık.

Otoparka girdim ve bizi kamyonun kasası ekrana bakacak şekilde park ettim.

"Ne tür şeyler yaptın?" diye sordum, bizi parka koyarak.

"Böyle şeyler değil," dedi.

Sanırım izlendi. Bana yaz aylarında eczanede langırt makinesinde yüzen bir kadın gibi gelmedi. Ama ben

ona hiç sahip olmadığı bir deneyim yaşatıyor olmam hoşuma gitti. Bir şekilde imkansız grnyord*uabilir*.

"Ben yerleşene kadar bir saniye burada kal," dedim.

Kamyondan atladım ve yatağa gittim. İki kişilik bir şişme yatağı havaya uurdum ve kalın, kırmızı, desenli bir Aztek battaniyesiyle rttm. Birkaç ağır battaniye ve yastık getirip arka cama dayadım, böylece yaslanacak bir şeyimiz oldu. Yılın bu zamanında snmş olabilecek bir iki sivrisinek için citronella mumu yakıp çatıya koydum. Sonra taşınabilir bir g çeviriciye bazı beyaz Noel ışıkları taktım ve yanlarında yemek yememiz için biraz ışık vermesi için bunları yanlara doğru koştum. İşim bittiğinde onu almaya gittim.

Onun için kapıyı açtım. "Her şey hazır."

Dışarı atladı ve arka tarafa geldi. "Vay canına," dedi onu görünce gülümseyerek.

Kalkmasına yardım ettim ve arkasından bindim. Sonra Doug'ın bıraktığı piknik sepetini aldım ve içinden bir şeyler çıkarmaya başladım.

Doug kendini aşmıştı. Balda gezdirilmiş dilimlenmiş armutlu ev yapımı keçi peyniri, kuru meyveler, kendi ekşi mayasıyla yaptığı taze pişmiş huysuz ekmeğinin üzerinde bruschetta sandviçleri, içinde sıcak çikolata bulunan iki termos vardı - Doug pek çok şeydi. Ama iş ona geldiğinde, o çok,*ok*iyi arkadaş.

*Annend*Sanırım domuzu telafi etmeye çalışıyordu.

Her şeyi kurmamı izledi. Ama ona termosunu uzattığımda biraz ciddi göründüğünü fark ettim.

"Sorun nedir?"

O, başını salladı. "Bütün bunlar çok güzel." Bir "ama" geldiğini hissettim.

Ama sana şu anda gerçekten biriyle çıkmayı düşünmediğimi hatırlatmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Gelmemi bu kadar büytmene gerek yoktu," dedi.

Yaptığım şeyi durdurdum. "Tamam aşkım. Bir şeyi netleştirmemiz gerekiyor, dedim gözlerinin içine bakarak. "Aşağı indiğinde - ne olursan ol aşağı inersen*için*— Bunun için büyük bir anlaşma yapacağım. Çünkü *budur-dir* büyük anlaşma. Burada olmak için gidiş-dönüş dört saat sürüyorsunuz. Bu hiçbir şey değil. Ve eğer gece kalıyorsanız, bu hızlı bir durum olmayacak. Kaldığınız on iki saatin tamamını sizi memnun etmek için harcayabileceğimi söylemek istesem de, yapamam.

O güldü.

"Başka şeyler yapacağız," dedim devam ederek. "Yemek yiyeceğiz ve takılacağız. Ve bunun için çaba sarf edeceğim çünkü sen burada olmak için çaba harcıyorsun. Ve her seferinde böyle olacak. Tamam aşkım?"

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Tamam aşkım." Gülümsedim.

Bunun bir kısmı misafirperverlik geçmişim ve yetiştirilme tarzımdı. Kanımda vardı. Turistlerin ihtiyaçlarını karşılamak için yetiştirildim. Benim ve bu kasabadaki herkesin hayatı, insanların Wakan'dayken eğlenmelerine bağlıydı. Ama diğer kısım başka bir şeydi.

Onu sevdim.

Buraya gelmeyi sevmesini istedim çünkü geri dönmesini istiyordum. Garaj yoluma girdiğini gördüğüm anda bunun son olamayacağını biliyordum.

şimdilik tek istediği seksse, sadece seks olabilir. Hoşlandığım ve görmeyi sabırsızlıkla beklediğim biriyle seks yapmayı tercih ederdim. Bu benim için çalıştı.

Ama bir bağlantı vardı. Bunu daha önce hissetmişim ve şimdi de aynıydı. anlatamadım. Bunun bir anlamı olup olmadığını veya başka bir şeye yol açıp açmayacağını bilmiyordum. Muhtemelen hayır, her şey düşünüldü. Kesin olarak bildiğim tek şey geri dönmesi gerektiği idi.

"Ne izliyoruz?" diye sordu, bacak bacak üstüne atarak.

"Seçebiliriz. İşte seçenekler, dedim Brian'ın gönderdiği mesajı okumak için telefonumu açarken. "Tamam, elimizde *Gremlinler, Güzel kadın, Kahvaltı Klübü, Prenses Gelin*—"

"*Prenses Gelinde*di hızlıca. "Nasıl istersen."

Gülümsedi ve ben de projeksiyon odasında kapalı snack barın üzerinde bekleyen Brian'a bir mesaj gönderdim. Bir an sonra film canlandı.

Devasa ekranda bir mesaj belirdi:

HE SENİ GERÇEKTEN SEVMELİ. HE BUNU YAPMAM İÇİN BANA YALNDIRDİ. VEGÖSTERİNİN KEYFİNİ ÇIKARIN.

Alexis güldü.

Kahrolası Brian. Yanaklarımın ısındığını hissettim. Loş ışık için minnettardım. "Ona yalvardın, öyle mi?" Güldü.

"Ben ağlayana kadar pes etmedi."

Başını salladı, hala gülüyordu.

Ekran bir film öncesi makaraya girdi. Kasabada Haziran ayına kadar kapalı olan yerler için sessiz reklamlar.

Ekranın önünde siyah böcekler sıkıştırıldı.

"Onlar ne?" diye sordu onlara başını sallayarak.

"Yusufçuklar," dedim ellerimi peçeteye silerken. "Ama onlar için biraz erken. Bu bahar biraz sıcaktı."

Onlara gözlerini kısarak baktı. "Çok fazla var."

Ellerimin üzerine geri yaslandım. "Büyükanнем yusufçukların değişimin geldiğini gösterdiğini söylerdi."

Bir an sessiz kaldı. "Çok değişiklik olmalı." "O olmalı."

Beyaz parıltıda yemek yerken ona bakmaya devam ettim.

O çok güzeldi. Onu buraya geri getirdiğime inanamıyordum.

Seks becerilerimle biraz gurur duymamı sağladı.

Arabalı garajın sahibi Brian mı? diye sordu kuru kayısı yerken.

Başımı salladım. "O ve bakkal."

"Ve sen belediye başkanısn ve pansiyon mu işletiyorsun?"

"Burada hepimiz birden fazla şapka takıyoruz. Liz, VFW'de çalışıyor ve haftada üç gün Jane's'te masalarda bekliyor. Doug garip işler yapıyor. Ve belediye başkanı olayı gerçekten önemli değil. Çoğunlukla belediye meclisi toplantıları."

"Ne için?"

Homurdanarak bir kraker aldım. "Benim için küçük ağız dalaşlarını çözmek için." "Beğenmek?"

Çiğnedim ve yuttum. "Şey, Lutsen'lere, tüyler sokağın karşısındaki şekerçi dükkânına uçuyor diye berberin çatısında tavuk besleyemeyeceklerini söylemek gibi. Cadılar Bayramı'nda Doug'ın ahırındaki tereyağı oyma yarışmasını değerlendiren havlayan köpek şikayetleri. Bilirsin, bunun gibi önemli şeyler."

O güldü.

Sıcak çikolatadan bir yudum aldım. "Yani bana ne olduğunu söyleyecek misin? Senyaşamak için yap?"

Bana kapüşonlu gözler verdi. "Yani, gizemli olmam daha eğlenceli değil mi?" "Seni tanısam daha eğlenceli olur bence."

Dudaklarını büktü.

Bana söylemek istemedi.

"Bu bilgiyle yapacağımı düşündüğün alçakça bir şey mi var?" dalga geçtim

Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Aile şirketindeyim."

"Hangisi..."

"Sana üç tahmin vermeme ne dersin?"

Gülümsedim. "Tamam aşkım. Doğru tahmin edersem ne elde ederim? Şakacı bir kaşını kaldırdı.

"Ne istiyorsun?" "Önümüzdeki hafta sonu gelmeni istiyorum."

Bana keyifli bir gülümseme verdi. "Tamam," dedi. "Bir anlaşman var." Ellerimi birbirine sürttüm. "Tahmin etmeden önce herhangi bir soru alır mıyım?" O, başını salladı. "Hayır. Soğukta gitmelisin."

Saçmalık. Bu zor olacaktı. Onun hakkında bildiğim az şeyi düşünmeye çalıştım. Cilalı ve zarıftı. Akıllı. Tahminim beyaz yakalı bir işti. Belli ki paradan geliyordu, bu yüzden ne yaparsa yapsın muhtemelen çok şey kazandı.

"Bir avukat," dedim.

Başını eğdi. "Yaşamak için pazarlık yapan biri gibi mi görünüyorum?"

"Doug'ı kandırdın," dedim. O güldü. "HAYIR. Avukat değil."

"CEO."

"Hayır."

"Lanet olsun," diye fısıldadım.

"Bu iki," dedi gülümseyerek. "Bir tane daha." dudaklarımı büzdüm.

"Bankacılık?"

O, başını salladı. "HAYIR."

Yanaklarıma hava üfledim. "Öyleyse, seni gelecek hafta sonu buraya getirme şansım nedir?" Ona kaşımı kaldırdım.

"İyi değil."

"Yani bir şans olduğunu söylüyorsun..."

Film ekranına güldü. "Bakalım bu gece nasıl geçecek."

Film başlar başlamaz yemeği bitirdik ve her şeyi piknik sepetine koydum ve uzanabilmemiz için bir battaniye çıkardım. Havanın biraz soğuk olmasına sevindim çünkü ısınmak için bana ihtiyacı vardı. Eğildi ve kolumu ona dolamama izin verdi. Dirseğimin kıvrımına sokuldu ve o kadar tanıdık ve rahattı ki bunun sadece ikinci kez birlikte olduğumuzu kendime hatırlatmam gerekti.

Ve kahretsin, güzel kokuyordu. Sarhoş ediciydi. Filmi izlemek bile istemiyordum, sadece burnumu onun boynuna dayamak istiyordum ve eğer bunu yaparsam ikimizin de buradan ayrılmadan önce tekrar tepetaklak olacağımızı biliyordum.

Uslu durmaya ve diziyi izlemeye çalıştım ama dikkatinin pek de iyi gitmediğini hissettim. Bir dahaki sefere dışarı çıkarmadan önce onu yukarı götürmeyi aklıma not ettim. İkimiz de odaklanamadık.

Alexis'e tekrar baktığımda Westley, Inigo Montoya ile kılıç dövüşü yapıyordu. Ama ekrana bakmıyordu. Gökyüzüne bakıyordu.

Beni fark etti ve dudakları benimkilerden bir santim uzakta olacak şekilde döndü. "Yıldızlara en son ne zaman baktığımı hatırlamıyorum," dedi sessizce. "Belki asla. Burası çok huzurlu."

"Bizde ı ışık kirliliği yok" dedim. "Wakan'da yıldızlar her zaman çok güzeldir."

Gözlerimi ağzına indirdim.

Boğazını temizledi ve karnımın üzerinde duran koluma baktı. "Bana dövmelelerinden bahset."

Ona göstermek için kolumu kaldırdım. "Her iki tarafta da güller var." "Neden?"

"Bunlar merdivenlerdeki tırabzandaki çiçekler. Çocukken hatırladığım ilk şeylerden biriydiler. Evdeki en sevdiğim şeylerden biri. Ve büyükbabam her zaman büyükanneme gül getirirdi."

Parmağını bir taç yaprağın üzerinde gezdirdi ve ben de onu izledim. Kalbimin bu küçücük temasla hızlandığını hissettim, sanki onun bu küçük ilgisi bile vücudumu alarma geçirmeye yetmişti. Bileğime geldiğinde parmaklarımı onunkine geçirdim. Elini benimkine kapattı ve ben de gülümsedim.

Belki kadınlar böyledir *yaptı* nasırlı adamların elini tut...

Bana bakmak için tekrar başını kaldırdı. "Senin neden bir kız arkadaşın yok?" diye sordu.

"Ne?"

"Tatlısın. düşüncelisin Bakması zor biri değilsin ve seks... neden bir tane yok?"

"Seks nedir?" ışınlardım

Dirseğine yaslandı, ellerimiz hâlâ aramızda kenetlenmişti. "Kuyu?"

Ben de kendimi destekledim. "Birkaç ay öncesine kadar biriyle çıkıyordum.

Ciddi değildi.

"Neden ciddi değildi?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sanırım onu bir gün bile geçmiş göremedim.

"Nedir *O* Anlam?"

"Onu gelecekte hiç hayal etmemiştim. Onu sadece onu görmek istediğim gün görmek istedim. Birinden hoşlandığında nasıl istediğini biliyorsun

onlarla plan yapmak için? Onunla asla plan yapmak istemedim.

"Ama gelecek hafta sonu benimle plan yapmak istiyorsun, öyle mi?"

sırıttım. "Yakalanmış."

O güldü. "Bütün gün olayını anlıyorum," dedi. "Sonunda eski sevgilimi bir dakika bile geçemedim."

"Ah evet? O neye benziyordu?"

Bana tek omuz silkti. "Kibirli. Cerrah."

Söndüğümü hissettim. Bu yüzden onun hoşlandığı türden erkekler konusunda haklıydım.

Eğitimli. Tamamlandı.

benim tersim

Cerrah. Belki de yaşamak için yaptığı buydu?

"Cerrah mısınız?" Diye sordum.

Gülümsemesi biraz düştü. "Bu dört tahmin. Ama hayır."

Hayır deme şeklinde biraz sıkı bir şeyler vardı. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum, bu yüzden sessizliği doldurmak için aklıma gelen tek şeyi yaptım. Öne eğildim ve onu öptüm.

Doğru hamle olduğu ortaya çıktı.

Diğer kadınlarla kimyam vardı ama daha önce hiç hayvan manyetizması yaşamamıştım. Bu, olduğu zaman şüphe götürmez bir şeydi ve onun başına geldi. Geçen seferkiyle aynı, sadece daha güçlü. İkimizin arasındaki cinsel gerilim gökyüzüne dönük bir ayçiçeği gibiydi. Bunu o yokken bile hissetmişim, fark ettim. Sanki nerede olduğunu bilmesem de bedenim onu arıyordu. Yerçekimindeki bir değişiklikti. Bir hamakta iki ceset ya da ortadan çöken eski bir şilte. Birbirimize doğru yuvarlandığımızı hissedebiliyordum.

Vermek, çıkmaktan daha kolay olan türden bir çekiştir.

ChaP10

tane var

Alexis

İÇİNDE Arabalı servisten eve yeni dönmüştü. Kıkırdayarak merdivenlerde beni kovalamıştı ve sırtımı odamın kapısına yaslamıştım.

"Eğlenceliydi," dedim dudağımı ısırarak. "Seviyorum*Prenses Gelin*. Yine de daha iyi dikkat edebilirdik diye düşünüyorum..."

Daniel aramızdaki boşluğu kapattı ve vücut ısısı üzerime çöktü. "İnanılmaz," dedi dudaklarını benimkilere bastırarak. Öpücüğü sıcak, ıslak ve mükemmeldi ve mideme kaya gibi sert bir gaf saplandı.

Ayrıldım, nefessiz kaldım. "Sürekli o kelimeyi kullanıyorsun. Bunun senin düşündüğün anlama geldiğini düşünmüyorum."

Güldü ve sıkı eller belimin etrafından ve sırtımdan aşağı kaydı.

Aman Tanrım...

Bir kamyonun kasasında bir çocukla sevişmişim.

Brian projeksiyon odasında olmasaydı ve prezervatifimiz olsaydı, muhtemelen bundan çok daha fazlasını yapacaktık.

On altı yaşına geri dönmüştüm - sadece*Aslabu* şeyleri on altıda yaptım. On altı yaşında AP kimya dersleri alıyor ve hastanede gönüllü çalışıyordum. Yakışıklı küçük kasaba delikanlılarıyla kamyon kasalarında sevişmiyordum.

Daniel ağzımdan bir santim çekti. Sıcak nefesi dudaklarımda geziniyordu. İç çamaşırım ıslanmıştı.

"İyi geceler," diye fısıldadı.

Sonra beni itti ve koridorda ilerlemeye başladı.

şok içinde arkasından baktım. "Ne... sen...?"

Bana bakmak için döndü. "Neyi değil?" Bana masumca göz kırptı.

"Düşündüm ki... yani... kalmayacaksın?"

Ah, bunun için mi? İstiyorum. Açıkça." Pantolonunun önünü işaret etti ve diğer tüm fikirler saçmaymış gibi yüzünü buruşturdu. Ama yapamam. Orası dedemin yatak odasıydı. Orada sana yapmak istediğim şeyleri yapamam. Doğru hissettirmez.

"Eh, üç oda daha var..."

Omuz silkti. "Uydurulmuş değiller." Başparmağını omzunun üzerine koydu. "Elbette, her zaman çatı katıma geri dönebiliriz." O gülümsedi. "Kendi yatağında sana yapmayacağım hiçbir şey düşünemiyorum. Tüm gece. İstedğin kadar."

Demek bununla ilgiliydi.

kollarımı kavuşturdum "Geceyi seninle geçirmemi gerçekten istiyorsun, değil mi?"

"İçinden ne geliyorsa onu yapmanı istiyorum. Ve daha sonra uyumak için her zaman buraya gelebilirsin. Elini kaldırdı. "Eğer seni garajdan eve kadar olan kısa mesafeyi yürüyemeyecek kadar yormadıysam. Bilmen gereken şey benim hedefim." Gamzeleri çıktı. "Ayrıca burası perili. Burada tek başıma uyumazdım." Sahte bir korkmuş surat yaptı.

Güldüm ve gözleri parladı ve bana sahip olduğunu biliyordu. Hayaletlere inandığım için değil, reddedemeyecek kadar sevimli olduğu için.

Daniel bir şekilde çekici ve tamamen ayakları yere basan olmayı başarırken aynı zamanda saf seks yaymayı başardı. En şaşırtıcı kombinasyon buydu.

Ve reddedemeyeceğim bir şey.

ChAP11

olmak

Daniel

T telefon beni yedi buçukta uyandırdı.

Alexis hala buradaydı, çıplaktı ve yatağında yanıma kıvrılmıştı. Bunu bir zafer olarak dosyaladım.

Büyük evde kalmaya alışmasını istemedim. Her zaman mevcut olmayacaktı ve yaşadığım yer değildi. Neredeyim *yaptı* yaşamak harika değildi ama *öyleydi* yaşadığım yer Ve benim evimde kalmaya ne kadar çabuk alışırsa o kadar iyi çünkü sürekli geri gelmesi gerekiyordu. *Ovardı* ile.

seks değildi *gerçek*. Mükemmel dans partnerini bulmak ve sonra birlikte pratik yaptığınız için daha iyi olmak gibiydi.

Ellerimi ondan çekemedim. Kahretsin, ellerini uzak tutamadı
Ben. Gatorade'yi komodinin üzerinde tutmaya başlamak zorunda kalacaktım.

Eğilip gülümseyerek çalan cep telefonunu açtım. "Merhaba?" Hey tatlım, ben Doreen. Umarım seni uyandırmamışımdır."

"Sorun değil," dedim gözlerimi ovuşturarak. "Naber?"

"Temel Reis bu sabah gelmedi. Şimdi, bazen biraz geç kaldığını biliyorum, özellikle de Jean'in köpeği bahçesinde işini yapıyorsa ve o da onunla bu işi yapıyorsa, ama saat neredeyse yirmi geçiyor ve o burada değil. Şerifi çağırmak istemedim çünkü Pops'un Jake hakkında ne düşündüğünü biliyorsun.

Bok.

"Tamam, haber verdiğin için teşekkürler. Şimdi oraya gideceğim. Telefonu kapattım.

Alexis dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Her şey yolunda?"

Örtüleri attım ve pantolonun içine atlamaya başladım. "Kaçmak zorundayım," dedim. "Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Birini kontrol etmem gerekiyor."

"Tıbbi mi?"

"Bence de."

O da kalktı. "Seninle gideceğim."

tartışmadım Bir, çünkü onunla vakit kaybetmekten hoşlanmıyordum ve iki, çünkü Temel Reis hala hayatta olsaydı muhtemelen yardıma ihtiyacım olabilirdi. O bir avuçtu. Her zaman kadınları severdi, bu yüzden o orada olsaydı muhtemelen daha az mücadele ederdi.

Çabucak giyindi ve Hunter kamyonu atlayana kadar onun peşinden gitti. "Ne oldu?" diye sordu kapıyı çarparak.

Motoru çalıştırdım. "Temel Reis bu sabah lokantaya gelmedi," dedim geri geri giderken.

Pops saat gibi oldu. Yağmur, güneş ya da kar, her gün saat yedide lokantadaydı. İçeri girmediyse, bir şeyler ciddi şekilde yanıltı.

"Temel Reis?" diye sordu.

"Tek gözünü kısıyor. Biraz ona benziyor," dedim yola dönerken. Sadece iki dakikalık bir yolculuktu.

"Kaç yaşında?" diye sordu.

"En az doksan."

"Önceden var olan herhangi bir koşul var mı?"

Başımı salladım. "Öyle düşünmüyorum."

"Demans, yüksek tansiyon, diyabet?"

ona baktım. "Bilmiyorum. Bahsettiği hiçbir şey yok. O oldukça keskin.

"Hangi ilaçları kullandığına dair bir fikrin var mı? Hiç hastaneye kaldırıldı mı?" Ona göz kırptım. "HAYIR..."

Ona sorular sormak istedim ama şansım olmadı çünkü onun tek katlı küçük evine gidiyordum. Kamyonu park ettim. "Burada kal."

Çözüldü. "Arabada kalmıyorum." "Ya öldüyse?"

"Sanırım halledebilirim."

Kaşımı kaldırdım. "Ya çıplaksa?"

"Görmediğim hiçbir şey yok," diye şarkı söyledi ve dışarı çıktı.

Arkasından gülümsedim, sonra patikadan yukarı koştum ve kapıyı çaldım. Baba? Oradasın?" Ona bir dakika verdim. Cevap vermeyince evinin yedek anahtarını anahtarlığımdan çıkardım. Popeye silahlıydı ve ateş etmekten korkmuyordu, bu yüzden kapıyı açar açmaz kapıyı çaldım ve olabildiğince yüksek sesle seslendim. Yavaşça ittim ve içine baktım. "Baba?"

Yatak odasından bir inilti geldi. Karanlık, küflü evden koştum ve kapıdan fırladım. Temel Reis yerde, yatağın yanındaydı. Uyanmıştı ve sırtını komodinin önüne dayamış, hala pijamalarıyla oturuyordu.

İyi misin? yanına çömeldim.

"Bu lanet olası yataktan çıkarken düştüm. Ayağa kalkmak için ayaklarımı altına alamadım. Peki, Tanrı aşkına bana yardım et!"

Kolumu arkasına koydum ve yatağın kenarına kadar yardım ettim. Korkunç kokuyordu. Keskin ter ve amonyak. Gözlerim sulanmaya başladı. Tanrım, Pops, olgunlaşmışsın. En son ne zaman duş aldın?"

Kolunu çekti. "Sen de kimsin, karım?" tersledi.

En azından bana havlamayı bırakacak kadar yaralanmamıştı. "Bir şey kıldığını düşünüyor musun?"

Siyah tenine karşı sert beyaz kalın kaşlarının altından bana baktı. "Hayır, hiçbir şey kırmadım. Yine de bir yarış atı gibi işemek lazım. Buraya gelmen yeterince uzun sürdü."

Alexis kapı çerçevesine vurdu ve yanıma geldi. "Merhaba Temel Reis. Ben Dr. Alexis. Sana hızlıca bir bakmamın bir sakıncası var mı?" Durdum ve ona baktım. "Sen doktor musun?"

"Ben." Pops'a gülümsedi. "Bir şey acıyor mu?"

Ona güvenip güvenmemeye karar vermeye çalışır gibi ona baktı. "HAYIR."

Cep telefonunu çıkardı ve el fenerini açtı. "Sadece hızlı bir ışık." Önce sol gözüne, sonra sağ gözüne çaktı. "İyi. Tam adın ne, Temel Reis?"

Bana baktı ve sonra tekrar ona baktı. "Thomas Avery," diye homurdandı. "Bana hangi gün olduğunu söyleyebilir misin?"

"Bugün çarşamba," dedi huysuzca. "Jane'de ton balığı eritme günü."

Ton balığı erimesini doğrulamak için bana baktı ve ben de başımı salladım. Sonra bileğini tuttu ve saatine bakarak iki parmağını nabzına koydu.

Sanki gözlerimin önünde dönüşmüştü. Onunla ilgili her şey değişti. Birdenbire bir profesyonel oldu, milyonlarca kez yaptığını söyleyebileceğim bir rutinden geçiyordu. Sadece ona baktım.

"Düşüğünde ne yapıyordun?" diye sordu Pops'a.

"Yataktan yeni kalkıyorum."

"Bana anlatabileceğin herhangi bir rahatsızlığın var mı? Yüksek tansiyon? İnme öyküsü mü? Kalp krizi?"

Kafasını salladı. "Türp gibi."

Gülümsedi ve komodine baktı. "Kullandığın tek ilaç bunlar mı?"

"Bildiğim kadarıyla."

İki şişeyi aldı ve inceledi. Birini salladı. "Bunu yemekle birlikte mi aldın?"

"Her zaman aldığım gibi alıyorum. Ben kalkmadan su ile."

Güldü. "Bunu yemekle birlikte almazsanız, başınızı döndürebilir. Yatağın yanında saklayabileceğin krakerlerin var mı? Bir dahaki sefere midene koyacağın bir şey var mı?"

Kafasını salladı.

"Tamam aşkım. Pekala, sana biraz alacağız. Bence iyi durumdasın. Ama birinci basamak doktorunuzla görüşmeniz gerekiyor, tamam mı? Senin yaşında bir düşüş büyük bir sorun olabilir."

"İyi. Şimdi işememin sakıncası var mı? Bana sıırttı.

Tuvaleti kullanabilmesi için ayağa kalkmasına yardım ettim. Kendi kendine mırıldanarak koridordaki banyoya girdi. Arkasından kapı tıklatıldığında ona baktım.

"Diğer ilaçları kontrol edeceğim," dedi yatak odasından çıkarken.

arkasından

baktım.

Adoktor?

Aramızdaki uçurumun daha da derinleştğini hissettim. Sanki seviye atladığımı her düşündüğümde, yaklaşmadığımı fark ettim. Bir lanet*doktor*.

Bir nefes verdim ve etrafa baktım. Yer bir karmaşaydı. Baba, Jean hâlâ senin için temizlik yapıyor mu? Kapıdan sordum. "En son ne zaman buradaydı?"

Kendini rahatlatan Temel Reis'in uzun sesi banyodan çınladı. "Ona haftalar önce defolup gitmesini söyledim."

Bir elimi yüzümden aşağı sürükledim. "Burası bok gibi görünüyor." Yerdeki tüm kıyafetleri toplamaya ve bir yığın haline getirmeye başladım. "kim

amaşırlarını mı yıkıyorsun?"

Banyo kapısı açıldı ve homurdanarak dışarı çıktı. "Yapıyorum.
Bir bok işi yaptı. Tişörtlerimin petunya gibi kokmasına neden oldu."

"Seni duşa sokmamız gerekiyor," dedim. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Mutfağa doğru başını salladı, beyaz bir tırtıl kaşını kaldırdı. "Obana yardımcı olabilir.

Alexis'in kapı aralığından gülümsemesini bastırmaya çalıştığını gördüm.

Elimi omzuna vurdum. "Tamam, yaşlı adam, gidelim."

Küvetin kenarından atlamakta zorlanıyordu. Onu desteklemek zorunda kaldım ve neredeyse bir kez daha düşüyordu. "Suyun kesildiğini duyunca seni almaya geleceğim. Bensiz çıkmaya çalışma," dedim.

"Evet evet. Defol git."

Duş akmaya devam ederken lavabonun yanındaki tezgaha yaslanarak Alexis'le konuşmaya gittim.

"Herhangi bir morarması var mı?" diye sordu. "Gördüğümünden değil."

"Ailesi var mı? Onunla kim ilgileniyor?"

Boynumu ovuşturarak loş eve baktım. "Hiç kimse? Hepimiz? Bu bir tür grup çalışması."

"Daniel," dedi, sesi alçaktı. Aldığından daha fazla yardıma ihtiyacı olacak. Evde yiyeceğe ve duş aldığından emin olacak birine ihtiyacı var.

Elimi sakalıma götürdüm. Geçen hafta küvette düştüğünü söyledi. Bence bu onu korkuttu."

"Yetişkin Koruma Hizmetlerini arayabilirsiniz. Ona bir kişisel bakım asistanı bulmaya çalış, Meals on Wheels."

Başımı salladım. "Buradan yardım almak zor. Bir program yapacağım. Buraya günde bir kez temizleyip kontrol etmesi için birini getireceğim. Ve bir kuracağım

küvette korkuluk. Belki duşun zemininde birkaç basamak vardır.”

Başını salladı. "Ve o hapları yemekle birlikte alması gerekiyor. Muhtemelen başı döndüğü için düştü.”

"Tamam aşkım. Onları Doreen'e vereceğim. Lokantaya geldiğinde onları kahvaltısının yanında verecek."

Güldü.

"Ne?"

O, başını salladı. "Sadece... bilmiyorum. Birbirinize iyi bakmanız hoşuma gidiyor."

"Burada durum böyle. Yaptığımız şey bu. Başımı eğdim, bir şey fark ettim. "Makyaj yaptın mı?"

Dün gece duşta kalmıştık. Yatağa gittiğinde üzerinde yoktu ve ben yaptığımda kalktı. En azından *bendüşünce*o yaptı.

"Evet," dedi saçını kulağının arkasına sıkıştırarak.

"Neden?" Ona baktım, kafam karışmıştı. "Ne zaman?"

Durdu. "Sen uyanmadan önce."

Ona göz kırptım. "Sadece makyaj yapmak için mi kalktın? yorulmadın mı Uyumak istemedin mi?"

Bana cevap vermedi.

"Umarım bunu benim için yapmamışsındır," dedim. "Nasıl görünerek uyandığın umurumda değil."

Ciddiydim. yapmadım

Yüzü saçmalık dedi.

"O tür şeyler umurumda değil," dedim. "Uyumayı tercih ederim. Bütün geceyi çekeceksek, gücünü yüksek tutmana ihtiyacım var.

O güldü. Sonra dudağını ısırdı. "Tamam aşkım."

Evde başımı salladım. "Ben biraz temizlik yapacağım. Hazır olduğunda onu Jane's'e yemeğe götürebiliriz."

Ama başını salladı. "Sanırım dışarı çıkacağım."

Dudaklarım düştü. "Kahvaltıya kalmayacak mısın?"

Ellerini arka ceplerine kaydırды. "Hayır, evde yapacak işlerim var. Beni eve geri götürmene gerek yok, yolu hatırlıyorum, yürüyebiliyorum. Uzak değil ve garajı kilitlemedin. Onu yemeye götürürsün."

Benimle görölmek istemedi.

Zaten halka açık değil. Biz eve döndüğümüzde kahvaltı için kalmaya son derece istekliydi...

Ne beklediğimi bilmiyordum. sanırım *öyleydi* ondan benimle kasabayı dolaşmasını istemek zor bir işti. Her şey yeniydi ve bunun ne olduğunu henüz bilmiyorduk. Ama yine de beni rahatsız etti.

"Tamam," dedim. "Seni tekrar ne zaman görebilirim?"

Bana tarafsız bir tek omuz silkti. "Bilmiyorum. Sana mesaj atacağım. Parmak uçlarında yükseldi ve bana hızlı bir öpücük verdi. "Gerçekten iyi vakit geçirdim." Güldü. Beni kabul ettiğin için teşekkürler.

"Evet. Geldiğin için teşekkürler."

Ziyaretin bittiği için hayal kırıklığına uğrayarak dışarı çıkmasını izledim.

Pops'u beklerken bulaşıkları taramaya gittim. Sonra bir çöp torbası aldım ve eski gazeteleri ve paket servis kutularını atmaya başladım. Yer harap oldu. Tozlu ve dağınık. Sehpanın üzerinde uzun, çift namlulu bir pompalı tüfek duruyordu. Popeye'dan daha büyüktü. Temizliyordu ve bir mermi kutusunun yanında metal bir çubuk ve yağa bulanmış paçavralar fırlatılmıştı.

Jean'in köpeğini vurmayı planlamadığını umuyordum. Veya *Jean*.

Mutfığa geri döndüm ve mutfak çöpünü çıkardım. Duşun kapandığını duyunca onu almaya gittim ve birkaç dakika sonra giyinik ve temiz çıktı.

Popeye, kamyona binmesine yardım etmeme izin vermedi. Lokanta sadece bir blok ötedeydi ama ne kadar yavaş hareket ettiğinden, düştüğü için biraz ağrıdığını anlayabiliyordum. İkinci hediye, oraya yürümesine izin vermem için benimle savaşmamasıydı. Kapıya mümkün olduğu kadar yaklaştım, ona bebek yapmaya çalışıyormuşum gibi görünmeden, ki bu nefret ederdi.

Doreen onu görünce rahatladı ve tezgâha oturduk.

Doreen fincanlarımıza kahve doldurdu ve o gidince Temel Reis bana mırıldandı. "Onu aramaya gelecek."

Yarısını bardağıma döktüm. "DSÖ?"

Bana bakmak için döndü. "Doktor! Kimden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranarak..." diye mırıldandı. "Kasaba onu geri alacak."

Ona kaşlarımı çattım. "Takip etmiyorum."

"Şehir! Geri dönecek! İstedğini seçer. Doksan altı yıl öncesine dayanan her müebbet tanıdım. Birini gördüğümde tanırım. Büyükannen ve büyükbaban, sen, Doug, Doreen. Annen değil. Dünyaya geldiği an biliyordum, burada değildi. Kasaba da biliyordu, bırak gitsin."

Ona göz kırptım. "Ona izin *ayrılmak*?"

Bir an bana baktı, sağlam gözüyle gözlerini kıstı. "Canlı, biliyorsun."

"Canlı olan ne?"

"Bu yer. Senin ve benim gibi nefes alıyor. İçinde sihir var.

Eğlenerek şeker kavanozunu aldım. "Büyü, ha."

Bana ters ters baktı. "Devam et, benimle dalga geç. Ama açıklayamadığın şeyler olmaya başlayınca, temmuzda kar, talih tesadüfler, havanı değiştireceksin. Burada tesadüf yok oğlum. Kasaba, kendini koruyor. Ve sana söylüyorum, o senin kız arkadaşından hoşlanıyor ve geri dönecek.

i çektim Belki oyleydisonuta yaşılılığında biraz kafası karışıyor.
Bazı mistik müdahaleler kullanamayacağımdan değıl...

O birdoktor.

Bizim burada böyle insanlar yoktu. Cehennem, bence tüm kasabada üniversite eğitilmiş bir düzineden az insan vardı. Hepimiz hizmet sektöründeydik - Wakan'da beyaz yakalı işlerimiz yoktu. Bırakın hastaneyi çalışabileceğı bir kliniğimiz bile yoktu. Eczanede tansiyon aletimiz bile yoktu.

Kahvaltımı bitirdim ve Temel Reis'i eve götürdüm. Evime döndüğümde Alexis gitmişti. Sarmal basamakların dibine oturup garaja baktım. Hunter koşarak yanıma oturdu.

Köpeğıme baktım ve alay ettim. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle. Döndüğünde böyle mi görünüyordun? İyi bir izlenim bırakmaya çalışıyoruz ve iki kulağınızın da içi dışı."

Bana göz kırptı ve gülmek zorunda kaldım. Alnında pembe bir ruj öpücüğü vardı.

Gülümsedim ve kulaklarını geriye doğru çevirdim ve uzun bir nefes verdim. "Nasıl yaptığımızı düşünüyorsun, dostum? Sence bizi arayacak mı?

Bana baktı, dili ağzından sarkıyordu.

Sonra siyah kapşonlunun ön kapının yanındaki kancada olmadığını fark ettim.

ChAP12

olmak

Alexis

BENyan komşum Jessica ile evimizin yanındaki patikalarda kaçıyordu.

Birkaç saat önce Daniel'in evinden eve dönmüştüm. arkadaşım Jessica öyleydi Kırkbeş Ve heybetli. O öyleydi BİR kadın doğum uzmanı de Royaume Northwestern ve Marcus adında bir avukatla evlendi.

Ondan nefret ediyordu.

"Su yumuşatıcıya tuz koymanın zamanı geldiğini nasıl anlarsınız?" Diye sordum.

"Saçlarım anlatıyor," dedi düz bir sesle. Jessica her zaman biraz huysuzdu. "Ne?"

"Saçlarım yumuşak hissetmeyi bıraktığında, o şeyin tuzunun bittiğini biliyorum. Neden?" "Neil gittiğine göre bunu yapmak zorundayım."

"Gelip sana göstereceğim. Evimde yapan benim. Tanrı, Marcus'un parmağını kaldırmasını yasakladı. Saatini kontrol etti. "Peki neredeydin?" diye sordu. "Dün gece Gabby'de bunco'yu kaçırdın."

"Biliyorum," dedim. "Şehrin dışındaydım."

Dosdoğru önüne baktı. "İşini bitiriyorsan, nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Ne?"

"New York? Los Angeles? parlıyorsun O yeni ışık terapisi miydi? Kabuk mu? Bencil olmayın, bu bilgileri paylaşıyoruz."

"İşimi bitirmedim."

Bana baktı ve yüzümün yan tarafını inceledi. "Tamam aşkım. O zaman neredeydin?"

Bir saniye sessiz kaldım. Çoğunlukla bacakları benimkinden daha uzun olduğu için ve ben ona yetişmek için daha çok koşmak zorunda kaldığım için onun gibi konuşamıyordum. Ama aynı zamanda düşüncelerimi toplamam gerektiğinden.

Jessica'yı aramıştım çünkü o ve Gabby arasında, Daniel'e yapacaklarıma en açık olan oydu. Ve eninde sonunda onlara söylemek zorunda kalacaktım.

Komşularım her şeyi gördü.

Her şey.

İş yerindeki telefonlarından güvenlik kameralarını en sevdikleri kanalmış gibi izlediler.

Eve geç gelirim ya da hiç gelmezsem, fark etmeleri an meselesiydi. Ve onun önüne geçmeyi tercih ederim. Özellikle de bu Daniel olayının bir şey olmaya devam edeceğinden oldukça emin olduğum için. Ciddi bir şey değil. Sonsuza kadar olan bir şey değil. Ama kesinlikle sık görülen bir şey, en azından şimdilik.

Ondan hoşlandım. O eğlenceliydi. Ve eğer bu mümkünse, seks bu sefer daha da iyiydi.

Kahvaltıya kalmamıştım.

Kasabada sadece bir lokanta vardı ve ben "Hey! Burada uyandım! Onunla! Seks yaptık!" birlikte ortaya çıksaydık çok açık olacak bir şey. Çıkmıyorduk - bu bir kaçamaktı. Bunu herkesin bilmesine gerek yoktu.

"Dün gece bir adamın evindeydim," dedim sonunda.

Jessica koşmayı bıraktı. "Kuyu?" dedi, hiç şaşırılmış görünmeden. "Kim o?"

Ellerimi belime koyarak nefesimi tuttum. "Onunla bir hafta önce tanıştım. Onu iki kez gördüm. Sanırım onu görmeye devam edeceğim.

"Tamam aşkım." Fitbit'inde kalp atış hızına baktı. "Peki nerede tanıştınız?"

Su şişemi çıkardım ve bir yudum aldım. "Onunla geçen hafta cenazeden sonra kasabasından geçerken tanıştım."

"Gabby'ye söyledin mi?"

Başımı salladım. "HAYIR. Henüz değil. İstersen ona söyleyebilirsin. Bu gerçekten büyük bir anlaşma değil. Geceleri eve gelmediğimi fark etmeye başlamadan önce size söylemem gerektiğini düşündüm.

"Neil biliyor mu?"

"Hayır," dedim, P'de bir patlama sesi çıkararak.

"Güzel," dedi kuru bir sesle. "Tüm öfke seksini sisteminden çıkar ve sonra ikiniz eşit bir skorla tekrar bir araya gelebilirsiniz."

Gülüşüm düştü. Jessica, ona geri dönmeyeceğim.

Durmadan." "Uh-huh," dedi umursamaz bir tavırla, hamstringini gererek. "Jessica..."

Kendime uzun bir an verdim.

"Onun eskiden ne yaptığını biliyor musun?" diye sordum ona bakarak. "Bana kötü koktuğumu söylerdi."

Bana alnını kırıştırdı. "Ne?"

"Bir partiye, restorana ya da başka bir şeye girmeden hemen önce eğilip, 'Bugün duş aldın mı?' derdi ve beni bilirsin. Zorunlu olarak temizim. Köpük banyosundan yarım saat sonra çıkacaktım ve o burnunu kırıştırıp bana deodorantımın işe yaramadığını söyleyecekti. Onu öpmeye giderdim ve yüzünü çevirip tatlı olarak soğan yiyip yemediğimi sorardı.

"Kokmuyorsun," dedi. "Sana söyledim."

"Evet, şey, bu konuda o kadar korkmuştum ki, yanlış bir şey olup olmadığını görmek için Bri'den beni tamamen muayene etmesini istedim. Hiçbir şey olmadan geri geldi. Dişçiye gittim ağızımda bir sorun var mı diye, aynı şey, bir şey yok.

“Bana dokunmadı ya da beni öpmedi. Sonunda günde üç, dört duş alıyor, sürekli dişlerimi fırçalıyordum. Sinir krizi geçirmenin eşiğindeydim. Ve terapistim ne dedi biliyor musun? Bunun bir tür taciz olduğunu söyledi. Kasıtlı olarak özgüvenimi düşürdüğünü.

Bisikletli biri zili çaldı ve çim banketine çıktık. Devam etmeden önce yanımızdan hızla geçmelerini bekledik.

Alnımı ovuşturdum. "Açılacak çok şey var, Jessica. Son altı ayda bir terapi tavşan deliğini devirmiş gibi hissediyorum.

"Başlangıçta iyiydi. İyi biriydi. Ciddileştik, evi aldık. Bazen biraz huysuz oluyordu ama fena değildi. Sonra nasıl görüldüğüm hakkında bu küçük yorumları yapmaya başladı. Bu daha çok yakışmadı mı? Neden bu kadar yorgun görünüyorsun? Şaka yaparak, birlikte yaşarken kendimi ne kadar rahat bırakacağımı bilseydi, asla benim yanıma taşınmazdı...”

“Kendine izin ver*Gitmek?*” Sesi sinirli geliyordu. "Seni hiç rujsuz gördüğümü sanmıyorum."

“Evet, şey, daha da kötüleşmeye devam etti. Bir süre sonra, sabahları yüzüm düzelene kadar benimle konuşmadı bile. Uyanırdım ve eğilir, burnunu çeker ve başını sallar ve sonra bütün gün onunla kavga etmişim gibi sinirlenirdi. Hazırlanmak için ondan önce kalkmaya başladım. Altı sabah ve ben duş aldım ve tam makyajlıyım. Ve eğer ben yapmazsam ve o bir yorum yaparsa, sanki tepkisi tamamen mantıklıymış gibi, kendimi özür dilerken bulurdum. Hep bu kötü ruh halleri içindeydi. Hangi Neil'i alacağımı asla bilemedim. Bir gün bana güzel bir akşam yemeği, en sevdiğim şişe şarap pişiriyor ve ertesi gün bana Tanrı bilir ne için kızıyor çünkü benimle konuşmuyor bile. O gibiydi*beğendim*ben yumurta kabukları üzerinde. Onun peşinden koştuğum, bana neyin yanlış olduğunu, neyi daha iyi yapabileceğimi söylemesi için yalvardığım sürece, o mutluydu.

“Asla rahatlayamadım, depresyona girmeye başladım, sürekli kaygım vardı. Mutsuzdum ve kendimi tamamen kapana kısılmış gibi hissederken aynı zamandaminnettarbenimle olduğunu, çünkü başka kim beni ister ki?

O, başını salladı. "Ali, hiçbir fikrim yoktu."

alay ettim. “*BEN*hiçbir fikri yoktu. O kadar yavaş başladı ki, tüm hayatım o kadar kötü olana kadar olduğunu fark etmedim bile. Bir terapist benim için onu parçalayana kadar ne yaptığını bile anlamadım. Bunun normal olduğunu düşünmem için beynim yıkanmış gibiydi. İki koşucu yanımızdan geçti ve onlar işitme mesafesinden çıkana kadar sessiz kaldık.

Uzun bir nefes verdim. O ilişki yaşadığında neredeyse rahatlayarak ölüyordum, çünkü artık ondan ayrılmak için bir mazerete ihtiyacım yoktu. Neil hile yaptı, ben de ayrıldım. O kötü adam, ben yokum. Ama öyle değil, çünkü artık o pişmanlık dolu ex şeyini oynuyor ve herkes onun için üzülüyor. Ve ondan ayrılmamı beklediğini bile sanmıyorum. Sanırım aslında her zaman yaptığım gibi ortalıkta dolaşacağımı ve yaptıklarını sessiz tutacağımı düşündü çünkü o kadar utanırdım ki onu başka bir kadının kollarına atacak kadar iğrenç olurdum.

Yüzü sertti. "Başka kim biliyor?" diye sordu. Bri mi?

Omuz silktilim. “Ona daha sonra, kendim de anlamaya başladığımda söyledim. Yani, ondan hiç hoşlanmadı. Ama bunu asla kimsenin önünde yapmadı ve açıklaması biraz zor. Bunu size söylemeye çalıştığımı hayal edebiliyor musunuz çocuklar? Neil'in bana kötü davrandığına ikna oldun mu? Herkesin favori adamı,*Neil*? İyi bir erkek arkadaş olduğundan ve nefesimin kötü koktuğunu bilmeme izin verdiğinden şikayet mi edeceksin? Muhtemelen kasıtlı olarak acımasız davrandığına inanmaktansa, bana yardım etmeye çalıştığını düşünmeye daha yatkınsınızdır. Şimdi bana inanmasan bile bu beni şaşırtmazdı...”

"Sana inanıyorum," dedi düz

bir sesle. Ona göz kırptım.

“Ali, erkek iki şeydir. Hayal kırıklığı yaratan ve tutarlı. Sana inanıyorum.”

Ne olduğunu bilmiyorum. Uzun zamandır sakladığım birine yüksek sesle söylemek. Ortak arkadaşlarımızdan birinin benim tarafımda olduğunu iddia etmenin ya da sadece bir başkasının bunu bilmesini ve buna inanmasını sağlamanın küçük zaferi - ama çenem titremeye başladı.

"Bilmeliydim, değil mi?" Fısıldadım. "İstismarın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ama sadece farklı olduğunu düşündüm, anlıyor musun? Biri sana vuruyor, sana lakap takıyor, bağırıyor. gibi olduğunu bilmiyordum*Bu*" Elimin tersiyle gözlerimin altını sildim. “Dürüst olmak gerekirse, o kadınla bana bir iyilik yaptı. Ona Yenilebilir Bir Aranjman göndermeliyim.

"Malısın. Onun kredi kartını kullan.” Zayıf bir şekilde güldüm.

Kendimi toparlamam için bana bir dakika verdi. Sonra döndük ve ağaçlıklı patika boyunca yürümeye devam ettik.

"Yani biriyle görüşüyorsun," dedi en başa dönerek. "Evet." burnumu çektim "Ciddi değil."

"Yeni erkek oyuncağınla bana bir iyilik yap. Dikkatli ol. Kendi prezervatifini getir, takmasını izle ve işin bittiğinde hala takılı olduğundan emin ol.

ona baktım. “Neden açık olmasın?”

"Çünkü çıkarıyorlar."

Yüzümü geri çektim. "Yani bilerek mi?"

Alay etti. "Ali, bir adamın yüzde beş daha iyi hissetmek için neler yapabileceğini asla hafife alma. Günlerim planlanmamış gebelikler ve kocalardan kaynaklanan cinsel yolla bulaşan hastalıklarla dolu. Erkekler boktan. Bu yüzden Marcus'la kalıyorum. Bırak beni, başka birini beceremeyecek kadar meşgul," diye mırıldandı.

Yolda alnımı kırıştırdım. “Bu...üzgün”

"Tanıdığın şeytan," dedi kuru bir sesle. Ah, bu bana hatırlattı. Bu hoşuna gitmeyecek.

Ona baktım. "Ne?" "Önümüzdeki hafta sonu Marcus'un doğum günü mü?" "Evet?"

"Neil'ı davet etti."

Yürümeyi bıraktım. "Neden?"

"olduğunu söyledionundoğum günü ve Neilonunarkadaş ve onu orada istiyor.

İnan bana, onu vazgeçirmeye çalıştım.

alay ettim. "Pekala, tahmin etBengitmiyor."

Hayır, yapmamalısın. Ben de gitmek istemiyorum. Boşver onları, bunu bir erkek gezisi haline getirebilirler.

Ona minnetle baktım.

"Günlük bir kaplıca falan bulup gidip onu yapmalıyız. Bir yatak ve kahvaltı. Gabby bizim gittiğimiz yere gidecek. Her zaman yapar.

Gülümsedim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Bana teşekkür etme. Tanrım, ne pislik."

Önündeki evlere gözlerini kısarak baktı ve yürümeyi bıraktı. "Polis neden senin garaj yolunda?"

Dondum. Benimkinden birkaç ev aşağıdaydık. Haklıydı, garajımın önünde bir polis arabası vardı.

Onlarla oradaydılarNeil.

"Neler oluyor?" diye sordu Jessica, biz iki adama yaklaşıırken.

Neil döndü ve bana hastalarının ailelerine ameliyathaneden çıkamadıkları zaman gösterdiği alışılmış pişmanlık bakışını attı. "Ali, hadi gidip özel konuşalım."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum kollarımı kavuşturarak.
"Eşyalarını istiyorsan, bana mesaj atmalıydın."

"Geri taşıyorum."

Sözler bana bir yük treni gibi çarptı.

"Ne?"

"Burada olmaya yasal hakkım var. Ben tapudayım ve mülkün sakiniyim.

"Taşındın!"

"Bir anlaşmazlığımız vardı," dedi memura, bana değil. "Oğlumla birkaç hafta kaldım. Postalarımı buradan almaya devam ediyorum ve yardımcı programlar benim adıma. Onun bir yasaklama emri yok." Belgeleri veriyordu. "Malın ortak sahibiyiz. Burada yaşıyorum."

Aralarından çenem gevşekçe bakıyordum. Memur evrakları kontrol etti. Sonra bana baktı. "Eğer mülkün yasal bir sakiniyse, ondan gitmesini isteyemem."

"Benimle dalga geçiyorsun..." Derin bir nefes aldım.

Jessica kollarını kavuşturdu. "Neil, ciddi olamazsın."

Jessica, burası benim evim ve Alexis de sevdiğim kadın. İkisinden de uzaklaşmıyorum."

"Yapmacesaret etmekBu benimle ilgiliymiş gibi davran." Yüzümün kızardığını hissederek tükürdüm. "senOlumsuzburada yaşamak."

Görevliye dönüp baktı. "Ben şimdi içeri giriyorum. Benden istediğin başka bir şey var mı?"

Kafasını salladı. "HAYIR. İyi geceler."

Neil döndü ve garaja girdi. Kilitleri değiştirmiştım ama eşyalarını alabilsin diye garaj kodunu aynı bırakmışım. Kısa bir yürüyüş yaptığım için iç kapıyı kilitlemedim, bu yüzden Neil doğruca oturma odasına girdi.

Jessica şok içinde bana baktı.

"Marcus'a bunun yasal olup olmadığını sor," dedim, sesim titriyordu.

Döndüm ve Neil'in peşinden içeri koştum. Eşyalarını koyduğum şeffaf plastik kaplardan birini taşıyor, en büyük misafir odamızın bulunduğu bodrum katına iniyordu.

"Nil!"

Beni görmezden geldi.

İçimde hafif bir histeri dalgası kabardı. Bu olmuyordu.

Oturma odasında volta atıp çılgınlar gibi Gabby ve Jessica ile grup başlığına mesaj attım. Gabby eve yeni gelmişti ve polis arabasının evden uzaklaştığını gördü. Neil başka bir konteynır almak için geri geldiğinde ona olanları anlattım.

Neil! Bunu neden yapıyorsun?"

Yüzü, dışarıdaki seyirciler için ayırdığı dostane, yatıştırıcı bakışı kaybetmişti. "BuBenimev. Sana söyledim, istiyorum. Burada yaşarsam alma şansım daha yüksek. Bunu yapmaya her hakkım var. Eğer beğenmediysen,*taşınmak*"

Başka bir kutuyu aldı ve aşağı indi.

Şok içinde gidişini izledim. Çenem titredi ve yatak odama giden basamakları koşarak çıktım ve kapıyı çarptım.

Grup sohbetimizde telefonum art arda hızlı bir şekilde pingliyordu. Gabby, Jessica, Gabby, Jessica. Ve sonra neredeyse komik bir şekilde, tam ortasında, Daniel mesaj attı.

Daniel:Seni tekrar görmekten gerçekten keyif aldığımı söylemek istedim.

Jessica mesaj attı. Marcus'a göre her şey yasaldı. hiçbir şey yoktu ben yapabilirdi.

Telefonu yatağın üstüne bırakıp yüzümü yastığa gömdüm ve çığlık attım.

ChaP13

olmak

Daniel

Sbana geri mesaj atmadı.

Onu son görüşümün, Temel Reis'in düştüğü o sabahın üzerinden sekiz gün geçmişti. Ona iki gün önce başka bir mesaj göndermişim. Buna da cevap vermedi. Çaresiz görünmeye başlamadan önce iki cevapsız mesajın maksimum olduğunu düşündüm, bu yüzden onu burada bıraktım.

Kazadan sonra Popeye'ı doktorunu görmesi için Rochester'a götürmüştüm. O iyiydi. Oradayken hırdavatçıya gidip ona küveti için korkuluk ve basamak almıştım. Bunu dün kurdum. Doug'a hendek kazmasına yardım ettim. Bir sehpa yaptı.

Alexis'i görmeyi tercih ederdim.

Bunun bir hayal kırıklığı olduğunu söylemek yetersiz kalıyordu. Aramızdaki şeylerin iyi gittiğini sanıyordum.

Sanırım yapmamışlardı.

Saat sabahın yedisiydi ve dışarısı kasvetliydi. Evin dört mevsimlik verandasında oturmuş kahve içiyordum ki Amber—*Anne*-isminde.

Annem aslında benim annem değildi. Herhangi bir pratik amaç için değil. On beş yaşındayken beni doğurmuştu. Babam, ailesi benimle hiç ilgilenmeyen on altı yaşında bir turistti. Beni büyükannem ve büyükbabam büyüttü.

Amber'ı çocukken gördüğüme dair sadece kısacık anılarım vardı. Arabayı sürer sürmez yola çıktı. Büyükannem ve büyükbabam ölene kadar gerçekten bir ilişkimiz yoktu.

için evden ayrıldılaro.

Liz'in annesi Andrea teyzem ve kuzenim Josh'un annesi Justine Teyze bunu istemedi. İkisi de Güney Dakota'da yaşıyordu ve Wakan'a geri dönmeye hiç niyetleri yoktu. Büyükannem ve büyükbabam, muhtemelen ben yeterince büyüdüğümde vasiyetlerini bana değiştireceklerini düşünerek evi Amber'a bırakmışlardı, ama bunu asla başaramamışlardı. Yani Amber hepsini aldı.

Onu satmaması için yalvardım. Yirmi üç yaşında, onu satın alacak imkanım olmamıştı. Kiralık olarak işletmeme izin vermesi, her hafta depozito alacağı ve işe yaramazsa her zaman satabileceği konusunda onu ikna ettim. Kabul etmişti ve son beş yıldır içinde yaşadığım anlaşmaya girmiştik.

Aradığında para için aradı.

"Amber," dedim üçüncü çalışta cevap verirken, sesimin hissettiğim kadar karamsar görünmemeye çalışarak.

"Merhaba Daniel, ben Amber."

Alnımı yorgun bir şekilde ovuşturdum. Bazen onun orada olmadığını düşündüm. "Naber?" Diye sordum.

"Yani, şu anda bahçeyle mi ilgileniyorsun?" "Ne?"

"Ne yapıyorsun?"

Havadan sudan konuşuyordu. Bu tuhaftı. "Burada, dört mevsim verandasında oturuyorum. Neden?"

Durdu.

"Yani, bunu doğrudan çıkıp söylemeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum? Evi satıyorum."

Dondum. "Ne? Neden bahsediyorsun?"

Listeliyorum. Bugün gibi."

ayağa kalktım "Ne-Neden?"

Hırıltılı sesler çıkarıyordu. Dikkati dağılmış görünüyordu.

"Amber, yapamazsın."

"Zaten bir temsilcim var. Şu Barbara hanımı mı? Root River Emlak'tan mı yoksa her neyse? Beş yüz bin dolar değerinde olduğunu söylüyor!"

Başımı salladım. "Ama... kiralık olarak iyi gidiyor, para kazanıyor."

"Ona sahip olmaktan bıktım. Çok stresli. Vergilerle uğraşmak zorundayım..." "Hastayap. İzin vermekBenvergileri yap—"

"Hayır. Bu sadece çok fazla iş. zamanım yok."

Saçmalık. O parmağını kıpırdatmadı, ben kaldırdım.her şey. Parayı istedi. Dışarı çıkıp volta atmaya başladım.

"Neden olmasınSenSadece satın al?" diye sordu.

"Amber, benim böyle bir evin ön ödemesini yapacak param yok. On binlerce dolar olacak." Aklım yarışıyordu. "Ev yüz yirmi beş yıldır bu aileye ait," dedim. "Bunu yapamazsın. Büyükbabam..."

Büyükbaba ne yapardı, Daniel? Mezarında yuvarlanmak mı?" Gözlerini devirdiğini anlayabiliyordum. "Yabancılar tarafından kullanılıyor. Bu kadar dramatik olma. Orada yaşıyormuşsun gibi bir şey değil.

"BENYapmakorada yaşa!"

"Şehirde yaşıyorsungaraj. Orada kalıp kalamayacağını neden satın alan kişiye sormuyorsun? Mesela, kirala falan. Her neyse, Barbara burayı bir pansiyon olarak tutmak isteyen bir yatırım şirketi tarafından muhtemelen satın alınacağını söylüyor. Yani belki sizi tutarlar. Aynı işe ve her şeye sahip olabilirsin."

"Ya yapmazlarsa? Bir aile yaşamak için satın alırsa? Bunun evin başına gelmesine izin mi vereceksin? İşimi, dairemi, atölyemi kaybedeceğim—"

Evin yanında durdum ve ona baktım. Vitray penceredeki sarmaşıklar ve meşe ağaçları elin altında zümrüt gibi parlıyordu.

büyük-büyük-büyük-büyükbabamın çıplak elleriyle yonttuğu saçaklar. Büyük-büyük-büyükbabam sayvanlı yataklı yatak odasında doğmuştu. Büyükbabam oturma odasında, yeşil çini mozaikli şöminenin önünde büyükanneme evlenme teklif etti.

Bu evin her köşesini biliyordum. Onu satamadı. Ona izin veremezdim. Burası benim evimdi. Tüm çocukluğum. Nesiller boyu Hibeler burada doğmuş, burada büyümüş,*ölü*Burada.

"Bak," dedim. "Birlikte peşinat almam için bana birkaç ay verin. Lütfen. Bu yüzden bir kredi için savaşıma şansım var.

Parayı nereden bulacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Mülkü yönetme karşılığında her kiralamadan bir yüzde aldım ve bir parçayı tamamladığımda mobilyamı sattım. Ama bu bir hobiydi, istikrarlı bir gelir kaynağı değildi ve ev en azından Mayıs ayına kadar tekrar kiralanmayacaktı. mütevazı yaşadım. Biriktirdiğim birkaç bin param vardı ama bankanın isteyeceğinden emin olduğum şeyi yazacak kadar değildi.

İçini çekti. "Bilmiyorum-"

"Sezon dışı için açacağım," dedim daha düşünmeden. "Tüm bu ek geliri alacaksınız. Artı, ihtiyacı olan iş var," diye ekledim hemen. "Jack ve Jill odasında su hasarı var, çatının değiştirilmesi gerekiyor. O şey tamir edilmezse sadece değeri düşer ve zaten tamir etmem birkaç ayımı alır."

Bir an sessiz kaldı.

"Kehribar. Senden hiçbir şey istemedim.*Lütfen*. Bunu bana ver."

Uzun bir duraklama oldu. "Elbette. İyi. Altı ay. Ama bu kadar. Nakite ihtiyacım var. Enrique ile bir bisiklet dükkanı açıyorum.

Ve işte oradaydı.

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen daha yeni çıkmaya başladığı, parasını alıp kaçacak olan bir adamdı.

Bu noktada umurumda bile değildi. Her iki durumda da yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Her zaman istediğini yaptı ve bu da farklı olmayacaktı.

Beni görmese de başımı salladım. "Tamam aşkım. Teşekkür ederim."

Telefonu kapattım, sözünü tutacağına bile yarı yarıya inanıyordum.

Altı ay. Elli bin dolar toplamak için altı ayım vardı.

Bu sabah Amber'la yaptığım telefon görüşmesinden sonra bankaya gitmiştim. İyi haber şu ki, B & B'nin beş yıllık istikrarlı kazancı vardı ve bu, onu alırsam ipotek miktarını karşılayabilirdi ve beş yıllık bir mülk yöneticisi olarak ve iyi kredim kesinlikle bana bir kredi sağlayabilirdi. Kötü haber, peşinat olarak elli bin dolarım olması gerekiyordu.

Bir milyon da olabilirdi. Mümkün görünmüyordu.

Atölyemde durup envanter çıkardım. Projeler duvarlar boyunca tabandan tavana yığılmıştı. Büyükbabamın ölmeden önceki işi. Bir şeye başlayıp ilgisini kaybetmesiyle ünlüydü. Boyanması gereken kumlanmış sallanan sandalyeler, ayakları eksik yemek odası masaları, topuzsuz şifonyerler, montajı gereken karyolalar.

Birikmiş işlerin üstesinden gelebilseydim, zaten başlamış olanı bitirebilirim, belki değeri artırmak için parçalara kendi sanatsal dokunuşlarımdan birkaçını ekleyebilirim, hepsini Rochester'daki iç mekan takas toplantısına götürebilir ve satabilirim. Burada parayı toplamak için yeterli olabilir.

Belki.

Bu, zaten bir kenara ayırmış olduğum yedi binle birleştiğinde, işi görebilirdi. Kapsamlı bir çalışma olurdu. Yine de üstüne lanet pansiyon işletmem gerekecek. Ama yapabilirdim. Hepsini yapabilirdim.

BENvardıile.

Hayatım boyunca hiç kimseden nefret etmedim, ama şundanefretkehribar Aynı insanlar tarafından büyütüldüğümüze, aynı değerleri verdiğimiz ve aynı yerde büyüdüğümüze inanmak zordu. O evi nasıl sevmezdi? Üzerinde koruyucu hissediyor musun? Bir ruhu vardı, *onefes aldı*. Bu bizim sorumluluğumuzdu.

Sanırım gerçekten şaşırmadım. Amber ve benim eninde sonunda buraya geleceğimizi biliyordum.

Amber'in paraya ihtiyacı, çocukluğumun alamet-i farikasıydı. Amber büyükanne ve büyükbabayı arıyor ve ne yaparsa yapsın onu kurtarıyorlar. Birkaç ayda bir banka havalesi için yalvardığımı hatırlıyorum. Kilerde kıızıyla telefonda oturan büyükanne, kıvırcık telefon kablosunu gergin bir şekilde çekip kapıya kapattı, konuşma boğuklaştı ve fısıldadı. Büyükbaba ona karşı daha sert bir aştı, ama her zaman Büyükanneyi pas geçebilirdi.

Büyükannemin gözünden düşmek için annemin tam olarak ne yapması gerektiğini merak ederdim. Sanki standart o kadar düşüktü ki, işlediği en iğrenç suçları bile bir iç çekiş ve bir baş sallama izledi.

Ziyaret ettiğinde bir şeyler çaldı. VFW'ye gider, suratını asar ve sonunda biriyle bar kavgasına girerdi ve büyükbaba onu postanedeki sarhoş tankından çıkarmak zorunda kalırdı. Wakan'da olmadığı zamanlarda, bir ölü adamdan diğerine atladı. Neredeyse hiç adresi yoktu.

Bence bu düzenlemenin bu kadar uzun sürmesinin tek nedeni, yoğun sezonda güvenilir bir gelir kaynağının doğrudan hesabına yatırılmasıydı. Hiçbir zaman sabit bir işi olmadı. Garsonluk yaptı ve bir kez uçuş görevlisiydi, ancak bir pozisyonu asla birkaç aydan fazla elinde tutamazdı. Sonra benden parasını avans vermemi isteyen bir telefon alırdım.

Bazen paraya ihtiyacı olduğu bir sağlık sorunu olduğunu iddia ederdi. Kanal tedavisi için bin dolar ya da sigortasız son arabaya çarptığı için yeni bir arabanın n ödemesi için para. Her zaman bir şeydi. Ancak şimdi bir şey o kadar büyüktü ki, onu kapatmak için evi satmak zorunda kaldı.

Web sitesini, B & B'nin Cuma gününden itibaren müsait olduğunu gösterecek şekilde güncelledim ve Enter'a bastığımda dişlerimi gıcırdattım.

Sezon dışında açık olmak neredeyse anlamsızdı. En iyi ihtimalle, yarı kapasitede olurduk ve ödemenin sadece yarısı ile bunun benim için ifade ettiği iş miktarı buna değmezdi. Misafirim gelince mülke bağlandım. Evde insanlar varken Rochester'daki hırdavat dükkânına bile gidip Liz veya Doug'ın benim yerimi doldurmasını sağlayamazdım. Erken kalkanlar için sabah altıda kahve içmem ve saat dokuzda bir gurme kahvaltı hazırlamam gerekiyordu. Saat on birde check-out, ardından odaların temizlenmesi, yatakların soyulması, saat üçte bir sonraki misafirlerin giriş işlemleri. Hiç bitmeyen bir hamster arkıydı. Ve ister bir odam isterse dördü birden rezerve edilsin tüm bunları yapmak zorundaydım. Ama alıştırmam gerekiyordu. Çünkü Amber parayı görmeseydi muhtemelen evi Ekim yerine şimdi listeleyecekti.

Davetli listemize bir e-posta gönderdim. Yapacağım eğlenceli yeni bahar kahvaltılarından, tomurcuklanan yapraklardan, konaklamaya ekleyeceğim fuayede ücretsiz şarap ve peynir saatinden bahsettim. Sonra garajdaki parçalara başladım. Cep telefonum çaldığında yaklaşık bir saat içindeydim. Bektan bir ruh halindeydim ama kim olduğunu gördüğüm anda bu değişti.

Alexis:zgnm, hiç cevap vermediğimi şimdi fark ettim.

sırttım. Sonra onu aradım.

İkinci alışta cevap verdi. "Ee, merhaba?"

"MERHABA."

"Az önce beni mi aradın? Bilerek? Normal bir insan gibi önce bana söylemek için mesaj atmadan mı?"

"Eeesss." Gülümsedim. "Telefonlarla yaptığın bu değil mi?" "Benimkiyle yaptığım şey bu değil."

"Sana istenmeyen bir sık resmi göndermişim gibi konuşuyorsun." "Sık resmi daha az şok edici olurdu." Güldüm.

"Ya bir şeyin ortasında olsaydım?" diye sordu. "O zaman cevap vermezdin. Vahşi, biliyorum."

Gülümsediğini söyleyebilirim.

"Bir şey üzerinde çalışıyorum," dedim. "Şu anda mesaj yazamam." "Ah evet? Ne üzerine çalışıyorsun?"

"Bir sandalye."

"Tamir mi ediyorsun?"

"Yapıyorum."

"eyvallahdedi. "Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

"Ben bir marangozum," dedim. "Bütün aile öyle. Bütün kuzenlerim. Liz de.

Bize dedem öğretti."

"Serin. Ahşap işçiliğiniz için bir Instagram'ınız var mı? Takip etmeyi çok isterim."

Başımı salladım. "HAYIR. Sosyal medya kullanmıyorum." Durdu. "Yani hiç mi? *Durmadan?*"

"Hayır. Bu bir zaman kaybı. TikTok'ta iki saat harcıyorum ve iki saat kaybediyorum. Atölyemde iki saat geçiriyorum ve bir sandalyem var. Sandalyeyi tercih ederim."

"Ama... sosyal medya kullanmıyorsanız insanlara nasıl ayak uyduracaksınız?" "Ben ararım onları."

O güldü.

O kimya... sanki yeniden bağlantı kurduğumuz an, işte oradaydık. Bir kapının açılıp kapanma sesini duydum.

"Neredesin?" diye sordum, mezuramı alıp projeme geri dönerek.

"Havuz kenarında bir şezlongda oturuyorum."

Kaşımı kaldırdım. "Havuzunuz var mı?" Buralarda sahip olduğumuz tek havuz nehirdi.

"Evet. Bir arkadaşımın evinden eve yeni geldim."

Bunu beğendim. Bir arkadaşının evindeyse ve mesajıma hiç cevap vermediğini hatırlıyorsa, muhtemelen benim hakkımda konuştukları içindir.

"Hangi arkadaş?" Diye sordum.

"Eh, caddenin karşısından sadece bir tane."

Sorularıma hep böyle cevap verdiğini fark ettim. Ona bir şey sorduğumda bana aynı belirsiz yanıtı verdi. Soyadını, hangi hastanede çalıştığını bilmiyordum. Kahretsin, Temel Reis olayına kadar doktor olduğunu bile bilmiyordum. Ama hazır olduğunda bana açılacağını düşündüm, bu yüzden zorlamadım.

"Peki," dedim, "ne yapıyorsun?"

"Fazla değil. Çoğunlukla çalışmak." duydumöz bir kutu açılışı.

Kulaklıklarımı taktım, böylece iki elimi de tutabilecektim. "Peki sen ne tür bir doktorsun?" Diye sordum. Geçen gün bana havalanmadan önce ona sorma şansım olmamıştı.

"Ben acil servis doktoruyum."

"Ah," dedim sandalyenin ayağını ölçüp kalemle işaretlerken. "Neden onu seçtin?"

Sesi esniyormuş gibi geliyordu. "Bunu planlamadım. Nöroşirürjiye gidecektim ama en iyi arkadaşım ile tanıştım ve o takip ediyordu.

acil tıp ve beni bu işe soktu. Eğlenceli. Ve birinin en kötü gününde yanında olmayı seviyorum. İnsanları kurtarmayı seviyorum.”

Gülümsedim. "İlginç bir vaka var mı?" "Ah,*sürü*”

"Ne gibi?"

Uğultulu bir ses çıkardı. "Dün bir çocuğun burnundan Barbie ayakkabısını çıkardım. Ve bu sabah adamın biri ayağına üç inçlik bir çivi çakmak için çivi tabancası kullandı. Yere yapışmıştı. Sağlık görevlileri onu kaldırmak için çekiç kullanmak zorunda kaldı.”

Dişlerimden hava çektim. "Ah."

"Bu adam bir kez bir Fitbit yuttu. Aldatıyordu ve bunun üzerine başka bir kadından bir mesaj aldı. Kız arkadaşı ona göstermesini istedi, o da yedi. Hala midesinden adımlarını takip ediyordu. Nunchuck Guy'ımız var. Ayda bir beyin sarsıntısıyla geliyor. Rektumuna el feneri saplanmış bir adam vardı...”

"Neden hep erkekler?"

"Bilmiyorum Daniel. Neden hep erkekler?” Gülümsemesini hayal ettim. "Hey,*BEN*hiç acil servise gitmemiş Doug dikişlerimi yapıyor. “*Doug*dikişlerin atıyor mu?”

Başımı salladım. "Evet. Orduda bir doktordu. Beni her seferinde iki saatlik Rochester gidiş-dönüş masrafından kurtarıyor. Dikensiz bir olta ve on poundluk bir test ipi kullanıyor.”

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle...”

"Hayır. O da iyi bir iş çıkarıyor. Dümdüz."

"Aman Tanrım," diye nefes verdi. "Acı için ne kullanıyorsun?" "Cin?"

O güldü.

Testereyi kullanmam gerekiyordu ama bunu onunla telefonda konuşurken yapamadım, bu yüzden onun yerine bazı yatak başlıklarını boyamaya karar verdim. Kalktım ve birkaç fırça aldım. "Yani, el feneri olayına geri dönelim. Bu sık sık olur mu?"

"Hiçbir fikrin yok. İnsanlarAşkıkıçlarına bir şeyler koymak. Ve her zaman dušta üzerine düştüklerini düşünmenizi isterler. İşimin yaklaşık yüzde ellisi asık suratlı olmak."

kıkırdadım. "Aynı. Dün biri bisiklet parkuruna spreyci boyayla penisler çizmiş. Bayan Jenson bana söylemeye geldi ve 'penis' kelimesini ağzından çıkarmaya devam etti çünkü bunu gerçekten yüksek sesle söyleyemedi ve ben de çok endişeli görünüp çokça başımı sallamak zorunda kaldım.

"Kimin yaptığina dair bir ipucu var mı?" diye sordu, sesinde bir gülümsemeyle.

"Eh, gençler. Her zaman gençler. Posta kutularındaki havai fişekler, bakkaldan şarap soğutucuları çalmak, doğanın işemesi..."

"Doğa işiyor..." dedi donuk bir ifadeyle.

"Evet." Bir boya kutusunu açtım. Kulağa tam olarak öyle geliyor. İşletmeler ya sezon boyunca kapalı ya da mağazalarında çocukların banyolarını kullanmasını istemiyorlar, bu yüzden ellerinden geldiğince oraya gidiyorlar. Eczanenin dışındaki sokak pisuvar gibi kokmaya başlamıştı."

"Ve sen bununla mı uğraşmak zorundasın? Bu bir polis meselesi değil mi?"

"Sanırım Jake onları yakalayabilirse," dedim. "Ki yapamaz. Polisten kaçmak eski bir Wakan geleneğidir," dedim lekeyi karıştırarak. "Eğlencenin yarısı bu."

"Ah. Peki, bu suç çılgınlığı hakkında ne yapacaksınız, Başkan?"

"Aslında sezon dışı için bir gönüllü programı üzerinde çalışıyorum. Onları meşgul edecek şeyler. Doug onlara arıcılık öğretecek, ben de ağaç işleme atölyesi yapacağım. Kamu hizmeti yaparlarsa, kiralık yerde bisiklet veya kano için kullanmak üzere kredi alırlar. Birkaç hafta içinde bunun için

bir bağış toplama etkinliğı düzenliyoruz.”

"Güzel. Belediye başkanı olayının onursal olduğunu söylediğini sanıyordum."

Omuz silktim. "Bu. Yani seçildim. Ama kasaba, ücretli bir iş olamayacak kadar küçük, bu yüzden her zaman gerçekten sayılmazmış gibi hissediyorum. Bu, Hibelerin her zaman yaptığı türden bir şey.

"Eh, çok iyi bir belediye başkanına benziyorsun," dedi. "Bunun gerçek bir şey olduğunu hissetmesen bile -ki kulağa öyle geliyor. Bunun yerine çocukları cezalandırabilirdin.

Başımı salladım. "Hayır. Grace'in sana hiçbir maliyeti yok," dedim lekeyi yatak başlığına silerken.

"Ha?"

Grace sana hiçbir şeye mal olmaz. Büyükannem derdi. Ben biraz boksantken özellikle bunu kendi kendine söylemeyi severdi.

"Bir şekilde şüpheliyim.Senher zaman küçük bir boktu.

"Burada genç olmak zor," dedim. "Çok sıkıcı olabilir. Aslında burada yetişkin olmak da zor. Hani nüfus binden azsa kasaba bile değil. Orası bir köy."

"Yani sen bir köylüsün," dedi, sesi eğleniyor gibiydi.

"Evet. Bu gece köyüme baskın yapma şansım var mı? Çünkü seni görmek istiyorum."

"Yapamam." Alt dudağını dışarı çıkardığını hayal ettim. "Kızlar hafta sonu olayım var. Yarın sabah ayrılıyorum."

Gülümsemem birkaç santim düştü. Zaten bir haftadan fazla olmuştu. Onu görmek istedim.

"Bunun yerine benimle konuşmaya razı olacaksın," dedi, sesinde bir gülümsemeyle.

Gülümsemem "Tamam. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" "Bilmiyorum."

"Bir oyun oynamaya ne dersin?" Diye sordum.

"Bir oyun? Netüroyun mu?"

"Bir sizi tanıma oyunu."

Bir omuz silkme hayal ettim. "Tamam aşkım. Elbette."

Tarih herhangi bir gösterge olsaydı, cevaplarını gerçekten bilmek istediğim soruları saptırırdı. Bu yüzden hafif tutmaya karar verdim.

"Zamanda geriye gidebilseydin, ne zaman ziyaret ederdin?"

"Hmmmm," dedi. "Bu iyi bir soru. Ben bir hayalet miyim? Yoksa gerçekten o zamanlar yaşamak zorunda mıyım?"

Başımı salladım. "Neden hayalet olmak isteyesin ki?"

"Çok fazla hastalık. Difteri, çiçek hastalığı, hıyarcıklı veba. O zamanlar insanlar doğum yaşına kadar yaşadılar."

"Herhangi biri olabilirsin," dedim. "Herhangi bir cinsiyet. Bir kral olabilirsin."

"Kralların daha iyi durumda olduğunu mu düşünüyorsun? Peki ya İspanya Kralı II. Charles? O kadar doğuşandı ki zar zor yemek yiyebiliyordu. Çenesi korkunç bir şekilde şekilsizdi, raşitizmleri, halüsinasyonları vardı, aşırı büyük bir kafası vardı, iktidarsız ve kısırdı. VIII. Henry'nin bir mızrak dövüşü maçından yaralanmış bir bacağı vardı ve o kadar çürümüştü ki, onun üç odadan geldiğinin kokusunu alabiliyordunuz. Bazıları onun frengiden delirdiğini düşünüyor."

Gülümsedim. "Yani biraz frengi ve sen dışarıdasın, öyle mi?"

"Hala kral meselesinden mi bahsediyoruz yoksa bu bir flört sorusu mu? Frengi oldukça tedavi edilebilir ve utanılacak bir şey yok. Tek bir uzun etkili benzatin penisilin intramüsküler enjeksiyonu bununla ilgilenecektir.

"Tamam, anladık, frengiyi nasıl tedavi edeceğini biliyorsun." Yine güldü.

"Evet, haklısın," dedim fırçamı kutuya daldırıp hafifçe vurarak. "Birçok tarihi kurgu dışı kitap okudum. sanırımöyleydio zamanlar oldukça acımasız.

"Tarihsel olmayan kurgu mu?" dedi, sesi biraz şaşırmıştı.

“En sevdiğim okuma türü.”

"Ben de. Tıbbi yönlerini seviyorum. Hep o zamanlar yaşasaydım, bildiklerimi bilerek nasıl farklı yapardım diye düşünürüm.”

"Olduğu için hoşuma gitti" dedim. “Eğer gerçek bir hikayeysen olay örgüsünden hayal kırıklığına uğramamak elde değil. Ve bir şeyler öğrenirsin.”

"Evet. Biliyorsun, okumak penisini daha büyük gösterir - benden alıntı yapma, bilim gerçekten yeni.

Aşağıda olan şey bu mu? Merak ediyordum. Az önce bitti *Savaş ve Barış*, Bu arada."

O kadar çok güldü ki içkisini tükürdü.

"Okumayı severim." dedim gülümseyerek. "Wakan olmayan bir yerde yaşamamın tek yolu bu. Haftada üç, dört kitap okurum. Bir sürü sesli kitap. Böylece hem çalışıp hem de okuyabilirim.”

"Hiç sesli kitap yapmadım," diye itiraf etti.

Ah, yapmalısın. Kulaklarınız için bir film gibi. Beni görmek için giderken dinleyebilirsin. Yine ne zaman?”

Daniel, seni çalışırken izlemeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Ama ülkemin beş yüzüncü yıldönümünü planlamam, düğünümü düzenlemem, karımı öldürmem ve bunun için komplo kurmam gereken Guilden var. Bataklık oldum.

Düz bir çizgi *Prenses Gelin*. Ben çatlıyordum.

Tanrım, onunla konuşmak hoşuma gidiyordu. En son ne zaman biriyle konuşmayı bu kadar sevdiğimi hatırlamıyordum. Onu görmeyi daha çok seviyordum ama bu kesinlikle yakın bir saniyeydi.

Saatimi kontrol ettim. Chloe'yi beslemeliyim.

Ah, dedi, sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Sanırım o zaman seninle görüşmeliyim."

Fırçamı kutunun kapağına koydum. "Hayır, seni yanıma alıyorum. Seni telefona bağlamam bir haftamı aldı, seninle telefonu kapatmıyorum

Şimdi."

Onunla daha sonra da görüşmedim.

Beş saat aralıksız konuştuk.

ChAP14

olmak

Alexis

İÇİNDE Kızlarımızın haftasonuna gidiyorduk.

Adamlar kuzeye, Grand Marais'e gitmişti, biz de güneye gittik. Gabby'nin rezerve ettiği bir pansiyon.

Arabayı Gabby kullanıyordu ve Jessica yolcu koltuğundaydı. Ben de çocuk gibi siyah Escalade'in arkasında oturuyordum. Jessica huysuz babaydı ve Gabby şımarık anneydi.

Gabby'nin amigo kız tarafı vardı. Otuz dört yaşındaydı, sarışındı ve sadece bir buçuk metre boyundaydı. O bir çocuk doktoruydu. Üçümüz arasında mutlu bir ilişki içinde olan tek kişi oydu. Philip tamamen ona bağlıydı.

Gabby direksiyonun arkasından Jessica'ya döndü. "Gitmemen, Marcus'un umurunda olmadığından emin misin? Onun doğum günü."

"Adam altı yıldır bana dokunmadı," dedi Jessica, ses tonu sıkılmıştı. Varlığımı zar zor hatırlıyor. Nerede yaptığımı umursadığını sanmıyorum."

Gabby dikiz aynasından bana baktı. "Jessica bana olanları anlattı. NeilçokBir pislik. Hiç bir fikrim yoktu. Cidden, neden bize daha önce söylemedin?

Burnumdan bir nefes üfledim.

Bunlar benim arkadaşlarımdı. Çoğunlukla çiftler olayı yüzünden, Bri ile geçirdiğimden daha çok onlarla zaman geçirdim. Birlikte tatil yaptık, birlikte çalıştık ve aynı sokakta yaşadık. Ama Bri ile yaptığım gibi onlarla her şey hakkında konuşamazdım.

Gabby biraz dedikoducuydu ve biraz sığ olabilirdi. Jessica karamsardı ve olumsuz olma eğilimindeydi.

Onları sevdim ama oldukları gibi gördüm.

"Açıklaması zor," dedim tartışmayı kapatarak. Gabby, Jessica'ya söylediğim her şeyi zaten biliyordu.

Gabby bana muzip bir şekilde gülümsedi. "Yani görüştüğün bu adam..." Bu, onlarla tartışamayacağım başka bir şeydi.

Daniel ile olan ilişkiyi mümkün olduğunca insani bir şekilde göğsüme yakın tuttum. Onlara çok uzakta yaşadığı dışında hiçbir ayrıntı vermedim. Ama sorgulamalarının yaklaştığını biliyordum. Bütün bir hafta sonu geçirdik.

"Onu sadece iki kez gördüm," dedim

küçümseyerek. "Evet ama o nasıl biri?"

Omuz silktim, pencereden dışarı baktım. "Bilmiyorum. O iyi."

"O ne yapıyor?"

"Eh, o mülk yönetiminde," dedim belli belirsiz.

"Seks iyi mi?" Arka görüşte bana baktı ve gözleri parladı.

İyiseksin ne kadar harika olduğunun yüzeyini fırçalamadı. Ama ona gerçeği söyleseydim, daha fazla ayrıntı isterdi.

Tekrar omuz silktim. "Sorun değil, sanırım."

Jessica düz bir sesle, "Etrafta antibiyotiğe dirençli bir klamidya türü var," dedi.

Gabby bir yaptıeywwwgürültü.

"Koruma kullanıyorum," dedim.

"Onunla ne zaman tanışacağız?" diye sordu.

"Bu cidden sadece bir bağlantı olayı."
değildi.

Tamamen değil. Sanırım teknik olarak sadece bir ilişki olsaydı, dün gecekı gibi konuşmazdık. Zaman o kadar hızlı geğmişti ki, ne kadar geç olduğunu fark etmemiştim ve onunla sadece Neil eve geldiği için telefonu kapatmıştım ve ofiste ışığın yanıp söndüğünü gördüm.

BEN*Gerçekten*Daniel ile konuşmayı severdi. Kolaydı ve beni güldürdü. şaşırtıcı bir şekilde, düşündüğümden daha fazla ortak noktamız vardı.

Gabby sola dönerek bir benzin istasyonuna girdi. "Tuvaleti kullanmam gerek. Kahve isteyen var mı?"

Jessica çözüldü. "Gideceğim."

Telefonum titremeye başladı. Bri arıyordu. "Ben arabada bekliyorum" dedim ona cevap vererek.

"Hey."

"Ayağa kalktım. Yine," dedi. "Gelip beni gördükten sonra kaçacaklarını mı sanıyorsun? Yoksa hiç gelmiyorlar mı? Kaçmalarına neden olacak kadar çirkin olmayı mı yoksa bir randevumuz olduğunu tam anlamıyla unutacak kadar sıkıcı olmayı mı tercih edeceğime karar veremiyorum.

"Sıkıcı ya da iğrenç değilsin," dedim, Gabby ve Jessica'nın benzin istasyonuna gidişlerini izleyerek. "Bu onların kaybı."

"Bu mu? Çünkü izin günümde elmacık kemiklerimi şekillendirmek bir nevi kaybım gibi hissediyorum. Akşam yemeği için buluşmak ister misin? Yani kıyafetim tamamen çöp değil mi?

"Yapamam," dedim. "Gabby ve Jessica ile o hafta sonu şeyini yapıyorum." İnledi. "Saçmalık. Bunu unutmuştum."

"Neden aşağı gelmiyorsun? Yer rezerve edildiyse, yatağımı paylaşabiliriz."

Alay etti. "Eh, geç. Gabby'nin yakınmalarına ve Jessica'nın gözlerini devirmesine katlanabileceğim çok şey var. Bu iyi. Gidip Benny'yi falan göreim.

"O nasıl?" Diye sordum. Küçük erkek kardeşinin oldukça ciddi sağlık sorunları vardı.

"Böbrek fonksiyonunu etkilemeye başlıyor."

Dudaklarım aşağı kıvrıldı. Benny sadece yirmi altı yaşındaydı - Daniel'den daha gençti ve Daniel bir bebektir. Bu kadar hasta olmak için çok genç.

Benny'nin kötüleşen sağlığı Bri'yi oldukça sert bir şekilde vuruyordu. Ailenin doktoru olduğu için bunu düzeltmesi gerektiğini hissediyor gibiydi ki bu tamamen haksızlıktı.

"Bu senin hatan değil, Bri."

Benny'nin bakımı mükemmeldi ve durumu yine de ilerliyordu.

Bazen tıp böyleydi. Yapabileceğin çok şey vardı. "Peki adamın nesi var?" diye sordu konuyu değiştirerek.

Omuz silktim. "Fazla değil. Dün gece onunla konuştum." "Ah evet? Telefon seks şeyleri mi?"

"HAYIR. Sadece konuştum. Önemli bir şey değil. Onu bir hafta kadar okumaya bıraktım. Neil'in bodrumunda çömelme olayından o kadar etkilenmişim ki onu geri aramayı unutup durdum."

"Yine oraya mı gidiyorsun?"

"Sonunda. Belki gelecek haftasonu?"

"Tamam aşkım. Sadece penisine isim vermemeyi unutma. Adını koyduğun zaman bağlanırsın."

Güldüm. Gabby ve Jessica benzin istasyonundan çıkıyorlardı. "Gitmem gerek," dedim, hala kahkaha atıyordum.

"Tamam, beni sonra ara."

Kızlar cipe bindiler ve Gabby tekrar yola döndü. Otuz dakika araba sürdük, Gabby ve Jessica herkesin işe aldığı yeni seksi havuz görevlisi ve Butter Braid bağış toplayan Gabby'nin çocukları hakkında konuşuyorlardı.

Gerçekten dikkat etmiyordum. Daniel'in önerdiği sesli kitap örneklerini dinlerken bir kulaklığım vardı.

"Ah, benzin istasyonu kahvesi çok iğrenç," dedi Gabby, fincanını içecek tutacağına bırakarak. "Neden rahatsız olduğumu bile bilmiyorum."

Jessica yüksek sesle iç çekti. "Belki oraya vardığımızda daha iyi bir şey bulabilirsin. Peki tekrar tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Aman Tanrım, siz ikiniz *Aşk* Bulduğum bu yer," dedi Gabby, bir mısır tarlasının yanından sağa dönerek. "Root Nehri üzerinde. Bu destansı bisiklet parkuruna sahipler. Eskiden bir demiryolu hattıydı ve onu asfaltladılar. Şehirde bisiklet kiralayabiliriz. Kayaklar da."

Kulaklığımı çıkardım ve ön camdan dışarı bakmak için eğildim. "Kök Nehri mi? Red Wing'e gideceğimizi sanıyordum.

Öyleydik. Zaten farklı bir yer ayırtmıştım ama bu yer çıkınca iptal ettim. Bu küçük kasaba, çok şirin. Grant ilçesi. Gözüme kestirdiğim bu pansiyon. İlkbahar için açıldığını söyleyen bir e-posta aldım.

"Hangi kasaba?" diye sordu.

"Vakan."

Beklemek. *NE?*

Kalbim çarpmaya başladı.

"Vakan?" diye sordum sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Emin misin?" "Oh evet." Gabby güldü.

"Yapamaz mısın? Yoksa Winona mı?"

"Wakan'da bir sorun mu var?" diye sordu Jessica, sıkılmıştı.

"HAYIR. Bilmiyorum, oraya hiç gitmedim," dedim, sesim çok tizdi.

Daniel'in pansiyonu açık değildi. Sezon dışında kapattı, bu yüzden orada bitme konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Ama Wakan'da olsaydım, beni tanıyan en az bir kişiyle karşılaşma şansım yüksekti.

o ilk gece ve Gabby ile Jessica'ya Daniel'den bahsetmeye hazır değildim. Bu dünyaların çarpışmasına hazır değildim. Henüz değil. Belki asla.

Kesin olarak biliyordum ki, Gabby ve Jessica, Daniel ile tanışırca, bunun Neil'a geri döneceğini. Jessica onu Marcus'tan saklayabilirdi. Konuşmadılar. Ama Gabby Philip'e söyleyecekti ve Philip de kesinlikle Neil'a anlatacaktı - özellikle hikaye dramatikse, Gabby'nin ona "erkek arkadaşımın" insandan çok mısırın olduğu bir kasabada bir garajın üst katında yaşayan dövme yirmi sekiz yaşında biri olduğunu anlatacağından emindim.

Neil bunu şaka yapardı. Hepsi yapardı. Ve Daniel'in şaka olmasını istemedim. Hiçbir şey olmasını istemedim. Sadece eğlenmek ve ondan zevk almak ve arkadaşlarımla bu konudaki görüşlerini düşünmemek ya da Neil'i güldürmek ve ondan bu yana ne kadar düştüğüme bir örnek yapmak istedim. Buna sahip olamazdı. Hiçbiri yapamadı. Daniel benimdi ve onun sadece benim kalmasını istedim çünkü sahip olduğumuz şey iyiydi ve beni mutlu ediyordu ve incelemeyi sağ çıkamazdı.

Ve bu gerçekten buydu - incelemeyi sağ çıkamazdı.

Onların denetimi altında durmazdı. Arkadaşlarım onaylamıyordu. Ve bu benim için pek önemli olmamıştı, çünkü onların böyle bir konumda olabileceklerini hiç düşünmemiştim.

Artık şehir merkezine giden son ayak olarak tanıdığım dolambaçlı bir yoldan aşağı indik. "Wakan'da nerede?" diye sordum, rahat görünmeye çalışarak.

Gabby, "Adı Grant House," dedi.

Panik beni ele geçirdi. Hiperventilasyon yapacakmışım gibi hissettim. HAYIR.

Hayır, hayır, hayır, hayır. Bu olamaz.

Gabby'nin navigasyonuna baktım. Üç dakikadan az uzaktaydık. Ona çılgınca mesaj atmaya başladım.

Ben: İki dakika içinde orada olacağım. Lütfen beni tanımlıyormuş gibi davran. Üzgünüm.

Araba çakıllı yolda gıcırdadığında, Daniel'in dışarıda olup olmadığını görmek için pencereden dışarı bakmak için boynumu zorladım. Onu görmedim. Metnimde Teslim Edildi ama Okunmadı dedi.

Ağzım kurumuştı.

"Buradaydı!" Gabby şarkı söyleyerek arabayı park etti.

Jessica ön camdan eve baktı. "Sevimli." "Sağ?" Gabby motoru durdurdu ve indi.

Çantalarını almak için bagaja gittiler ama ben dışarı çıkmadım. Çantamda bir şey arıyormuş gibi yapıyordum, olabildiğince uzun süre oyalanıyordum ve Daniel'den mesajımı aldığını bildiren bir mesaj gelmesi için dua ediyordum.

"Imm... geliyor musun?" Biraz sonra Gabby aradı. İkisi de bavullarıyla merdivenlerin önünde dikiliyordu.

Kafamı camdan dışarı uzattım. "Kulaklığımı düşürdüm. Sadece devam et. Bir saniye içinde orada olacağım. Daniel hala mesaj atmamıştı.

ChaP15

olmak

Daniel

BENhafta sonu misafirlerimin eve geldiğini duydum. İçeride, merdivenlerin yanındaki küçük check-in kontuarının yanında yerimi aldım ve Hunter'a baktım. "Tüm doğru, dinle. Bir centilmenlik alıştırması yapabilmen için misafirlerle tanışmana izin veriyorum. Ama kurallar var." Ona sert bir bakış attım. "Oturmak zorundasın." Ona otur komutu için işaret parmağımı kaldırdım.

O oturdu ben gülümsedim.

"Aferin oğlum. Zıplamak yok. Ve hiçbir şeyi koklamak da yok - neden bahsettiğimi biliyorsun. Anlamak?"

Bana şapşal bakışlarından birini attı, dilini sarkıttı.

Her ihtimale karşı onu check-in kontuarına bağlamıştım ama Alexis dışında, gerçekten insanların üzerine atlamıyordu.

Bu sosyalleşmeye ihtiyacı vardı. B & B'yi tam zamanlı olarak ben yönetirken, kendini toparlayamazsa günün büyük bir kısmını garajda kilitli kalacaktı. Ona ne kadar çok etkileşim verebilirim o kadar iyi.

Evin kapısı açıldı ve valiz kulplarını tutmak için tezgâhın etrafından dolaşırken gülümsedim. İki kadındı.

Esmer, sıkıntılı bir sesle, "Dışarıda bir tane daha var," dedi. "Bir dakika içinde gelecek."

Fuayenin etrafında dönen bir yusufçuğu içeri aldılar. Hunter onu izledi ama olduğu yerde kaldı ve ben de onaylarcasına kafasına vurdum.

Dizüstü bilgisayarımı çalıştırdım ve onları kontrol etmeye başladım. Şanslıydım. Bu rezervasyonla dört odadan üçünü ayırttım ve onlar da rezervasyon yaptırdılar.

bonus olan Jack ve Jill odası. Bu iki odanın arasında bitişik bir banyo vardı, bu yüzden onları sadece aynı partiyle ayırtabildim. Bu, hâlâ son dakikada alınabilecek fazladan bir açık odam olduğu anlamına geliyordu. buna ihtiyacım vardı. Amber'e her hafta yüklü çekler gönderebilseydim, sonbahara kadar evi satmama sözünü gerçekten tutabilirdi. Peşinat için daha hızlı tasarruf edebileceğimden bahsetmiyorum bile.

"Akşam yemeği yemek için güzel bir yer var mı?" diye sordu sarışın, telefonuna mesaj atarak.

"Beşte başlayan ücretsiz şarap ve meze saati var," dedim. "Yemek konusuna gelince, tavsiye ederim..."

Evin kapısı hafif bir gıcırtyla açıldı ve üçüncü kadın içeri girdi.*Alexis*.

Şaşkınlıkla ona gözlerimi kırıştırdım ve hızlı bir parmağını dudaklarına bastırdı. Neredeyse paniklemiş görünüyordu. Bunu işlemek için gerçekten zamanım olmadı çünkü Hunter onu gördü ve her zaman sevgi dolu bokunu kaybetti. *ONeredena*

Tezgâh, tasmaşının aniden çekilmesiyle yanlara doğru sarsıldı ve dizüstü bilgisayarım takırtıyla yere düştü. Sonra yüz poundluk tezgâhı deli bir kızak köpeği gibi fuayenin ahşap zemininde sürükledi ve onu yumrukladı.

Kapalı alanda o kadar çılgına dönüyordu ki, diğer iki kadın kaçmak için çılgık atarak yemek odasına çekildiler.

"MERHABA...*köpek*dedi Alexis, onu okşarken, parke zemindeki check-in kontuarındaki katliamı durdurmak için açıkça onu tutmaya çalışıyordu.

Hunter onu görünce köpek yavrusu gibi ağlıyordu. Sonra uzun, heyecanlı bir ses çıkardı.*OOOOOOOOOOOOO!*

"Vay canına... o köpek senden gerçekten hoşlanıyor," dedi esmer yemek odasından.

Alexis sinirli bir şekilde güldü. "Evet, o yüzlerden birine sahip olmalıyım."

necehennem? Burada ne işi vardı? Ve neden bizi tanıımıyormuş gibi davranıyordu?

Yüzüm kıpkırmızıydı, Hunter'ı yakasından tuttum, tasmaını çözdüm ve onu hızla dışarı çıkardım. Hemen kapının yanındaki pencereye dolandı ve tekrar içeri girebilmek için sızlanarak ve ağlayarak ayağa fırladı.

Alexis'e baktım. Hunter'ın aşk şenliğinden sonra darmadağınktı. Spagetti askılı sarı bir elbise ve sandaletler giymişti. Yanakları pembeleşmişti ve askılarından biri koluna düşmüştü. Şaşkınlığımda bile güzel görüldüğünü fark ettim.

Gözlerimi bir saniyeliğine tuttu. Sonra bakışlarını kaçırdı.

Diğer konuklara döndüm. "Ben... bunun için üzgünüm. Kızıllara karşı zaafı var."

Diğer iki kadın güldü ve Alexis yerde rahatsızca gülümsedi.

Başka ne yapacağımı ya da neler olduğunu bilmeden dizüstü bilgisayarımı aldım. Ekran çatlamıştı.

Kahretsin, Avcı.

Sanki eve meteor çarpmış gibi hissettim. Beklenmedik bir kaos kasırgası.

Tezgah, fuayenin ortasında yanlamasına oturuyordu. Zımparalanması ve yeniden cilalanması gereken ahşap zeminlerde büyük bir çizik açmıştı.

Avcı acınası yaptı*çok*Dışarıdan sanki sürgüne gönderilmiş gibi gelen sesler, sebepsiz yere ona yaptığım bir tür işkenceydi.

Boğazımı temizledim. "Ah, size odalarınızı göstereyim," dedim, onları kontrol etmekten vazgeçerek. Tezgâhın çekmecesinden anahtarları aldım, yüzüm kızarmıştı.

Bavullarını merdivenlerden yukarı taşıdım ve onlara turun kopuk bir versiyonunu verdim. Beynim hatalı çalışıyordu. odaklanamadım.

Ali Montgomery.

Sarışın, Alexis'in odası için bu isimle rezervasyon yaptırmıştı.

Dün gece onunla beş saat konuşmuştum. Onunla iki randevum olmuştu. Ellerimi vücudunun her santiminde tutmuştum ve onu tam olarak tanıyarak bu berbat durumu atlatacak kadar onu tanımıyordum bile.*isim*. Bunun saçmalığı, az önce olan diğer her şeyle birlikte beynimde zıpladı. Arkada sessizce takip etti ve onu orada hava basıncında bir düşüş gibi hissedebiliyordum. Onu bir dolaba çekip ne olduğunu sormak istedim. neler oluyordu, onun burada ne işi vardı?

Her bir odasını işaret ettikten sonra, aklımı toplamış göründüğümü umarak gülümsedim. "Bir şeye ihtiyacın olursa cep telefonu numaram komodinin üzerindeki ziyaretçi defterinde var."

Diğer iki kadın odalarına gittiler. Alexis benimle göz teması kurdu ve ardından kapısını kapattı. Bir saniyeliğine ona göz kırptım. Sonra telefonumu çıkardım. Ondan bir dizi hızlı ateş mesajı aldım.

Sonuncusu dedi ki:Üzgünüm.

ChaP16

olmak

Alexis

Taçıklama metin için çok fazlaydı. Sadece özür diledim ve elimden geldiğince çabuk gelip onunla konuşacağımı söyledim.

nekarışıklık. Ve ironik olan şey, içeri girdiğimde tek düşünebildiğim, paniğime rağmen burada olmanın sürprizini gerçekten ne kadar sevdiğim ve Daniel'in ne kadar sevimli görüldüğüydü. TANRI.

Kızlar meze saatine kadar odalarında dinlenmek istediler, ben de fırsat bilip gizlice dışarı çıktım.

Garaja girdiğimde Daniel tezgahının başında oturuyordu. Başını kaldırdı ve ardından çenesi sımsıkı projesine geri döndü. Yanına gittim ve dizimle kalçasını dürttüm. "Üzgünüm."

Bana baktı. "NeöyleydiO?"

"Beni buraya getirdiklerini bilmiyordum. Kızların hafta sonu ve odayı rezerve ettiler. Ayrıca, buranın sezon dışında açık olmadığını sanıyordum."

"Ben açtım," dedi kısaca.

"Bana kızgın mısın?"

Bana baktı. "Hastanenize arkadaşlarımla geldiğimi düşünün. Sen onları tedavi eden doktorsun. Ve seni tanıımıyormuş gibi davranıyorum. Bu sana uygun geliyor mu?"

bir nefes verdim. Daniel, insanlara bizden bahsetmeye henüz hazır değilim. "İnsanlara söylemeni istemiyorum. Ama yokmuş gibi davranmak için bile*Bilmek*

Ben?"

"Sen..." Derin bir nefes verdim. "Seni tanıdığımı söylersem, bilmek isteyeceklerdir.*Nasıl* Seni tanıyorum, seninle nerede ve ne zaman tanıştığımı. Jessica, kahverengi saçlı olan mı? Güneyde yaşayan birini görmeye geldiğimi biliyor. Dedikodu dedektifleri gibiler. Bunu çözecekler.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve bunun neden önemli olduğunu merak ettiğini biliyordum.

biliyordum*onun* Arkadaşlar. Beni herkesin önünde kahvaltıya götürmeye istekliydi. O saklanmıyordu*Ben*.

Onun duygularını incittim.

dudaklarımı yaladım Daniel, bunun hakkında henüz konuşmadığımızı biliyorum ama gerçekten kötü bir ayrılıktan çıkıyorum. Gerçekten mi,*Gerçekten* kötü. Kocaları eski sevgilimle erkekler hafta sonu geçiriyor. Ve ayrıntılara girmeden, eski sevgilim şu anda hayatım hakkında bilmek istediğim biri değil. En iyi arkadaşım Bri senin hakkında her şeyi biliyor. Ama bu arkadaşlar sadece...*yapamamak*"

Gerçeği arıyormuş gibi beni inceledi. Ben de ona verdim. "Bugün seni göreceğimi anladığımda çok mutlu oldum."

Garaja geldiğimden beri yüzü ilk kez yumuşadı.

Bakışlarını benden kaçırdı ama parmağının ucunu minicik bir zeytin dalı gibi çıplak dizime koydu.

"Lütfen bana kızma," diye fısıldadım.

Gözleri tekrar benimkilere döndü ve uzun bir nefes verdi. Sonra beni kucağına çekti. Kollarını bana öyle tatlı bir şekilde sardı ki kalbim yerinden fırladı.

Daniel gerçekten sevecendi. Büyük bir oyuncak ayı gibi kucaklaşmayı severdi. Bahse girerim çocuklarla arası iyiydi. Yavru keçilerle arası kesinlikle iyiydi.

Burnunu benimkiyle burun buruna getirdim. "İçeri girdiğimde gerçekten yakışıklı görünüyordun," dedim sessizce.

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. Gözleri ağzımdaydı. "Kaşonlu ceketim sende mi?" diye sordu, sesi alçaktı.

Başımı salladım.

O gülümsedi. "Beni görmeye geleceğini bilmeden mi getirdin?"

"Çalıntı bir kapşonlu giymek zorundasın,"

dedim. "Aksi takdirde bu sadece başka bir

anlamsız suç olur mu?" "Kokusunu

seviyorum," diye fısıldadım.

Sırıttı ve beni öptü ve hemen affedildim. Tanrım, onu özledim.

Neredeyse geçmişe dönük olarak fark ettim, ama anladım.

Yeni tanıştığın birini özlemek garipti. Ama sanırım her geldiğimde de ona doyamadığım içindi. Bütün bir hafta sonumu burada geçirdiğimi fark edince ruh halim düzeldi çünkü buna ihtiyacım vardı.

Bütün bu hafta korkunçtu. Bir avukat ve bir emlakçı tutmam gerekiyordu. Kendi kahrolası evimde Neil'den kaçıyordum. Ama ben yaptım*kaçırıldı*Daniel. Kucağında olmak, beni tutmasına izin vermek, sıcak, çam kokusunu içime çekmek...*Sonunda*an. Bitiş çizgisine varmak ya da tuttuğunuz nefesi bırakmak ya da eve gelmek gibi.

Hiçbir şey hakkında düşünmeniz gerekmediğinde gerçekleşen salıvermedir.

Otuz dakika sonra, Daniel mezeleri hazırlamak zorunda kaldı. Dört mevsim verandasından gizlice eve geri döndüm. Hunter başını elimin altına iterek tüm yol boyunca beni takip etti ve ben içeri girince arkamdan gelmeye çalıştı. Onu dışarı çıkarmak ve kapıyı suratına kapatmak zorunda kaldım.

Bu köpek hakkında bir teori geliştirmeye başlamıştım ama daha fazla gözlem gerekiyordu.

Jessica ve Gabby hasır sandalyelerde oturuyorlardı.

“Ah, selam. Evin içinde yürüyüşe çıktım. Dışarıda olduğunuzu bilmiyordum, dedim, sanki az önce garajda ev sahibimizle sevişmemişim gibi rahat görünmeye çalışarak açık koltuğa oturdum.

Gabby, "Kapını çaldık ama açmadın," dedi. "Uyku falan alıyorsun sandım. Tanrım, o köpek sana takıntılı.”

Baktım ve güldüm. Hunter burnunu pencereye dayamıştı, derin derin nefes alıyordu. Camda burun deliklerinin altında iki sisli nefes izi vardı ve kulağı ters yüz olmuştu. Kafasında bir yusufçuk vardı.

"Adam orada mıydı?" Gabby çevremden avluya baktı. "Odun kesmek mi yoksa...?"

"Hangi adam?" Aptalı oynayarak sordum.

"Uh, ateşli check-in yapan adam mı?

Dövmelerle mi?" Omuz silktim. "Onu görmedim."

Jessica bir dergiyi karıştırdı. "Belki de gidip bakmalısın. Rotasyona başka bir oyuncak koyun.”

Gabby, "Açık havada olduğuna bahse girerim," dedi. “Açık havada görünüyor. Muhtemelen kamp ateşi dumanı gibi kokuyor.”

"Motor yağı," dedi Jessica kuru bir sesle. "'Bujileri değiştirebilirim' diye bağılıyor." Gabby güldü ve dudaklarımı bir çizgi haline getirdim.

Gabby, "Philip'ten önceki erkek arkadaşım da böyleydi," dedi. “Müteahhitti. Kullanışlı. Tüm odunsu şeyleri, avlanmayı, balık tutmayı yaptım. Yatağa keneler getiriyorlar. Gerçek ahşap keneler. Pis bir köpeğin yanında uyumasına izin vermek gibi.”

Jessica kıkırdadı.

Gabby, "Ben ciddiym," dedi. "Ve her zaman kanarlar." Bir surat yaptı. Ona bir bakış attım. "Kanama?"

"Evet. Ellerinde kesikler ve böcek ısırıkları var. sürekli. Binlerce ilmekli Mısır sayfalarının her yerinde kanlar var." Titriyordu.

Jessica dergisiyle konuştu. "Onun cesaretini kırma. Bu adamlarla oynamak eğlenceli."

Gabby tek omzunu silkti. "Evet. Formdalar, bakımları az. Seni tereyağı gibi çalkalarlar. Onları bir otele götürün, eve getirmeyin."

"Neden onu eve getirsin ki?" Jessica yüzünü buruşturdu.

"Onu eve getirmenin nesi yanlış?" diye sordum aralarında gidip gelerek. İkisi de sanki bir fıkra anlatmışım gibi bana baktılar.

"Baban yapardıAşkşunu," diye mırıldandı Jessica, dergisine geri dönerek.

Gabby kahkaha attı. "Hayal edebilirsiniz? 'Baba, son erkek arkadaşımın cerrahi şefi olduğunu biliyorum ama işte bana geyik standı yapabilecek bir adam.'"

İkisi de güldü.

"Gerçekten iyi biri olabilir," dedim, biraz fazla savunmacı bir tavırla.

Jessica dergisinin köşesini indirdi.rağbet. "Babanın umurunda mı sanıyorsun?Güzel?" Alay etti. "Marcus'un firmasında sana ayarladığım avukatı hatırlıyor musun? Adrian mı? Neil'den hemen önce mi?Oiiydi. Baban, brunch'a kayıtlı bir seks suçlusu getirmişsin gibi davrandı. Sana o kadar çok saçmalık verdi ki, onu bir daha hiç görmedin. Ve Adrian bir avukattı, GED'li, dövmeli ve tahta keneli bir adam değil.

Gabby tırnaklarına baktı. "Ailen kraliyet ailesi gibi. Seni ancak tıbbi bir ittifakı güçlendirecek biriyle evlendirirler."

Komik olmasa da homurdandım.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bir sonraki adamınız sahip olacak. *çok* doldurulması gereken büyük ayakkabılar," dedi Jessica, tekrar sayfasına bakarak. "Özgeçmişinde 'dünyaca ünlü' kelimeleri yoksa, zahmet etmeyin."

Gabby evi işaret etti. "Aileni unut. Böyle bir adamı eve, Philip ve Marcus'a getirmeyi hayal edebiliyor musun? Dişlerinin arasından havayı emdi. "Onu yerlerdicanlı"

Jessica makalesine başını salladı. "Philip, sırf pislik olmak için muhtemelen onunla hisse senedi portföyleri hakkında konuşurdu."

Gabby güldü. "Marcus muhtemelen onunla hiç konuşmaz."

Yüzüm düştü ve sandalyeme geri oturdum ve bileziğimi bileğime doladım. Sanki biri içimdeki tüm rüzgarı dışarı atmış gibi hissettim.

Zaten bilmediğim bir şey söylemiyorlardı. Ancak bunu belirsiz terimlerle duymak ayıltıcıydı.

"*Odır-dirsevimli* ama," dedi Gabby. "Biraz Scott Eastwood'a benziyor. Eğer bekarsa, onunla oynamalısın." Kaşlarını çatı.

Alnımı ovuşturdum. "Evet, kabul eder miyim bilmiyorum. Aslında, sanırım migrenim tutuluyor." Bu noktada teknik olarak yalan bile değildi. Bu tartışma başımı ağrıtıyordu. "Bu akşam yemeğe bensiz gitmenize izin verebilirim."

Gabby kaşlarını çatı.

"Cidden?" "Evet ben-"

Daniel başını verandaya uzattı. "Böldüğüm için üzgünüm. Mezeler fuayede." Yakışıklı bir şekilde gülümsedi ve sonra ortadan kayboldu.

Jessica bir tokatla dergisini sehpanın üzerine düşürdü. "İyi. Bir kadeh şarap içebilirim." O kalktı.

Uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde yorgun hissederek onları takip ettim.

ChaP17

olmak

Daniel

BENOna bakmamak elde değildi.

Onu tanıımıyormuş gibi numara yapmaktan hoşlanmıyordum. Ama bundan da öte, ona bakmamak çok zordu çünkü o güzeldi ve bunu yapmaktan hoşlanıyordum.

Kadınlar şarap ve kaplara koyduğum caprese lokmalarından ve keçi peynirinden tabakları alırken ben de onlara akşam yemeği için Jane's'e yürüyüş için bir harita çizdim. Patikayı yapmak istediklerini söyledikleri için yarın için bisiklet kiralama yerini daire içine aldım. Fazla bir şey açık değildi.

Alexis tanıştırlmamıza izin verseydi;*melita* tanıştırdım - iyi vakit geçirmelerini sağlamak için onlara şehri gezdirirdim. Sezon için kapalı olmasına rağmen Doug'ın çiftliğinde şarap tadımına götürdüler, belki Brian'ın arabalı girişi tekrar açmasını sağlayabilirdi. Ama Alexis bunu istemiyordu. Bu yüzden sessiz kaldım.

Haritayı teslim ettikten sonra onlara biraz mahremiyet sağlamak için mutfağa çekildim ama yine de fuayede konuştuklarını duyabiliyordum.

Yargılamak için biraz erkendi ama Alexis'in arkadaşlarını sevdiğimden emin değildim. Daha genç olan sarışın olan Gabby biraz yüzeysel görünüyordu. Daha fazla kraker getirmek için yemek odasına gelmişim ve bir dadıyı kovmakla ve kadının nasıl ağladığıyla övünüyordu. Bunu söylerken gözlerini devirdi.

Jessica burada olmaktan bile nefret ediyor gibiydi. Evin içinde kaşlarını çatmaya devam etti.

Demek istediğim, sanırım Doug da ilk allık testini geçemeyecekti. Ondan hoşlanmak için onu tanımak zorundaydın, orası kesin. Ama bu kadınlar Alexis hakkında bildiklerime pek uymuyordu. Yaptılar ama yapmadılar. Ona benziyorlardı. Aynı yerden gelmişler gibi. Ama yapmadılardavranmakOnun gibi.

Dışarı çıkmadan önce Alexis'le bir saniye daha vakit geçirmek için akşam yemeği için şehre inmekten bahsetmeye başladıklarını duyduğumda fuayeye geri döndüm. Check-in kontuarının arkasından bir şey almam gerekiyormuş gibi davrandım.

İki arkadaşın koltuklarının altında cüzdanları vardı ama Alexis bir sandalyede oturmuş şakağını ovuşturuyordu.

Jessica telefonunu kontrol etti. "Sana bir şey getirmemizi ister misin?" Alexis'e sordu, ses tonu sıkılmıştı.

Tezgâhın arkasından başımı uzattım.

Alexis başını salladı. "Hayır ben iyiyim. Sadece erken yatacağım."

o benimle kalıyordu. Gülümsememi saklamak için elimden geleni yaptım.

Özür dilerim, dedi Alexis. "Benim sorunum ne bilmiyorum."

Jessica dudaklarını bir çizgi haline getirdi. "Muhtemelen hormonal. Kadınlar erkeklere göre üç kat daha fazla baş ağrısı çekiyor." Sonra bana döndü. "Erkek olmak güzel olmalı.*Bizim*üreme organları, sonunda çalışmayı bırakan acı veren paslı dişliler gibidir - eğer çalışırlarsa bile. Penisinin tadını çıkar.

Hemen arkasında Gabby ile birlikte dışarı çıktı.

Kapı kapandığında, Alexis bana baktı ve omuz silkti. "Partilerde gerçekten eğlenceli mi?"

gülmeye başladım Sonra bileğinden tuttum ve onu sandalyeden çekip göğsüme çektim. "Soru şu ki, yap*Sen*penisimin tadını çıkarıyor musun?"

Dudağını ısırdı. "Oh evet."

Gülümsedi ve beni öpmek için eğildi ama yüzümü geri çektim.
"Gerçekten başınız ağrımıyor değil mi? Bir şeye ihtiyacın var mı?"
O güldü. "Hayır, seninle kalabilmek için uydurdum."
Gülümsemem çok büyüktü. "Sence ne kadar zamanımız var?"
Burnunu kırıştırdı. "Bir saat?"
Ellerimi sırtından aşağı kaydırdım ve kıçını kucakladım. "Eh, başlasak iyi olur..."

ChaP18

olmak

Alexis

İÇİNDEOdasının kapısını bile kapatana kadar birbirimizin
üzerindeydik.

Bana dokunduğu an, aramızdaki kimya, çekilen bir ip gibi patladı.
Anında sıfıra on oldu.

BENsevilennonun vücudu. Geniş, kaslı omuzları, belirgin göbeği,
tepemdeyken burnumu boynuna soktuğumda kıvrımlı köprücük kemiği.
Kokusu afrodisyak gibiydi.

O gömleğini çıkarırken sandaletlerimi çıkardım.

Birkaç dakika önceki kibar genç adamdan şimdi önümde güçlü, aç bir
erkeğe dönüşmesi inanılmazdı.

Bu çocuk değildi. Bu bir*Adam*. Ve o saf seksti, 1.80 boyunda ve
fermuarına baskı yapan bir ereksiyon. Gözleri kısıldı ve beni yemek ister
gibi bana baktı. Pantolonunun içine inen kalın bir saç izi...

Ellerinin tenimde bıraktığı hissi seviyordum. Kesikleri veya böcek
ısırıkları umrumda değildi, beni vahşi hissettiriyorlardı. Beni her yalnız
bıraktığında, onu yeterince hızlı ölçekleyemiyormuşum gibi hissettirdiği
gibiydi.

Çoğu insanın seks sırasında böyle hissettiğini düşünmeden merak ettim.
Bu kadar önemli olmasının nedeni bu olsa gerek.

Sanki seksten zevk almıyordum. Yaptım. Neil çoğu zaman bana orgazm
yaşatabilirdi - oraya ulaşmakta hiç sorun yaşamadım. Ancak bu, diğer
herkes için görüldüğü gibi, her şeyi tüketen, itici ihtiyaç değildi.

İnsanların neden bu konuda kavga ettiğini ya da onu ararken hile yaptığını ya da yeterince olmadığı için bir şeyleri bitirdiğini asla anlayamadım. Bir ilişkideki önemli şeyler listemde her zaman sonuncuydu.

Ancak*Şimdi*Anladım.

Bu, herkesin yaptığı türden bir seksse, her şey mantıklıydı, çünkü bu? Buydu*inanılmaz*. Sanki Daniel içimdeki bozuk bir düğmeyi çevirmişti ve şimdi tüm parçalar olması gerektiği gibi çalışıyordu ve ben iyi yağlanmış bir makine gibi mırıldanıyordum.

Ona bağımlı hale geliyordum. Benden çıkardığı bu ihtiyacı gerçekten doyurması için onunla ne kadar seks yapmam gerektiğini merak ettim. Bunu çözmeyi çok istiyordum. Eğlenceli bir deney gibi görünüyordu...

Bir kolumu spagetti kayışından çekiyordum ve arkamdan geldi. Yapma, dedi boğuk bir sesle. Boynumun yan tarafını öpmeye başladı. Sakalı ve dili çıplak tenimi taradı. "Beğendim."

Ona döndüm. "Beğendin, ha?" Ona doğru eğildim ve nefesinin titrediğini hissettim.

Sonra bir el elbisemi kalçalarımın doğru itiyor, iç çamaşırımı kalçalarımın aşağı çekiyordu. Bir kemer tokasının şingirtisi, yere düşen pantolon ve kıcıma bastıran sıcak bir ereksiyon...

İhtiyacım beni parçaladı.

Beni yatağa fırlattı ve komodinin içine uzandı. Prezervatifin kenarını dişleriyle yırttı ve ben de onu takmasını izledim. Sonra üzerime tırmanıyordu.

Sonra yavaşladı...

Elleri iki yanımda, havada asılı kaldı, dudakları dışında bana dokunan bir şey yoktu, nefesi benimdeydi.

"Çok güzel kokuyorsun," diye fısıldadı köprücük kemiğime.

Onu kendime çekmek için dirseğimi boynuna doladım ama vücudunu benden uzak tuttu ve şikayetin geldiğini görmüş gibi, beni susturmak için ağzını benimkine bastırdı.

Öpücük her şeydi ve bu bir işkenceydi çünkü bundan daha fazlasını istiyordum. Ağırlığının üzerimde olmasını istiyordum. Her tarafımda ve etrafımdaydı ama yine de çok uzaktaydı. Vücudunun ısısı benimkine bastırdı, bunu elbisemin içinden hissedebiliyordum.

Hayatımda hiç bu ana kadar birinin kıyafetlerimi yırtmasını istememiştim. Aramızda hiçbir şey istemedim. Kumaşın varlığından nefret ettim, tenini tenimde hissetmek istedim. Terini, kalbinin atışını ve hızlı nefesini istiyordum. Bir tür cinsel klostrofobiydi. Çılgınca hissetmeye başlamıştım.

Parmak uçlarımla altındaki saç izini takip ederek avucumu göğsünden aşağı kaydardım ve onu elime aldım ve ağzıma doğru bir nefes aldı. Gözlerini sımsıkı kapattı ve ben ileri geri hareket ederken titreyen bir ses çıkardı. Kararını kaybetti ve kendini bana indirdi.

O içimde rahatladığında,*havai fişek*.

Derinliği, iç gümbürtüsü karşısında nefesim kesildi. Çaresiz hissettim, sanki ona pençe atmak, onu daha yakına getirmek istiyormuşum gibi.

Kaba elleri kalçalarımda, dili ağzıma girip çıkarken, elbisem kalçalarıma dolanmış halde bana biniyordu. Bir kolumu elbise askımdan çıkardım ve bir göğüs açtım ve bu onun hareketlerini daha çılgın hale getirdi.

Onu çalıştırdım. Benim için açgözlüydü.

Ne zaman onunla olsam, beni inşa etti. Neil'in çaldığı bir şeyi bana geri verdi.

Kalçalarımla doğru şekilde yuvarladım ve başımı arkaya attım ve tek bir akıcı hareketle bacaklarımla arasına son hamlelerini yaptı. onu hissedebiliyordum

içimde nabız gibi atıyordu ve deliryumumda prezervatif olmamasını diledim.

Neil ile temizlikten nefret ettim. Ama Daniel'in içimi doldurması, kalçalarımın aşağı damlaması düşüncesi... Bunu istiyordum. yapamadım*sahip olmak*BT. Erkek arkadaşım olmayan biriyle asla korunmasız seks yapmam. Erkek arkadaşım olmayan biriyle seks yapıyor olmam bile inanılmazdı. Ama Tanrım, bunun düşüncesi bile beni titretiyordu.

Kimsede denemediğim şeyleri onunla deneyeceğimi anladım. Kendimi böyle sınırsız ve güvende hissetmemi sağladı.

Aslında güvenli olan şeyin en büyük kısmı olduğunu düşünüyorum.

Hâlâ içimde, nefesini tutarak havada asılı kaldı. Kalbi çıplak göğsümde bir matkap gibi güm güm atıyordu.

"Siktir..." diye soludu. "Bana kalp krizi geçirteceksin."

"Pekala, iyi bir adama benziyorsun. Seni öldürmekten nefret ediyorum."

Boynuma o kadar çok güldü ki kıkırdamaya başladım.

Hâlâ kıkırdayarak beni yumuşakça öpmeye başladı ve ben de başımı geriye eğdim.

Sadece bu şipşak için zamanımız olmasından nefret ediyordum. İkinci sefer daha uzun sürerdi. Her şeyi çıkarırdık. Biraz oynardık. Çizin.

Bu benim istediğim geceydi. *Buhafta sonu*İstedim. Keşke burada kalabilseydim, onunla kalabilseydim. Alternatif buyken Gabby ve Jessica ile iki gün geçirmek istemiyordum. Bisiklet parkuruna binmek ya da dört mevsimlik verandada bir sandalyede oturup kitap okumak ya da şehirdeki ıssız kuaförde tırnaklarımı yaptırmak istemiyordum. Sadece bunu yapmak istedim. Ve tuhaftı çünkü buraya gelene kadar arkadaşlarımla vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordum. Ancak Daniel hızla değişen bir öncelik listesinin başına yeni yükselmişti.

Ha.

Çenemin altına kadar öptü. "Soyadını bilmiyordum," dedi.

"Ne?" dedim dalgınlıkla.

Bana bakmak için yanıma geldi, ciddi ela gözleri benimkilere baktı. "Rezervasyondaydı ama sen olduğunu bilmiyordum." Durdurdu. "Bunu tanımadığım biriyle hiç yapmadım," dedi sessizce.

Bunu söyleme şekli beni anında kötü hissettirdi. Sanki onu kirletmişim gibi. Samimiyet standartlarını düşürmesine neden oldu. Demek istediğim, bana soyadımı sormamıştı. Ama sonra muhtemelen ona söylemeyeceğimi düşündü. Ve dürüst olmak gerekirse? Muhtemelen yapmazdım. Tüm bunların başlangıcından beri bir ayağım kapıdan dışarı çıkmıştı.

Ama şimdi gerçekten bir ayağım kapıdan dışarı çıkmamıştı...

Onu görmeye devam edecektim. En azından şimdilik. Tüm hayat hikayemi bilmesine gerek yoktu ama ona olduğumdan biraz daha fazlasını verebilirdim.

Ona nazık bir öpücük verdim. Alexis Elizabeth Montgomery.

Gözleri parlayacak şekilde gülümsedi. Sonra eğildi. "Alexis." Öpücük. "Elizabeth." Öpücük. "Montgomery."

Adımı duymanın beni bu kadar gülümsetebileceğini hiç düşünmemiştim. Kaşımı kaldırdım. "Beni şimdi Google'da mı arayacaksın?"

"Beni istemiyorsan olmaz," dedi. "Beni Google'da aradın mı?"

"İyi evet. Ya kayıtlı bir seks suçlusu olsaydın?"

Eğlenmiş görünüyordu. "Ve? Ne buldun?"

"Beş yıldızlı incelemeler."

O güldü.

Cep telefonum yere düşürdüğüm yerden öttü. Daniel omzunun üzerinden başını salladı. "Kontrol edecek misin?"

"Muhtemelen yapmalıyım," dedim ellerimi saçlarından geçirirken. "Ya geri dönerlerse."

Bana son bir öpücük kondurup ayağa kalktı ve yerden telefonumu bana uzattı. Sonra temizlemek için banyoya gitti.

Metni kontrol ettim ve sııttım. "VFW'ye gidiyorlar," diye seslendim. "Bilgi yarışması gecesı hakkında bir şey mi var?"

Daniel pantolonunun fermuarını çekerek banyodan çıkarken gülümsedi. "Ona kadar gidiyor."

"Öyleyse üç saatimiz daha var?"

Yatağı tırmandı. "Üç saatimiz daha var."

Bana en büyük, en tatlı oyuncak ayı kucağıyla sarıldı ve onun hem bu sevimli çocuk hem de birkaç dakika önce beni anlamsızca beceren adam olmasına bir kez daha hayret ettim.

Boynuma bir öpücük kondurdu, sonra dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı. "Neden kötü bir ayrılık?" O sordu.

Alnımı kırıştırdım. "Ne?"

"Son erkek arkadaşın. Kötü bir ayrılık yaşadığını söyledin. Bu neden kötü?"

Daniel ile Neil hakkında konuşmayı planlamamıştım. Gerçekten ihtiyacı olan bilgi değildi. Ama şimdi arkadaşlarımla önünde onu tanımıyormuş gibi davranmamın nedeni bu olduğundan, bu adil bir soru gibi göründü.

Uzun bir nefes alıp yavaşça verdim. "İlişki... taciz ediciydi."

Kaşları aşağı indi. "Sana vurdu mu?"

Başımı salladım. "HAYIR. Dediki."

Daniel beni inceledi. Yüzündeki ifadeyi yorumlayamıyordum. "Ne?" Diye sordum.

Kafasını salladı. "Sana asla kötü davranmam."

Yorum beni tam kalbimden vurdu, çok ciddi idi.

Hayır. Bana kötü davranacağını hiç düşünmemiştim. Daniel'in kimseye kötü davranamayacağından şüphelendim.

Bir gün ona sahip olan kişi çok şanslı bir kız olacaktı.

Ben cevap vermeyince saatine baktı. "Bir misafir beklemiyordum, bu yüzden akşam yemeği konusunda yaratıcı olmam gerekecek," dedi. "Muhtemelen seni beslemeliyim."

Uyandı.

"Herhangi bir yardım lazım mı?"

"Hayır. Ama ben yemek yaparken gelip benimle takılabilirsin. Bir gömlek giydi ve ben de onu aşağıya kadar takip ettim.

Mutfakta bir demlik kahve vardı. "Bundan biraz alabilir miyim?" diye sordum, şimdiden bir kupa kaptım.

"Sana yeni bir tane yapabilirim."

"Hayır, bu iyi," dedim bardağı doldururken. "Asistanlığım sırasında eski kahveye alıştım. Şimdi biraz hoşuma gitti. Bana eskiden yaşadığım biraz aksama süresini hatırlatıyor.

Bir yudum almamı izledi. "Krem yok mu?

Şekersiz?" "HAYIR."

Kafasını salladı. "Bunu nasıl içebilirsin?"

"Kahve. Onu tatmalısın. İçinde krema ve şeker varken tadına bakılmaz."

Bana şüpheyile baktı. "Bu, tuz ve biber eklediğiniz için yumurtalarınızın tadını alamadığınızı söylemek gibi bir şey." Elimden bardağımı alıp ağzına götürdü. Yüzünü buruşturarak bana geri verdi. "Bunun tadı yanmış bir lastik gibi."

Güldüm.

Eğlenmiş görünüyordu. "Sanırım bu, güçlü kahvenin göğüste tüy bırakmadığını kanıtlıyor. Aslında, belki de daha yakından bakmalıyım. Parmağıyla elbisemin önünü açtı ve ben gülerek onu uzaklaştırdım.

Kendimi ne kadar iyi hissettiğim inanılmazdı. Sanki tam bir vücudum ve zihnim sıfırlanmış gibi. Ve bunun sadece seks yüzünden olduğunu da düşünmedim. Burada olmaktan mutluydum.

Bir düşününce, dün gece ben de kapattıktan sonra böyle hissetmiştim. Aylardır uyuduğumdan daha iyi uyumuştum.

Daniel benim için bir tatildi, fark ettim - kendi beynimden bir mola ya da şu anki berbat durumumun gerçeği gibi. Ve birisiyle çok nadiren bulduğunuz o kolay akıcı sohbeti yaptık. Derek ve Bri ile aram vardı ama Neil ile hiç olmamıştı. Neil ile, her zaman gündeme getirmeye değer olması için önemli veya akıllı bir şey söylemem gerektiğini hissettim. Beraber çok sakın yemekler geçirdik.

O zamanlar, bunun rahat sessizlik konusunda iyi olduğumuz anlamına geldiğini düşünmüştüm. Ama şimdi bunun başka bir anlamı olduğunu anladım. Uzun süredir uğraştığım tuhaf, sert, doğal olmayan bir dinamik, normal olmadığını bilmiyordum. Rahat bir sessizlik değildi, sadece... sessizlikti.

Daniel bir buzdolabını karıştırırken ben de etrafa bakarak garajda dolaşmaya başladım. Hunter benimle birlikte yürüdü, ben avuç içi kulaklarının arasında yürümeye başlayana kadar başını elimin altına itti.

Daniel'in dün gece üzerinde çalıştığı başlığı gördüm. Kuruması için desteklendi. Çeşitli tamamlanma aşamalarında duvarlardan sarkan sandalyeleri vardı. Garaj kapısının yanında bir şifonyer ve bir çift komodin duruyordu.

Çalışma tezgahının yanındaki taburede bir yığın kitap vardı. En üsttekini aldım.*Sirk Ateşi*.

Daniel bana baktı. "Bu iyi bir tanesi. Onu okudun mu?"

Kapağına başımı salladım. "HAYIR."

1944'teki ölümcül Ringling Bros. ve Barnum & Bailey Sirki yangınıyla ilgili. Muhtemelen gerçekten hoşunuza gidecektir - ciddi yanıklar, acil durum, toplu kayıplar. Senin gibi bir şey.

Güldüm.

"İstersen ödünç alabilirsin."

"Teşekkürler. Aynı kitapları seviyoruz," dedim yığının geri kalanına bakarak. Tarihi sevdiğini biliyordum ama bunların çoğu büyük başlıklar değildi. Kendinden yayınlanmış kitabın hakkında Alaska çiftlik sahipleri Ve hikayeler ile ilgili Yerli

Amerikalılar 1940'larda köpek kızıağı takımını yöneten bir adam hakkında bir anı.

Az bilinen kitapları da severdim. Hatta birkaç tanesini okumuştum. Biraz şaşırtıcıydı. Sevdiğim aynı türden kitapları okuyan birini gerçekten tanıımıyordum.

"En son okuduğun kitap hangisi?" diye sordu, bir kızartma tavası çıkardı. "Aslında bunu daha yeni bitirdim," dedim ona kendi gözünden bir tanesini göstererek.

yığın. "Ama şu anda okuyorum.*Büyük Grip* John M. Barry tarafından." "Ah evet, okudum," dedi, biraz havuç, sarımsak ve bir soğan koyarak tezgahın üzerinde. "1918 İspanyol gribi hakkında. Büyük-büyük-büyükbabam Wilbur Grant'ın bütün kasabayı bundan kurtardığını biliyorsun."

"Gerçekten mi?" Söyledim. "Nasıl?"

"Wakan'a giden yolları kapatmak için ağaçları kesin. Herkesi içeride, herkesi dışarıda tuttu. bir kişiyi kaybetmedi. O sırada ona çok kızdılar."

"O da mı belediye başkanıydı?" Diye sordum.

Daniel başını salladı. "Evet. Yüz yirmi beş yıl öncesine dayanan bir Grant her zaman belediye başkanı olmuştur.

"Vay. Her zaman?"

"Her zaman."

"Şu anda burada kaç Hibe var?"

Omuz silkti. "Benim. Ben sonuncuyum."

Ha. ne olduğunu biliyordum *O* gibiydi.

"Ya gidersen?" Diye sordum.

O güldü. "Neden ayrılalım ki?" Ona küçük bir gülümseme verdim.

Bir bıçak ve bir kesme tahtası çıkardı. "Wilbur öldükten sonra, büyük-büyük-büyükannem Ruth Grant devraldı. Evin bodrumunda yasadışı bir içki kaçakçılığı operasyonu düzenledi. Wakan tarihindeki en müreffeh yıllar. Bir cin'e onun adını verdiler. İnsanları oltalarla dikmek için kullanıyoruz."

Güldüm.

Garajın köşesindeki birkaç yeni ahşap işleme parçasına göz attım. Üç kişi vardı. Biri, yelesi arkasında dalgalanan, düğümlü tahtaya bükülmüş bir atın duvarda asılıydı. El yapımı, karmaşık çiçek aplikeli çerçeveli bir ayna vardı. Ve özel bir sallanan sandalye. Başlığa ayrıntılı, tuhaf bir tasarım kazımıştı. Nefes kesici derecede güzeldi. Sanat Eserleri.

"Bunları sen mi yaptın?" diye sordum köşedeki küçük koleksiyonu işaret ederek.

Havuç doğrarken başını kaldırdı. "Evet."

"Onlar kimin için?"

"Sadece parçaları çalış."

"Bunlar senin *pratik* parçalar?" Benim *Tanrı*.

Daniel bir sanatçıydı. Ahşabı ellerinde canlandırmış gibiydi.

Ayna çerçevesine oyulmuş bir gülün kıvrımını çizdim. "Bunları kaç tane satıyorsun?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Malzemeler çok pahalı değil. O at mı? Kiriş, yıkmakta olduğumuz eski bir ahırdan geliyordu. için aldım

özgür. Çoğunlukla benim zamanım.

"Peki, bunu yapmak ne kadar zaman aldı?" Aynayı işaret ettim.

Ona baktı. "Birkaç hafta? Bilmiyorum. Muhtemelen bunun için iki yüz isterdim."

alay ettim. "Yetersiz şarj ediyorsun." Fıkra anlatmışım gibi güldü.

"At için kullandığım ahşabı görüyor musun?" dedi. "Renkinden dolayı beğendim. Ahır yüz, yüz yirmi yaşındaydı. İneğin idrarındaki amonyak zamanla onu lekeliyor. Karartıyor." Başını salladı. "Hayaletleri görüyor musun? Atın boynundaki daha hafif yamalar mı? Eskiden metal braketlerin olduğu yer burasıydı. Amonyak ahşabın o kısmına ulaşmadı, bu yüzden daha hafif." Doğranmış havuçları bir tavaya itti. "Geçmiş olan şeylerle çalışmayı seviyorum. Karakter verir. Tam olarak ona benzeyen bir tane daha asla olmayacak."

Yüzüm yumuşadı. *Oöyleydi* bir sanatçı

Ona baktım. Baktı *Gerçekten* Yakışıklı siyah Grant House tişörtüyle orada duruyor, tamamı sakallı, gamzeleri ıslıl ıslıl, arkasında aletlerle dolu bir duvar asılı. Bir şeyler inşa edebilen bir adam hakkında sonsuz derecede seksi bir şey vardı. *Ve* şeyler pişirmek. Soğan ve sarımsağı sotelemeye başlayınca sanırım biraz aşık oldum.

Mutfağa geri döndüm ve onu izlemek için ağırlık sehpasına oturdum. Hunter yüzünü kucağıma koydu.

"Neden marangozluğu tam gün yapmıyorsun?" diye sordum, köpeği okşarken. "Bunda çok iyisin."

Kızartma tavasının üzerinden omuz silkti. "Bundan geçimini sağlayamadım. Köy çok küçük."

Gülümsedim. "Daha büyüyebilirsin. Parçalarınızı gönderin. Kamaralarını döşemek için bu eşyalara binlerce dolar ödeyecek insanlar tanıyorum."

Gülümsemesinden iltifatı kabul ettiğini anlayabiliyordum. Tavaya bir kavanoz ev yapımı konserve domates eklemesini izledim.

"Kahvaltıları sen mi pişiriyorsun?" Diye sordum.

"Evet. Seni bir süreliğine kalmaya ikna etmeye çalışıyordum. Görünüşe göre sonunda istediğimi alıyorum." Bana muzaffer bir sırıtış verdi.

İkimiz de gülümsüyorduk. Yalnız kaldığımız ve bunu yapmamıza izin verildiği andan beri gülümsüyorduk.

"Bu en iyi sürprizdi," dedim neredeyse kendi kendime.

Tavasına ışınlandı. "Biliyorsun, istediğin zaman gelebilirsin," dedi. "Senden şunu yapmanı istiyorum."

"Ne zaman istersem?" dalga geçtim "Gelmek istemiyorum ve yalnız değilsin."

"Sen geldiğinde hep yalnız olacağım. Başka kimseyi görmüyorum.

Buna cevap vermedim. Başka insanlarla görüşüp görüşmediği beni ilgilendirmezdi - her ne kadar düşüncesi beni biraz rahatsız etse de.

Beni rahatsız etmesi tuhaf mıydı? Öyle olmalıydı, değil mi? silkeledim.

"Bu gece odama gizlice girecek misin?" Diye sordum.

"Sanırım benimkine gizlice girsen daha iyi olur," dedi kızartma tavasıyla konuşarak. "Arkadaşınız o banyoyu paylaşıyor. Artı, burada daha fazla gürültü yapabiliriz." Sırıttı.

Pansiyonu neden açtınız? Sezon için kapalı olduğunu söylediğini sanıyordum."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Yapmak zorundaydım. Amber - annem - evi satıyor.

Dondum. "Ne?"

"Satıyor," dedi. "Florida'da bir bisiklet dükkanı satın almak için. Mülkün peşinatı için elli bin dolar toplamak için yazım var

bu yüzden satın almayı deneyebilirim. Eğer parayı toplayamazsam..." Durdu. "Parayı toplamalıyım." Garajda başını salladı. "Takas toplantısında satmak için tüm bunları bitirmem gerekiyor. Ve onu beklemeye ikna etmek için evi erken açmak zorunda kaldım.

Başımı salladım. "Ama... bunu nasıl yapabilir? Orası senin ailenin evi." Royaume'nin ailemden alınıp alınmadığını hayal bile edemiyordum.

Aniden gözlerinin etrafındaki gerginliği görebildim. Tamamen bunalmış olmalı. Birikmiş büyük mobilya yığınınına baktım. Dolu bir depoydu ve hiçbirisi tamamlanmamıştı. Hepsini yapmasına imkan yoktu. Aynı zamanda pansiyonu işletirken değil.

"Çok üzgünüm, Daniel." Başka ne söyleyeceğimi bilemedim.

O sadece gülümsedi. "İşe yarayacak. Bu hafta sonu yardımcı olur. Odaların çoğunu rezerve ettim. Ve görüyorum*Sen*"

Bütün gece Daniel'in çatı katında kaldım. Gabby ve Jessica'ya mesaj attım ve içeri girdiklerinde beni kontrol etmesinler diye uyuyacağımı söyledim. Sonra odamı kilitleyip garaja döndüm ve Daniel'la yattım.

- aslında pek uyumayı içermeyen bizim uyku versiyonumuz.

5:45'te eve kahve koymak için kalktığımda, gizlice yanına gittim ve odama gittim.

Onunla vakit geçirmeyi, onunla takılmayı seviyordum. Çok kolay ve eğlenceliydi.

Yaşında gibi hissetmiyordu. Belki de benim gibi hızlı büyümesi gerekmişti.

Eh, bazı açılardan hızlı büyümüşüm ve bazı açılardan büyümemiştim. On yedi yaşında üniversiteye bağlıydım ama yirmi yaşına kadar ilk öpücüğüm olmadı. Bekaretimi yirmi dört yaşına kadar kaybetmedim. gerçekten yapamadım

genç şey. Sanırım şimdi bunu yapmaya başlıyordum, bir çocuk gibi evden gizlice çıkıyordum.

Dokuzda kahvaltı için yemek odasında kızlarla buluştum.

İçeri girdiğimde Gabby masadaki yerinden, Aman Tanrım, dedi. Sahibiz *Bu yüzden* dün gece çok eğlenceli."

Daniel'in duvara dayalı büfe masasına kurduğu istasyondan kendime bir kahve doldurdum. "Gerçekten mi?" *Ben de.*

"Evet, bu yüzden biraz rahatsız edici olan bu VFW'ye gittik, ancak açık olan tek şey buydu. Bu adam bize asılmaya başladı ve bu gitarı çıkardı ve 'More Than Words' şarkısını söyledi - öldüm.

Kahvemi yuttum ve bardağıma geri tükürdüm. "İyi miydi?" diye sordum, hala gülerek, çenemi siliyordum.

Jessica alay etti. "Dün gece o restoranda yediğimiz yemek kadar kötüydü," diye mırıldandı. "Ne yaptı *Sen* akşam yemeği yemek mi?"

Oturdum ve omuz silktim. Adam bana sandviç yaptı.

Yetiştirdiği ve konservelediği domatesleri kullanarak bana makarna Bolognese yaptı. Muhteşemdi. Onlardan çok farklı bir hafta sonu geçiriyordum...

Daniel dövme kollarında üç tabak dengeleyerek geldi. Birbirimizden ayrılmadan önce anlık göz teması kurduk.

Aramızdaki kimya tabloların dışındaydı. Odada kalarak bile vücudumun tepki vermesini sağladı ve birbirimize hiç dokunmamış olsak bile bunun doğru olacağı aklıma geldi. Neil'la bir çift haftasonunda burada olsaydım ve bu onunla ilk tanışmam olsa bile, bunu fark ederdim. Işık altında küçülen bir gözbebeği gibiydi, tamamen istemsizdi.

Önümüze Fransız tostı koymaya başladı.

Tanrım, iyi görünüyordu. Önlük giyiyordu. Saçları biraz dağınıktı ve zahmetsizce sevimli görünüyordu. Tam da daha sevimli olamayacağını düşündüğümde. . .

"Kafan nasıl?" Jessica bana sordu. "Bütün gece ayaktaymış gibi görünüyorsun."

"Öyleydim," dedim, dudağının köşesinin seğirdiğini görmek için tam zamanında Daniel'e bakarak.

makyaj yapmadım Milyon yıl geçse Neil'in beni sabahları böyle görmesine asla izin vermezdim. Ama Daniel aldırmadığını söyledi ve dün gecedan dolayı çaba gösteremeyecek kadar yorgundum. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten umursadığını düşünmemiştim. Adam etrafımda sürekli bir ereksiyon halindeydi. Sabah bakış şeklim onu rahatsız ettiyse, penisi kesinlikle notu almamıştı.

Daniel masanın ucundan boğazını temizledi. "Madagaskar burbon vanilyalı fırında Fransız tostı, yumuşatılmış meyvelerle kaplı, şekerlenmiş akçaağaç pastırması ve taze kavunla servis ediliyor. Sana başka bir şey getirebilirsem bana haber ver." Benimle bir gülümseme ve bir anlık göz teması kurduktan sonra odadan çıktı.

Yemeye başladık.

"BuBu yüzdeniyi," dedi Gabby inleyerek.

BTöyleydi. Bana daha önce kahvaltı hazırlamasına gerçekten izin vermeliydim.

Vay.

Belki de Daniel'in daha fazla teklifini kabul etmeye başlamam gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Şimdiye kadar beni hiçbir konuda hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Antrede bir gıcırta duydum ve Hunter içeri girdi. Ön kapı aralık olmalıydı. Ağzında peluş bir oyuncakla masaya doğru koştu ve yüzünü kucağıma koydu.

Gülümsedim. "Selam."

Peçeteyle ağızımı sildim ve başını okşamak için uzandım.

Sonra peluş oyuncak hareket etti.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım ve masadan uzaklaştım.

Ağızındaki şeye korkuyla baktım. "O... onun bir sincabı var!"

Gabby ve Jessica ayağı kalkarken neredeyse geriye doğru düştüler.

Daniel gürültüyü duymuş olmalı çünkü mutfaktan koşarak geldi.

Hunter yemek odasının ağızına doğru geriledi ve sanki meselenin ne olduğunu bilmiyormuş gibi masumca gözlerini kırpıştırarak bize baktı.

şey gevşekçe ağızından sarkıyordu. Sonra kuyruk seğırdi. Oh hayır, ölü taklidi yapıyordu.

Daniel ellerini kaldırdı. "Avcı...*hareket etme*"

Yutkundum, sırtımı büfeye yasladım. "Belki onu dışarı çıkarabilirsin?" Fısıldadım.

Daniel başını salladı. İyi fikir, dedi, sesi alçaktı.

Yavaşça ön kapıya yöneldi.

Sincap kıpırdanmaya başladı - Hunter onu havaya fırlattı. Herkes çığlık attı.

Beyzbol topunu gelişigüzel fırlatan bir çocuk gibi tekrar yakaladı ve sonra kulağı tersyüz olana kadar salladı ve sonra tekrar bize göz kırptı.

Hepimiz nefesimizi tutuyorduk, rehine.

Daniel fuayeye kadar geldi. Kapıyı sonuna kadar açıp işaret etti. "Avcı,*dışarı*"

Hunter kafası karışmış bir şekilde ona baktı. Sonra başını eğdi ve çok nazikçe hayvanı Daniel'in ayaklarının dibine koydu. Hemen canlandı ve yemek masasının altına fırladı.

*Tamamlamak*kaos.

Çığlıklar, devrilen sandalyeler, kırık camlar.

En uçta duvara yaslanmış olan ve artık düşen sandalyeler tarafından etkili bir şekilde kapana kısılmış olan Gabby masaya tırmandı ve onun üzerine atıldı.

kaçmak için yemek tabaklarının üzerine eller ve dizler.

Hunter bu aktiviteye gülümsedi, kendisiyle gurur duyuyordu.

Daniel ve köpeğini evde bırakarak dışarı fırladık.

Çimenliğe çıktığımızda nefes nefese orada durduk. Jessica kalp krizi geçiriyormuş gibi gömleğinin ön tarafını tutuyordu ve Gabby'nin masanın üstünden memesine bir parça Fransız tostı yapışmıştı. Yavaşça soyulmaya başladı ve sonra bir plop ile çimlerin üzerine indi.

Güçlkle nefes alarak, orada oturmuş ona baktık. Ve sonra gülmeye başladık.

Kontrol edilemeyen, ruhu serbest bırakan kahkaha.

Daniel birkaç dakika sonra şeyi bırakmak için dışarı çıktığında o kadar çok gülüyorduk ki ağlıyorduk.

Hunter merdivenlerden aşağı sıçradı ve kuyruğunu sallayarak aramızda zıpladı.

Uzun süre dışarı çıktıroooooooooooooo!Sonra Fransız tostunu yedi.

Yanaklarımdaki yaşları silmek zorunda kaldım.

Daniel özür diler gibi yanımıza geldi. "Üzgünüm. Yumuşak bir ağzı var," dedi ensesini ovuşturarak. "Bir av köpeği için iyi. Aldıkları kuşları parçalamayacakları anlamına gelir. Aynı zamanda yakaladıkları şeyleri de öldürmedikleri anlamına geliyor..."

Jessica uludu. Onun bu kadar sert güldüğünü duyduğumu hiç sanmıyorum. O her zaman çok ciddiye.

Daniel başparmağını omzunun üzerine koydu. "Bana birkaç dakika verirseniz her şeyi yeniden anlatabilirim," dedi mahcup görünerek.

Jessica gözlerinin altını silerek başını salladı. "Lütfen yap."

Daniel eve geri döndüğünde, Gabby başını salladı. "Burası çok bir yıldız alıyor. Ne boktan bir gösteri." O güldü.

Anında ayıldım. "Ne? Ona bir yıldız veremezsin."

Jessica hala kıkırdayarak başını salladı. "Kahvaltıdaki canlı kemirgenlerin bir yıldızı hak ettiğinden oldukça eminim, Ali."

"Bir kazaydı," dedim.

Gabby, "Ah, o köpek insanların arasında olmamalı," dedi. "Eğitilmemiş."

"O bir *kurtarmak*. Hâlâ öğreniyor.

Gabby alnını kırıştırdı. "nasıl *Sen* Bilmek?"

"Adam söyledi. Cidden. Bu yere bir yıldız vermeyin. Onun işine zarar vereceksin.

Gabby alay etti. "Öyleyse, kahvaltıda bütün bir sincap neyi hak ediyor? Biraz övgü dolu bir eleştiri?"

Başımı salladım. "HAYIR. yalan söylemek zorunda değilsin Sadece hiç derecelendirmeyin.

Kollarını kavuşturdu. "Hastalara bu adamın bu pansiyonu işlettiği gibi davransaydım, görevi kötüye kullanmaktan dava edilirdim."

"O kadar ciddi değil, Gabby," dedim. "Hepimiz güldük."

Jessica sinirlenmiş görünüyordu. "Ali, bir köprüden geçmek zorunda kaldı. *masa*. Yeni Lululemon gömleği mahvoldu. Ve o köpek dün neredeyse seni yere devirdi. En azından kilitlenmeli. Son derece sorumsuzca."

Arkasında bir meşe palamudu boğuk bir gümlemeyle çimenlerin üzerine düştü.

"Ona biraz sert davrandığını düşünmüyor musun?" diye sordum aralarında gidip gelerek. "Bir yıldız için *köpek*?"

"Açıkçası, hayır, bilmiyorum," dedi Jessica, bir yusufçuğa el sallayarak. "Garantili olduğunu düşünüyorum."

Gergin bir sessizlik anında orada durduk.

bilmiyorlardı.

Daniel'in benim için bir hiç olduğunu bilmiyorlardı. Mücadeleleri soyut bir fikir değildi, çünkü *O* benim için önemliydi bilmiyorlardı çünkü ben

yapamaz-*olmaz*-anlat onlara.

Yapsaydım, ona korumamı ödünç verirdim. Bu incelemeyi yazmazlardı çünkü onlardan yazmamalarını istemem yeterli olurdu. Eğer sadece söyleseydim,*Bak, bu gördüğüm adam. lütfen yapma.* yapmazlardı.

Ama bunu yapamadım. Çünkü o zaman Daniel'i Neil'a vermiş olurdum. Ve bu daha kötüydü.

Gözlerimin altını sildim.

Grace sana hiçbir şeye mal olmaz, dedim. Ve tekrar içeri girdim.

ChaP19

olmak

Daniel

BEN Alexis arkasında Hunter ile eve döndüğünde yemek odasında ortalığı temizliyordu.

Yemekhane yıkıldı. Yok edildi. Duvara yapıştırılmış bir parça Fransız tost, masanın altındaki Şark halısının üzerinde kahve, dolabın her yerine sıçramış portakal suyu, kırık camlar vardı.

"Sanırım sizi dört mevsimlik verandaya yerleştirmem gerekecek," dedim ona, başımı odada sallayarak. Tanrıya şükür her zaman saniyeler için yeterince yaptım.

Hunter yüzünü Alexis'in elinin altına itti ve vücudunu onun bacağına bastırdı.

Alexis, "Hediyeyi beğenmedim Hunter," diye mırıldandı.

Dağınık kafasına baktım. "Sanırım köpeğim sana aşık olabilir. Ve yere çakıldım," diye mırıldandım. "Kesinlikle cezalandırıldı."

Kuru kuru güldü.

Başımı salladım. "Onun sorunu ne? O yapıyor *Olumsuz* Dinlemek. Zamanın yarısında onu oturtamıyorum bile. Yani, avcı ırkların inatçı olduğunu biliyorum ama Tanrım."

"O sağır."

ona baktım. "Ne?"

"O sağır, Daniel. Belki tamamen değil, ama...

çoğunlukla." Ona göz kırptım. "N-nereden biliyorsun?"

Tek omuz silkti. "Seyretme? Ona el işaretleri verdiğinizde itaat eder. Konuştuğun zaman seni görmezden geliyor."

Aşağıya, köpeğime baktım. "Avcı, otur." Boş yüzüyle bana baktı. "Otur, Hunter," dedim tekrar.

Hiç bir şey.

Oturmak için işaret parmağımı yukarı kaldırdım.

Avcı oturdu.

"Ah, vay," diye nefes verdim. "Bu çok şeyi açıklığa kavuşturuyor," dedim merakla. Zayıfça güldü.

Elimi sakalıma götürdüm. "Muhtemelen vurulmaktan. Köpeğin kafasına ateş ederler. Muhtemelen bu yüzden onu emekliye ayırdılar, duyamıyor."

"Yani sonuçta o iyi bir çocuk," dedi biraz yorgun bir şekilde.

"Bütün köpekler iyi çocuklardır," dedim. "Bu bile." Yemek odasına bir kez daha baktım ve dudaklarımdan bir nefes üfledim. "On beş dakika sonra yine dışarıda kahvaltı edeceğim. Onlara haber verir misin?"

"Evet. Odaları perili mi?"

Güldüm. "Ne?"

"Onlara perili odalar mı verdin? Değilse, belki bir seans yapabilir miyiz? Bazı iblisleri çağırmak mı? Çünkü üzerlerine bir dolap açılıp kan dökülse üzülmem."

"Onlara kızgın mısın?" Diye sordum.

"Onlardan biraz rahatsızım, evet."

"Doug'ın dün gece onlara 'More Than Words' şarkısını söylediğini duydum," dedim. "Bu yeterli bir ceza değil mi?"

"Hayır."

"Jane's hakkında söylediklerini duydum," dedim. "Doreen orada her şeyi sıfırdan yapıyor. Bu onun büyükannesinin tarifleri. Beğenmemeleri çok kötü."

"Hiçbir şeyden hoşlanmadıklarını düşünmeye başlıyorum," diye mırıldandı.

Dışarıdan çığlıklar duyduğumuzda buna gülüyordum. Pencereye koşup gözlerimi kısarak avluya bakmadan önce Alexis ve ben anlık göz teması kurduk. "Ne oluyor be..."

"Nedir?" Alexis arkamdan gelerek sordu. "Bence bu...*meşe palamudu*?"

Jessica ve Gabby ön kapıya koşuyorlardı, saldırıyı engellemek için elleri başlarının üzerindeydi. Garaj yolunda sıralanan meşe ağaçları meşe palamudu dolu gibi yağıyordu - ki bu garipti çünkü bunu sonbahara kadar yapmamışlardı...

Onları içeri almak için ön kapıyı açtım ve eşiği geçer geçmez dışarıdaki sel aniden durdu.

"*Inanılmaz* dedi Jessica öfkeyle. Çıplak kollarında kırmızı izler vardı. Gabby saçından meşe palamudu yoluyordu.

Alexis şok içinde onlara gözlerini kırıştırdı. "Ne oldu?" "Lanet ağaçlar!" Jessica tersledi.

Dışarı çıktım ve merdivenlerden aşağı koştum. İlk meşenin altında durdum ve mermilerden birini aldım.

Meşe palamudu.

Çok garip... Onu parmaklarımın arasında çevirdim. Gözlerimi silerek ağaca baktım. Dallarda hiç görmedim. Belki hepsi düştü? Ama Eylül'e kadar düşmezler. Ve yaptıklarında, kesinlikle böyle düşmezler. Belki bir sincap yuvası devrilmiştir falan?

Arkamı dönüp dağınıklığa baktım. Çimenlikte binlerce meşe palamudu olmalı.

Bir dakika sonra Alexis yorgun görünerek dışarı çıktı. "Jane'de yemek yemeye gidecekler ve sonra bisiklet kiralayacaklar."

Ona göz kırptım. "Ah. Kahvaltı istemiyorlar mı?"

"Burada değil," dedi somurtarak.

Midem düştü.

Bu hafta sonunun böyle geçmesini istemiyordum. Misafirlerim için değil, benim için ve özellikle de Alexis için değil. Onu etkilemek istedim.

Bir elimi saçlarımdan geçirdim. "Üzgünüm. Bugün nasıl bu kadar berbat geçti bilmiyorum."

"Sorun değil," dedi ellerini cebine sokarak. "Ne zaman dönersin?" Diye sordum.

"Gitmiyorum."

Alnımı kırıştırdım. "Arkadaşlarınla gitmiyor musun?"

"Şu anda onlardan pek memnun değilim. Ben kalıp temizlemene yardım edeceğim."

Onunla vakit geçirdiğim için mutluydum ama başımı salladım. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum. Süpürge işini yapabilirim.

"Süpürge?" Eğlenerek ona baktım.

Yanakları biraz pembeleşti. "Evet. Demek istediğim şey o." Onu bir saniye inceledim. "Süpürmeyi biliyor musun?"

Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve benden uzaklaştı. Ben...ben kendi evimi temizlemiyorum, Daniel. Daha önce hiç yapmadım.

"Hiç temizlik yapmadın mı?"

Utanmış görünüyordu. "HAYIR. Tam olarak değil. HAYIR." Ona göz kırptım.

“Yani, bulaşık makinesini dolduruyorum. Giysileri çamaşır sepetine koydum...” “Çamaşır yıkayabilir misin?”

Başını sallamadan önce bir an duraksadı.

Neden bilmiyorum ama bu beni iki yüz bin kat daha iyi hissettirdi.

Kollarını kavuşturdu. "Benimle dalga geçme..."

"Değilim."

Gülümsüyorsun.

"Gülümsüyorum çünkü tüm bu hafta sonu bana her şeyde berbatmışım gibi hissettirdi ve senin de bazı şeylerde berbat olabileceğini bilmek güzel."

Homurdandı. Daniel, sen her şeyde iyisin. Güven bana."

"Evet, şey, seks meseleleri sayılmaz."

"Eh, aslında öyle. Ve sadece seks şeylerinden bahsetmiyorum. Senin marangozluğun, senin aşçılığın."

Bu şeyler gerçekten tıp derecesine eşit gelmiyordu, ama ben onları alırdım. Bu noktada, alabildiğim tüm yardıma ihtiyacım vardı.

"Temizlik yapmana gerek yok," dedim. "Sadece benimle takıl."

Ama başını salladı. "BENistekyardım etmek. Bana gösterir misin?" Gülümsedim. "Elbette."

ChaP20

olmak

Alexis

BEN günü Daniel'e ev işlerinde yardım ederek geçirdi ve iş. Kahvaltı felaketini temizledik ve sonra odaları yapmak zorunda kaldık. Yapmak yataklar, banyoları temizleyin. Daha önce hiç duş almamıştım. Yorucuydu. Ve bunu yaptı*Her gün.*

Hizmetçim için bana yepyeni bir takdir kazandırdı.

Bri, daha önce hiç gömme buzdolabında ağlamadığımı bildiğini söylemeyi severdi. Hiç perakende satışta veya bir restoranda çalışmadım. Herkesin bir fast-food yerinde altı ay çalışmasının zorunlu olması gerektiğini çünkü bu sizi değiştirdiğini söyledi ve sanırım bunu kastetti.

Kirli bir makyaj mendilini tezgahın üzerine her bıraktığımda ya da ayakkabılarımı yere fırlattığımda ve onları koymak için geri döndüğümde beni düşündürdü. Çok kaba görünüyor olmalıyım, diye fark ettim.

Jessica ve Gabby bisiklet gezilerinden döndüklerinde biraz sakinleşmiştim.

Onlarla Jane'de akşam yemeğine gittim. Daniel bana Liz'in çalışmadığını söyledi, Tanrıya şükür, bu yüzden orada kimse beni tanımadı. Ve yemek iyiydi. Ne hakkında konuştuklarını bilmiyorum. Bunu sevdim. Doreen oradaydı ve ürünlerini yerel olarak tedarik ettiklerini söyledi. Yumurtalar ve süt Doug'ın çiftliğinden geldi.

Akşam yemeğinden sonra geri döndük ve nehir kenarındaki ekranlı çardakta birkaç saat şarap içerek ve takılarak geçirdik. cumartesiydi yani

Daniel, VFW'de tombala arıyordu ve onu evin etrafında bile görmedim. Gabby ve Jessica ile burada olmaksansa orada onunla olmayı tercih ederdim.

Hala ikisinden de memnun değildim. Ama Gabby inceleme yazmayacağına söz verdi, bu yüzden en azından Daniel bundan kurtuldu.

Sonunda gece yarısı yatağa gittikten sonra onunla yatmak için gizlice geri döndüm. O uyandığında tekrar 5:45'te uyandım ve odama geri döndüm. Ve o kadardı. Hafta sonu bitmişti.

Pazar sabahı son kahvaltımız sorunsuz geçti ve gerçekten çok iyiydi. Gabby, Daniel'in yaptığı İsveç kirazı kreplerinin tarifini istedi ve ona, daha önce yazdırmış olduğu ve beklediği Grant House kart stoğuna lamine edilmiş bir tarif kartı verdi.

Mükemmel bir ev sahibiydi. Sincap/meşe palamudu fiyaskosuna rağmen, arkadaşlarımdan gözünde Grant House'u yeterince kullandığından emindim.

*BEN*ndan herhangi bir kefarete ihtiyacı yoktu. hizmetten çok memnun kaldım*BEN*var. Tüm haftasonu. Yedi kere.

Eve gitmek için çantalarımızı arabaya yüklüyorduk ve bu beni çok üzdü.

Ayrılmak istemedim. Gerçek dünyaya ve Neil ile olan berbat durumuma geri dönmek istemiyordum.

Ve diğer şey. Daniel ile yeterince zamanım varmış gibi hissetmiyordum.

Bir daha ne zaman geleceğimi düşünmeye başladım ve fark ettim ki burada olmak için zaman kazanmak için kafamdaki diğer insanlarla olan planları çoktan iptal ediyordum. Onu bir daha asla görmeyeceğimden emin olmaktan, yapmak istediğim tek şeyin onun olduğunu görmeye gitmiştim.

Beynimin derinliklerinde bir yerde, bir uyarı sinyali yanıp söndü.

Onunla tahmin ettiğimden daha fazla eğleniyordum. Onunla beklediğimden daha fazla zaman geçirmek istiyordum ve bu iyi bir şey değildi. İyi hissettirdi ama değildi.

Uzun vadeli sahip olamadığım birine bağımlılık geliştiremezdim.
Ve Daniel yapabilirdim *Olumsuz* uzun vadeli var.

Kimya ve ortak şeyler bir yana, Daniel hayatımda asla çalışmaz. Çok gençti, çok uzaktaydı.

O çok farklıydı...

Bunu biliyordum. Ama kendimin önüne geçiyordum. Bütün bunlar sadece yeni bir şeyin heyecanıydı. Bu duygular sönecekti. Birkaç ay sonra birbirimizden sıkılacaktık ve bu normal seyrinde devam edecek ve ikimiz de yolumuza devam edecektik. Bunun için endişelenmeyecektim.

Çantamı bagaja bıraktım ve cipin yan tarafına, Gabby'nin eğilip ekranına baktığı yere geldim.

TripAdvisor'ı açtı. Sayfanın üst kısmında bir yıldız derecelendirmesi vardı.

Beni görünce telefonunu çantasına sıkıştırdı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum kollarımı kavuşturarak.

"Hiçbir şey," dedi hızla.

"Grant House'u derecelendiriyor muydunuz?"

Jessica çantasını arka koltuğa fırlatarak inledi. "Kimin umurunda?" "Yapmayacağını söyledi," diye çıkıştım ona.

Gabby bana bir bakış attı. "Ali, insanlar benim incelemelerime güveniyor. Bu benim dürüst deneyimim."

Dudaklarımı bir çizgi haline getirdim.

"Bak, nazık davrandım, tamam mı? Kalışımızı onun karşıladığını da belirtmeyi unutmadım—"

"Beklemek. O Ne?"

Omuz silkti. "Kalışımızı o karşıladı."

Ona başımı salladım. "Neden?"

Sanki kelimeyi başka bir dilde söylemişim gibi bana baktı. "Şikayet ettiğim için mi?"

"Neden bunu yapasın ki? Bize karşı son derece kibardı."

Elini kalçasına koydu. "Hadi Ali. Bir köpeksaldırıya uğradıSen. Evde bir sincap vardı. Dün kahvaltı yapmadık ve parasını ödediğimizin bir parçasıydı. Jessica'nın kollarında meşe palamudu yüzünden hâlâ kırmızı izler var."

"Lanet ağaçlardan onu mu sorumlu tutuyorsun?"

Kollarını kavuşturdu. "Evet. Ben. İnsanları incitecek kadar sert bir şekilde meşe palamudu düşürürlerse, konukların gezindiği yerde olmamalıdırlar. Birimiz bir gözünü kaybedebilirdi. En azından düşen enkaz konusunda bizi uyaran tabelaları olabilirdi. Senin neyin var?"

Burnumdan titrek bir nefes verdim. Ben öfkeliydim.

Koridorlarda dolaşırken uyanık olursak kahve içtiğimizden emin olmak için Daniel'in sabah 5:45'te kalktığını gördüm. Her gece bizim için çıkardığı peynirin işini sürdürmesine yardımcı olmak için Doug'ın çiftliğinden geldiğini biliyordum ve Daniel onu meze saatimiz için satın almıştı ve şimdi parasını kaybediyordu çünkü konaklama için ödeme yapmadık.

Şimdi Daniel'in sadece yıldız reytingi değil, aynı zamanda bizi ağırlaması ona paraya mal olmuştu. Ve *ogereklibu* para.

Buraya onlarla gelmekten nefret ediyordum. İlişkiden utandım. Onlar hep böyle miydi? Yoksa ben şimdi bunu kabul edilemez bulmaya mı başladım?

VardıBENbir zamanlar böyle miydi?

Ve bunun cevabı beni de utandırdı.

Sıkılı dudaklarımdan sakinleştirici bir nefes üfledim.

Gabby bundan asla geri adım atmazdı. Onu ne kadar çok itersem, o kadar çok kazıyordu. Fazlasıyla haklıydı.

Ama benim farklı bir fikrim vardı.

"Tamam aşkım. Haklısın. Bu senin tecrüben," dedim. Ve sonra, "Hey, harika bir şey görmek ister misiniz?" Diye sordum.

Jessica saatine baktı ve sabırsız bir nefes verdi. "İyi. Ama çabuk yapabilir miyiz?"

Başımı salladım. "Evet. Hadi. Beni takip et."

Onları garaja götürdüm ve kapı kolunu tutup onlara döndüm. "Bunu dün sen bisiklet sürerken gördüm." Kapıyı çaldım ve sonra içeri baktım. Daniel tezgahının başındaydı. "Onlara sahip olduğun serbest stil projelerini gösterebilir miyim?"

Bana göz kırptı. "Elbette."

Onları içeri aldım ve garajın köşesinde tuttuğu parçalara götürdüm.

"Ah, vay..." Gabby nefes aldı.

"Bunlar harika değil mi?" Diye sordum. "O altıncı nesil bir marangoz. Büyük-büyük-büyük-büyükbabası aslında kaldığımız evi inşa etti.

"Bunları satıyor mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet."

Jessica aynayı inceliyordu. "Bu, Marcus'un kulübedeki ofisinde harika olurdu. Ona doğum günü hediyesi almadım. Ne kadar?" diye sordu, Daniel'e bakarak.

"Üç bin," dedim o cevap veremedi. "Dün sordum. Bunu yapmak yüz saatten fazla sürdü. Orman... ne olduğunu söylemiştin? Ona sordum.

Daniel bana göz kırpyordu. "Siyah ceviz?"

"Siyah ceviz," dedim ona dönerek. "Türünün tek örneği."

Jessica sonradan aklına gelmiş gibi, "Ben alıyorum," dedi. "Venmo'yu alıyor musun?" "Oh evet?" dedi Daniel şok olmuş görünerek.

Atı işaret ettim. Gabby'ye, "Evindeki çalışma odası için bunun harika olacağını düşündüm," dedim. "Bu otuz beş yüz. Yüz yıllık bir ahırda bulunan bir kırısten elde yapılmıştır. rengi görüyor musun? Hayvanın idrarındaki amonyak ahşabı lekeliyor," dedim, bana söylediklerini tekrarlayarak. "Ayraç eskiden orada mıydı, bu daha açık nokta?"

Bakmak için eğildi.

"Onu arabaya koyabilir mi?" diye sordu. "Ağır görünüyor."

Yarım saat sonra Wakan'dan ayrılırken cep telefonuma bir mesaj geldi. Grant House'a beş yıldızlı bir eleştiri yazmanın ortasındaydım.

Daniel:ne???

Gülümsedim.

Ben:Böyle oldukları için üzgünüm. Kalışlarını telafi etmemeliydin.

Bir metin yazdığını görebiliyordum. Noktalar zıplıyordu.

Daniel:Bunu yapmak doğru şeydi. Ziyaretleri benim standartlarıma uygun değildi. Müşteri hizmetleriydi.

Ve daha sonra:O parçalar için çok fazla para ödediler. Sen onlara bu kadar pahalıya mal olduklarını söylememeliydim.

sessizce kıkırdadım. Onlar için hiçbir şey değildi. Tıpkı benim için hiçbir şey olmadığı gibi. İki bin dolarlık elbise giymiş bir domuzla oynamıştım.

Daniel'in yaptığı üç hafta sonu uzaklığı kadar mal olan bir ayakkabıyla köpek kakasına bastım.

sadece hesapladım ve orada bıraktım. Temizlemek için harcadığım zamana bile değmezdi. yapmadım bile*düşünmek*bu şeyler hakkında. Benim için önemsizdiler.

Çoğu insanın yaşamadığını fark etmeye başladığım bir evrende dolaşıyordum. Daniel kesinlikle yaşamıyordu.

Gabby gibi ayrıcalıklı konumunda birinin yumruk atmasının bu kadar kolay olması hoşuma gitmemiştir. -*deTümü*.

Çok adaletsiz bir güç dinamiğiydi. Tek yıldızlı eleştirilerini eğlenmek için bir oyuncak gibi kullanan bir çocuk gibiydi. Ama bu bir oyun değildi. Birinin geçim kaynağıydı.

Ve işte Daniel, doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor, tüm hafta sonunu geri ödüyordu. Cömert olmak için en kötü durumdaydı ama yine de öyleydi. Ve zarafet göstermek için en iyi konumdaydı ve yapmadı. Ve bunu yapmak ona hiçbir şeye mal olmayacaktı.

Ve*O*arasındaki temel fark buydu. cevabımı yazdım

Ben:Pislik vergisini hak ettin. Güven bana.

Sonra durup ne söylemek istediğimi düşündüm.

Ben:Değerini bil, Daniel.

Keşke benimkini bilmek her zaman bu kadar kolay olsaydı.

ChaP21

olmak

Daniel

Alexis geçen hafta sonu arkadaşlarıyla geldiğinden beri beni görmeye gelmemişti ama her gün saatlerce konuşurduk.

Onu sevdim. Onu çok sevdim, komik bile değildi.

Seks gerçek değildi, akıllı ve güzeldi ve onunla takılmayı çok seviyordum. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim, birinden bu kadar hoşlandığımı bile hatırlamıyordum. Belki de hiç olmamıştım.

Tüm hayatım artık iki şeye indirgenmişti. Evi satın almak için parayı toplamak ve Alexis'in beni görmeye gelmesini sağlamaya çalışmak. İlk şey olmasaydı onu görmeye giderdim.

İliklerime kadar çalışıyordum.

Amber'a söz verdiğim konuklarla ya da ev tamiratlarıyla uğraşmadığım zamanlarda, garajda bitirmeye çalıştığım parçalar üzerinde çalışıyordum. bitkindim

Bugün, bir hafta içinde kendime bir gün izin verdiğim ve çiftlikteki işlerde ona yardım etmek için Doug'a gitmeden önce pişirmek zorunda olmadığım bir kahvaltı yaptığım ilk gündü. Muhtemelen geri adım atmalı ve ona evde yapacak çok işim olduğunu söylemeliydim - ki yaptım. Ama değışikliğe ihtiyacım vardı. Ve sürekli olarak el emeği yapıyor olsam bile, dışarıda ve arkadaşlarımla olmak güzel bir molaydı.

Adamları bekleyen bir kabinde Jane'deydim. Biraz erken gelmişim, o yüzden Alexis'i aradım. İkinci alışta cevap verdi.

Daniel, şu anda konuşamam. Acil bir durumum var. Sesi ağlıyormuş gibi geliyordu.

oturdum "İyi misin?"

Burnunu çekti. "HAYIR. Tam olarak değil. Elektrik kesildiği için kahve makinesi çalışmıyor."

Bir kahkaha attım.

"Bu hiç komik değil! İki saat oldu ve benim işe gitmem gerekiyor."

"Tamam aşkıım. Bu ciddi. Bozulmadan önce muhtemelen tüm votkayı içmelisin.

"Daniel!"

kıkırdadım. "Tamam tamam. Sanırım yardım edebilirim. Fırınınız gazlı mı, elektrikli mi?" "Benzin olduğunu düşünüyorum."

"Sendüşünmek?"

"Ben yemek yapmam," dedi sefil bir şekilde.

sırıttım. "Eğer gazsa, elektrik kesilse bile çalışması gerekir. Suyu kaynatıp varsa french press kullanabilirsiniz."

"Sadece bir Keurig'im var."

"Arabaya atlayıp bir kafeye gidebilir misin?"

"Denedim. Garaj kapısı açılmıyor. Güç yok," dedi yenilmiş bir şekilde. "Kapana kısıldım."

Son kelimeyi söyleme şekli, gülmek için telefonu ağzımdan uzaklaştırmama neden oldu.

"Acil durum kilidini çek," dedim

gölümseyerek. "Acil bir tahliye var mı?"

Sesimi çıkarmamaya çalışarak burun kemerimi çimdikledim. "Orada. İçeri gir, sana onu nasıl açacağını söyleyeyim."

"Zombi kıyametinde böyle ölüyorsun," dedi merakla. "Her zaman bunun enfekte bir zombi ısırığı veya maruz kalma olacağını düşündüm veya

bir şey, ama bu. İlk gün kafein baş ağrısı çekiyorsun ve yaşama isteğini kaybediyorsun ve öylece uzanıyorsun ve seni yiyorlar.”

Güldüm. "Zombi kıyameti durumunda söz veriyorum yenilmene izin vermeyeceğim."

"Nasıl? Burada değilsin."

Seni almaya gelirdim. Bir kurtarma ekibi kurardım. sen bir doktorsun Siz yüksek değerli bir ediniyorsunuz. Doug benimle en iyi Zompac takımını bulamayacağıma yüz dolarına bahse girdi, sana ihtiyacım var.

Zayıfça güldü.

Bir kapının açıldığını duydum. "Tamam, buradayım."

"Elbette. Bir merdivene ihtiyacınız olabilir. Motoru arayın. Garajın ortasında, tavanda küçük bir kutu. Kapıyı yukarı çeken metal bir koşucuya bağlı. Ondan aşağı sarkan küçük bir ip var. Görüyor musun?"

"Evet."

"Bunu çekersin ve sonra kapıyı aşağıdan kaldırıp açarsın."

Sessiz bir duraklama oldu. Daniel, sen benim kahramanımsın. "Pekala, teşekkür ederim. Ama standardın biraz düşük olduğunu düşünüyorum.” Durdu.

"Bir şeyleri bilmemekten nefret ediyorum."

"İnsan vücudunda kaç kemik vardır?"

"İki yüz altı," dedi hiç duraksamadan. "Senin favorin hangisi?"

Dil kemiğini seviyorum. Temelde serbest yüzüyor ve kimse bundan bahsetmiyor. Burnunu çekti. "Çok hafife alınmış."

Gülümsedim. "Evet, bence iyisin." Güldü ve garaj kapısının açıldığını duydum.

"Elektrik neden kesik?" diye sordum, Temel Reis'in ayaklarını sürüyerek içeri girmesine başımı sallayarak.

"Bilmiyorum."

"Bütün blok mu?"

"Gabby ve Jessica evde değiller, o yüzden bilmiyorum." "Kesiciyi kontrol ettin mi?" Diye sordum.

"Bu da ne?"

Gülümseyerek başımı salladım. Tanrım, bu tam ona göre idi. O bir kadın muammasıydı. Her yönden tamamen dikkat çekici, ayırıcı kutuları veya bir yığın beyazı yıkamayı veya yatak yapmayı bilmiyor. Sanırım yürüyecek kadar büyüdüğümünden beri temizlik yapıyordum. Büyükanнемin en sevdiği fotoğraflarımdan biri, üç yaşındaki halimdi, elimde bir klozet yıkayıcı vardı.

"Muhtemelen garajda bir elektrik panosu vardır," dedim. "Git ara."

"Tamam bekle."

"Metal," dedim kahve fincanımı dudaklarıma götürürken. "Muhtemelen gri."

Üzerinde anahtarlar olacak."

"Işık anahtarı gibi bir şey mi?"

"Işık düğmesi gibi bir şey buldun mu?" diye sordum eğlenerek. "Evet."

"Bana bir resmini gönder."

Karıştırma duydum. Sonra bir resimli mesaj geldi. Yakınlaştırdım. "Ana kesiciniz ters çevrildi."

Diğer uçta uzun bir süre sessiz kaldı. "Bu nasıl oluyor?"

"Öyle değil. Bir devreyi aşırı yüklerseniz, bir kesici ters dönebilir. Ama bu evin bir parçası olurdu, tamamı değil."

"Eeee..."

"Yani muhtemelen birisi kapatmış. Orada elektrikle falan çalışan biri var mıydı?"

Yine sessizleşti. "Evet. Onlar olmalı." "Sadece geri çevir. Elektrikler gelecek," dedim.

Anahtarı çevirdiğini duydum ve heyecanlı, küçük bir rahatlama sesi çıkardı.

Gülümsedim.

"Peki, bu hafta seni görebilecek miyim?"

Diye sordum. Bir araba kapısının çarpma sesini duydum. "Bilmiyorum."

Gülüştüm düştü. Konuyu zorlamak üzereydim ama restoran kapısının şingirtisini duydum. Brian ve Doug geliyorlardı.

"Adamlar buraya yeni geldi. Kahveni almana izin vereceğim ve seni sonra arayacağım. Tam kabine girer girmez telefonu kapattık. "Hey."

Liz uğradı ve önümüze menüler koydu. "Hey Millet. Kahve?"

İkisi de başlarını salladılar ve Brian ona fazla canlı bir dokunuşla gülümsedi.

Ona bakışı, sanki özel bir ana müdahale ediyormuşum gibi bakışlarımı ondan kaçırmama neden oldu.

Brian, çocukluğumuzdan beri Liz'e aşıktı. Büyürken burada yaşamadı. Sadece yazları için gelirdi. Brian bütün yıl onun ziyaretlerini sabırsızlıkla bekledi. Yazın evimde o kadar çok olurdu ki büyükannem onun onursal torunlarından biri olduğu şakasını yapardı.

Sonra bir yaz yeni bir şerif bulduk ve Liz bir araya geldi.*Jake.*

Liz'in Brian'a kahve koymasını izledim. Küçük parmağında bir tel vardı. Çenem sıkıştı.

Jake elini onun üzerine koyuyordu.*Tekrar.*

Bunu asla kimsenin önünde yapmadı. Ne zaman halka açık olsalar, her zaman bir şov yapardı, bu yüzden herkes onun düşkün bir koca olduğunu düşünürdü. Böyle bir saçmalık.

Birkaç yıl önce Aziz Patrick Günü'nde yarık dudakla VFW'ye girdikten sonra onu neredeyse yere seriyordum. Ona dokunduğunu inkar etti ve neredeyse kendimi tutuklatacaktım - ve o bana çok kızmıştı.*Benson*rasında. Benimle haftalarca konuşmadı.

Bazen bu boku onda gördüğümde, bana söylemeyeceğini bilsem de yine de ona sorardım. Bunun bir düşüş ya da çarpılmış bir kapı falan olduğunu söylerdi ve bunu gözlerimin içine bakarak söylerdi. Ondan nefret ettim.

Onu da aldattı, artık kimsenin bahsetme zahmetine girmediği başka bir şey çünkü bu konuda hiçbir şey yapmadı ve bu onu üzdü. Turistlerin arasına dalmayı severdi. Buna neden katlandığını bilmiyorum. Çok daha iyisini yapabilirdi.

Elinden uzağa baktım.

"Biriktirme işi nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Güzel," dedim. "Takas toplantısına henüz gitmedim ama Alexis'in arkadaşlarına birkaç parça sattım. Bu yardımcı oldu.

Bu bir yardımcı oldu*pay*.

Aslında bunu düşünüyordum. O hanımlar gözlerini bile kırpmadılar. Onları yerinde satın aldılar. Belki Alexis haklıydı ve daha geniş bir ağ oluşturmam gerekiyordu. Bir web sitesi, bir Instagram sayfası oluşturun. Belki küçük parçalardan birkaçını yaz için açıldıklarında bazı hediyelik eşya dükkanlarına koyun, bakın nasıl yapmışlar.

Alexis daha iyi olmak istememi sağladı.

B & B'yi hiç işletmek zorunda kalmasaydım, şimdiye kadar kendimle daha fazlasını yapıyor olurdum. Belki de tam zamanlı olarak marangozluk yapıyordum. Büyükbabam ve büyükbabam öldüğü için onu gerçekten keşfetme şansım hiç olmadı ve deneyip deneyemeyeceğimi anlayabilmek için vites değiştirmek zorunda kaldım.

Belki şimdi asla yapmazdım...

Evi satın alırsam, ipoteği ödemek için pansiyon olarak işletmeye devam etmem gerekirdi. Ve benim yürüttüğüm şekilde de değil. Bu tür bir ödemeyi karşılamak için yıl boyunca açık olmam gerekirdi.

Hayatımın geri kalanında bir hancı olacaktım.

Hancı olmanın iyi bir iş olmadığından değil. Yapmak istediğim şey bu değildi. Benim olduğum şey olduğunu sanmıyorum *anlamına gelen* yapmak.

Bütün bunlar biraz ruhumu satmak gibi geldi. Sanki evi bırakmak beni mahvedecekmiş gibi, onu tutmak da öyle.

Doug kahvesini dudaklarına götürdü. "Kız arkadaşın nesi var?" o bana sordu.

"O benim kız arkadaşım değil," diye mırıldandım.

O benim kız arkadaşım değildi çünkü kız arkadaşım olmak istemiyordu. *İD*Ateşli bir saniyede Alexis'in erkek arkadaşı olma şansına atla. Ama olmayacağını biliyordum.

Bana asla onun için yeterince iyi olmadığımı hissettirmedi, ama yapmak zorunda da değildi. Açıktı. Durumumu teslimiyetle anlayarak bunu kabul etmiştim ve özellikle durumu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığı için bunun üzerinde durmamaya karar vermiştim. Parmaklarımı şıklatıp lanet olası bir cerrah olamazdım. Olduğumdan başka bir şey olamazdım.

"Neden o senin kız arkadaşın değil?" Doug sordu.

"Böyle bir kadına sunacak hiçbir şeyim yok."

Doug kupasını bıraktı. "Penguen aşk taşlarını hiç duydun mu?" "Ne?"

"Bir penguen aşk taşı. Bir erkek bir dişiden hoşlandığında mükemmel bir taş bulur ve ona getirir. Beğenirse yuvasına koyar, o kadar. Yaşam için eşleştirilmişler.

Brian, Liz'in başka bir masada sipariş almasını izledi ama bizimle konuştu. "Ya senin görüşün?"

"Demek istediğim, penguen eşini en iyi kayaya sahip olduğu için seçmiyor. Öyle görünebilir, ama o değil. Taşı alıyor çünkü en çok istediği erkek onu teklif ediyor. Bazen vermek gerekenler yeterlidir. Elmas değil de kaya olsa bile."

Uzun bir nefes verdim. Keşke bu doğru olsaydı.

Kahvaltı yaptık. Doug'ın keyfi yerindeydi, ki bu güzeldi. Depresyonu her zaman baharda iyileşirdi. Daha fazla güneş ışığı, dışarıda daha fazla zaman, turistler geri gelmeye başlıyor. Yaz aylarında pizza ve şarap eşleştirmeleri yapmak, yaptığı sevişme çiftliği ve ahır düğünlerine ek olarak daha fazla iş getirmek için çiftliğe odun ateşinde pizza fırını koymayı düşünüyordu.

Brian konuşmamızı dinledi ve Liz'i izledi. Ne zaman bir tabağı temizlese, diş teline bakar ve çenesi esnerdi. Jake'le olan bu bok hepimiz için zordu ama Brian için özel bir tür cehennem olduğunu düşünüyorum.

Bitirmek üzereyken telefonum çaldı. sııttım. Alexis. "Bunu almalıyım," dedim kabinden çıkarken.

Kapıyı ittim ve dışarı çıktığımda Cevapla düğmesine bastım. "Hey. Kahveni aldın mı?" Gülümsedim.

"Buzlu kahve tadıçooooo kişe geç kaldığında çok daha iyi," dedi Alexis, sesi yine eskisi gibi çıkıyordu.

Güldüm. "Yardımcı olduğuma sevindim."

"Birazdan gitmem gerekiyor ama bir şey duymanı istedim. Seni hoparlöre alacağım ama konuşma tamam mı?"

"Tamam aşkım..."

"Acil serviste biri opera söylüyor," dedi.

Sanki beni bir yere götürüyormuş gibi cilalı zeminde ayakkabılarının gıcırtılı sesini duyabiliyordum.

"Opera?"

"Burada bir bekarlığa veda partimiz var. Gelin alkol zehirlenmesi geçirir ve arkadaşları onu içeri alır. Bütün grup sarhoştur. Biri soprano ve odada şarkı söylüyor. Bu harika. Hazır?"

"Hazır."

Beni hoparlöre aldı ve bir kapının açıldığını duydum. Telefonda bir meleğin sesi geldi. "Meryem Ana."

Güzeldi. ruhani. Bu kaldırımda durmak gözlerimden yaş getirdi. Sıradan bir sabahın ortasındaki bu beklenmedik güzellik bir hediye gibi geldi.

Alexis beni farklı bir dünyaya yönlendirdi. O inanılmaz bir kadındı, iki saat uzaklıktaki bir hastanede arkadaşı Latince şarkı söyleyen bir hastayı tedavi ediyordu. Alexis normal rutinde benimkinden bin kat daha ilginç ve kültürlü bir hayat yaşıyordu ve beni de buna dahil etmek istiyordu.

Bu jest bende açıklayamadığım bir şekilde minnettarlık uyandırdı. Gününden bir an için bile olsa, bana kendisinden daha fazlasını veriyordu.

Bittiğinde, Alexis telefona "Gitmeliyim" diye fısıldadı. Ve telefonu kapattı.

Gözlerimi silip gülümsedim. Yüzümde bir sırıtışla orada durup ekranıma baktım.

Daha fazlasını istedim.

Sadece perdenin arkasındaki bu kısa bakışları değil, onun dünyasını kendi gözlerimle görmek istedim. Bunun bir parçası olmak istedim.

Ama sadece davetle oldu. Ve bana soracağından şüpheliydim.

Telefon tekrar çaldığında içeri girmeye hazırlanıyordum.

Bu sefer Amber'dı. İyi modum bozuldu. İstmeden kulağıma bastırmadan önce telefonun üç kez çalmasına izin verdim. "Evet?"

"Hey. Um, yani bu hafta doğrudan ödemeyi almadım mı?"

Bir elimi yüzümü ovuşturdum. "Evi yeniden açalı yedi gün bile olmadı. Ve geçen hafta sonu misafirlerim için konaklama ücretini karşılamak zorunda kaldım."

"Ah, tamam, neden?"

"Sadece bazı aptalca şeyler. Ağaçlar üzerlerine birkaç meşe palamudu düşürdü ve..." "Tamam mı, Daniel? Umurumda değil. Sesi gergindi.

"Olacağımı söyledin
her hafta para kazanmak."

Sakinleştirici bir nefes verdim. "Ev pazar gününe kadar dolu," dedim dikkatle. "Pazartesi günü sana parayı gönderebilirim."

"Ne kadar?" hızlıca sordu.

Kaşlarımı aşağı indirdim. "Her şey yolunda mı? Gergin görünüyorsun." Aslında gergin görünüyordu. O görünüyordu*yüksek*.

Amber'in yüksek olması tam olarak yeni bir gelişme değildi. Yine de son birkaç yıldır daha iyi durumdaydı. Ama uyuşturucuya geri dönüyorsa, evin parası önünde açık çek gibi sallanırken bunu yapması hoşuma gitmedi.

"İyiyim," dedi biraz fazla sert bir sesle. "Sadece paraya ihtiyacım var. Bana her hafta para bulamazsan, anlaşma iptal olur.

Başımı salladım. "Tamam aşkım. Geçen hafta sonu bir kereye mahsustu. Bir daha olmayacak. "Ve insanları karşılaştırma. Senin derdin ne?" tersledi.

Bunun kaymasına izin verdim. Onunla bu konuya girmenin bir anlamı yok. Geçen hafta sonu bir yana, geçimimi sağlamak için yaptığım işte çok iyiydim. onun tavsiyesine ihtiyacım yoktuveyaonun eleştirileri. Annemden hiçbir şeye ihtiyacım olmadı ve olmadı.

Amber ile benim aramda hiçbir aşk kaybolmadı. Ona bir şey olduğunu görmek istemiyordum ama eğer olursa bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını da biliyordum.

Amber'in krizleri birbirini takip etti. Ve her seferinde onu besleyen eli ısırdı. Büyükanne'nin her zaman yaptığı gibi burada kurumasına izin verseydim, pişman olacaktım. Kendimi, onu kendisinden kurtaracağımdan çok, kayıp çekleri iptal ederken ve Rochester'daki rehinci dükkânlarında aile yadigârı ararken bulma ihtimalim daha yüksekti. Bu yüzden evi kurtarmak için elimden gelenin en iyisini yapmak zorunda kaldım.

"Pazartesi günü hesaba para yatırırım," dedim.

"İyi."

Telefonu yüzüme kapattı.

Bir dakika dışarıda durup eczanenin yan tarafındaki duvar resmine baktım. Altı ay alamadım. Amber bana altı hafta verirse şanslı sayılırım. Yapabileceğim en iyi şey, mümkün olduğu kadar çok zaman olmasını ummaktı.

Bir mevsimde, öyle ya da böyle, hayatım asla eskisi gibi olmayacaktı.

Chap22

olmak

Alexis

T Neil'in günümü mahvetmesine arka arkaya uyandığım ikinci sabahı. Dün evin elektriğini kesti ve bugün benim mutfağımdaydı.

Gri pantolonu ve beyaz golf polosu ile masada oturmuş espressosunu yudumluyordu.

Çıglık atmak istedim.

"Günaydın" dedi bana gülümseyerek. "Senin sevdiğin kişten yaptım." En sevdiğim ıspanak ve brokoli kişinden bir dilimin yanında bir tepside bir bardak taze sıkılmış portakal suyunun oturduğu barı işaret etti. Tabakta karışık böğürtlenlerle dolu bir kase ve içinde tek bir çiçek olan küçük bir vazo vardı.

O kişiyi sevdim. Doğum günüm gibi özel günlerde yapardı. şeyi yapıyordu.

o şey*Her zamanyaptı*. İyi davranmaya ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu. Kötü davranışı sanki hiç gerçekleşmemiş bir film sahnesiydi. Sanki dün evin elektriğini kestiğini ya da beni yıllarca duygusal ve zihinsel tacize maruz bıraktıktan sonra burada isteğim dışında yaşadığını birdenbire unutacaktım ve ben de onunla oturup rahat ve keyifli bir kahvaltı yapacaktım. Aslında, muhtemelen buna güveniyordu.

Ama artık aynı kadın değildim.

Ruh halindeki dalgalanmalardan o kadar yıpranmıştım ve ondan gelen herhangi bir nezaket için o kadar çaresizdim ki pes ederdim. Ona çiçekler için teşekkür eder ya da gerçekten üzgün olduğunu söylemek yerine rezerve ettiği pahalı tatil için heyecanlıymış gibi davranırdım. Kişi yerdim.

Kişin canı cehenneme.

Onu görmezden geldim ve protein içeceğimi almak için buzdolabına gittim.

Çok gitmişti. Ameliyat şefiydi, bu yüzden haftada seksen saat artı nöbetçi vardiyalarda çalışıyordu. Bununla uğraşmak zorunda kalacağım çok az sabah vardı - ama ben *istemek* başa çıkmak. Çünkü olurdu *lanetli* Neil evimi alırsa.

Muhtemelen bu küçük "Ben burada yaşıyorum" numarasının, bana zorbalık yaptığında her zaman yaptığım gibi beni çekeceğini düşündü.

Ama zorbalığa uğramaktan bıktım. *Tamamlamak.*

Bu durum hakkında terapistimle uzun bir konuşma yapmıştım. Neil şiddet yanlısı biri değildi, sadece bir pislikti. O buradayken güvenliğimden kesinlikle korkmuyordum ve olsaydı, ne kadar çok istesem de evden vazgeçerdim. Terapistim daha çok, bunun üstesinden gelmek için gereken zihinsel ve duygusal bedeli kaldırabileceğim konusunda endişeliydi.

Ve cevap evetti.

Eğer alırsam alacağı bedeli kaldırabileceğimi sanmıyorum *yapmadı*

Onun bundan paçayı sıyırmasına izin vermek, kendimin yeniden mağdur olmasına izin vermek gibiydi.

Yerinden edilmemi ve onu geri almamaya cüret ettiğim için hastalıklı bir ceza olarak hak ettiğim ve kazandığım evin benden alınmasını istedi. Ona asla o tatmini yaşatmayacaktım.

Son haftalarda içimde bir şeyler değişti. Sanki bu ilişkiden uzaklaştıkça güçleniyordum ve ona karşı çıkmak gittikçe kolaylaşıyordu. Sonunda ona yapabileceğimi gösterme şansı karşılığında varlığına katlanmaya ve yerimi korumaya tamamen istekliydim.

Avukatım ev için arabulucuya gitmemiz gerektiğini söyledi. Bu işe yaramadığında, çünkü olmayacaktı, kendimizi bir yargıç önüne çıkarırdık. Evin değerlendirilmesi gerekecekti ve mali kayıtları bir araya getirmem gerekiyordu. Üç ila altı ay. Bununla üç ila altı ay uğraşmam gerekiyordu ve sonra her iki şekilde de bitecekti. Evi alacaktı ya da ben alacaktım. Ama en azından bittiğinde, bir kez daha savaşımadan kazanmasına izin vermezdim.

Neil'in kahvaltılık köşesinden arkama baktığını hissedebiliyordum. Odama buzdolabı almam gerekiyordu.

Kalktığını duydum. "Ali..."

Yapma, diye çıkıştım ona bir bakış atarak.

Avuçlarını masaya dayamıştı. Benimle konuşmayı reddedersen, bu birkaç ay çok uzun olacak.

"Zaten birkaç ay uzun olacak. Eğer beğenmediysen, *taşınmak* dedim geçen günkü repliğini ona geri vererek.

Kapı çaldı ve bunu mutfaktan çıkmak için bahane olarak kullandım. Ön kapıyı açtığımda annem ve babamdı.

Onlara göz kırptım. "Geleceğini bilmiyordum," dedim içeri girerken.

Annemle babam yetmişlerindeydi ama elli yaşındakilerin dayanıklılığına sahiptiler. İkisi de Mart ayında emekli olana kadar makine gibi çalıştılar. Babam sadece gözleri eskisi kadar iyi olmadığı için emekli oldu.

ve ameliyatı zorlaştırıyordu. Annemin artriti vardı. Aksi takdirde muhtemelen ölünceye kadar çalışırlardı.

Babam mavi bir polo ve beyaz pantolon giymişti, gri saçları güzel bir şekilde geriye doğru taranmıştı. Annemin kıyafeti sanki renk uyumu varmış gibi uyumluydu, gri saçları beyaz bir siperliğe süpürüldü.

Babam beni yanağımdan öptü. "Neil ile golf oynamak. Hazır mı? "Sen..." Başımı salladım. "Baba, Neil ve ben ayrıldık," dedim.

onları oturma odasına kadar takip etti.

Annem koltuğa oturdu ve babam koltuğa oturdu. "Ve?"

kollarımı kavuşturdum "Ve eski sevgilimle golf oynaman da uygun değil." Alexis, Neil ve ben o çıkmadan çok önce arkadaş ve iş arkadaşıydık.

Sendedi babam.

dudaklarımı yaladım "Baba. *Oaldatılmış*üzerimde-"

Elini kaldırdı. "Senin sevgililerinin tartışmasına karışmayacağım. Çiftler kavga eder. Çözeceksin - ya da yapmayacaksın. Ama her iki şekilde de bunun ortasına gelmeyeceğim.

Ona göz kırptım. "Pekala, onun burada benim isteğim dışında yaşadığını bilmek ilginç çekebilir."

"Senin olduğu kadar onun da evi. Ve açıkçası, ona vermelisin. İlişkiyi bitirmek isteyen sizsiniz ve vardiyalı çalıştığı için hastaneye yakın olması onun için daha iyi. Daha fazla iş yükü almayı planlamıyorsan buna daha fazla hakkın olduğunu nasıl iddia edebilirsin bilmiyorum."

Şok içinde ona bakarak durdum.

Annem bana o sessiz "direnmek beyhude, bırak gitsin" bakışlarından birini attı. Dudaklarımı bir çizgi haline getirdim.

Babam başını salladı. "Sadece neden danışmanlık almayı düşünmediğini anlamıyorum. İlişkiler emek ister, Alexis. anı bırakmıyorsun

işler zorlaşıyor.”

Annem elini dizine koydu. "Cecil, bence işleri kendi zamanlarına göre halletmelerine izin vermeliyiz, sence? İkisi de işle çok meşgul

—”

"Bu da bana hatırlattı," dedi babam onun sözünü keserek, "Bana Dr. Gibson'ın birkaç ay içinde emekli olacağı bilgisi verildi, bu da acil tıp şefinin müsait olacağı anlamına geliyor. Bunun için koşacaksın. İkimiz de kurula önerilerimizi çoktan yaptık. Annen ve ben, hırssız olmana yeterince uzun süre göz yumduk. Tek istediğin yüceltilmiş bir sağlık görevlisi olmak olsaydı, tıp fakültesinden bize üç yüz bin dolar kazandırmalıydın.

Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

dudaklarımı yaladım "Cerrah olmamam, yaptıklarımın önemsiz olduğu anlamına gelmez," dedim dikkatle.

Ama anlamsızdı. Çünkü babam için bu *Kesinlik*lene anlama geliyordu?

Annem ve babam cerrahtı. Babam beyin cerrahisine gitmemi istemişti. Derek'in plastik yerine uzmanlık alanlarından birini takip etmesini tercih ederdi ama ağabeyim, kendi alanının babamı yatıştıracak kadar ün kazandığını erkenden kanıtladı. Ama buna sahip değildim.

Sahip olduğum şey *Neil*.

Neil seviyemi yükseltmişti. Babam alanımı beğenmedi ama beyin cerrahisi kampanyasını bıraktı çünkü Derek meşaleyi taşımak için oradaydı ve *BEN* cerrahi şefi indi. Ona göre Neil ile çıkmak başlı başına bir başarıydı. Ama tek başıma yeterli değildim. Özellikle şimdi.

Neil'in benim yaptığımdan çok daha iyi bir Montgomery olabileceği aklıma geldi. Hatta şu anda, sanırım babam onu beni kızı olarak gördüğünden daha çok oğlu olarak görüyordu.

O anda bunun gerçek olmasını diledim - Neil'in babamın oğlu ve benim de Neil'in eski kız arkadaşı, ondan ayrılıp hayatına devam edebilecek rastgele, önemsiz bir kadın olmam. Evrenin onu bu şekilde düzenlemesi çok kolay olurdu.

Ama evren umursamıyor.

Neil içeri girdi ve ben de akan gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. Diğer odadan bizi duymamış olması mümkün değildi.

“Secil! Jennifer! dedi Neil gülümseyerek. "Deliklere girmeye hazır mısınız?" Görünmez bir sopayı salladı.

Babamın ışığının yanmasını izledim. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve Neil'in elini sıktı. Sonra bana döndü. Alexis, hastanenin yarı yüzüncü yılı için yaptığın konuşmayı konuşmamız gerekiyor. ğle yemeği için on iki buçukta kulüp binasında buluşalım.

ona aval aval baktım. "Ne-*HAYIR!* ğle yemeği yemiyorumo!” Babam bana bir bakış attı. "Genç bayan-"

Neil elini onun omzuna koydu. "Ali'nin bugün dolu bir günü var, C. Ona başka zaman yetişiriz," dedi.

Babamın haçlı seferinden hemen vazgeçmesini izledim. Neil bu konuda iyiye, babam da iyiydi.

Neil'in beni bu durumdan kurtarması fikri beni daha da kızdırdı. Babam bana bir kez daha onaylamayan bir bakış attı. Sonra kapıya yöneldi.

Annem durdu ve bana sarıldı. "Nasıl olduğunu biliyorsun," diye fısıldadı.

"Seni çok seviyor ve yapabileceğini bildiği şeyi başardığını görmek istiyor. Seni seviyorum tatlım." Yanağımı öptü, sırtımı sıvazladı ve gitti.

Neil arkada bekledi ve annemle babam duyamayacak kadar uzaklaşınca alçak sesle eğildi. "ok stres altında, Ali. kardeşin biriyle evlendi

değersiz pop yıldızı ve ülke dışına taşındı. Ve ayrılığımızı oldukça zorluyor. Ona karşı rahat ol.”

Ona göz kırptım. "Babam sana ondan bahsetti mi? Bir NDA imzaladı.”

"İle ilgili *kurs* bana o söyledi." Durdu ve bana çözemediğim bir bakış attı. "Daha sonra konuşabilir miyiz? Lütfen?"

Dudaklarımı bir çizgi haline getirdim, nefesim titriyordu.

Bekledi ama cevap vermedim. yapamadım Çünkü konuşmak zorunda kalırsam çığlık atacaktım.

"Akşam görüşürüz," dedi, sessizliğimi evet olarak algıladığı belliydi. Ve gitti.

Kapı kapatıldığı an, onu kaybettim. İçimden öfke, kızgınlık ve histeri fışkırdı ve ellerime nefes verdim.

Bundan nefret ettim. nefret ettim *her şey*.

Derek'in beni terk etmesinden nefret ediyordum. Babamın sıfır dürüstlüğe sahip olmasından nefret ettim. Böyle bir hayal kırıklığı olmaktan, asla cerrah olmak istememiş olmaktan, bir ameliyathanede saatlerce ayakta durma fikrini sıkıcı ve sıkıcı bulmamdan nefret ediyordum. Varlığımın tüm zirvesine ve beni buraya getiren her şeye içerledim. Ailemde Royaume Northwestern'de çalışan ilk kişi olan Dr. Charles Montgomery'den nefret ettim. Mirasta oynayan, onu kırmayayım diye güçlendiren her Montgomery'den nefret ettim, çünkü yaptığı tüm iyiliklere rağmen, tüm hayatlar boyuncabiliyordukurtardı, şu anda Tanrı'nın var olmamasını diledim.

Ama en çok Neil'den nefret ettim. Bu kadar korkunç bir insana dönüşmeseydi şu an mutlu olabilirdim. Onunla evlenebilirdim ve o benim adımlı alırdı ve *O*The One olabilirdi, bu yüzden zorunda değildim. O zaman herkes istediğini elde ederdi. Çünkü şu anda herkesin istediğini elde etmesinin tek yolu benim için sefil olmaya karar vermemdi.

Kendimi anında klostrofobik hissettim, sanki bu evin duvarları beni büzüyordu. nefes alamıyordum

Koşmak için ilkel bir dürtü vücudumda nabız gibi atıyordu. Garaj kapısına doğru fırladım ve tam olarak nereye gittiğimi biliyordum.

Daniel'i görmek istiyordum.

Çamurlu köpeğinin üzerime atlamasını, yavru bir keçiyle oynamasını, sıcacık, yumuşak mobilyaların olduğu bir yerde olmayı ve benden hiçbir şey istemeyen bir kasabada birinin beni rahat ve iyi bir şekilde tutmasını istiyordum.

Garaj kapısında bıraktığım çamur botlarımı giydim ve gece çantamı bile almadan arabama bindim.

Tüm yol boyunca Lola'nın dördüncü albümünü kulaklarımı sağır edecek kadar heyecanla dinledim. Bunu yaptığında benimle aynı kafa boşluğunda olmalıydı çünkü Alanis Morissette'in "You Oughta Know"u çok güzeldi - ki bu mükemmeldi, çünkü benim öfkeme uyuyordu.

Geleceğimi haber vermek için Daniel'i aramadım.

Birincisi, yolun büyük bir kısmında sümüklü bir pisliktim ve telefonu açtığı anda onun üzerine çullanmak istemedim. Onunla ya da herhangi biriyle konuşmadan önce kendimi toplamam gerekiyordu.

Ama iki? Sadece görünmek istedim. Yalnız olup olmadığını görmek, habersiz içeri girmeme nasıl tepki verdiğini görmek istedim.

Mantıksız ve çocukçaydı. Onun üzerinde hiçbir iddiam yoktu. Ama başka kimseyle görüşmediğini söylemişti ve ben de onu yalan söylerken yakalamak istedim. neredeyse aranan Daniel beni hayal kırıklığına uğrattı. Söylediği kişi olup olmadığını, dürüst olup olmadığını görmem gerekiyordu. Oraya gidersem ve evinde başka bir kadın olsaydı, en azından onun kim olduğunu daha sonra değil, Neil'de olduğu gibi şimdi bilecektim.

Garaj yoluna girdiğimde Daniel bahçedeydi. Başını kaldırıp sırtışının yüzüne yayılmasını izledim ve ruh halim bir anda düzeldi. Arabamdan indim ve Hunter koşarak Chloe'nin yanına geldi.

pembe pijamalarıyla arkasında. Köpeği gülerken yakaladım. İmzasını attıçoooooooook!Daniel aramızdaki boşluğu kapatırken.

"Sen buradasın." Köpeğine gülümsedi.

"Ben."

Bir ritmi atlamadı. Beni kendine çekti ve eğilip beni öptü ve sanki beynimin bir parçası kapandı. Stresli, endişeli ve kızgın olan kısım.

Bir santim geri çekildi ve dudaklarıma fısıldadı. "Yine de gelmeden önce beni aramalısın."

Tüm parçalar tekrar açıldı.

Bir adım geri atıp ellerimi göğsünden çektim. "Ah. Sağ. Üzgünüm. Böyle öylece ortaya çıkmamalıyım.

O gülümsedi. "Böyle gelmene bayılıyorum. Ama en azından düş alabilmem için bana haber ver. Kirli kıyafetlerini işaret etti. "Ve senin için yemek hazırlayabilmem için."

Yüzümdeki rahatlama yansımış olmalı ki kaşları aşağı indi. "Neden yaptındüşünmekÖnce senin aramanı istedim?"

cevap vermedim

Farkına varma ifadesi boyunca hareket etti. Sen... burada bir kız çocuğum olacağını filan düşündün mü? Sana başka kimseyle konuşmadığımı söyledim."

Kollarımı kendime doladım. "Bu beni ilgilendirmez..." "Başka insanlarla görüşmüyorum," dedi.

Dudağımın kenarı kıvrıldı.

Sonra eğlenen ifadesi düştü. "Senbaşka insanları görmek mi?"

Başımı salladım. "HAYIR."

Sırıttı. "İyi." Beni tekrar öpmek için eğildi ve yüzümü geri çektim.

"Başka insanlarla görüşmek isteseydin, sorun olmazdı."

Gülümsemesi düştü. "Bunu neden isteyeyim?"

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Biliyor musun, bunun hakkında gerçekten hiç konuşmadık, Daniel. Belki de kurallar koymalıyız."

İfademı inceledi. "Tamam aşkım."

"Peki hangi kuralları istiyorsun?"

Diye sordum. "Gerçekten bilmek istiyorsun?"

"Evet."

"Erkek arkadaşın olmak istiyorum."

Tam kalbime bir yumruk attı ve midem takla attı. Ama beynim onu yere indirdi.

Erkek arkadaşım mı olmak istiyor? Neden? Ben çok yaşlıyım. Zaten onun için çok yaşlı. Çok uzakta yaşıyorum, hayatlarımız çok farklı.

ne ile istediBen?

Neredeyse safça tatlıydı. Bir çocuğun büyüyünce astronot ya da balerin olmak istediğini söylemesi gibi. Ve sonra tabii ki yaşılanıyorsunuz ve sonunda gerçekten mantıklı olan başka bir şey yapıyor oluyorsunuz.

Belki de başka insanlarla yatmamızı istemediğini kastetmiştir?

Özel olmak istediğini mi?Oanlayabilirdim.

Neredeyse o anda, onun başka insanları da görmesini gerçekten istemediğimi fark ettim. Onun başka birine sarıldığı düşüncesi bile beni o kadar ani bir kıskançlık krizine soktu ki, beni şok etti.

Buraya gelseydin ve o başka bir kadınla birlikte olsaydı, bu beni mahvederdi. kadar fark etmemiştim bile*Sadece*Şimdi. Açık yüzüne baktığımda, sıcak kollarını etrafımda hissettiğimde, içimde bir şeyler BENİM diye haykırdı.

Ama onu benim yapmak adil değildi. çünkü asla olamam*onun*.

Bir erkek arkadaş beklentilerle geldi. Ailemle tanışmak, tatillerde, benim doğum günümde, onun doğum gününde benimle olmak isterdi. Evime gelmek, arkadaşlarımı tanımak isterdi. Ve ben bunların hiçbirini yapamadım. Durmadan. Bu asla bir yere varamayacakken başka kimseyle çıkmamaya karar vermesi haksızlıktı.

Daniel, şu anda bir erkek arkadaş istemiyorum, dedim. "Hayatımda buna yer yok."

Yüzünde bir hayal kırıklığı kıvılcımı gördüğümü sandım ama bana gülümsedi. "Sorun yok. Başlıklara ihtiyacımız yok. Özel olduğumuz ve şu anda bundan başka bir şey yapmadığımız konusunda hemfikir olabiliriz. Zaten daha fazlası için zamanım yok."

Başımı salladım.

"Tamam aşkım." O gülümsedi.

"Tamam aşkım."

İstedigimi elde ettiğim için mutlu olmalıydım - hiçbir şart olmaksızın tek eşlilik. Ama yine de bir şekilde hayal kırıklığına uğradım.

Eğildi ve beni öptü ve bununla ilgili tüm düşüncelerim buharlaştı.

Yüzümü sert ellerinin arasına almıştı ve dilinde meyvemsi bir tat alabiliyordum. Duş almak istedi ama yapmadığına sevindim. Daniel gibi kokuyordu. Kazdığı taze toprak ile atölyesinin sedir ağacı ve temiz terin birleşimi gibi.

Geri çekilmeye başladı ama sonra işinin bitmediğine karar vermiş gibiydi ve beni tekrar öptü.

Ah, bu çocuk. Ona tırmanmak, bedeniyle birleşmek istedim.

Daniel beni taşıdı. Burada olmakla ve onunla birlikte olmakla ilgili her şey gerçeklikten bir kopuştu. Ekrandaki tek şey o olana kadar beynimde bir dizüstü bilgisayardaki açık sekmeleri birer birer kapatıyordu. Neil'in, babamın ve Royaume Northwestern'in zihnimin kenarlarında unutulmaya yüz tuttuklarını ve ardından bir sinyal sesiyle yok olduklarını hissettim.

Benim için çok yanlış olan birinin bu yeteneğe sahip olması inanılmazdı. Hayatlarımızın uyumsuzluğuna rağmen bende bu etkiyi yaratmıştı. Birbirimizi eski bir hayatımızda tanıyıp tanımadığımızı ve birbirimizi tekrar bulup bulmadığımızı uzaktan merak ettim. Eğer bu yüzden bu kadar tanıdıksa...

Ancak bu sefer çok erken ve onun ölçekleyemeyeceği farklı bir kast sistemine doğmuştum. Beni biraz üzdü.

Bu ilişki asla genişlemeyecekti. Asla derin bir nefes almaz ve etrafımızdakileri kendine çekmezdi. Ciğerlerini benim insanlarımla ve benim hayatımla doldurmaz.

Sadece bu olurdu. Sadece bu.

Ve uzun sürmeyecekti.

Gülümseyerek ayrıldı. "Ben temizlenmeye gidiyorum. Sonra yiyecek bir şeyler almaya gideriz. Ben duştayken Chloe'ye biberonunu vermek ister misin?"

Nefes nefese, ağzına doğru başımı salladım.

Hazır olduğunda, düşündüğüm gibi bizi Jane'in yerine götürmedi. Bizi küçük aile bakkalına götürdü.

Yolda fark ettim ki Jane's'te Daniel'le, kasabadaki herkes oradayken yemek yeme fikri benim için sorun değildi. Kısmen başka planlar yapmasına izin vermemem benim hatam olduğu için. Ama diğer kısım, teknik olarak Daniel'in sadece seks yaptığım bir adam olduğunu bilmeme rağmen, son birkaç hafta içinde daha az skandal bir şeye dönüşmüştü. Sanırım takılmaktan çok çıkıyormuşuz gibi hissettirdi.

Bir jingle ile bana bakkalın kapısını açtı. Birini kontrol eden Brian'a el salladı ve sonra bana döndü. "Tamam aşkım. Ziyaretiniz için herhangi bir şey planlamam için bana zaman tanımadınız, bu yüzden yaratıcı olacağız. Bir oyun oynayacağız.

Kaşımı kaldırdım. "Bir oyun?"

"Evet. *Açok*ciddi oyun Kurallar bağlayıcıdır."

"Bağlayıcı, ha?"

Bağlayıcı. Birinci kural." Dramatik etki için durakladı. "Asla Asya'da bir kara savaşına karışma."

"Daniel!"

Gülüyordu. "Şaka yapıyorum!" Parmaklarına tik attı. "Değişiklik yok, geri adım atmak yok ve denemek zorundasın.*her şey*alınız Kurallar bunlar. Şartları kabul ediyor musun?"

gözlerimi kısıtım. "Bilmiyorum... Sanırım daha fazla bilgiye ihtiyacım var." Kollarını kavuşturdu. "Kabul etmezsen sana daha fazlasını anlatamam." Gülümsedim. Sahte ciddi suratı ile çok tatlı görünüyordu.

"Tamam aşkım. Kabul ediyorum."

Ellerini birbirine sürttü. "Pekala, bu işler böyle. Sırayla kollarımızı böyle açarak aşağı iniyoruz." Parmakları koridorun iki tarafını gösterecek şekilde bir T yaptı. "İzleyen kişi 'dur' diyor ve kollarını uzatan kişi, işaret ettikleri şeyi tutmak zorunda kalıyor. Akşam yemeğinde ne yersek bitirelim."

Güldüm. "Ciddi misin?"

"Çok ciddi. Ve bundan şikayet edemezsin. Neyse ne. Yemeği bir araya getirmeye çalışmak için sonunda üç serbest seçim ögesi alıyoruz. Oyundan aldığımız her şeyi kullandığımız sürece, ihtiyacımız olursa evden bir şeyler kullanabiliriz."

Gülümsedim. "Tamam aşkım. Hadi yapalım."

"Elbette. Önce eğlenceden başlıyoruz."

Bir el arabası kaptı ve beni mağazanın arka tarafındaki dergilerin ve sanat malzemelerinin bulunduğu koridora götürdü. 2,99 dolara bir kutu DVD vardı.

"Hazır mısın?" diye sordu, çöp kutusunun yanında durarak. "Önce ben gideceğim." "Hazır."

Elini filmlere daldırdı ve etrafı kazmaya başladı. Arayana kadar yaklaşık otuz saniye kadar gitmesine izin verdim. "Durmak!"

Elindeki filmi çıkarıp baktı. "*Sonsuza dek*.
Drew Barrymore."

"*Eveet!* Bu çok iyi!"

Gülümseyerek sepete attı. "Senin sıran."

Atıştırmalık reyonuna gittik ve kollarımı uzattım.

Bir saniye bekledi. "Gitmek!"

yürümeye başladım

"Durmak!" ben ortadayken aradı.

Her iki taraftaki seçeneklerime baktım. "Ballı hardal simitleri," dedim çantayı alırken burnumu kırıstırarak. "Ve fıstık ezme krakerler. Fena değil."

Et reyonunu yaptık ve sonunda tavuk butları bulduk. Ürün bölümünde pırasa ve bir torba kırmızı patates aldık. Mandıra reyonunda ağır krem şanti var. Tatlı olarak, dondurucu kutusundan çıkan kırmızı, beyaz ve mavi bombalarla bitirdik. Daniel, üç ücretsiz öğemiz olarak tavuk suyu, kereviz ve bir baget aldı.

Çok eğlenceliydi *vebasit*. Bu tam olarak Daniel'in iyi olduğu türden bir şeydi.
at.

Neil'den çok farklıydı. Canlandırıcıydı. Neil hep gitti randevularımız için dışarı. Ama daha çok onun içindi, benim için değil. Ön sıradan biletler, özel restoranlar - sosyal medya gönderileri için en iyi görünen her şey. Bir süre sonra duyarsızlaştım. Hepsi parlaklığını kaybetti. Özellikle randevularının çoğunu telefonuna bakarak veya kendinden bahsederek geçirdiği için.

Tanrı. Nasıl görmemiştin?

Ama sonra nasıl görmediğimi anladım. Çünkü prestije dürüstlük ve dürüstlük gibi şeylerden daha fazla değer veren bir adam tarafından yetiştirildim.

Bu benim için normaldi.

Ağabeyim, kendisine gösterilen örnekten çok daha iyi bir insandı. Derek içine girdiğimiz kafesten kaçtı. Bunu Lola mı yaptı, ona farklı bir yol gösteren o mu diye merak ettim.

Demek istediğim, o gönüllü çalışmayı kısmen özgeçmişinde güzel duracağı için kabul etmişti. Ama sonunda, iyi şeyler yapabileceğini bildiği için kalmıştı.

Bu, bize öğretilen her şeye aykırıydı. Bu iş Derek'i zengin yapmaz veya kariyerini ilerletmez. Royaume'ye bir faydası olmayacak ya da babamızı etkileyemeyecekti. Aslında, tam tersini yapacaktı.

Ona karşı gecikmiş bir gurur duyduğumu hissettim. Yaptığı şeyi yapmak için kalmasının ne anlama geldiğini gerçekten anladığımı sanmıyorum. Hayatımı nasıl etkileyeceği beni o kadar şaşırtmıştı ki, kardeşimin içinde gerçekleşen değişimi düşünmemiştim.

Ve sonra başka bir şey daha biliyordum. Lola'yı neden yanında getirmediğini biliyordum. Bir anlamı olmayacağı için karısını eve getirmedi.

Babam onu asla kabul etmezdi. Asla. Tıpkı Daniel gibi birini kabul etmeyeceği gibi. Yani Derek zahmet bile etmedi. Karısını reddedilmekten korudu ve vazgeçti**onun**bunun yerine hayat.

O kadar güzel ve özverili bir şeydi ki, bunu yaparken bile onu kınamıştı.*Ben.*

Ama bunun için onu suçlamadım. Birimizin dışarı çıkmasına sevindim. Halktan biriyle evlenmek için tahttaki koltuğundan vazgeçmişti. En azından babam açıkça böyle gördü. Bütün servetinden vazgeçti.

Ama parıldayan her şey altın değil...

Kontrol ettik ve arabamızla garaja geri döndük.

Mini mutfağın yanındaki bir tabureye kaydım ve Hunter yanıma çöktü.
“Peki, bana ne yapacaksın?”

“BizBaşaracağız," dedi Daniel, bakkaliye paketlerini açarken. "Biz? Yemek yapamam."

"Pekala, sana göstereceğim," dedi bir şeyleri tezgahın üzerine koyarken.
"Bunu birlikte yapmak faaliyetin bir parçasıdır."

Ona şüpheyle baktım. O
gülümsedi. "Buraya gel."

Tezgahın yanında onun yanında durmak için
tabureden kalktım. "Çorba yapıyoruz" dedi.

"Çorba?" Yığına başımı salladım. "Bunların dışında
mı?" "Çorba kolay. Her şeyden çorba yapabilirsin."

Kiler olarak kullandığı küçük dolaba gidip un ve bir soğan çıkardı.
Buzdolabından biraz sarımsak ve bir parça tereyağı aldı ve her şeyi tezgahın
üzerine dizdi.

Garajda bir yusufçuk vardı. Minik ocağın üzerindeki bir tencerenin
kenarına indi. O şeyler burada her yerdeydi.

Daniel'in bir kesme tahtası ve bıçak çıkarmasını izledim. "Sen patatesleri
soy, ben de soğanı doğrayayım" dedi.

Ama nasıl başlayacağımı bilmediğim için hareket
etmedim. Tereddüt ettiğimi fark etti. "Ne?"

dudaklarımı yaladım "Ben patates soymayı bilmiyorum" dedim. "Daha
önce hiç yapmadım."

Bana göz kırptı. "Hiç patates soymadın mı?"

"HAYIR. Bir şefimiz vardı... Zorunda değildim.

Neil, çoğu insanın temel olarak kabul ettiği bir şeyi nasıl yapacağımı
bilmediğimde bunu belirtmeyi severdi. Ancak bunlar, önemli olduğuna
inanmak için yetiştirildiğim türden beceriler değildi. Ailem beni çok

belirli bir yaşam türü. Ben üç dilliydim. Stanford'dan bir MD'm ve Berkeley'den bir PhD'm vardı. Ama çamaşır yıkamayı asla öğrenemedim. Kendi evimi temizlemedim. Daniel bana göstermeden önce nasıl olduğunu bilmiyordum.

Bunun Neil'in benim üzerimde kontrol sağlamak için kullandığı şeylerden biri olduğunu fark ettim. Sadece Oevle ilgilenebilir. O olmadan nasıl hayatta kalırdım? yemek bile yapamadım

Gerekirse Grubhub'dan yemek sipariş edebilir veya mikrodalgada bir akşam yemeği hazırlayabilirim. Sandviç veya salata yapabilirim. Ama sanki Neil ona ihtiyacım olduğu, yalnız kalamayacağım yanılsamasına sahip olmamı istiyordu. İlgilenmem gerekiyordu. Bir evi yönetemedim. O kişiyi bir daha asla yemem. Obenim için yaptı

Neil'in her zaman yaptığı gibi, mutfak becerilerim olmadığı için beni utandırmasını bekleyerek Daniel'e baktım. Ama o sadece omuz silkti. "Tamam, sana göstereyim."

Yüzümün yumuşadığını hissettim.

"Yemek yapmayı nasıl öğrendin?" Diye sordum.

O gülümsedi. "Burada yemek yapmayı bilmek zorundasın. Her zaman yemek yemek için dışarı çıkmayı göze alamayız. Tamam, dedi, ellerimi yıkadıktan sonra benimle omuz omuza durarak. "Patatesleri böyle soyacaksın. Soymayı bitirdiğinizde, onları küp haline getirirsiniz. Bunun gibi." Bıçağı aldı ve bana gösterdi. "Daha hızlı pişmeleri için onları küp küp kesiyoruz. Çorba yaptığımız için kabuklarını soyuyoruz ama ben patates püresi için açık bırakmayı seviyorum..."

Gittikçe her şeyi bu şekilde anlattı. Sadece nasıl yapılacağı değil, neden yapılacağı. Bunu beğendim. Asistanlarımı eğittiğim yöntemle aynıydı.

Çok sabırlıydı ve bana olabildiğince yakın duruyordu. Bu gerçekten açıktı ve çok, çok dikkat dağıtıcı

Taze kokusu burnuma geldi ve çalışmam gerekirken kendimi ona doğru eğilirken buldum.

Fark etmiş olmalı, çünkü bana bakmak için döndü ve birdenbire yüzlerimiz birbirine çok yakınlaştı - ve sonra içimde uzun zamandır olmayan bir şey oldu.*çok*uzun zaman.

Bende var*kelebekler*.

"Ne?" diye sordu gülümseyerek.

Sertçe yutkundum ve ona göz kırptım.

Beni dürttü. "Ne?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sadece seni dikkat dağıtıcı buluyorum, hepsi bu." Biraz sarsılmış hissederek kesme tahtama baktım. Sanki tamamen kontrolüm dışında olan büyük bir şey olmuş gibi.

kelebek alamadım ben de öyleydimes*kimiş*kelebekler için Bu noktada aşık olma ve köpek-köpek sevgisi yaşını tamamen geçmiş olmam gerekmez mi?

Ona bakmasam da gülümsediğini hissettim. "Elinizdeki bu göreve odaklanabilecek misiniz, Doktor?" burnunu saçlarıma sürterek alay etti. "Çünkü senin tüm dikkatine ihtiyacım olacak ve görünüşe göre biraz meşgulsün," diye fısıldadı.

kelebekler*Tekrar*.

Aman Tanrım, hayır. BEN*değildi*odaklanabilecektir.

Bu yeni gelişme konusunda biraz güvensiz hissederek başımı kaldırdım ve beni öpmesine izin verdim.

O çok çekiciydi. Ve yakışıklı. Yıkıcı derecede yakışıklı. O, nefesimi kesen türden bir adamdı ve bunun nedeni oydu.*iyi*. Nazik, düşünceli ve sabırlı. Cömert. Ve bu yüzden*kolay*. Onun hakkında hiç karmaşık bir şey yok.

Neil, üzerini açtıkça iyi nitelikleri küçülen bir Rus oyuncak bebeği gibiydi. Ama Daniel tam tersiydi. Ne kadar çok şey bilirim, o o kadar iyi oldu.

Temel Reis'le ilgilenmesi hoşuma gitti. Ve kasabanın onu neden belediye başkanı ilan ettiğini anladım - o bir Grant olduğu için değil, Grant'lerin belirli bir tür insan olduğunu hissettiğim için. Diplomatik ve sevilen. Ve bunu bana söylediği için değil, diğer insanların ona davranış biçimleri nedeniyle biliyordum.

Onunla tanıştığım gün Liz ondan övgüyle bahsetti. Brian sırf Daniel beni sinemaya götürebilsin diye gecesinin iki saatini kapalı bir arabalı garajdaki projeksiyon odasında oturarak geçirdi. Doreen, gidip Pops'u kontrol edeceğini bildiği için onu aradı. Sonra düştükten sonra Pops'u ta Rochester'da doktora götürdü ve duşuna o barı taktı.

Neil'in etrafındaki insanların ona nasıl davrandığına bakarsanız, onun da sevildiği konusunda aynı sonuçlara varabilirsiniz. Neil herkesin masasında önemli bir yere sahipti. Ama fark şuydu, kimse *güvenilir* Daniel'a yaptıkları gibi Neil'a da. Neil'in sahip olduğu herhangi bir ilişki, yüzeysel bir durum sinyali bağlantısına dayanıyordu. Varlığının zarafetinden ve sahte kabadayılığından başka kimsenin ondan hiçbir şeye ihtiyacı olmadı.

Neil senin partindeyse, bu senin önemli olduğun anlamına geliyordu. Omuz silkerken görülmek istediği biriydın. Ama ona güvenmek zorunda kalsaydın, seni hayal kırıklığına uğrattırdı.

Daniel senin partindeyse, bu senin iyi bir insan olduğun anlamına geliyordu. Bu senin onun sevgisini kazanmış biri olduğun anlamına geliyordu. Ve sevgisinin, belki Bri ve Derek dışında tanıdığımı sanmadığım bir bağlılık düzeyine eşit olduğunu anlamaya başlıyordum. Ve bütün bir kasabayı kapsıyor gibiydi. Sanki bu sadakat pelerini herkes için yeterince büyüktü.

Ve sonra, neredeyse huşu içinde fark ettim ki, *BEN* bir şekilde onun sevgisini de kazanmış olmalı. Benden hoşlanıyor olmalı ve sadece seks anlamında değil, yoksa neden telefonda benimle konuşarak bu kadar çok zaman harcıyor ve kız arkadaşı olmamı istiyor?

Ha.

Patateslerimi soyarken dudağımın kenarını çiğnemeye başladım.

Cerrahi şefi benden hoşlandığında kendimi çok önemli hissettiğimi hatırlıyorum. Sanırım bundan ve Neil'in sahte cazibesinden o kadar etkilenmişim ki, yüzümde dalgalanan kırmızı bayrakları göremedim. Sunucularımıza kaba davrandığında veya hemşireleri ondan hoşlanmadığında bunu başından savdım.

Daniel ile tam tersi oldu. Ondan etkilenemeyeceğimden emin olmaya o kadar kararlıydım ki, etkilendiğimi keşfetmek neredeyse şaşırtıcıydı. *öyleydi.*

Telefonu cebinde çaldı ve cevaplamak için bıçağını yere koydu.

"Cidden?" Ona tek kaşımı kaldırdım. Zil açık mı? Sen ara insanlar *Vezilin* açık mı? dalga geçtim

O güldü. "Birinin beni aradığını başka nasıl anlarım? Zil bunun için değil mi?"

Telefonunu çıkardı. "Ben Liz." Cevapladı. "Hey, ne-" Orada durup dinledi. Kaşları aşağı indi. "O burada. Tamam aşkım. Tamam bekle." Aramayı hoparlöre aldı.

"Alexis?" dedi Liz.

Şaşkınlıkla Daniel'e baktım. "Merhaba, Liz-"

"Pekala, Hannah'nın bir bebeği olacak ve onu Mayo Clinic'e götürmek istediler ama işler çok hızlı gitmeye başladı ve onu arabaya bindiremediler ve..."

Çılgılık ve ardından cam kırılması.

"Gelebilir misiniz çocuklar?" diye sordu, sesi paniklenmişti. Daniel'a başımı salladım ve kapıya doğru koşmaya başladık.

Liz nefes nefeseydi. "Hastaneden bir doğum hemşiresiyle görüntülü görüşme yapıyoruz. Doug burada yardım etmeye çalışıyor ama Hannah ona dokunmasına izin vermiyor.

ve ambulans kırk dakika daha burada olmayacak ve kırk dakikası olduğunu sanmıyorum.

"Taç giyiyor mu?" Diye sordum. "Kafayı görebiliyor musun?" Zaten Daniel'in kamyonuna atlıyorduk.

"Ben... bilmiyorum. Çok fazla sıvı var. Kan ve diğer şeyler. Sanırım suyu geldi."

"Tamam, yoldayız. Dinle, biraz su kaynatmanı ve bana bulabildiğin tüm temiz havluları getirmeni istiyorum. Tek kullanımlık eldivenlere, makaslara ve atıştırmalık poşeti kışkaçlarına ihtiyacım var. Chip çantanı kapatanlar? Bir bardak al ve tuvalet ispiertosuyla doldur, kışkaçları oraya bırak ve beni beklemesini sağla."

"Tamam aşkım. Tamam, evet.

"Oraya varana kadar seninle telefonda kalacağım," dedim sakince. "Panik yapma."

Daniel çoktan kuzeye giden caddede idi. "Üç dakika," dedi.

Evin önüne geldiğimizde, kasabanın yarısı çimlerin üzerindeymiş gibi görünüyordu. İçeriden bağırışlar ve bağırışlar duyabiliyordum.

Oturma odasından geçip yatak odasına kaos için koştuk.

Odada yarım düzine insan vardı. Liz komodinin yanında duruyor, kulağına bir telefon ve başka bir telefon da görüntülü görüşme yapıyor. Doug kapının yanındaydı ve çok hamile bir Hannah terli ve kızarmış bir şekilde yatakta oturuyordu.

Doug bıkkın görünüyordu. "Hannah, bırak bakayım!"

Ona bir bakış attı. "Doug, sen olmayan biri gelip onu doğurana kadar bu bebeği tutacağım. Sen *Olumsuz* bugün vajinamı görmek Bu iş böyle bitmez!"

"Ben bir doktorum, Hannah!"

"Orduda bebek doğurmazsın!"

"Keçileri doğurdum!"

"SİKTİR OL!" Bir alar saat aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Doug tam zamanında döndü ve bir çarpma sesiyle yanındaki duvara çarptı, arapnel yağmuru halihazırda birikmekte olan kırık nesne yığınınna yağdı.

Hannah battaniyeye sarıldı ve acı içinde çığlık attı.

Liz beni gördü. "Doktor geldi!"

Doug rahatlayarak bana baktı. "Tanrıya ükür." Bir kutu tek kullanımlık eldiveni elime tutuşturdu. Hastaya dönüp baktı. "Senin hoo-ha'nı görmek de benim iyi vakit geçirme fikrim değil, Hannah!" Bana döndü. "Ben gidiyorum. Yardıma ihtiyacın olursa beni ara," diye mırıldandı, yanımdan hızla geçerek.

Bitişikteki banyoda ellerimi ve kollarımı yıkadım ve sonra eldivenlerimi giyerek yatağa doğru ilerledim. Hannah, ben Dr. Alexis. Kasılmalarınızın birbirinden ne kadar uzakta olduğunu biliyor musunuz?

Başını salladı, gözleri sımsıkı kapalıydı.

Daniel'e döndüm. "Ebeveynlerden biri olmayan herkesin odayı terk etmesine ihtiyacım olacak."

Yatağın kenarında oturan endişeli görünen genç bir kadın elini kaldırdı. "Ben Hannah'nın karısıyım."

"Adınız ne?" Diye sordum.

"Emelia."

"Emelia, sen kal. Liz, bana istediğim şeyleri aldın mı?

Başını salladı ve havluları işaret etti. "Su kaynıyor. Doug zaten sen sormadan önce başlattı."

"Tamam, makası benim için beş dakika kaynatmanı istiyorum. İşleri biter bitmez onları bana getir. Dikkatli olun, sıcak olacaklar. Soğumaları için temiz bir tabağa koyun."

Çabucak başını salladı, görüntülü aramadaki telefonu Emelia'ya verdi ve odadan çıktı. Kapı sesini duyunca çarşafı kaldırdım. "Rahim ağzını kontrol edeceğim, tamam mı?"

Hannah tek gözünü açtı ve gergin dudaklarının arasından başını salladı. Muayeneme başlamadan önce geçmesini bekledim.

"Hamilelikle ilgili herhangi bir komplikasyon var mı?" Diye sordum.

Emelia başını salladı. "HAYIR."

"Gestasyonel diyabet? Yüksek tansiyon?"

"HAYIR. O sağlıklı. Bebek sağlıklı," dedi Emelia, gözleri kocaman açıldı. Hannah on santimetreydi ve tamamen silinmişti.

"Tamam mı Hannah? Ambulans için zamanımız olmayacak," dedim. "Bir sonraki daralmayı zorlayacağız."

Ama Hannah başını salladı. "HAYIR. Hayır hayır hayır, böyle gitmemesi gerekiyordu. Bir doğum planım var. Benim bir... Epidural olmam gerekiyor!"

"Biliyorum," dedim sakince. "Ama şu anda önemli olan bebeği sağ salım çıkarmak. Ve bebeği izlemenin bir yolu olmadığı için bekleyemeyiz. Bebek tehlikede olabilir ve onları kontrol edebilmem için onları yanımıza almalıyız, tamam mı?"

Korkmuş görünüyordu ama başını salladı.

Emelia'yı nerede istersin, Hannah? Elini tutuyorum? Yoksa doğumu izlemek mi?"

Hannah ağlıyordu. "İzlemesini istiyorum."

Başımı salladım. "Tamam aşkım. Emelia, buraya gelip benimle durabilirsin."

Emelia geldi, triyaj hemşiresiyle yaptığı görüntülü görüşmede telefonu hâlâ elinde tutuyordu.

"Siz ikiniz ne içtiğinizin farkında mısınız?" Diyalog olarak sordum. Hannah başını salladı.

Altına havluları sıkıştırmaya başladım. "Hangi isimleri seçtin?"
Emelia'nın sesi titriyordu. "Erkekse Kaleb, kızsaa Lily." "Güzel isimler." Gülümsedim. "Kaleb veya Lily ile tanışmaya hazır mısın?"
Hannah başını salladı.

Vücudunun başka bir kasılmayla gerildiğini gördüm. "Tamam, hazır mısın? İşte başlıyoruz. Büyük bir nefes alın ve tutun ve on saniye boyunca zorluyoruz. Bir, iki, üç—iyi iş—dört, beş, iyi ilerliyor...yedi, sekiz, dokuz. Aferin."

Hannah acıyla nefesini tuttu.

"Acıdığını biliyorum," dedim. "Ama bir düşün, şimdi soğuk algınlığı olan bir adam için nasıl bir his olduğunu öğreneceksin." Jessica'nın favori teslimat hattı.

Güldüler ve tansiyon biraz yükseldi.

Bebeğin kafası dışarı çıkmadan önce üç kasılma daha yaptı.

Kordon boynuna dolanmıştı.

"Hannah, itmeye çalışmanı ve birkaç nefes için nefes almanı istiyorum," dedim kararlı bir şekilde.

Parmaklarım düğümü çözmeye çalıştı ama çift sarılıydı ve çok sıkı sarılmıştı. azaltamadım.

Boynundaki çift ilmek kordonu kısaltmıştı. İçeride neler olup bittiğini ya da ne kadar bolluğumuz olduğunu göremiyordum ama yeterince kısa olsaydı, bebek dışarı çıktığında kordon bebeğe giden oksijen kaynağını kesen bir ilmik gibi sıkardı. Özellikle tıbbi aletlerim olmadan zamanında çıkaramayabilirim veya teslimattan önce kelepçeleyip güvenli bir şekilde kesemeyebilirim.

Bebeği doğurmak için takla manevrası yapmam gerekiyordu. Bebeği dümdüz aşağı çekmek yerine kafasını Hannah'nın kalçasına doğru itmem gerekecekti. Omuzların ve vücudun geri kalanının doğmasına izin verirdi.

takla atın ve kordonun gerilip daha fazla gerilmemesi için boynu doğum kanalına yakın tutun.

Bütün bunlar beynimden bir anlık sakinlik içinde geçti. Yılların deneyimi, eğitimi ve içgüdüğü devraldı. Monitörüm veya hemşirem yoktu. Topuk desteğim bile yoktu. Ama ne yapacağımı biliyordum.

Hannah ile kendinden emin göz teması kurdum. "Son bir kez zorluyoruz ve bunu iyi bir hale getireceğiz."

Geri sayımı başlattım. Parmaklarım bebeğin omuzlarına ustalıkla açtı verdi ve ardından bir sıvı ve kan akışıyla bebeği mükemmel bir takla doğumu için döndürdüm.

Bir kızdı. Ve içgüdülerim haklıydı. İp, takla atmaya yetecek kadar gevşekti. Hemen dışarı çıkmasına izin verseydim yetmezdi ve ben burada olmasaydım, o da böyle gelirdi. Özellikle de Hannah, Doug'ın kendisine yardım etmesine izin vermezse.

Kordon gerilirdi ve zamanında çıkaramayabilirlerdi. Bebeğin beyni hasar görmüş olabilir. Serebral palsy, epilepsi, zihinsel veya gelişimsel yetersizlikler. Ölmüş olabilir.

Ama yapmadı çünkü *BEN* buradaydım.

Bubu yüzden yaptığım şeyi yaptım.

Böyle anlarda yapmam gerekeni yaptığımı biliyordum. Bunun gibi anlar, babam ne derse desin, uzmanlık alanımda onur olduğunu anlamamı sağladı - şan olmasa bile.

Hızla boynundaki ipi çözdüm ve bebeği Hannah'nın karnına yerleştirip sırtını ovmaya başladım. Ağladı. İyi, güçlü bir ağlama.

Gülümsedim. "Lily'le tanış."

On beş dakika sonra ambulans geldi. Sağlık görevlilerini uyardım ve hastayı teslim ettim. Odadan çıktığımda, bütün kasaba artık çimlerde değildi, oturma odasındaydılar. Daniel beni görünce ayağa kalktı ve herkes beklentiyle bana baktı.

Gölümsedim ve ellerimi kaldırdım. "Bu bir kız."

Bütün ev tezahüratla doldu. Daniel beni kurtarmadan önce yaklaşık üç düzine insan bana sarıldı.

Beni bir köşeye çekti ve kollarını belime dolayıp bana baktı. "Demek patates soymayı bilmiyorsun ama bebek doğurabiliyorsun?"

"Ne, sanki zor mu?"

Güldü ve beni öptü. Ve bunu herkesin önünde yapması da umurunda değildi.

Hannah, yanında ısııl ısııl bir Emelia ile sedyeyle dışarı çıktı ve onlar gider gitmez çok tuhaf bir şey oldu. Misafirler ayrılmadı. seferber oldular. Yatak odasına döküldüler ve yatağı temizlemeye başladılar, bulaşık makinesini boşaltan biri vardı, biri elektrik süpürgesini çalıştırdı. Windex ve Pine-Sol kokusu etrafımızı sardı. Ön kapı hâlâ açıktı ve dışarıda otları yolan ve çimleri biçen yarım düzine insan görebiliyordum. Kişiler birbiri ardına folyo kaplı güveç tabaklarıyla içeri akın etti ve biri mutfağa yerleştirildi, onları aldı ve dondurucuya koydu.

"Onlar ne yapıyor?" diye sordum aktiviteye bakarak. Daniel, "Bizim yaptığımızı yapıyorlar," dedi. "Birbirimizle ilgileniyoruz."

Bununla ilgili bir şey beni biraz duygusal hissettirdi. Bu, bir avuç en yakın arkadaşından daha fazlasıydı. Burası bütün bir kasabaydı. Bütün kasaba buradaydı.

Bu sadece bir topluluk değildi. Bu bir aileydi.

Temel Reis elinde bir alet kutusuyla ayaklarını sürüyerek yanımıza geldi. O bile yardım ediyordu. "MERHABA. Nasıl hissediyorsun?" Diye sordum.

Tek gözü sımsıkı kapalı bana baktı. "Burada olman ne hoş bir tesadüf, öyle değil mi?"

Cevap vermemi beklemedi. Daniel'e anlayışlı bir şekilde başını salladı ve sonra kendi kendine mırıldanarak garaja doğru topallayarak uzaklaştı.

"Neydi Ohakkında?" diye sordum, Daniel'e bakarak.

"Eh, kasaba hakkında bir teorisi var."

"Ne teorisi?"

Biraz eğlenmiş görünüyordu. "Kasabanın kendini korumanın bir yolu olduğunu söylüyor. İhtiyacı olanı alması. Hannah'nın sana ihtiyacı olduğu için bugün burada olduğunu düşünüyor.

Düşünerek alnımı buruşturdum. "Ha. Aslında bugün burada olmayı planlamıyordum.

"Ah evet? Fikrini ne değiştirdi?"

Ailem eski sevgilimle golf mü oynuyordu?

Onun yerine, "Hava güzeldi," dedim. Başımı eğdim. "Hey, kiş yapmayı biliyor musun?"

Bana baktı. "Kiş mi? Evet." "Bana gösterecek misin?"

Omuz silkti. "Elbette. Bu akşam bir tane yapıp kahvaltıda yiyebiliriz.

Gülümsedim. "Sanırım bana pek çok şey göstermeni isteyeceğim, Daniel. Öğrenmem gereken çok şey var."

ChAP23

olmak

Daniel

İÇİNDE Hannah'nın bebeği doğduktan sonraki sabah yatağımda uzanıyorduk. Saat on birdi, misafirlerim gelecekti ama bugün daha sonra geleceklerdi. Check-in yapılmadı

saat üçe kadar, o yüzden o gidene kadar Alexis'le iç çamaşırlarımla takılmak zorunda kaldım.

Uyuyorduk - bütün gece ayaktaydık.

Ona sokuldum, burnumu boynuna sürttüm. Mutlu bir inleme sesi çıkardı ve yuvarlandı ve dudaklarına ulaştığım anda onu öptüm.

Biz ayrıcalıklıydık.

Gülümsememi durduramadım.

Ayrıcalıklı olmanın her şey olmadığını biliyordum. Bu bir başlık değildi. Erkek arkadaş değildi, kız arkadaş. Ama bu, onun ilgisi veya zamanı için başka kimseyle rekabet etmediğim anlamına geliyordu. Belki bu, daha çok aşağı ineceği anlamına geliyordu - belki benden onu ziyaret etmemi bile isterdi.

Ama en önemlisi, başka kimsenin olmadığına sevindim, çünkü bunun fikri beni delirtti. Masadan kalkana kadar ne kadar rahatlatıcı olduğunu fark etmemiştim. Başka insanlarla görüşüyor olabileceği gerçeğini çok fazla düşünmeme izin verdiğimi sanmıyorum çünkü ondan görmemesini isteyebileceğim bir konumdaymışım gibi hissetmiyordum.

Orada ne tür adamların muhtemelen ona asıldığına dair bu vizyonları gördüm. Daha yaşlı, başarılı - zengin. Pahalı arabaları sürmek, onu bir milyon yıl geçse asla karşılayamayacağım yerlere götürmek. Onu elde etmeyi başarmış olmam imkansız gibi geldi.

bunu kabul etmek. Ama hediye bir atın ağızına bakmayacaktım. Onu alıp teşekkür edecektim *vekoşmak*.

Bir ısıklık sesi duydum ve ikimiz de oraya baktık. Hunter kuyruğunu sallayarak bize bakmak için çenesini yatağa dayamıştı. Dudağı tek bir dişin etrafında kıvrılmıştı ve aramızda ileri geri bakarken gür kaşları dönüyordu. Bu köpek onu seviyordu.

Alexis bana gülümseyerek güldü. "Köpeklerin bizi daha iyi manipüle etmek için kaş kasları geliştirdiğini biliyor muydunuz?"

Kendimi dirseğıme dayadım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Kurtlar onlara sahip değil. Daha anlamlı yüzleri olan köpeklerin sahipleriyle bağ kurma olasılığı daha yüksekti. Böylece geliştiler." Başıyla onayladı. "Buna."

Hunter geri çekildi ve uzun bir *roooooooooooooo!*

Güldüm ve bacağını belime dolamak için bir elimi uyluğunun arkasından aşağı kaydırdım. Bir adım daha attı ve üzerime yuvarlandı, ata bindiğim gibi. Ona ödünç verdiğim gömlek kalçalarına kadar sıyrılmıştı. Ellerini çıplak göğsüme koydu ve beni öpmek için eğildi, saçları bir perde gibi yüzüme düşüyordu.

Yapmam gereken milyonlarca başka şey vardı. Garajdaki yarım kalan parçalar üzerinde çalışmak, evi misafirler için hazırlamak, dört mevsimlik verandanın yanındaki gevşek basamağı onarmak... Bunların hiçbiri umurumda değildi. Kaybedilen zamanı telafi etmek için daha çok ve daha hızlı çalışırdım, darbeyi alırdım çünkü buna değdi. Buna fazlasıyla değdi.

Dün kasabadaki herkesin beni onunla görmesi beni çok gururlandırdı. Lily'ye yaptıklarından gurur duyuyordum - onu tanıdığım için bile gurur duyuyordum.

Ne kadar olağanüstü olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Kimsenin ona söylemediği hissine kapıldım ki bu garip.

Sebep olduğu sertleşmeye karşı kalçalarını yuvarladı. Nefeslerimiz hızlandı ve öpüşmemiz derinleşti. Tek bir akıcı hareketle onu sırtüstü yatırdım ve bir elimi dantelli iç çamaşırının üst kısmına kaydardım. Islaktı ve ıslak olduğu düşüncesi *Bena*letimi olduğundan daha da sertleştirdi.

Kahretsin, beni tahrik etti.

İki parmağımı bacaklarının arasındaki sinir düğümünün çevresinde dolaştırdım ve bu okşamayla nefesi titredi.

Dudağını ısırdı. "nasılsın *Yapmak*O?" nefes aldı. "Ne yap?" diye sordum, sesim boğuktu.

"Bana nasıl dokunacağını bil."

"Sana dikkat ediyorum," dedim köprücük kemiğini nazıkçe öperek. "Nasıl hissettiğin benim için önemli."

Vücudunun yapısında bir şeyler değişti. Ne olduğunu anlamak için yüzümü kaldırdım. İfadesinde okuyamadığım bir şeyler vardı ve belki de okumamı istemiyordu çünkü beni üstüne çekip öptü.

Eve gittikten sonra giydiğı gömleğı alacağım için mutluydum. Üzerinde onun parfümü olan bir şey onun gibi kokuyordu.

O gittiğinde, burada olduğuna ya da var olduğuna dair sahip olduğum tek kanıt, o gittiğinde hissetmeye başladığım acıydı.

ChAP24

olmak

Alexis

BEN Mayıs başıydı, Wakan'da bir bebek doğurduktan birkaç gün sonraydı ve annemle ben Anneler Günü'nü kutluyorduk.

Büyüdüğümde o kadar çok nöbet tutuyordu ki, gerçek gün kutlamak neredeyse hiçbir zaman mümkün değildi, bu yüzden bunu tatilden önce yapma geleneğini başlatmıştık. Bugün Anoka'daki Mad Hatter Çay Evi'ne gittik. Aslında Rum Nehri üzerinde bana birçok Grant House'u hatırlatan tarihi bir evdi. 1857'de bir doktor tarafından yaptırılmış. Annemle birlikte oraya gitmek en sevdiğim şeylerden biriydi.

Babam yokken daha iyiydi. Daha fazla...o.

Üzerinde beyaz tüyler olan kenarlı bir şapka ile beyaz dantel bir elbise giymişti. Büyükannemin incilerini ve dirsek boyu saten eldivenlerini giymişti. Makyajı narin ve doğaldı. Farklı bir zamana aitmiş gibi görünüyordu.

Annem zarıftı, her zaman mükemmel bir şekilde bir araya getirildi. Öyle olmadığını bilmeme rağmen bunu zahmetsizmiş gibi gösterdi.

Annem, son kırk yılda Royaume'nin devam eden başarısından kişisel olarak sorumluydu. O ve babam güçlü bir çiftti. Tıp dergilerini çıkardı ve dergilerin kapaklarına poz verdi ve annem parayı ve yeteneği getirdi. Dünyanın her yerinden yetenekli doktorları getirerek hem bağışçıları hem de doktorları büyüledi.

Vebunlardoldurmam gereken ayakkabılardı.

Ben baba olamazdım. Ve ben de anne olmayı hayal edemiyordum. nasıl olduğunu bilmiyordum.

Yeni rolümde ne yapacağım la mücadele ediyordum.

Derek'in yolu açıktı. O her şeyden birazdı. Bir kısım hem ailem. Büyüleyici ve karizmatik, azimli ve başarılı. Muhtemelen TLC'de bir realite TV şovu veya başka bir şeyle biterdi. O zaman ününü bağışçılarını çekmek ve hastaneyi yükseltmeye devam etmek için kullanırdı.

ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktuBenimşey olacaktı. Ağ kurmaktan nefret ettim. Benim alanım gerçekten kötü şöhrete izin vermiyordu. Televizyona çıkma fikrine katlanamıyordum.

Hastanenin kaynakları parmaklarımın ucunda olacaktı. Bir klinik araştırma başlatabilir veya başka bir girişimin arkasında olabilirim. Kurul, istediğim her şeyi onaylardı. Ama ne? Neye tutkundum? Gerçekten bilmiyordum.

Ve beni korkuttu.

Bu topu tamamen düşüreceğimden ve paramparça olacağından ve bir daha asla bir araya getiremeyeceğimden korkuyordum.

Sunucu, içinde evin portakal bergamotunun bulunduğu bir çaydanlık koydu. Birkaç dakika sonra üç seviyeli tepsimiz minik sandviçler ve petit fours ile geldi.

Çiçekli çay fincanıma bir kesme şeker koydum. "Emekliliğin tadını nasıl çıkarıyorsun?" Anneme sordum.

İçini çekti. "Değilim. çalışmayı özledim Sırf yapacak bir şeyim olsun diye galaya hazırlanmana yardım edebildiğim için çok mutluyum."

Annem etkinlikte yapmam gereken konuşma için beni eğitmeye başlayacaktı. Topluluk önünde konuşmak da benim işim değildi ama yine de yapmak zorundaydım.

Bir çöreğe reçel koydu. "Öyleyse söyle bana, ne yaptın?"

Çayımı karıştırdım. "Hiç bir şey."

Ona Daniel'den bahsedememekten nefret ediyordum. Ondan nefret ettim.

Annemle ben masamızı beklerken üst katta hediyelik eşya dükkanına gitmiştik ve ben ona bir çanta dolusu şey almıştım. Çörek karışımları ve ev yapımı limonlu lor ve altı çeşit demlenmiş çay. Annem kimin için olduğunu sordu, ben de Bri için olduğunu söylemek zorunda kaldım.

Annem tam anlamıyla Neil Takımıydı. Ve öyle olmasa bile, onunla paylaştığım her şeyi babama anlatırdı ve ben de ondan duyardım. Söyleyecek bir şey olduğundan değil. Daniel ciddi bir şey olmayacaktı. Ama hayatımın onunla konuşamayacağımı hissettiğim tüm bölümlerinin olması hoşuma gitmedi.

Ama ben Neil'layken bile bu doğru değil miydi?

Neil'in aldatmanın ötesinde ne yaptığını onlara asla söylemedim. Garipti ama bunun için beni suçlayacaklarını hissettim. Neil, kaidelerinin çok üzerinde olduğu gibi, duygusal taciz bile onu deviremezdi.

konuyu değiştirdim "Peki, Derek'le konuştun mu?"

Durdu. "Ağabeyin gittiğinden beri onunla konuşmadım." Sesinde gergin bir şeyler vardı. "Nasılsın?" diye sordu. "Bunun senin için çok şey değiştirdiğini biliyorum. Derek ve Neil ayrılıyor."

Ve baba.

Orada sessizce asılı kaldı.

Bazen Neil ve babamın birbirine çok benzediğini düşündüm. Aynı dürtü, aynı talepkar A tipi kişilik. Muhtemelen bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorlardı.

"Şef pozisyonu ile ilgili herhangi bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Henüz değil," dedim. "Gibson'ı henüz görmedim," diye ekledim.

İstesem de istemesem de babamın bana bu işi kabul edeceğimi söylediğini biliyorum. Ama neyse ki ben aslındayaptıistiyor. Hep istemiştim. Neil'la birlikte olmasaydım, muhtemelen şimdiden şef olurdu. Vardı

Yıllar boyunca birkaç kez gündeme geldi ve her zaman beni bundan vazgeçirmenin bir yolunu buldu.

sanmıyorum *oaranan*ben ilerlemek için Sanki herhangi bir şekilde onun dengi olmam onu tehdit ediyormuş gibi. Ben onun altında kaldığım sürece, bir kız arkadaşı olarak Montgomery'ye sahip olmanın ganimet yönünü sevdiğini düşünüyorum.

Babamın üzüldüğü şeyin -benim hırssızlığımın- barışmamı talep ettiği aynı adam tarafından gündeme gelmesi komikti.

Bence mükemmel bir şef olursun, Alexis. Annem elini elimin üzerine koydu. "Bütün bunların ne kadar bunaltıcı olduğunu biliyorum ama adımını atacaksın. Royaume'de, özellikle liderlik konumunda yapabileceğiniz çok şey var. Aynı etkiyi asla başka hiçbir yerde bulamazsınız. Burada olduğu gibi dünyayı asla değiştiremeyeceksin. Onunla ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

biraz gülümsedim

Annemle babam arasındaki fark buydu. Babam onu utandırmamı istemedi. Akşam yemeği partilerinde benimle ve başarılarımla övünebilmek istiyordu.

Annem olmamı istedi *etkili*.

İnsanlara yardım etmek istedi. Ve biliyor musun? ben de öyle

ben istemedim Bunun için kaydolmadım. Ama annem haklıydı. Burada gerçekten harika şeyler yapabilirim.

Sadece bu şeylerin ne olacağını bulmam gerekiyordu.

İki gün sonra Bri beni şefin ofisinin yanındaki malzeme dolabında buldu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, omzumun üzerinden kapı eşiğine bakarak.

Bebek maması rafını inceledim. Gibson, bedava numune zulasından ne istersem alabileceğimi söyledi. Sanırım arabam için bir travma kitine ihtiyacım var.”

"Ne için?"

Bir kutu Enfamil aldım ve etiketi okumaya başladım. "Wakan'da tıbbi aramalara devam ediyorum. Geçen hafta bir bebek doğurdum ve KKD'm bile yoktu."

"Bir bebek doğurdun," dedi donuk bir ifadeyle.

"Evet. Çift ense kordonu ile.” Rafta toz toplayan bir makineye başımı salladım. "Gibson o taşınabilir EKG'yi almama izin verir mi sence?"

Omuz silkti. "Ben neden görmüyorum. Bir temsilci bunu iki yıl önce ambulanslarda test etmemiz için bize verdi. Kullanmıyoruz ve geri istemiyorlar. Başladığım yığına baktı. "Başka neyin var?"

"Gazlı bez, Kerlix sargısı, Ace bandajları, kelebekler, sıvı dikiş, iğneler, şırıngalar, lidokain - orada bir oltayla birbirlerini diktiklerini biliyor musun?"

Alay etti. "Muhtemelen Krazy Glue da kullanıyordur." Duraksadım, elimde bir C-yakasası vardı. "Bahse girerim onlar*vardır*...”

Bir şeyleri çekmeye başladı. "Ee bu akşam ne yapıyorsun? Akşam yemeği yemek ister misin?"

"Yapamam. Ailemle akşam yemeği yiyorum. Yarı yüzüncü yıl hakkında konuşmak istiyorlar.”

Bir kutu hazır buz torbası aldı. "Yarın akşam yemeğine ne dersin? Yoksa Gabby'deki o şeye mi gidiyorsun?"

Başımı salladım. "Şu anda onlarla gerçekten takılmıyorum."

"Neden? TripAdvisor olayı yüzünden mi?"

Omuz silktim ve muhafaza yığınınına birkaç göz siperi fırlattım. "O. Ve bilmiyorum. Onlarla sandığım kadar çok ortak yönüm olduğunu sanmıyorum. Ama yarın da gidemem. Sanırım Daniel's'a gideceğim.

Kesinlikle Daniel's'a gidiyordum.

Geçen gün çıkarken başka bir kapşonlu çalmıştım. Bu Cabela'dandı. Griydi ve önünde geyik boynuzları vardı. Daniel'in cebinde tadı ağzına benzeyen bir vişneli ChapStick vardı. Küçük bir ikramiye ödülü gibiydi ve buna bayıldım.

Dün gece sırf içinde uyuyabilmek için termostatu donmaya ayarlamıştım. Onu giyerek yatakta uzanmış, neredeyse gece yarısına kadar onunla telefonda konuşmuştum. Bunu düşünmek bile beni gülümsetti.

Bri, "Ben de bu hafta senin flört başucu kitabından bir sayfa aldım," dedi. "Yirmi altı yaşında biriyle Tinder randevusuna çıktım."

Kaşımı kaldırdım. "Ve?"

"Ve adamın tüm dairesi bir TV, bir Xbox ve önüne park edilmiş bir yatar koltuktan ibaretti. Yatağı yerdeydi. Sadece bir tabağı vardı."

Güldüm.

Daniel'in birden fazla tabağı mı var? Çünkü onun birden fazla tabak tipi bir adam olduğunu hissediyorum.

Raflara gülümsedim. "Bir sürü tabağı var. Güzel olanlar aslında. Antikalar."

"Havluları da doğru şekilde katladığına bahse girerim. Efsanevi bir yaratık."

Güldüm. "Onunla yattın mı? Yirmi altı yaşındaki?"

"HAYIR. Başlığı olmayan biriyle seks yapmayı reddediyorum. Henüz o kadar çaresiz değilim. Vajinam resmen o kadar uzun süredir kapalı ki, korkarım bir Cadılar Bayramı Ruhu içeri girecek."

O kadar çok güldüm ki tükürüğümle boğulmaya başladım.

Bir kutu aldı ve üzerine parmağıyla hafifçe vurdu. "Kemiğinizin kırılma ihtimaline karşı biraz SAM Splint alın. Çarşafları yakmak. Nabız öküünüz var mı? Kan basıncı kelepçesi?"

"HAYIR."

"Sana bir tane alacağım. Ve bir nitrogliserin kutusu alın. Biraz aspirine, Benadryl'e, mide bulantısı önleyici haplara, epinefrine, atropine ihtiyacın olacak - bu çok eğlenceli! Kıyamet hazırlığı gibi."

Güldüm. "Orada bir klinikleri yok. Daniel'in bana söylediğine göre, vücutlarından bir şey düşene kadar arabayla kasabaya gelmiyorlar."

Oradayken sana vurmalarına şaşmamalı.

Başımla rafları işaret ettim. "Evet. Sadece böyle olmaya devam edecekse, muhtemelen arabada bir şeyler olmalı diye düşündüm."

"Demek hâlâ oraya gidiyorsun, ha?"

Gazlı beze bakarak omuz silktim.

"Evet."

Cep telefonum titredi ve cebimden çıkardım. Daniel. Bir ördek resmi ve yazısı *Ördek Norris*. Güldüm. Doug'da olmalı.

"O muydu?" diye sordu.

Ona gülümsedim. "Evet."

"Sana ne mesaj atıyor?"

Tek omuz silktim. Sonra telefonum tekrar çaldı ve Chloe'yi tutarken çekilmiş bir selfie geldi.

Kalbimerimiş.

Ela gözleri parlıyordu. Üzerinde gri bir tişört ve parlak bir gülümseme vardı. Chloe sakalını kemiriyordu. Bir elimi göğsümde tutmak zorunda kaldım.

Taze kokusunu neredeyse ekrandan alabiliyordum. Kollarımı ona doladığımı ve burnumu adam elmasına sürttüğümü hayal edebiliyordum ve o da bana o sıcak ve kolay şekilde sarılıyordu. Düşünürken ısı iliklerime kadar düştü.

Fotoğrafı Daniel adlı bir albüme kaydettim ve içimden bu resmi ekran koruyucum yapmak gibi tuhaf bir istek geldi.

"Ne?" diye sordu beni izleyerek.

"Hiçbir şey," dedim gülümseyerek.

Bri bana başını salladı. "Aman Tanrım... sendüßenonun için."

Başım ona doğru fırladı. "Ne? HAYIR."

Kollarını kavuşturdu. "Öylesin."

"HAYIR. Hayır, bu sadece bir kaçamak."

Ona el salladım. "Cehennem gibi."

Telefonumu göğsüme dayadım. "BenOlumsuzona aşık olmak Bu bir seks meselesi." "Seks meselesi seks meselesidir. Ona mesaj atıp baştan sona gülümsemiyorsun

Telefonunuz. Seks yaparsın ve ayrılırsın ve sonra penisinin müsait olup olmadığını görmeyen gerekene kadar ona bir daha mesaj atmazsın. Sana ne gönderiyor? Bu bir sik resmi mi? Çünkü eğer bir sik resmi değilse, o zaman konu dışısın.

"Ne yani, seksle ilgili olmayan başka bir şey hakkında konuşamaz mıyız?" Elini uzattı. "Telefonuna bakayım."

"Ne? HAYIR!"

"Alexis, seninkini görmeme izin ver.telefon"

Sessiz bir ayrılık yaşadık. Sonra onu eline tutuşturdum. Orada durmuş ona bakıyordu. Bana tek kaşını kaldırdı. "Bu o?"

"Evet."

İnledi. "Tanrı aşkına."

Baş parmağımı çiğnemeye başladım. "Ne?"

Bana baktı. "O sevimli," dedi, sanki bu bir hayal kırıklığıymış gibi.

"Evet. Bu yüzden."

"Çok tatlı iyi değil. Sevimliye bağlanırsın."

Kaydırdı ve sonra yukarı baktı ve bir bakışla beni sabitledi. "Bu birördekresim."

"Ve?"

"Çük resimleri nerede?"

kollarımı kavuşturdum "Bana bunları göndermiyor. Ve öyle olsaydı, onları görmene izin vermezdim.

Arama kaydına parmakla baktı ve gözleri ekranıma kısıldı. "Dün gece onunla üç saat mi konuştun? Telefonda?!"

Cep telefonumu kaptım. "Onu bana geri ver."

Ellerini kalçalarına koydu. "Senbeğenmeko. Senflörto."

"Wakan'a varmak iki saat sürüyor," dedim savunmaya geçerek. "Oraya gittiğimde başka şeyler yapmamız gerekiyor. Sadece seks olamaz.

Bana baktı. "Burada duruyorsun, *uzanmaken* iyi arkadaşına - seni ne için tanıyorum *On yıl*. Lanet suratının her yerinde." Elini burnumun önünde salladı. "Araba için bir travma seti hazırlıyorsun çünkü orada bu kadar zaman geçirmeyi planlıyorsun ve bana bunun sadece seksle ilgili bir şey olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Ona bakmak zorunda kalmamak için bandajlara bakmaya geri döndüm. "Belki ondan hoşlanıyorum. Biraz." Omuz silktim. "O çok tatlı."

Ve cömert, eğlenceli ve özenli...

Yüzümün yanında başını sallıyordu. "Böyle bir şey olamaz biliyorsun değil mi? Baban seni evlatlıktan reddederdi."

alay ettim. "Neil'la tekrar anlaşılamadığım için beni zaten reddetmeye hazır. Neil geçen hafta ne yaptı biliyor musun? ona baktım "İşe gitmeden önce elektriği kapattı."

"O yaptı *Ne?*"

"Evet. Elektrik kesintisi olduğunu düşündüm."

"Bunu neden yaptı? Sadece bir pislik olmak için mi?"

"Evet. Muhtemelen onu arayıp yardım isteyeceğimi düşündü. Bu süper pasif agresif 'bana ihtiyacın var' olayı. Kızdı çünkü geçen gün konuşacağımızı düşündü ve ben onun yerine Daniel'e gittim. Bütün gece bana mesaj attı, nerede olduğumu sordu. Onun bu roller coaster yolculuğu gibiydi

gelmediğim için çok kızdı ve ardından bir dizi özür diledi ve sonra cevap vermediğim için yine sinirlendi. Huysuzca somurtuyor. Kapıları çarpmak ve..." Kaşımı ovuşturdum. "Gelemem*Beklemek*Bunun bitmesi için."

"Neil, Daniel'i biliyor mu?"

Başımı salladım. "HAYIR. Asla. Ona senin evinde olduğumu söylüyorum.

"İyi. Neyin peşinde olduğunu bilemeyecek kadar gölgeli. Ona asla haber verme. Bu pislik sadece senin dikkatini çekmek için gücü kapatırsa senin siktiğim kankana ne yapacağını bilmek bile istemiyorum. Daniel onun hakkında bir şey biliyor mu?

"Yeterince biliyor."

"Peki ne diyor?"

Omuz silktim ve bir oksijen tüpü aldım. "Gerçekten bunun hakkında konuşmuyoruz. Neil'i Wakan'a yanımda getirmeme gerek yok. oraya gidiyorum*Olumsuz*onu düşün." gözlerimi devirdim. "Biliyorsun, Neil geçen gün bana kiş yaptı..."

"Ewww, onu yedin mi?"

"HAYIR. Mümkün değil." surat yaptım "Ama onu orada, mutfakta bırakmış. Büyüyen küf.

"Eh, öyleyse onu atmak mı?"

"Onu oraya koydu,*O*atabilir." Oksijen kutusunu bir şingirtıyla yere bıraktım. "Yapamam*durmak*onunla evde olmak Bu yüzden Daniel'e çok giderim. Sadece beni evden çıkarıyor. Ona aşık değilim.

İkna olmamış görünüyordu. "HI-hı."

"Ne? Bunun hiçbir yere varamayacağını biliyorum."

Başını kaldırdı. "Pekala, belki de durdurmalsın o zaman."

Ona göz kırptım. "Ne?"

"Onu görmeyi bırak."

Bir an durakladım. "Neden?"

"Çünkü seni tanıyorum Ali. Ve kendine ne söylersen söyle, neler olduğunu görüyorum. Sadece incinmek için kendini hazırlıyorsun. ayar yapıyorsun o incinecek kadar."

"Ona zaten bir erkek arkadaş istemediğimi söyledim. Onunla bir sorunu yok. Sadece eğleniyoruz."

Benim için neredeyse üzgün görünüyordu. Ali, Neil'in seni mahvettiğini biliyorum, bu yüzden buna inanman zor ama sen harika bir kadınsın. Ve bu adamın sana karşı bir şeyler hissetmemesine imkan yok çünkü bunu göreceksin. O yüzden ya sen onunla birlikte olmak için hiçliğin ortasına giderken ailene ve Royaume Northwestern'e gidip kendilerini becermelerini söyleyeceksin ya da kalbini kıracaksın.

duraklattım. "Hareket etmiyorum.

Yapamam." "Buraya taşınabilir mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bütün hayatı o kasaba. Ve ailesinin evini almaya çalışıyor."

Başını salladı. "Tamam aşkım. Öyleyse bunun üzerinden konuşalım. Bu flört devam ediyor. Siz ikiniz aşık olursunuz. Buraya taşınamaz ve taşınsa bile baban onu asla kabul etmez ve annen asla babanla aynı fikirde olmaz. Derek ona iyi davranırdı ama burada değil. Neil eline geçen her fırsatta ona bir yumruk atardı. Sence Gabby, Jessica ve gergin kocaları onu aralarına kabul edecekler mi? Onlar değil. Yani o olduğu yerde kalıyor, peki ya sen? Hayatının geri kalanında onu haftada bir kez mi göreceksin? onunla yaşayamazsın. Günde dört saat işe gidip gelemez, hastane değiştiremez. Peki evlenmek isteyince ne oluyor? Veya çocuk sahibi olmak? Bunu onunla yapacak mısın? Plan nedir?"

dudaklarımı yaladım "Bilmiyorum."

Başını salladı. "Sağ. bilmiyorsun Bak, demek istediğim bu. Onu görmeye devam edersen, Neil'den sonra olduğundan daha kötü bir duruma düşeceksin. Bu

bir kaçamak olması gerekiyordu. Hissiyatsız. bu adamla takıldınÇünküO, duygularını yakalayamayacağın biriydi. Ve şimdi öylesin ve bir daha yapamamak için iptal etmelisin.

Yutmuşum. Daniel'la aramı bozma düşüncesi... beni mutlu eden tek şeyin bitmek üzere olduğunu hissettirdi.

Ama sanırım önemi yoktu, çünkü ona daha fazla zaman ayıramayacaktım. Çünkü bu sabah resmen baş pozisyon için teklifimi sunmuştum.

iç çektim "Nasıl olsa yakında bitecek. Şef için koşuyorum. "Cidden?"

Gibson, Ağustos'ta ayrılıyor. Henüz açıklanmadı, dedi babam.

Sırıttı. "Bu harika! Patronum olacaksınız! İstedğim tüm günleri alacağım! biraz güldüm

"Adamım, sen olurdunmükemme/Bu iş için," dedi. "Yine de çok iş var."

"Biliyorum. Ama heyecanlıyım. Benim için iyi olacağını düşünüyorum. Kurul üzerinde daha fazla etkim olacak. Daha fazlasını yapabilirim."

"Baban sonunda susabilir."

homurdandım. Tanrım, umarım

öyledir.

Tek başına bu aslında buna değebilir.

İşten sonra moralim bozuktı. Neil, acil servisin etrafından dolanmayı bir noktaya getirdi. Onu görmezden geldim. Ama hepsinden önemlisi, Bri'nin söylediklerini, Daniel'le aramı kesmem gerektiğini düşünmeden edemedim.

Gerçek şuydu, sanırım ben *öyleydiona* bağlanmaya başlar. Ve sadece cinsel anlamda değil.

Bu konuda çok fazla düşüncem vardı. Hiçbiri iyi değil.

Mesafe, yaş farkı ve sosyal kanyon bir şey olmasa bile, sondan üç ay sonra başka bir ilişkiye burun dalışı yapmak akıllıca mıydı? Bir ayrılıktan sonra bir süre bekar kalman gerekmiyor mu? Kendini falan mı buldun? Hemen başka bir ciddi ilişkiye atlarsam, bu benim hakkımda ne söylerdi? Bağımlı olduğumu mu? Yalnız olamaz mı?

Belki ben *melialnız* ol.

Şu an biriyle birlikte olacak durumda değildim.

Bri haklıydı. Eğer bağlanıyor olsaydım, muhtemelen kordonu şimdi kesmeliydim.

Ama bunu yapma düşüncesi bana nefes alamıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Daniel'i bir daha görmeme fikri o kadar üzücüydü ki, bunu düşünemedim bile. Bu da beni paniğe kaptırdı çünkü beni daha emin kıldı. *öyleydi* Aslında ona bağlı, bu da beni onun ona bağlı olup olmadığını merak ettiğim bir tavşan deliğine gönderdi. *Ben*.

Demek istediğim, kız arkadaşı olmamı istedi. Ama bu bağlılık mıydı? *Öylemiydidiygular?* Yoksa başka biriyle seks yapmamızı mı istemedi?

Bir parçam onun bağlı olmamasını umuyordu. Bittiğinde neden ikimiz de incindik?

Ama diğer yanımda onun da beni sevmesini umuyordu. diğer yanımda *çaresiz* benden hoşlanması için. Çünkü onu bir daha hiç görmemekten daha korkunç olan tek şey bunun tek taraflı olmasıydı.

Aman Tanrım. BEN *öyleydiona*
aşık olmak Ben ... idim.

BEN *tamamen* öyleydi.

UGH.

Bunu düşünecek zamanım yoktu. Bu akşam ailemle yemek yedim ve beynim ancak bu kadarını kaldırabildi. Babamı görmeyi dört gözle beklemiyordum. Bunun tek iyi yanı, ona şef pozisyonundan bahsedecek olmam ve belki de kısa bir süre sonra beni işten çıkarmasıydı.

Duş aldım ve makyaj masamda oturmuş makyajımı yapıyordum ki telefon çaldı. Daniel.

"Hey," dedim
gülümseyerek. "Ne yapıyorsun?"

"Banyomda sabahlığım ile oturup ailemle akşam yemeğine hazırlanıyorum."

"Çooockçıplak mısın? Gülümsediğini duydum. "Üzerimde bornoz var."

"ÇooooockCüppenin altında çıplak mısın?" Gülümsedim. "evet"

"Bana bir resim gönderin."

Kaşımı kaldırdım. "Fotoğraf ister misin?"

"Evet neden olmasın?"

Gülümseyip ayağa kalktım ve yatağın yanına gittim. "Bana bir tane gönderirsen ben de sana gönderirim," dedim şilteye doğru kayarken.

"Şu anda fotoğraf çekecek durumda değilim," dedi. "Bana sonra gönder."

"Tamam aşkım. Ve ne tür bir resim istiyorsun? Rıza nedeniyle 'bana bir sık resmi gönder Daniel' sözlerini duymaya ihtiyacım olacak.

Güldüm. "Bana bir penis resmi gönder." "Bir penis resmi geliyor." "Awwww, sadece bir tane mi?"

Gülümsediğini anlayabiliyordum.

"Bana ne tür resimler olduğunu söylemek ister misin? *Senistek*?" Diye sordum. "Rıza nedeniyle mi?"

"Seninle her şeye razıyım."

homurdandım.

"Biliyorsun, keşke orada olsaydım da fotoğrafa hiç ihtiyacım olmasaydı..." dedi.

Telefona buruk bir gülümseme gönderdim. "Burada olsaydın bana ne yapardın?"

"Hımmm. Bir bakalım, dedi, sesi alçaktı. "Önce seni yatağa iterim. Sonra senin üzerinden kayar ve seni boynundan öperdim.

Boğazımdan hafif bir inilti çıkardım. "Bunu sevdim..."

"Elimi alıp yanağına bastırır ve gözlerinin içine bakardım. O zaman sana gördüğüm en güzel kadın olduğunu söylerdim. Zeki ve kibar olduğunu düşündüğümü ve seni görmenin tüm haftamın en önemli olayı olduğunu. Yoldayken, gitmenden şimdiden korkuyorum ve seninleyken mutluyum.

Yatak odasına göz kırptım. nefes alamıyordum "Daniel..."

"Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. Bunun ön sevişme olmadığını biliyorum.

Başımı salladım. "Evet," dedim sessizce. "Bu."

Gülümsediğini anlayabiliyordum. "Gitmeliyim. Aferatıfleri söndürmem gerekiyor." Durdurdu. "Seni özledim."

Kalbime yumruk attı. Bunu bana daha önce hiç söylememişti. Bu başka bir seviyeydi, kilidi açılmıştı.

Seni özledim. Seni seviyorum. Erkek arkadaş, kız arkadaş, aileyle tanış, birlikte yaşa, nişanlı.

Evli...

Ancak bu seviyelerin çoğuna asla ulaşamayacaktık. Asla yaklaşmazdık bile.

Evimin garaj yoluna park etmiş kamyonunu bile hayal edemiyordum. Ev sahipleri derneğim muhtemelen bana bir bilet verirdi.

Hayatımda ilk kez korkunç bir hata yaptığımı bildiğim bir durumdaydım. Son hızla kesin ölüme doğru ilerliyordum. Ama yapamadım *Olumsuz* yap. Bu şeyi Daniel ile sürdürmenin anlamsız olduğunu biliyordum. Burada mutlu son yoktu. Ama onu özledim. Beni özledi. Ve bunu bilmesini istedim. En azından bu gece.

"Ben de seni özledim."

ChAP25

olmak

Daniel

Alexis bana boyundan aşağısının bir fotoğrafını gönderdi. Siyah ipek sabahlık, önü açık, dantelli siyah iç çamaşırı.

Neredeyse garajıma geri koştum.

Daha önce hiç sik fotoğrafı çekmemiştim. Telefonum çaldığında hazırlanıyordum. Doug.

"Hey, şu anda konuşamam, tam bir işin ortasındayım," dedim.

"Neyin ortasındasın?" "Ben... Alexis için fotoğraf çekiyorum." Sessizlik.

"Oraya geliyorum."

"Ne? Hayır. Gelme." Tel kapının çarptığını duydum.

"Ciddiyim Doug, sana ihtiyacım yok."

"Tahmin etmeme izin ver. Yukarıdan bir çekim yapıyorsun, flaşı kullanıyorsun, boktan garaj banyonda duruyorsun, resimde ayaklarını görebiliyorsun ve çorap giyiyorsun."

aşağı baktım

Bok.

Motorunun döndüğünü duydum. "Bende böyle düşünmüştüm. Ben gelene kadar hiçbir şey yapma."

"Doug-"

"BEN ORAYA GELENE KADAR HİÇBİR ŞEY YAPMAYIN."

Telefonu yüzüme kapattı.

On beş dakika sonra Doug içeri girdi. Bir halka ışığı

vardı. "HAYIR." Başımı salladım. "O boku kullanmıyorum."

Önümden geçerek atölyeme girdi. "Bunu arkadaşlarına gösterecek. Ona boktan bir sik resmi göndermek ister misin? İstedğin bu mu?

Onu çalışma tezgahıma kadar takip ettim. "Arkadaşlarına göstermiyor."

"Daniel?" Doug'ın telefonunun hoparlöründen bir kadın sesi geldi. "Bu Liz. Kesinlikle arkadaşlarına gösterecek."

Ellerimi kaldırdım. "Ne oluyor be?! Liz'i mi aradın?

Omuz silkti. "Yüzük ışığını ödünç almak zorunda kaldım."

Güldüğünü duyabiliyordum ve burun kemerimi çimdikledim. "Bu çok utanç verici," diye fısıldadım.

"Utanç verici olan, tüm arkadaşlarının dalga geçtiği bir sik resmi göndermek. Bu çok önemli, dedi, Liz'in hoparlörü açık olduğu telefonunu elime tutuşturarak. "Kelimenin tam anlamıyla tanıdığı herkes malları görmek üzere, bunu mahvedemezsin."

Başımı salladım. "Bu fotoğrafı çekmeme yardım etmeyeceksin."

Bana farklı dillerde konuşuyormuşum gibi baktı. "Senin lanet olası sik fotoğrafını çekmiyorum. Size kurulum yapıyorum, size tüm araçları veriyorum vesenalıyorum."

Liz çizgiyi aştı. "Tamam, dinle, bunda bir sanat var." Kafamı arkaya yasladım ve tavana baktım.

Tutmalısın, dedi Liz. "Orada tek başına asılı kalmasına izin verme."

Doug eliyle taklit ederek, "Tabanından tut," dedi. "Ama daha büyük görünmesi için taşaklarını sıktığın o şeyi yapma. gördü

zaten biliyor.”

homurdandım.

"Yakın çekim yapma. Çok agresif, dedi Liz. “Karnınızı içeri sokmaya çalışın, belki biraz uyluk veya biraz yan popo. Kadınlar böyle sever. Arka planı iki kez kontrol edin. Kirli çamaşır veya TV açık değil. Hiçbir koşulda bu fotoğrafı sadece gömlek giyerek çekmeyin. Son derece ürkütücü. Aşağıya çekilmiş pantolon veya boxer giyebilirsiniz ama gömlek giyemezsiniz. Ve yanına cetvel koyma.”

alay ettim. "Erkekler ona bir

cetvel mi koydu?" "Tüm. .

ZAMAN," dedi.

Doug başını salladı. Çaylak boku. Ve manscape,” dedi ışığı açarken. "Daha büyük gösterecek."

Bir nefes verdim. "Başka bir şey?" isteksizce sordum.

Doug, bir gözü kapalı, elleri önünde, alet duvarımın bir bölümünü çerçeveliyor, geride duruyordu. "Bence burası iyi. Erkekçe. Arka planda aletleri görüyor, ona çivilenmeyi düşündürüyor.”

Liz telefonda güldü. "Şimdi kapatıyorum. İyi şanslar!" Ve sonra arka plandan "İYİ ŞANSLAR!"

Bardaydı. Herkesle. Yüzümü

ellerimin arasına aldım.

Yirmi dakikamı aldı ama fotoğrafı alıp Alexis'e gönderdim. Beş dakika sonra fısıldayarak beni aradı.

"Bunu ailemle akşam yemeğinin ortasında aldım."

"Kahretsin-"

"Hayır, şimdiye kadar bütün gecenin en önemli olayı buydu," diye fısıldadı. Güldüm. "Neredesin?"

"Banyoda."

Koltuğumda geriye yaslandım ve gerindim. "Onları aşağı indirmelisin."

"DSÖ?"

"Ailen."

Diğer tarafta sessiz kaldı.

"Ailemle tanışmak istemezsin," dedi. "Güven bana." Sesinde

"tartışmanın sonu" gibi bir şey vardı. gitmesine izin verdim "Peki, seni ne zaman göreceğim?" Diye sordum.

"Yarın işten sonra gelebilirim."

sırıttım. "Tamam aşkım. Dışarı çıkıp yemek yesek sorun olur mu?" "Beni dışarı çıkarmak mı istiyorsun?"

"VFW'de bir şey var. Süslü bir şey değil. Sadece bir spagetti yemeği. Liz ve herkes orada olacak. Bu konuda rahat değilseniz, onu atlayabiliriz.

Spagetti severim, dedi. "Eğlenceli gibi geliyor."

Gülüşümü duymuş gibi telefonu ağzımdan uzaklaştırdım. Tamam, bu bir randevu, dedim. "Hey, bir zamanlar yemek seçici olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet. Ben."

"Sana verdiğim her şeyi yiyorsun."

Biraz güldü. "Bana verdiğin her şeyi seviyorum. Bar yemeklerini sevmiyorum.

Kızarmış şeyler."

"Yani sana sıcak kanat falan yapmaya çalışsaydım, o gece benimle eve gelmez miydin? Teraziyi deviren ızgara peynirin zayıf vaadinden başka bir şey değil miydi?"

"Ne yaparsan yap o gece seninle eve giderdim."

"Yavru keçi yüzünden mi?"

"HAYIR. Senin yüzünden." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Gitmeliyim." Yüzümdeki sırıtışı alamadım. Yüzüm gülerken telefonu kapattım.

Bana bunun bir randevu olmadığını söylemedi - ki bu da demekti *öyleydi*. Yarın benimle toplum içine çıkacak, arkadaşlarımla takılacaktı. O da beni daha önce özlediğini söyledi.

Bunun tek taraflı olmayabileceğini ummaktan korkmuştum. Alexis gibi bir kadının seks dışında herhangi bir şekilde ilgimi çekmesi imkansız geliyordu. Ama şimdi umut etmeye cüret ettim.

İlerleme yavaştı, ama oradaydı. Benim açımdan küçük zaferler. Beni içeri alıyordu.

Ailesiyle tanışmama gerçekten izin vereceğini düşünmemiştim, ama yine de neyin işe yarayacağını görmek için bunları ona fırlattım. Söyleyebileceği en kötü şey hayırdı ve bazen *Evet*.

Ayrıcalıklı olmaya evet demişti. Arkadaşlarımla spagetti yemeye evet demişti - ben de bunu biraz kum torbasına koymuştum. Sıradan bir akşam yemeğinden biraz daha fazlasıydı. Ama herkes bunun bir sürpriz olmasını istedi ve ben de bunu mahvetmeyecektim.

Yakınlaşmaya devam edersem, belki bir mucize olabilirmiş gibi hissettim. Belki bir gün sadece evet olurdu.

ChaP26

olmak

Alexis

BEN Daniel ile telefonu kapattım, rujuma rötuş yaptım ve ailemle akşam yemeğine geri döndüm.

Az önce sipariş vermiştik ve ben yokken içeceklerimiz gelmişti. Minneapolis'te Sycamore'daydık. Birinci sınıfın içi gibi görünen üst düzey bir et lokantasıydı. *titanik*. Berrak keten masa örtüleri ve duvarlarda önemli beyaz adamların görkemli resimleriyle loş bir ışık vardı.

Beyaz adamların görkemli tabloları alması beni her zaman sinirlendirmişti. Royaume'de bile koridorlar onlarla kaplıydı. Hastane tarihi boyunca önemli katkılarda bulunan tüm erkekler. Çoğunlukla Montgomery ailesinden ama yine de.

Son yüz yirmi beş yılda hastanenin başarısına katkıda bulunan tüm marjinalize edilmiş insanların görkemli resimlerini isteyecektim.

Royaume'ye katkımın ne olmasını istediğim hakkında çok düşündüm. Belki düşük gelirli hastalar için haftalık ücretsiz bir klinik başlatır, bazı bağışçıların mali yardım için yeni programlara katkıda bulunmalarını sağlardım.

Bu son şeyler benim için hiçbir zaman şimdi olduğu kadar önemli hissetmemişti.

Ne zaman bir hasta acil servise kendi arabasıyla gelse, ambulans yolculuğunu karşılayamadıkları için ya da bakımı o kadar kötü bir duruma gelene kadar ertelediklerinde, bu bir acil servis ziyaretiydi, Daniel'i düşündüm.

Wakan'daki çoğu insan durumu zar zor idare ediyordu ve hastanede kalmak onları mahvederdi.

Bakımı karşılayamadıkları zaman hastalarımı her zaman yardım etmeye çalıştım.

Geçen hafta basit bir kulak zarı delinmiş bir adam geldi ve onu bekleme odasında gördüm ve acil servise gitmesi için fatura kesilmesin diye kontrol etmeden ona bir reçete yazdım. Yapabildiğimde, prosedürleri bir sağlık ziyareti kapsamına alacak şekilde kodladım veya bir hastayı bekleyebilecek bir tedavi vermek yerine daha ucuz olacağı birinci basamak hekimine gönderdim. Ama bunun yeterli olmadığını hissetmeye başladım. Daha fazlasını yapabileceğimi hissetmeye başlamıştım. Ve şimdi yapacak bir pozisyondaydım.

Bir Montgomery olmanın kesinlikle avantajları vardı. Belki de onları kullanmaya başlamalıyım.

Koltuğuma geçip peçetemi kucağıma koyduğumda annemle babam konuşmayı kestiler. Babam gözlerini bana dikti. "Peki, yapmak istediğin bu duyuru neydi?"

Annem sabırla bekledi.

Bu akşam yemeği randevusunu ayarlayan bendim. Benimle yarı yüzüncü yıl hakkında konuşmak istiyorlardı ve ben de bunun için yaptıkları tüm davetleri geri çeviriyordum, çünkü hepsinde Neil de vardı. Bu yüzden rezervasyonu kendim yaptım ve onlara etkinlik hakkında akşam yemeğinde konuşabileceğimizi söyledim ve onlara söylemek istediğim bir şey olduğunu da ekledim.

Gülümsedim. "Şef için teklifimi verdim."

Babamın kaşları çatıldı. "Elbette şefliğe talip oldun, bunu açıkça söyledim. Bu ne tür bir duyuru? Peki ya Neil? diye sordu, kafası karışmış görünerek.

"Ondan ne haber?" diye sordum aralarında gidip gelerek. Neil ile geri dönmeyecek misin? Annem gözleri fırlayarak dedi babama sinirle.

"Ne?

HAYIR..."

Tanrı aşkına, Alexis, dedi babam. "Bu yemeğin amacı neydi?"

Ona göz kırptım. "Ben...ben senin mutlu olacağını düşünmüştüm. Ana şey hakkında.

Koşmamı istedin. resmen koşuyorum."

"Başlangıçta yapman gereken şeyi yaptığını bize söylemek için bizi buraya getirmen, bir yemek duyurusuna değmez," dedi.

Annem dudaklarını yaladı. "Tatlım, Neil'la tekrar birlikte olacağın izlenimine kapılmıştık."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve burnumdan yavaş, sabırlı bir nefes verdim. "Anne? Baba?" Ellerimi masaya koydum. "Ben*Asla*Neil ile geri dönmek.

"Neden olmasın?" Babam tersledi.

O kadar gürültülüydü ki, diğer masalardaki insanlar bize bakmak için döndüler. Şok içinde ona baktım.

Parmağını bana doğrulttu. "Bu ilişkiye, kariyerine verdiğin kadar emek verdin. Asgari olanı yaptınız ve bunun neden başarılı olmadığını merak ediyorsunuz."

Annem elini onun omzuna koydu.

"Cecil..." "Hayır Jennifer, bunu duyması gerekiyor."

Yüzü kırmızıydı.

"O adam seninkini hak ediyor.*Saygı*. Metin mesajlarına bile cevap vermiyorsun. Seninle arasını düzeltmek için mümkün olan her türlü girişimi yaptı ve bunları yapmak istemiyorsan, bu senin bileceğin iş. Ama çift danışmanlığını tüketene kadar burada oturup sorunun bir parçası değilmişsin gibi davranma."

Yüzümün ısındığını hissettim. "Baba, *oküfürlü*Sana vurdu mu? Babam sordu. "Size lakap takmak mı?"

Boğazımda bir yumru oluşuyordu. "HAYIR-"

"O adam hiç bir yere yattı mı?*parmaksenin* üzerinde?"

Gözlerimden yaşların aktığını hissettim. "HAYIR." Yutmuşum. "O çok kabaydı, baba.

oHalaAnlam. Sen yokken farklı davranıyor..."

"Muhtemelen sana kızgın ve açıkçası onu suçlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, böyle çocukları hak edecek ne yaptık bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.

Annem omzunu sıvazlıyordu. "Hadi sakinleşelim..."

Onları şımarttık, Jennifer. Hiçbir şey için çalışmak zorunda kalmadılar. Tembel."

Ağzım açık kaldı. "Ben ... idimokul *birincisi*. Stanford'da sınıf birincisi olarak mezun oldum. Almak için kırım yırttım-"

Babam bana parmağını salladı. "Yapmacesaret *etmeko* dili benimle al, genç bayan. Senden bu geri konuşmalardan bıktım artık. O yüzden bana yardım et Alexis, kardeşini kestiğim gibi senin de önünü keseceğim. Bu saygısızlığa karşı sıfır toleransım var."

Ona göz kırptım. "Ne demek kardeşimin sözünü kestini..." "Kardeşin seçimini yaptı," dedi babam. "O bizim aramıza hoş gelmiyor kaçtığı bu kadından kurtulana kadar evde. ona ağzım açık bakakaldım. "O kadın onuneş!"

Babamın burun delikleri açıldı. "O benim gelinim değil. Ve bunu hatırlamaya dikkat edeceksin. Bu aile, eline aldığı dövme bir keşle karşılaşabileceğin yağlı bir lokanta değil. İsmimizi onunla ilişkilendirmeyeceğim - her ne haltsa o.

Annem gözlerime bile bakamadı.

İnanamayarak başımı salladım. Karısını sevmediğin için kendi oğlunu evlatlıktan reddediyorsun, dedim yavaşça. "Hiç görmediğini *ile ilgili*"

Öne eğildi. "Onunla tanışmama gerek yok. İtibarı ondan önce gelir. Tanrı aşkına, lanet olası bir seks kaseti var.

Bunun adaletsizliği çenemi sıkılaştırdı. Lola Simone'un seks kaseti, Daniel'le az önce birbirimize gönderdiğimiz resimlerden farklı değildi.

"Birine güvendi ve ona ihanet ettiler," dedim. "Bu onun hatası değil."

"Bu aileye davet ettiği utancı kabul etmektense, kardeşine tek kelime etmeden mezarıma gitmeyi tercih ederim. Her birimize bir özür borçlu. Evlilik onurlu olmalıdır.*Neilonurludur*. Onunla yasal olarak evli olmayabilirsin ama pratikte onunla evliydin ve öyle davranmaya başlasan iyi edersin.

Garson yemeğimizle masaya geldi ve babam konuşmayı bıraktı ve çenesini sıkarak koltuğuna oturdu. Önümüze tabaklar yerleştirilirken orada sessizce oturduk.

Garson gittiğinde, babam yemeğe başladı, sanki bana ulaşmaktan vazgeçmiş ve gitmek için akşam yemeğini bitirmek istiyormuş gibi öfkeyle bifteğini kesti.

Ağlama dürtüsünü bastırmak için içimdeki her şeyi aldım.

Annem bir atal aldı ve tabağının üzerine getirip ona baktı. Bu bakışı tanıdım. Kendim giymiştim. Dvşe devam edemeyecek kadar yorgun olduğunuzda sahip olduğunuz görünümdür.

Kişiyi kabul etmeden önce hissettiğin yol bu.

Kalktım ve banyoya kaçtım. Birkaç dakika sonra annem arkamdan geldi.

Bir tezgaha girdim ve rulodan bir parça tuvalet kağıdı kopardım. "Bunu Derek'e yapmasına nasıl izin verirsin?" gözlerime sildim. "Bu seninoğul"

"Ve ne olabilir*BEN*Bunu yap, Alexis?" Ellerini kaldırdı. "Baban senin baban. O adamı hareket ettirmektense dağları hareket ettirme şansım daha fazla olurdu. Ve kardeşin biliyordu*Kesinlikle*O ne yapıyordu. o seninkini biliyordu

babası asla tasvip etmez, o yüzden gizlice evlenir. Beni istediğin kadar suçlayabilirsin ama kardeşin yetişkin bir adam ve sonuçlarının ne olacağını çok iyi bildiği için kendi seçimlerini yaptı."

Annem yavaşça döndü ve sanki vücudu bir milyon pound ağırlığındaymış gibi banyonun köşesindeki püsküllü bir sandalyeye çöktü.

"Yetmiş üç yaşında bir kadını ve ben *yorgun*. Babanı seviyorum. Pek çok yönden zeki ve harika ama zor bir adam ve bu *Asla* değışecek Onu olduğu gibi kabul edersin ya da hiçbir şey alamazsın. Kardeşin hiçbir şey seçmedi ama *oyaptı* seçmek."

Burnumu çektim ve ondan uzağa baktım.

Alexis, baban son iki ayda kendisi için önemli olan her şeyi kaybetti, dedi. "Kariyeri bitti ve vizyonu ilerliyor. Mirasın geleceği belirsiz, Derek gitti, sen Neil'den ayrıldın. Neredeyse seksen yaşında ve tüm hayatı kontrolünün dışında."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp lavaboya yaslandım.

"O yaşlı bir adam. Onunla daha ne kadar zamanımız olacak bilmiyorum. Onunla ortalarda bir yerde buluşmaya çalış," diye yalvardı. "*Lütfen*. Neil ile birkaç danışma seansı nedir? Kurtarmaya çalışmadığınız sürece kurtarılabilir olup olmadığını bilemezsiniz. Ve eğer işe yaramazsa, yürümez."

Gözlerimi açtım ve ona inanamayarak baktım. "Az önce onun taciz ettiğini söylediğimi duymadın mı?"

Ellerini kaldırdı. "Orada oturup izleyen bir terapistle ne olacak? Tanrı aşkına, belki Neil bir şeyler öğrenir. Haftada sadece bir saat. Babana istediğini ver ki, üstesinden gelip taşınabilsin. *Açık*. Ona fikirlerine saygı duyduğunu göster. Şu anda buna ihtiyacı var."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Bunu babam için yapmamı istemiyordu. Kendisi için soruyordu. Çünkü yapmasaydım babam çekilmez olurdu. Muhtemelen zaten öyleydi.

cevap bile veremedim Hiçbir anlamı yoktu. O haklı. Babam benim babamdı.

Derek...

Bir daha asla Şükran Günü'nde olmayacaktı. Noel'de olmayacaktı. Ailemizin doğum günü partilerinde olmazdı. Muhtemelen büyüdüğü evi bir daha asla göremeyecekti.

Acı sona kadar babamın nefretine tutunma yeteneğinden bir an bile şüphe duymadım. Elli yıl önce kız kardeşiyle küçük bir tartışma yaşamış ve onunla bir daha hiç konuşmamıştı. Ölüm döşeginde bile değil.

Kalbim kardeşim ve annem için kırıldı. Ve benim için de bozuldu.

Şimdiye kadar benim ve Daniel'in imkansızlığını gerçekten, gerçekten işlediğimi sanmıyorum. Tam olarak değil. Temelde asla işe yaramayacağını biliyordum. Yalnız mesafe. Ama artık hayatlarımızın uyumsuzluğu her açıdan göze çarpıyordu. Yukarıdan, aşağıdan ve öteden.

Daniel her erkek arkadaşın yapacağı gibi ailemle tanışmak istedi. Ama Daniel asla ailemle aynı masada olamaz. Bir milyon yılda değil.

Babam ondan hoşlanmazdı. o yapardı yasaklamak onunla olmak benim. Ve annem karşı çıkamayacak kadar zayıftı.

Daniel benim Lola'm olurdu. Yarı yüzüncü yıldaki randevum olamazdı. Her yıl benim için yaptıkları bir aile barbeküsüne veya doğum günü brunch'ına gelemezdi.

Babam onun var olduğunu bile bilmiyordu. Babam mutlu olmayan biriyle asla mutlu olmazdı. *Neil*.

Yalnız kalmama bile izin verilmedi. Neil'la olmaktansa yalnız kalmayı seçmem onun yarasına hakaretti.

Daniel benim dünyama adımını attığı anda sürekli saldırı altında olacaktı. Ve bu yemek bunu kanıtladı. için yeterince zorduBenbunun bir parçası olmak veBENburaya aitti.

O halde Daniel ile uzatmanın ne anlamı vardı? Daha fazla bağlanmak mı? söylemenin ne anlamı vardıSeni özledim, bunun uzun vadede hiç önemi var mıydı? Bri haklıydı. Onu serbest bırakmalıyım. Onunla hak ettiği şekilde birlikte olabilecek başka birini bulmasına izin verin. Ailesi onunla tanışmaktan mutlu olacak biri - çünkü bu şeyler önemliydi. Onun için önemliydiler ve benim için de önemliydiler.

Daniel harikaydı. O sadece için harika değildiBen.

Akşam yemeğinden sonra eve gitmek istemiyordum. Neil'in pusuya düşürüldüğümü bildiğini ve eve girdiğimde ikinci bir pusu beni beklediğini hissettim, sanki o ve babam saldırılarını koordine edeceklerdi.

Ben de Bri'ye gittim.

Kapıyı açtığında, geleceğimi söylememe rağmen konuşarak açtı.

"Uh, sana mesaj atıyordum, çünkü ne haltBu?"

Ekranında bir tabloid dergisinin fotoğrafı olan telefonunu uzattı. Lola Simone ve erkek kardeşimin bir fotoğrafı, "Gizli düğün!" başlığıyla kapaktaydı.

Şey, sanırım bu yüzden babam akşam yemeğinde bu kadar heyecanlıydı... gözlerimi devirdim. "En azından onun güzel bir resmini kullanmışlar," diye mırıldandım. "Mutlu olacak."

Yanından geçip oturma odasına girdim.

"Yani bu doğru mu?" diye sordu. "Bu NDA olayı mıydı?" "Evet," dedim yorgun bir şekilde kendini kanepeye atarken.

Tekrar kapağa baktı. "Lanet etmek. Ülkeden kaçmasına şaşmamalı. Baban muhtemelen ona asıldı. Veyao"

Hikayenin sızdırılmış olması beni şaşırtmadı bile. Babamın Lola haberlerini etrafa yayması sadece an meselesiydi. En azından mutlu çift, dedikodu dergilerine düşmeden önce birkaç haftalık mahremiyet kazanmıştı.

Telefonunu koltuğa fırlattı ve yanına oturdu. "Sonuç olarak neden buradasın? Sanırım yemek iyi geçmedi?"

Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Babam Derek'i evlatlıktan reddetti." Yüzümün yanında göz kırptı.

"Aslında gibi mi?"

Uzun bir nefes verdim. "Kelimenin her anlamıyla olduğu gibi. Derek onun için öldü.

Kanepeye geri oturdu. "Vay canına," diye nefes verdi. "Bu çok ortaçağ." "Ve sanırım Neil ile çift danışmanlığına gitmeliyim."

"Eyvah,*Neden?*!" Dehşete düşmüş görünüyordu. "Çünkü yapmazsam, babam asla peşini bırakmaz."

Alay etti. "Nasıl da asla bırakmayacak. Neil ile geri dönmekten başka hiçbir şey yeterince iyi olmayacak. Baban kale direğini hareket ettirmeye devam edecek. Hepsi 'peki, yeterince uzun sürmedin' veya 'yeterince ciddiye almadın' olacak. Baban bir canavar. Neden ona sadece hayır demiyorsun?"

"Yapamam. Annem için durumu daha da kötüleştirecek." için daha kötü olur*Ben*.

"Ve? Babanın da Neil kadar duygusal istismarcı olduğu hiç aklına geldi mi? Belki de Neil'a katlanmayı öğrendin, çünkü sana en küçük yaşlardan itibaren sevilme için bir pisliği yatıştırmak gerektiği öğretildi?"

"O benim babam, Bri."

Odaya yorgun gözlerle bakarak başımı salladım. "Birine aşık olduğun için anne babanı bir daha asla görmediğini hayal et," dedim sessizce.

"Derek'in bunun olacağını bildiğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet. Bence Lola ile bilerek evlendi.*Kesinlikleneyden* vazgeçiyor olabilir?" bir nefes verdim. "Bence haklısın. Daniel ile görüşmeyi bırakmam gerekiyor.

Beni inceledi. "İyi misin?" Başımı salladım. "HAYIR. Tam olarak değil." Bir dakika sessizce oturduk.

"Şu anda kendini daha iyi hissetmen için sana ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum," dedi. "Bütün fikirlerim korkutucu." homurdandım.

"Ben ciddiylim. Ben bir savaş danışmanıyım. Senin için sahip olduğum tek şey, ayrıntılı intikam planları ve mazeretler. Ama sana şimdi söylüyorum, Neil'ı öldürürsek, çukuru kazan sen olursun. Mahkemede senin için yalan söylerim, cesedi taşımaya yardım ederim ama kendimi tıp fakültesine kazmak için koymadım.

Kuru bir şekilde güldüm.

"Bu arada," dedim, "Daniel sonunda bana bir sik resmi gönderdi. Gerçekten iyi bir tane."

"oooooh, görebilir miyim?" "Hayır kesinlikle olmaz."

Bana parmağını salladı. "Görmek?! Sen*Yapmak*Onun gibi! Bu bir testti ve sen başarısız oldun!"

"Nasıl yaptım - çünkü sana bana gönderilen bir penisi göstermeyeceğim.*güven*?" "Sik resimleri, üzerinde hak iddia etmediğiniz sürece topluluk malıdır.

sahibi olan adam. Daniel'in penisine diktiğin küçük bir bayrağın var, rüzgarda dalgalanıyor ve şöyle diyor:*Veya*üstünde."

Şimdi gülüyordum.

"Görebilirsin *allll* sik resimlerim. O çocuklar, 'Ve bir penisin var, bir penisin var ve SENİN bir penisin var!'

Boğuldum ve ikimiz de bir dakika güldük.

Sonra iç çektim. "Neden her şey bu kadar zor?" "Çünkü verecek çok fazla sikişin var."

"Ha-ha."

"Hayır, ben ciddiym. Sikişmelerinizden biraz vazgeçin ve işlerin ne kadar kolay olduğunu görün. Tüm zamanını başkalarını memnun etmeye çalışarak harcıyorsun ve bu seni perişan ediyor."

Başımı salladım. Ailemin benimle bir daha konuşmasını nasıl umursamayacağım? Ya da babam onun DNA'sını tamamen boşa harcadığımı düşünürse? Ben zaten Montgomery tarihindeki en zayıf halkayım. *BEN* sahip *olmak* sikişmek için. Başka seçeneğim yok.

O, başını salladı. "Tam bir eşek olduğunu hayal et *doktor* ve ailenizin 'neden bu kadar hayal kırıklığı yaratıyorsunuz?'

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Demek istediğim, Daniel zaten çalışacakmış gibi değil. Daha önce söylediğin her şey doğruydu. *BEN* hareket edemez, *O* hareket edemiyorum Babam sadece pastanın üzerindeki krema. Bitirmek kaçınılmazdı. Umutsuz bir şeyi bitirmenin neden bu kadar boktan hissettirdiğini anlamıyorum."

"Çünkü senin istediğin gibi değil. Bunların hiçbirisi değil." Gözlerimin altını sildim.

Alay etti. "Yapacaksın *nefret* Neil ile çift danışmanlığında oturuyor. inledim. "Bin dolar, terapisti tamamen kandırdığını söylüyor."

"Onu seninkine göndermelisin. Bu şekilde saçmalık diyebilir.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Biliyor musun? Bu aslında dahice. Gülümsedim. "Sadece bir fikrim var."

Sırıttı. "Ne?"

Telefonumu çıkarıp Neil'i aradım. İlk

çalışta açtı. "Ali?"

Sesindeki umut beni rahatsız etti. Merhaba Neil.

Biraz güven egzersizi yapacağız.” "Tamam..."

dedi.

"Önümüzdeki dört ay boyunca bir terapistle gideceksin.*Benim*terapist.

Sen. Kendi kendine. Aileme seninle geleceğimi söyleyeceksin.

—”

"Neden yapayım-"

“Şşşt! Ben konuşuyorum ve sen dinliyorsun. Onunla konuştuğum her şey hakkında seninle konuşmasına izin vereceğim, böylece neden birlikte olmadığımıza dair ihtiyacın olan tüm içgörülere sahip olacaksın. Aileme çift danışmanlığında olduğumuzu söyleyeceksin. Ve on altı haftanın sonunda, tabii ki beni babamın otobüsüne bindirmemişsen ve on altı seansın hepsine gitmişsen - ve benim ihtiyacım olacak.*kanıt*Bu seanslara gittiğine göre seninle terapiye başlamayı kabul edeceğim.”

Diğer tarafta sessizdi.

"Beni o kadar çok istiyorsun ki, bu senin büyük şansın. Ayrıca bu benim son teklifim.”

Daha fazla sessizlik.

"Tamam," dedi. "Evet katılıyorum.

Teşekkür ederim." "İyi."

Telefonu kapattım.

Bri bana kocaman açılmış gözlerle bakıyordu. "VAY. Belki*sensavaş* zamanı danışmanı. O, başını salladı. "Kabul ettiğine inanamıyorum."

Mecburdu. Kontrolü kaybetti. Diğer stratejileri işe yaramıyor,” dedim.

"Bunu gerçekten yapacağını düşünüyor musun?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Hayır'a doğru eğiliyorum. "Ya yaparsa?"

Omuz silktim. "O zaman annem ve ben dört aylık bir akıl sağlığı molası mı veriyoruz? Ve sonra zaten yapmak zorunda kalacağımı düşündüğüm şeyi yapıyorum, yani ilişkimiz üzerinde çalışıyormuş gibi yapmak mı?

Teslim olmuş bir şekilde iç çekti. Ah Ali.

"Gitmesi onun için iyi olacak," dedim. "Terapiye ihtiyacı var." "İhtiyacı olan İsa'dır."

Güldüm. Sonra gülümsemem düştü.

"Tuhaf olan ne biliyor musun? Daniel sadece yirmi sekiz yaşında ve hayatını çözmüş durumda. olmamalı*BEN*Hayatım şimdiye kadar anlaşıldı mı? Yapmalıyım, değil mi?

"Bahse girerim onun hayatı da çözülmemiştir. Kimse değil. Benimki sanmıştım ve bak nasıl*O*ortaya çıktı."

Ona baktım. Serçe parmağındaki yüzüğü çevirerek eline bakıyordu.

"İyi misin?" Diye sordum.

Omuz silkti. "Tanımla tamam. Benny'nin durumu kötüye gidiyor. Ona yardım etmek için hiçbir şey yapamam. Evliliğim başarısız oldu ve sıradan seks yapacak kadar düzgün bir erkek bile bulamıyorum. Annemin berbat evinde yaşamaktan her zaman sıkıldım ve yalnızım.

Bir an sessiz kaldı. "Sadece birimizin mutlu olmasını istiyorum. Neden mutlu olamıyoruz?"

iç çektim "Mutlu olmak neye benziyor, Bri? Sıraya giriyorum ve benden bekleneni yapıyorum, Daniel'den vazgeçiyorum ama ailemi tutabilecek miyim? Yoksa her şeyi bırakıp Montgomery mirasının utancı olurum, babamı kaybederim, annemi perişan ederim ama sevdiğim çocuğu alırım? Hangisi mutlu?"

Omuz silkti. "Bu kolay. Hangisi olmadan yaşayamazsın. Bana ciddiyetle baktı. "Ama her iki senaryo için de orada olacağım. her zaman olacağım

Orası."

Minnetle yüzünü inceledim.

Bri harikaydı. Eski sevgilisiyle olanları ya da erkek kardeşiyle olanları hak etmiyordu. Her şeyi ve daha fazlasını hak ediyordu.

"Belki ikimiz de Royaume'den ayrılmalıyız," dedim.

O güldü. "Erkekleri de bırak. Birlikte yaşayın ve her gün ekmek içip derecelendirdiğimiz bir YouTube kanalı başlatın."

Güldüm ve eğilip ona sarıldım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum," dedi çenesini omzumun üzerinden geçirerek.
"Ama yine de çukuru kazmıyorum."

ChaP27

olmak

Alexis

İÇİNDE

Neil'i bu sabah mutfakta gördüğümde, tıpkı benim danışmanlık teklifim gibi, yanağıma şefkatle dokunduğu şeyi yapmaya çalıştı.

benden anlamlı bir bağışlama anı. Elini üstümden çektim ve mutfaktan Keurig'i aldım, yatak odama götürdüm ve kapıyı kilitledim.

Bir dakika sonra sabahlığımın ceplerine kahve kapsülleri sokmak için aşağı inmek zorunda kaldım, bu yüzden hareketim biraz hız kaybetti, ama bence mesaj oldukça açıktı. Konuşmak isterse, tüm çemberlerimi atladıktan dört ay sonra benimle konuşabilirdi - ki bunu yapmamasını yarı yarıya bekliyordum. Ama en azından nefes almama yetecek kadar babamı sırtımdan uzaklaştırırdı.

Şimdi saat neredeyse yediydi ve hava çoktan kararmıştı ve ben Wakan'dan yirmi dakika uzaktaydım.

Bugün bir hastamı kaybetmiştim.

Sürekli hasta kaybettim. Yaptığım işin doğası buydu. Ama bu beni normalden daha fazla rahatsız etti.

Sonrasında ürkütücü bir şekilde uyuşmuş hissettim, resmen boktan şeyleri işleme kapasiteme resmen vurmuşum gibi. Ailemle akşam yemeği, Derek'in reddi, Daniel'le bitirmeye karar vermesi - hepsi çok fazlaydı. Duygusal kopuşun sürmesini umuyordum. Daniel'la son gecemi eve geldiğimde tek parça ve çirkin bir şekilde ağlayarak geçirmek istiyordum.

Yolda Lola'nın beşinci albümünü dinledim. Üzücüydü. Her şey bana Jewel'in "Foolish Games" şarkısını hatırlattı. Bunu yazdığında Lola'nın neler yaşadığını merak etmemi sağladı.

Bazen albümlerini internette onun hakkında bulabildiklerimle sıralamaya çalıştım. Bunu kaydettiği sıralarda yedek dansçılarından biriyle çıktığına dair bir söylenti vardı. Belki de onunla ilgisi vardı.

Bence Lola'nın zor bir hayatı oldu. Ağabeyim varken daha kolay olmasını umuyordum. Bahse girerim öyleydi. hayır *benbiliyordu* oldu. Çünkü ağabeyimin onu ne kadar çok sevmesi gerektiğini biliyordum ve ağabeyim birini sevdiğinde bunu tüm varlığıyla yapardı.

Derek gittiğinden beri onunla konuşmamıştım. Kamboçya ile on iki saatlik bir zaman farkı vardı ve o, ülkenin telefon erişiminin zor olduğu kırsal bir kesimindeydi. Ama ben kardeşimi hissedebiliyordum ve onun da beni hissedebildiğini biliyordum. Ona ve eşine çok sevgiler gönderiyordum.

Derek, Lola'nın değerli olduğunu söylediyse, öyleydi. Bu kadar basit. Tek ihtiyacım olan onun sözüydü. Keşke babamız için de böyle olsaydı, ben de Daniel gibi biriyle görünebilseydim ve babam onu eve getirdiysem onun istisnai biri olması gerektiğini hemen anlasın.

Ama babam insanları bu şekilde ölçmezdi.

Neil kadar korkunç birinin babamın saygısını kazanması ve Daniel kadar iyi birinin asla sahip olmaması komikti. Hepsi Daniel'in doğru eğitimi, işi ya da ailesi olmadığı içindi.

Kardeşim uyarıcı bir hikayeydi. Babama itaatsizlik etmekle ilgili değil. Ama onaylamadığı birine aşık olması, ona karşı gelmeyi gerekli kılıyordu.

Grant House'a vardığımda Daniel her zamanki gibi beni dışarıda bekliyordu. Chloe'si yoktu. Şişeyi bıraktığından beri dün çiftliğe geri dönmüştü.

Değişim kaçınılmazdı. Ancak bugün beni derinden, derinden üzdü.

Aldırmak için arabamda her zamankinden daha uzun bir süre oturdum - çünkü bu, Daniel ve Hunter'ın beni son bekleyişleriydi.

Dışarı çıktığımda, Hunter içime girdi, sonra Daniel aynı enerjiyle üzerime geldi ve beni kocaman ayı kucaklamalarından biriyle sardı. İkisi de beni görecekleri için her zaman çok heyecanlıydılar.

Neil beni hiç böyle karşılamamıştı. Belki de bu bir olgunluktu. Bri'nin bu yaşta erkeklerin yavru olması hakkında söylediklerini hatırladım ve doğru geldi. Ne zaman ortaya çıksam, Daniel onunla ilgili bu saf mutluluğu yaşıyordu.

Gözlerimi kapattım ve nefes aldım ve öpücüğünün içinde eridim.

Bana bakacak kadar uzaklaştı. "Akşam yemeği için hazır mısın?" O sordu. "Yürüyebiliriz diye düşündüm. Güzel bir gece.

Gülümseyen yüzüne bakıp burnumu çektim. "Evet. Hadi yürüyelim." Başını eğdi. "Sorun nedir?"

Başımı salladım. "Hiç bir şey."

Bana baktı, sıcak ela gözleri ruhumun içine bakıyordu. "Hiçbir şeymiş gibi hissettirmiyor."

"Bugün bir hastamı kaybettim."

Yakışıklı kaşları aşağı indi. "Ne oldu?"

Bir an durakladım. "On yedi yaşında bir çocuktü. Kanosu ters döndü. Can yeleği yok."

Daniel tek kelime etmeden beni inceledi.

"Boğulmanın nesi bu kadar tehlikeli biliyor musun?" dedim ona bakarak. "Sessiz. Bu yüzden, birisi sizinle yakından ilgilenmediği sürece, kimse sizi kurtaramaz."

Saçlarımı alnımdan çekti. "Seni görüyorum. Boğulacak olsan seni kurtarırdım."

Çok tatlıydı ama yapmazdı. Çünkü burada onunla boğulmuyordum. Buradan iki saat uzakta tek başıma boğuluyordum.

"Hadi yemek yiyelim." dedim konuyu değiştirerek.

Onayladı. "Tamam aşkım. Hunter'ı içeri sokayım da gidelim." Birkaç dakika sonra Main'e giden bisiklet parkuruna döndük.

Sokak ve Daniel parmaklarını benimkine geçirdi.

"Günün nasıldı?" Ben olmayan herhangi bir şey hakkında konuşmak isteyerek sordum.

"Eh, bir bakalım," dedi, önümüzdeki patikayla konuşarak. "Avcı bir ChapStick yedi. Kevin Bacon tekrar çıktı. Bu sefer eczaneye girdi ve kasadaki bütün şekerleri yedi. Bayan Pearson'u çok korkuttu.

Zayıf bir şekilde güldüm. "Doug onu yemeyecek, değil mi?" Kafasını salladı. "HAYIR. Doug bir vejeteryan.

Alnımı kırıştırdım. "Gerçekten mi?"

"Evet. İçmiyor da. Kevin Bacon'ın, önündeki köylüleri korkutmakla geçen uzun bir hayatı var."

Güldüm.

"Sonra nehir kenarında biraz zaman geçirdim," dedi.

"Yüzme?"

"HAYIR. Hala çok soğuk. Aslında senin için bir şey arıyordum, dedi elimi cebine sokmak için bırakarak.

Bir şey çıkardı ve avucumun içine koydu. Ceviz büyüklüğünde, pürüzsüz ve gri bir kayaydı.

"Kalp şeklinde," dedi. "Onu bulmam iki saatimi aldı."

Kalbim parçalandı. İçten dışa doğru kırıldı ve göğsümde ufalandı.

Onu sevdim. Onu hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok sevdim.

Gösterişli değildi. Zamanından başka bir şeye mal olmadı ama hediye buydu. Daniel yapmadı*sahip olmak* zaman. Şu anda onun en değerli malı buydu.

ve bunu bana bunu bulması için mi vermişti?

Çenemi titretiyordu. Birinin benim için yaptığı en tatlı şey gibi geldi, bu çok saçma çünkü o sadece bir kayaydı.

Ben bir şey söylemeyince o konuştu. "Üzgünüm. Bu aptalca. Senin yapabileceğini düşündüm-"

"Onu çok seviyorum. O kadar çok seviyorum ki ne diyeceğimi bilemiyorum." Gözlerimden yaşlar akarak ona baktım.

Neredeyse umutlu görünüyordu. "Bundan hoşlandın mı? Gerçekten mi?" "Bayıldım. Teşekkür ederim."

Bu nazik, düşünceli, tatlı çocuk.

Uzanıp ona sarıldım ve her zaman yaptığı gibi etrafıma sarıldı. Ama bu sefer kollarında neredeyse kök salmış bir şey vardı, sanki beni sürüklenmekten alıkoymaya çalışıyor gibiydi.

Ya da batıyor.

Bu hediye her zaman saklayacaktım. Başka biriyle evlensem bile. Öldüğüm güne kadar saklardım.

Tıpkı birkaç hafta önce Lil Teyze için yaptığımız gibi, cenazemden sonra akrabalarımın eşyalarımı karıştırdığına dair ürkütücü bir önseziye kapıldım. Bu taşı bulup huzurevine giderken yanımda götürdüğüm tek ayakkabı kutusunun içinde neden olduğunu merak edeceklerdi.

Lil Teyzenin kutusunda bulduğum kaç tane küçük ıvır zıvırın böyle olduğunu merak ettim. Hayatında sonsuza dek onunla kalan küçük anların kalıntıları. Ruhunda parmak izinin kanıtı.

Bir anlığına bile olsa birinin sana dokunabilmesi inanılmaz. Seni nasıl değiştirebilirler, seni silinmez bir şekilde değiştirebilirler.

Daniel beni değiştirmişti. Onu tanıdığım için zaten daha iyiydim. Bu da onu terk etmeyi daha da acılaştırdı.

Geri çekildim ve gözlerimi sildim ve Daniel tekrar elimi tutmadan önce bana nazikçe baktı.

VFW'ye vardığımızda, ön tarafta yazan bir tabela vardı.ÖZEL PARTİ İÇİN KAPALI. Daniel beni kapıda durdurdu. "Tamam o zaman seni bir konuda uyarmam gerekiyor."

"Ne?"

"Seni buraya getirirken tamamen dürüst değildim. Bunu bir sır olarak saklamamı istediler. Orada senin için küçük bir şey var.

Yüzümü geri çektim. "Ne şey?"

Bana cevap vermedi. Hemen kapıyı açtı ve beni içeri aldı.

Yer doluydu. Sadece ayakta durma odası gibi görünüyordu. İçeri girdiğimi görünce herkes tezahürat yapmaya ve alkışlamaya başladı.

Barın üzerinde büyük bir tabela asılıydı:TEŞEKKÜR EDERİM DOKTOR ALEXIS.

Ellerimle ağzımı kapatarak odaya göz kırptım. "Daniel, *nedir-dir* Bu?"

Liz, Doreen, Doug, Pops - herkes buradaydı.

Sonra Emelia ve Hannah kalabalığı yarıp geçtiler. Hannah bebeği kucağına almıştı ve ben bunun neyle ilgili olduğunu anında anladım.

Daniel eğilip kulağıma fısıldadı. "İple ilgili bir şey bebeğin boynuna dolanmış mıydı? Emelia, doğum sırasında görüntülü arama yapan bir hemşireye sahipti. Lily'i kurtardığını söyledi.

gözyaşı dökmeye başladım

İşimde sık sık teşekkür aldım. Ama asla bütün bir kasaba tarafından değil.

Hannah yaklaşırken bana gülümsedi ve eller sırtıma tokat atıyordu ve insanlar bana sırtıp alkışlıyorlardı.

Beni doldurdu. Sanki babamla Neil'in benden çekip aldıkları onca şey, bu insanların geri koymaya çalıştığı gibiydi. Boş kuyuma sevgilerini, takdirlerini ve teşekkürlerini birer birer gülümseyip teşekkür ettiler.

Hannah gülümseyerek, "Sadece teşekkür etmek istedik," dedi. "Sen gelmezsen Lily burada olmayabilir."

Gözlerimin altını sildim. "Burada olmak benim için bir zevkti." "Onu tutmak istiyor musun?" diye sordu.

Burnumu çektim ve başımı salladım. "Yapabilirmiyim?"

Hannah eğildi ve bebeği kollarıma koydu. Battaniyeyi aşağı çektim ve ona baktım. O mükemmeldi.

Parmak eklemimi küçük pembe yanağına sürttüm. Artık neredeyse iki haftalıktı. Muhtemelen yakında ilk iğnelerini yapacaktı ve göbek deliğindeki kabuk düşmeye hazırlanıyordu. O daha iriydi.

Acil servislerde çalışmanın tek olumsuz yanı buydu. Çoğu hasta -Nunchuck Guy gibi tekrarlayan suçlular dışında- içeri girip çıkıyordu ve onları bir daha hiç görmedim. Nasıl yaptıklarını, daha iyiye mi yoksa daha kötüye mi gittiklerini hiç bilmiyordum. Benim işim onları stabil hale getirmek ve iyileşmeleri için görmeleri gereken doktora götürmekti.

Bazen hastalarımı tekrar tekrar görmeyi diliyorum. Onların büyüdüğünü görmek için, hayatları boyunca yanlarında kalın ve değişimlere tanık olun.

Emziriyor musun? Hannah ile konuşup bebeğe gülümseyerek sordum. "İhtiyacın olursa sana formül getirdim."

Emziriyorum, dedi Hannah. Sonra sesini alçalttı. "Aslında seninle bunun hakkında konuşabilir miyim diye merak ediyordum. Göğüsüm gerçekten acıyor ve biraz sıcak mı? Sütyen askısını rahatsızca çekiştirdi.

Gülümsedim. "Bir bakabilirim."

Hannah rahatlamış görünüyordu.

"Teşekkürler."

Lily'yi annesine geri verdim ve Daniel beni Doug'la birlikte bir masaya götürdü. Müzik çalmaya başladı ve parti başladı. Açık büfe bir spagetti yemeği vardı ve Doreen kocaman bir çikolatalı kek yapmıştı.

ile *Teşekkürler Dr. Alexis* üstünde. Daniel yanıma oturdu ve elimi aramızdaki koltuğa koydu.

Ben öyle
hissettim... *sevil*
en.

İle *Tüm* ünlülerde
n.

Dün gece kendi ailemle yemek yemiştım ve bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim. Aslında kendimi bok gibi hissettirdiler.

Biri bana bir yığın spagetti ve salata getirdi. Daniel bana bir kadeh şarap verdi ve yerine oturduğunda başımın yan tarafını öptü. Oda kahkahalarla, tabaklara şingırdayan çatallarla, bana bakan ve gülen dost yüzlerle canlıydı.

Jake bardaydı. Üniformasını giymişti ve bilardo masasının yanındaki biriyle biraz fazla yüksek sesle gülüyordu. Onunla ilgili bir şey beni ters yönde ovuşturdu, ama parmağımı koyamadım.

Ben Jake'i izlerken Doug eğildi. "Sana bir soru sorabilir miyim?"
Peçeteyle ağzımı sildim. "Elbette."

"Teslimata ne oldu?" O sordu. "Boynuna kordonun dolandığını ve onu sağ teslim ettiğinizi söylediler. Bunu nasıl yaptın?"

"İpin sıkışmaması için bebeği takla attım." "Bana gösterecek misin? Bunu nasıl yaptın?" O sordu.

"Sana göstermemi ister misin?"

"Evet. Bunu mahvetmiş olmam hoşuma gitmiyor. Bir daha olursa, nasıl yapacağımı bilmek istiyorum."

Başımı salladım. "Tamam aşkım. Elbette. Oh, bu da bana sana vermek istediğim bir dikiş setim olduğunu hatırlattı.

Yaktı. "Gerçekten mi? Kit mi?"

"Evet. Artık olta ve cin yok."

Daniel güldü ve elimi tuttu ve öptü.

Liz, Doug için bir Kola ile geldi. "Bir şarap daha mı?" bana sordu.

"Hayır ben iyiyim. Teşekkür ederim." Gülümsedim.

Daniel, Doug'ın yanındaki boş yeri işaret ederek başını salladı. "Bizimle otur."

"Yapamam, vardiyadayım," dedi. "Brian Nerede?" diye sordu, etrafına bakınarak.

Randevuda, dedi Doug. "Rochester."

Liz'in gülümsemesi anında düştü.

"Ah."

Daniel saatine baktı. "Çoktan dönmüş olması gerekirdi. İyi gidiyor olmalı."

"Doğru," dedi Liz, gözlerini bizden kaçırarak. "Pekala, başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin." Sesi düzleşmişti.

Bara doğru gidişini izledim. Adamlar değişimi fark etmemiş gibiydi.

"Liz ve Brian hiç çıktı mı?" Diye sordum.

Doug alay etti. "Hayır. O onun tipi değil. Pisliklerden hoşlanıyor," dedi sodasına konuşarak.

Gülümsemesi kaybolmuş bir halde barı silerken onu izledim.

Kimse pislikleri sevmez, dedim sessizce. "Bazen tam da hak ettiğini düşündüğün şey budur."

Yemekten sonra, Doug'a, etrafına telefon şarj cihazı sarılı, dürülmüş bir süveter bebeği kullanarak bir teslimatı nasıl takla atacağını gösterdim. Sonra banyoda meme muayenesi yaptım ve Hannah'ya antibiyotik yazdım. Yan masada bir dilim kek yiyen eczacı Hal'e neye ihtiyacı olduğunu söylemem ve ona vermek için eczaneyi açmak için caddenin karşısına geçmesi "reçete edildi".

Bitirdiğimde, Daniel'i aramaya gittim ve onu bara yaslanmış Liz'le konuşurken gördüm. Durdum ve bir an karşıdan onu izledim.

oda.

Onunla tanıştığım yer burasıydı. *Gerçekten* onunla tanış. O taburede oturuyordum.

Aynı yerde duruyordu. Sadece *her şey* şimdi farklıydı.

Burası artık bana yorgun ve yaşlı görünmüyordu. Aşınmış koltukları ve uyumsuz sandalyeleri fark etmedim bile. Bu barın bu topluluğun kalbi olduğunu fark ettim. Kutladıkları ve toplandıkları yer orasıydı. Ve adını öğrendiğim yer orasıydı. Ona ilk kez dokundum. Mekanın kokusu bile şimdi beni nostaljik hissettiriyordu.

Ve Daniel artık bir barda sıradan bir adam değildi.

Hayatımdaki en parlak ışık olmuştu, her gün dört gözle beklediğim şey. Bana mükemmel kayayı bulmak için nehir kenarında iki saat geçiren adam.

Otestere Ben. Ve boğulmama izin vermeyeceğini söylediğinde ona inandım. Kalbim sıkıştı.

Ve yarın sabah, bu kasabadan gidecek ve bir daha asla geri dönmeyecektim. Onu bir daha görmeyecektim. Herhangi biri.

Daniel dönüp beni aradı ve bakışları benimkilerle buluştuğunda aydınlandı.

Sevimli, gamzeli sırıtişlarından biri, ela gözlerinin köşeleri kırıştı.

Kalbim tam ortasından küt küt atıyordu.

Barı itti, aramızdaki mesafeyi kapattı ve kollarını belime doladı. Bu gece burada onunla birlikte olduğum kadın olmaktan çok gurur duydum. Onun randevusu olmak, seçtiği kişi. Bu bir onurdu. Belediye başkanı ya da odadaki en yakışıklı adam olduğu için değil, *en iyi insan* odada.

"Eve gitmeye hazır?" O sordu.

Boğazımdaki yumruyu bastırmak zorunda

kaldım. Hayır. Eve gitmeye hazır değildim.

Ama yapmak zorundayım.

Herkesle vedalaşıp dönüş yolculuğuna başladık.

Ayrılmadan önce Daniel beni VFW'de gezdirdi ve duvarlara çerçevelenmiş, ailesinin şehre katkılarına dair hikayeler içeren sararmış yazıları gösterdi. İspanyol gribi kurtarışı ve bana daha önce bahsettiği Yasaklama hikayesi vardı. Sonra gazetenin bastığı bir gazete kupürü vardı. *Wakan gazetes*i, ölümcül 1940 Mütareke Günü Kar fırtınası sırasında çocukları okul binasından güvenli bir yere götürmek için bir insan zinciri başlatan Daniel'in büyük büyükbabası John hakkında. Eşi Helen Grant, Grant House'un büyük odun ateşindeki fırını kullandı ve yüz somun ekmek pişirdi ve kocasıyla birlikte kızakla tıbbi malzeme ve yakacak odunla birlikte kasabadaki her eve gönderdi. Üç gün boyunca ikisi de uyumadı. Hayatta kalanlar, John bakım paketleriyle geldiğinde sevinç gözyaşlarını anlattı. Wakan bir kişiyi kaybetmedi.

1975'te hızlı hareket eden bir orman yangını kasabayı yakmakla tehdit ettiğinde kurtarmaya gelen Daniel'in büyükbabası William hakkında bir makale vardı. Bir müdahale ekibini koordine etti ve yangın Wakan'a ulaşmadan önce kasabayı kurtaran bir yangın söndürme oluşturmak için gece boyunca çalıştı. Daniel'in büyükannesi Linda, tahliye çalışmalarının sorumluluğunu üstlendi ve herkesin güvenli bir yere ulaşmasını sağladı. Hibeler ayrılan son insanlardı.

1991'deki F2 kasırgasından sonra William ve Linda Grant, temizlik sırasında herkesin karnını doyurduğundan emin olmak için VFW'de bir jeneratör ve aşevi kurdu. Daha sonra ilçe yaz turizmini yok edecek bir hamleyle otoyolun yönünü değiştirmek istediğinde savundular ve kazandılar. Kasabayı temiz, gururlu ve güvenli tuttular. Her şeyde Wakan'ın ilk ve son savunma hattı onlardı.

Hikaye üstüne hikaye vardı.

Grant'lerin bahçıvan olduğunu fark ettim. Alçakgönüllü kraliyet. Daniel'in bahçesine ve evine baktığı aynı özenle Wakan'a ve halkına baktılar. Tıp benim içime girmiş gibi ona da işlendi. Krallığı daha küçüktü ve mirası farklıydı ama tıpkı benimkine bağlı olduğum gibi o da doğuştan hakkına bağlıydı.

Son yüz yirmi beş yıldır iki ailemizin aynı anda var olduklarını ve şimdi yaptıkları şeyleri yaptıklarını düşünmek komikti. Hibeler hayatlarını Wakan'a verdi ve Montgomery'ler hayatlarını Royaume'ye verdi.

İddiaya girerim, mesleğinden vazgeçmek Daniel'in aklından bir kez bile geçmedi.

Olduğum kişi olmayı dilediğim için kendimi suçlu hissettim. Montgomery mirasının önemini biliyordum. Onunla neler yapabileceğimi, kaç kişinin hayatını kurtardığını ve hizmet ettiği insanların hayatlarında ne kadar fark yarattığını biliyordum. Ama benim olmamasını diledim. Nasıl kullanılacağını bilen birine ait olmasını diledim. Yapmadım ve bu yüzden yapmam gerektiğini bildiğim şekilde onurlandıramadım.

Herkes olağanüstü bir şey olmamı, büyük bir şey yapmamı, izimi bırakmamı beklerdi. Ve nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Asla yapmayacağım hissine kapıldım.

Hey, bir şey görmek ister misin? diye sordu Daniel, düşüncelerimi bölerek.

"Elbette."

Nehrin yanındaki parkı yarıp geçtik ve meydanın ortasındaki bir adam heykelinin önünde durduk. Daniel başıyla onayladı. "Bu benim büyük-büyük-büyük-büyükbabam. Kasabayı kurdu."

Muhteşem bronz figüre baktım. Altındaki levhada şunlar yazılıydı: JOSEPH HIBE.

Daniel'e olan benzerliği ürkütücü derecede güçlüydü. Aynı nazik gözler ve sabit bakışlar.

Daniel orada durmuş ona bakıyordu ve ben de yüzünün yan tarafını inceledim.

Kasabanın ona ihtiyacı olduğunda Daniel burada olmalıydı. Sonunda, kendisinden önceki tüm Hibeler gibi ona da ihtiyaç duyulacaktı. Çünkü zorluk kaçınılmazdı ve kimse Wakan'ı bu aile kadar önemsemezdi. Bu yüzden her zaman duruma ayak uydururlardı. İşte bu yüzden insan hep burada olmak zorundaydı.

Oburada olmak vardı Ve o evde olmak zorundaydı.

Ruhumda, yapması gerekeni yapması için ona güç veren şeyin bir parçası olduğumu biliyordum. Başka herhangi bir hastanede çalışan bir Montgomery yine bir Montgomery olurdu ama bu bizi zayıflattı, etkimizi zayıflattı. Royaume'de olmak zorundaydım ve o vardı Grant House içinde olmak.

Daha ne dediğimi düşünmeye fırsat bulamadan konuşmaya başlamıştım. "Paraya ihtiyacın varsa, sana borç verebilirim," dedim.

Bana döndü ve kaşlarını indirdi. "Ne?" Elli bin dolar. Sana ödünç verebilirim."

Bana göz kırptı. "Senin o kadar paran var mı?" O sordu.

Başımı salladım. "Evet. Evet."

Ve bu bir borç olmayacaktı. Bu bir hediye olurdu. Bir ayrılık hediyesi.

Onu geri istemediğimi bilseydi, kabul etmezdi. Fazla onurluydu. Ama bunu onun için yapmak istiyordum.

Belki *Bu* haftalar önce bu kasabadan geçmemin sebebi buydu. Bir rakunun arabamı yoldan çıkarması ve yakışıklı bir yabancının beni kurtarmasının sebebi. Belki de Temel Reis kasabanın ihtiyacı olanı alması konusunda haklıydı. Ve Daniel'e ihtiyacı vardı. Şatosunu kaybetmesine dayanamazdım ve kaybetmediğinden emin olabilirdim. Muhtemelen burada bunu yapabilen tek kişi bendim.

Ama başını salladı. Alexis, teklifin için teşekkür ederim. Gerçekten yaptım. Ama yapamam.

"Neden? Çok çalışıyorsun. Param var. Sana yardım edeyim."

Uzun bir nefes verdi ve gözlerini benden kaçırdı. Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, sabittiler. "Sen bir banka değilsin, Alexis." Aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarını belime doladı. "Ama teklif ettiğin için teşekkürler. Yaptığın çok şey ifade ediyor."

Başımı salladım. "Bulduğum yere gelmeme yardım eden insanlar vardı ve şimdi sana yardım edebilirim. Keşke izin verseydin."

Ama yüzü kararlıydı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Parayı toplayamazsan sana borç vermeme izin vereceğine söz ver. Evini kaybetme."

Teslim olmuş bir şekilde nefes verdi. Sonra başını salladı. "Tamam aşkım. Söz veriyorum."

Ama olmayacağını biliyordum. Yapmazdı çünkü birlikte olmasaydık benden hiçbir şey almazdı.

Ve bugünden sonra olmayacaktık.

Bana sarıldı. Sonra biraz gülmeye başladı.

çektim "Ne?"

Kafasını salladı. "Mühim değil. Ben sana bir kaya teklif ettim ve sen bana elli bin dolar teklif ettin."

homurdandım.

"Hadi." Kıkırdadı.

Elini benimkine geçirdi ve parktan çıkıp Grant House'a giden ay ışığının aydınlattığı bisiklet parkuruna doğru yürüdük.

Gece güzeldi. Yürüyüş, çiçek açmış elma ağaçlarıyla kaplıydı. Binlerce beyaz çiçek patikanın üzerine yayılarak bizi hafif kokularıyla sardı. Muhteşem ve gerçeküstüydü. Yavaşça yolumuza devam ettik, yukarı baktık, ellerimizi aramızda kavuşturduk.

Daniel durdu. "Hey, şuna bak."

Dolunayda bulutlu elma dalları arasında çerçevenilmiş ağaçlarda bir molaya başını salladı. Normalden daha büyük görünüyordu. Daha yakın. Başımı kaldırıp ona baktım ve ılık bir esinti gölgeliğin içinden geçip etrafımızda uçuşan taçyapraklardan oluşan bir kar fırtınasını gevşetti.

Evren bir kar küresini batırmış gibiydi. Sadece yapraklar düşmedi. Toz zerrelere gibi süzülüyorlardı. Ay ışığında parıldayan çiçek perileri.

"Bunu görüyor musun?" dedim merakla.

Daniel ağzı açık bir şekilde etrafına bakıyordu. "Sanki... sihir."

Nazik, ruhani ve yumuşaktı ve ağır çekimde hareket ederek etrafımızda dolaştılar. Daniel bir tanesine dokunmak için parmağını kaldırdı ve rahatsız edici hava yaprakları bir telaş içindeki kar taneleri gibi döndürdü.

"Hiç bu kadar kusursuz güzellikte bir şey gördün mü?" nefes aldım

Daniel'e döndüm. Ama artık yaprakları izlemiyordu. Bana bakıyordu. "Evet..." dedi sessizce, gözlerimi tutarak. "Sen."

Sonra sıcak ellerini yanaklarıma kaydırıp ve ayın, göklerin ve etrafımızda dönen sihrin önünde beni öptü.

Dünya dönmeyi bıraktı.

Donmuş animasyonda asılı kaldık. Gerçek olamayacak kadar mükemmel bir an.

Ve o zaman çok geç olduğunu anladım.

Çok derindeydim. Uzaklaşma zamanı sona ermişti. Bence başladığı anda bitti.

Wakan ve Daniel içimde ekilmişti ve canlanan bir bahçe gibi orada büyüyorlardı. Beni saran ve demirleyen kökler, kıvrılan sarmaşıklar ve topraktan fırlayan ve ruhumda açan çiçekler, beni dolduruyor.

Ve asla ayrılmak istemedim.

Bir şeyleri bitirmeyi istemeyi unut. Yarın eve gitmek için arabama binmeyi hayal bile edemiyordum. Bu olmayan her şey içi boş ve anlamsız geliyordu. Bitiren ben olamazdım.

O olmalıydı.

Ona bunun bir çıkmaz sokak olduğunu söylemeli ve bu yolda kalmak isteyip istemediğine karar vermesine izin vermeliydim. Bütün bunlara Daniel'in dudaklarının ağzımda olduğu bir saniye içinde karar verdim.*her* şeydeğişti.

Nefes nefese öpüşmeden ayrıldı ve ela gözleriyle bana baktı. Dudaklarını yaladı ve sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını araladı - ve sonra tekerleklerin gıcirtısı bizi o andan kopardı. Bir polis kruvazörü kayarak bizden köşegen bloğun sonunda durdu.

Yapraklar taşlara dönüştü ve düştüler.

Liz yolcu koltuğundaydı. Jake başının arkasını saçlarından yakalamıştı. midem bulandı.

Onu ensesinden yanlara doğru iterken, kapısını hızla açarken ve arabanın yolcu tarafına doğru fırlarken dehşet içinde izledik. Onu kolundan çekti ve sertçe dizlerinin üzerine düştü. "Lanet olası eve yürü," diye homurdandı, onu ayağa kaldırdı ve yolun kenarına sürükledi.

Onu kaldırıma itti ve orada bıraktı.

Otuz saniyeden daha kısa sürede bitti ve o dışarı çıktığında biz çoktan koşmaya başlamıştık.

Daniel onun yanına uçtu. "Liz!" Asfalt üzerindeki tekerleklerin sesi uzaklaşırken onu kaldırdı.

Neredeyse kontrolsüz bir şekilde titriyordu, hıçkırıkları içinde boğuluyordu. "Bir bakayım," dedim önüne çömelerek.

Daniel başını salladı. Tanrı aşkına, Liz. Seni öldürecek. Sesi çatladı.

"Bunu daha önce yaptı mı?" Diye sordum.

Liz cevap veremedi. Nefesini düzenlemeye çalışıyordu. Ama Daniel benimle göz teması kurdu ve bana bilmem gereken her şeyi anlatan bir bakış attı.

Elbette Jake bunu daha önce yapmıştı.

Neil'den önce, fısıldanabilecek türden bir taciz hakkında bilgim yoktu. Ama biliyordum*Bu.*

Bunu her zaman gördüm. Her gün. Acil servisime girip çıktı. Bazen de ambulanslar hasta getirmiyordu. Ceset getirdiler.

Liz'e hızlıca bir kez daha baktım. Dizlerinde yol döküntüsü ve avuçlarında biraz çakıl vardı. Acıması için bileklerini esnettim. Hiç yoktu. Yaralarını temizlemesi için onu eve götürmem gerekiyordu.

Daniel, onu evine geri götürmem gerekiyor. Arabasını almalı mıyız?"

"Onda yok." Daniel ayağa kalktı ve elini saçlarından geçirdi. "Rochester'daki polisi arıyorum."

Liz bir anda histerisinden çıktı. "HAYIR! Daniel, yapamazsın!"

Ona başını salladı. "Liz,yeterli. Asla durmayacak, bir şeyler yapmalıyız."

Paniklemiş görünüyordu. "Sadece eve gitmem gerekiyor. Hiçbir şey yapmadı. Kızdı ama bir şey yapmadı."

Gözlerine bakmak için başımı eğdim. Liz, kan kaybediyorsun. Her şey için buradaydık. Onlara ne gördüğümüzü anlatabiliriz."

Bana baktı, gözleri kocaman açıldı. "Düşüm. Arabadan inerken düştüm. Bu kadar. bana vurmadı Bana yardım ederken arabadan düştüm.

Yüzümü ellerimin arasına almak istedim.

"Gidebileceğin bir yer var mı?" Fısıldadım.

Göğsü histerinin eşiğindeymiş gibi inip kalkıyordu. "Hayır," dedi. "Beni bulurdu."

Liz'i Grant House'a geri götürdük. Onu temizledim ve daha ayrıntılı bir şekilde kontrol ettim. Sol kolunda el izi şeklinde hafifleyen morluklar vardı. Muhtemelen bir hafta kadar öncesinden. Boynunda iyileşen bir kesik. Doug'ın olta dikişlerinden biri mi? Lidokain olmadan kendisini böylesine hassas bir bölgeye dikmesine izin verdiği için oldukça çaresiz kalmış olmalı. Ancak acil bir bakıma gitmek, sorular ve bir kağıt izi anlamına gelir.

Bir röntgenin bana ne göstereceğini bilmek için bir tane görmeme bile gerek yoktu. İyileşmiş kırıklar. Acil servise gitmekten korktuğu için Bones ya yanlış ayarlanmıştı ya da Jake öyleydi. Kanıt olmasını istemezdi.

Ona biraz Advil verdim ve onu dizleri için buz torbalarıyla birlikte oturma odasına koyduk. Sonra ona çay yapmaya gittik.

Mutfakta yalnız kalır kalmaz Daniel eliyle ağzını sildi. "Polisi aramalıyız."

"O sokağın köşesinde kameralar var mı?" Fısıldadım. "Jake vücut kamerası takıyor mu?"

Kafasını salladı. "HAYIR..."

Dudaklarımı bir çizgi haline getirdim. İstekli bir katılımcı olmayacak, Daniel. Polisi ararsın ve onlara ne söyleyeceğini biliyor musun? Bu *odışmış*. Ona hiç dokunmadığını. Onunkine karşı bizim sözümüz olacak.

Haklı olduğumu bildiğini yüzündeki yenilmiş ifadeden anlayabiliyordum. Kafasını salladı. Onu öldürecek. Bu saçmalık yıllardır devam ediyor. Sadece daha da kötüye gidiyor. Ona yardım etmemize izin vermeyecek, polise gitmeyecek.

Onu hak ediyormuş gibi savunuyor," diye fısıldadı. "O neden böyle?"

"Kadın sendromunu hırpaladı. Bu bir taciz döngüsü ve kırılması onun için çok zor olacak, özellikle içinde bulunduğu koşullarda. Tüm güç Jake'te," dedim sessizce. Bundan emin oldu. Arabası ya da gidecek bir yeri yok. Muhtemelen tüm parayı elinde tutuyor. Şerif olduğu için polisin bir şey yapmayacağını düşünebilir. Hatta bu konuda haklı bile olabilir."

Gözlerine baktım. "Hazır değilse gitmesini sağlamak için ona söyleyebileceğin hiçbir şey olmadığını söylediğinde bana inan. Onu gitmeye zorlarsan, sadece geri gelir ve geri döndüğünde her şey daha kötü olur. Ve eğer onu giderken yakalarsa..." Başımı salladım. "Taciz içeren bir ilişkideki en tehlikeli an, ayrıldığınız zamandır, çünkü ayrıldığınız zaman, istismarcı kontrolü kaybetmiştir."

Beni inceledi. "Biz ne yaptık?" O sordu.

"Ona kaçması için bir yol ver. Para, araba, gidecek bir yer. Yani gitmeye hazır olduğunda, gerçekten gidebilir."

Onayladı. "Tamam aşkım. Tamam, bunu yapabilirim."

"Ona bir cep telefonu almalıyız. Bir Jake sahip olduğunu bilmiyor, bu yüzden Google'da kaynaklara bakabilir, bir daire veya bir avukat arayabilir. İş yerinde kasada saklayabilir. Ona yardım ettiğimizi bilmemeli. Başka birinin işin içinde olduğunu düşünürse, onun bağlarını keser. Onu daha fazla izole etmek, arkadaşlarından uzaklaştırmak için işini bırakmasını sağlayabilir. Ona yardım edebiliriz, Daniel. Onu ayarlayabilir ve ona tüm aletleri verebiliriz. Ama kendini kurtarmaya hazır olmadığı sürece onu kurtaramayız."

Ama gözlerindeki bakıştan öyle olmadığını anlayabilirdim. Ve onun olup olmayacağını da bilmiyordu.

Liz'i eve ben bıraktım. İkimiz de onu götürmek istemedik ama onu götürmeyi reddettiğimizde yürümeye başladı ve acı çekiyordu. Konuşmaya ihtiyacı olduğunu ve bana Daniel'den daha açık davranacağını hissettim, bu yüzden gelmesine izin vermedim.

Liz ve ben onun küçük evinin önünde durduk. Işıklar kapalıydı ve kruvazör garaj yolunda değildi. Jake'in gece yarısına kadar çalıştığını söyledi, bu yüzden onu beklemiyorduk.

"Bir saniyeliğine park edebilir miyiz?" diye sordu. "Oraya gitmeye hazır değilim. Sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacım var."

Artık daha sakindi. Yüzünü temizlemiş ve ağlamayı bırakmıştı ama hâlâ gözle görülür biçimde sarsılmıştı. "Sigara içmem gerek."

Dışarı çıkıp kaldırıma oturduk.

Jake'in gelmeyeceğini biliyordum ve gelse bile muhtemelen önümde iyi adam görünüşünü koruyacaktı ama yine de sokakta polis ışıklarını kontrol etmeye devam ettim. Hayatımda ilk defa onları görmekten gerçekten korkmuştum.

Liz, ceketinin cebinden parçalanmış bir Marlboro paketi çıkardı. Üzerine düşmüş olmalı. Açtığında, tütün döküldü. En az zarar görmüş sigarayı bulana kadar karıştırdı, dudaklarına götürdü ve titreyen elleriyle yaktı. "Normalde sigara içmem," dedi. "Carl onları barda bıraktı. Şimdi duramıyorum.

İstismarla başa çıkmak için sağlıksız alışkanlıklar edinmek alışılmadık bir durum değildi. Ben kendim yapmıştım. Bunu her uyandığımda Neil makyaj yapmadan önce yapardım. Şahsen ondan kaçmasaydım, gerçekliğimden kaçmak için başka ne yapardım hayal bile edemiyordum.

Liz geceye baktı. "Beni VFW otoparkından dışarı sürükledi" dedi.

"Ne oldu?"

Dirseğini elinden tutarak dumanı üfledi. Aptalcaydı. Her zaman aptalca. Burnunu çekti. Brian hakkındaydı.

Brian mı?

"O sadece... Brian'la bir sorunu var. Bu aptalca bir şey ve gitmesine izin veremez.

"Ne şey?"

Sigarasından uzun bir nefes aldı ve titreyerek üfledi. "On beş yaşındayken bir kez öpüştük mü? Ben ve Brian?" Bana baktı ve başparmağının kenarını gergin bir şekilde çiğnedi. "Şişe çevirmece. Ama Jake'in davranışlarına bakılırsa aramızda hararetli bir ilişki olduğunu düşünürsün. Sigarasını kül etti. "Siz gittikten sonra, gelirine katkıda bulunmak için arabalı garajı açmanın akıllıca olduğu hakkında bir şeyler söyledim ve oradan gitti."

dudaklarımı yaladım "Liz, sana bir şey söylemek istiyorum. İnsanların bana bir kez söylemesini dilediğim bir şey."

Bana baktı, bekliyordu.

gözlerini tuttum. "Sana inanıyorum. Bana söylemen gereken her şeyi halledebilirim. Beni gerçeklerden korumana gerek yok ve elimden gelen her şekilde sana yardım etmek için buradayım. Bu senin hatan değil. Peki senyapmahak et."

Kelimelerin ona çarptığını gördüm. Çenesi titredi.

Bu sözlerde çok fazla güç olduğunu fark ettim. Biri bana bunları duymam gereken bir zamanda söyleseydi, gitme gücünü ne kadar çabuk bulurdum diye düşündüm ve onlara inandım.

Gittim. "Ayrılmaya hazır olduğunuzda, size yardımcı olacağız."

Bir an sessizce oturdu. Yapamam, diye fısıldadı. "Hayatta olmaz."

"Böyle hissettirdiğini biliyorum. Güven bana, yaparım. Ama yapabilirsin ve yapacaksın. Başlangıç adımları şimdi atıyor."

Ona bakmak için başımı eğdim. "Doğum kontrol yöntemleri kullanıyor musun?"

Onu tuzağa düşürmek için hamile bırakacaktı. Onu ona daha bağımlı hale getirin. Ve asla hamileyken olacağından daha fazla fiziksel tehlikede olmayacaktı.

O, başını salladı. "HAYIR. Bana izin vermiyor. Burnunu çekti. "Hal'a bana hapı getirip getiremeyeceğini sordum ama reçetesiz yapamayacağını söyledi. Jake öğrenirse ehliyetinin iptal edileceğini. Rochester'da bir doktora görünmek için üç saatten fazla uzaklaşamam. Jake her zaman benimle gelir ve asla yalnız gitmeme izin vermez. Her ay regl olmam için dua ederim—”

"Sana bir şeyler yazabilirim."

Burnundan titrek bir nefes verdi. "Teşekkür ederim."

"Liz, polise rapor vermek için iznini istiyorum."

Benden uzaklaştı. "Ne? HAYIR!"

"Evet. Kayıtlı bir şey olmalı. Bununla bir ilgin olmasına gerek yok. Bilmediğini söyleyebilirsiniz.”

Bana inanmayarak başını salladı. "Peki bunun ne başaracağını düşünüyorsun?"

"Araştıracaklar..."

"Ve sonra ne?" tersledi. "Kovuluyor ve onu tekrar salıverene kadar yirmi dört saat hapiste mi kalıyor? Ve şimdi olduğumdan daha mı berbatım? O suçlayacak*Ben*. Zaten iki işte çalışıyorum, faturaları zar zor ödüyoruz ve en azından o işteyken ara veriyorum.*yapma*”

Gözleri bana yalvardı.

"Lütfen," dedi. "Özür dileyeceğini biliyorum. Kendini kötü hissettiğini biliyorum. Her zaman pişman olur. Bana söz ver, Alexis.

Ona baktım, gözlerim üzgündü.

İsteklerine karşı bir şikayette bulunursam, bir daha asla bana bir sakatlık ile gelmez. Kimseye giderken kendini güvende hissetmiyordu. Ve o haklıydı. Jake, onunla hiçbir ilgisi olmasa bile soruşturma için onu suçlayacaktı.

Jake, Neil gibiydi. Kendi sorumluluğunu kabul edemiyordu. İşleri onun için daha kötü hale getirecekti ve işbirliği yapmayacaksa zaten bir çözüm olmayacaktı. Ama polisi aramama fikri kendimi onun suçunun bir suç ortağı gibi hissetmeme neden oldu. Buna seyirci kalmak istemiyordum ve ne yapacağımı bilmiyordum.

"Tamam," dedim. "Ben aramayacağım. Ama gördüğüm her şeyi belgelemek için izninizi istiyorum. Yaralarının fotoğraflarını çekeyim. Ve ne yaptığını yazmanı istiyorum."

"HAYIR-"

elim kaldırdım "Kimseye vermeyeceğim. Söz veriyorum. Ama buna sahip olmalısın. Bir gün isteyebilirsin. Bu geceyi belgeleyeceğiz ve senden bu noktadan sonra yaptığı her şeyin bir günlüğünü tutmanı istiyorum.*Herhangi bir şey.*Duvara yumruk atar ya da bir şey kırarsa, telefonun güvendeyse fotoğrafını çekip bana gönder. Sonra silin. Tehdit ederse, sen yaz. O seni incitir, sen yazarsın. Ve hatırladığın her şeyi olabildiğince geriye yaz. Onu Daniel's'a bırakabilirsin, biz onu güvende tutarız. Mahkemede sana yardımcı olabilir."

Bana güvenip güvenemeyeceğine karar veriyormuş gibi bir an beni inceledi.

"Tamam," dedi isteksizce. "Yaparım."

O sigara içerken birkaç dakika orada sessizce oturduk. Ardından sigarasını söndürdü ve çenesini dizlerine dayadı.

"Peki ailen?" Diye sordum. "Onlar biliyor mu?"

Kuru kuru güldü. "Söylesem inanmazlar bile. Onu seviyorlar. Eve her gittiğimizde anneme çiçek getiriyor. Babamla sıcak çubuğu düzeltir. Bir an duraksadı ve yanağını sildi. "Ben her zaman böyle değildim, biliyorsun. Bunu görerek büyümedim. İstismar görmenin onu kabul etme olasılığını artırdığını söylediklerini biliyorum ama ailem içerideydi.

Aşk. Babam bizi tokatlamadı bile. Bütün kız kardeşlerim iyi evlilikler içinde. erkek kardeşim bunu yapmaz Bu çok utandırıcı. Böyle bir başarısızlık gibi hissediyorum. Son kelimedede boğuldu. "Bilselerdi, benim başıma falan geldiğini düşünürlerdi, çünkü başka türlü Jake neden benim yüzümden kaybedsin?"

"Evet iyi. Bunu biliyorum," dedim sessizce. Bana

baktı. "Erkek arkadaşın sana vurdu mu?"

"Duygusal olarak tacizde bulundu. O hâlâ öyle."

O, başını salladı. "Ama... ama sen çokakıllı..." diye alay ettim. Sanki akıllılığın bununla bir ilgisi varmış gibi.

Yanağıma düşen bir tutam saçı parmağımla çektim ve sokağa baktım. "Bu belgeseli bir kez tsunami üzerine izlemiştim," dedim. "Gelirken suyu sahilden uzaklaştırıyor. Okyanus tabanının açığa çıkması için onu deniz seviyesinden daha aşağıya çeker. Tüm kumları, deniz kabuklarını ve mercanları görebilirsiniz, böylece insanlar ona bakmak için içeri girerler. Sonra gelgit dalgası gelir ve koşmak için çok geç olur. Zaten sana sahip."

Gözlerinin içine baktım. "Sizi cezbederler. Başlarına gelen en iyi şeymişsiniz gibi, dünyadaki en özel kadınmışsınız gibi - ender bir şey görüyormuşsunuz gibi hissettirirler. Ama tuzak bu. Sizi boğacak kadar yakına getirmelerinin yolu budur. Ve Liz? Kendinizi kurtarmaya hazır olana kadar kimse sizi kurtaramaz."

Chap28

olmak

Daniel

BEN onu verandada bekledi. Farları garaj yoluna döndüğünde, onu karşılamak için merdivenlerden aşağı koştum.

Projektör lambasının ışığında arabadan inerken bitkin görünüyordu.

"Eve geldi," dedi, benimle arabasının önünde dururken. Motor çalıştı ve ızgaradan çıkan ısı bacaklarıma yayıldı. "İçeri girecek kadar sakinleşene kadar kaldırımda oturduk. Yaraların bazı fotoğraflarını çekmeme izin verdi ama yine de polisi aramama izin vermiyor."

Uzanıp bir elimi koluna koydum. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Kollarını kendine sardı. Daniel, konuşmamız gerek.

Midem düştü.

"Tamam aşkım. Ne

hakkında?"

"Hadi içeri girelim. Odanda konuş."

Onu çatı katıma çıkan döner merdivende takip ettim, kalbim hızla çarpıyordu. Bu iyi değildi. İyi olmadığını biliyordum. "Konuşmamız gerek"ten asla iyi bir şey çıkmaz.

İçeri girdiğimizde yatağa oturdu ve ben de yanındaki yeri tuttum. "Sorun nedir?" Diye sordum.

Başlaması bir dakikasını aldı. "Daniel, buna başladığımızda benim için sadece seks meselesiydi."

Bekledim. Mücadele ediyor gibiydi.

"Artık benim için olan bu değil."

Çok ciddi görünmesi dışında buna gülümserdim.

Dudaklarını yaladı. "Bu senin için hâlâ seksle ilgili bir şey mi?" Başımı salladım. "HAYIR. Kesinlikle hayır."

Gözlerimi tuttu ama gülümsemedi. Ağzım kurumuştı. Bunun nereye varacağını beğenmedim.

Daniel, bugün buraya artık seni görmeye gelemeyeceğimi söylemek için geldim.

Kalbim düştü.*HAYIR...*

"Ama yapamam. Bu yüzden, ne olacağı konusunda son sözü söyleyebilmeniz için size karşı gerçekten dürüst olmam gerekiyor.

Başımı salladım. "Tamam aşkım."

"Yeni bir iş için başvuruyorum. Alırsam, haftada seksen saat çalışıyor olacağım. Zaten herhangi bir ilişkiye sahip olmak için en iyi yerde değilim. Bu işi alırsam daha kötü olacak. Ve işi alamam bile, birbirimizi görmeye devam etmenin ikimiz için de iyi bir fikir olduğundan emin değilim.

Başımı salladım. "Neden?"

Benden uzağı baktı. "Bir geleceğimiz olduğunu görmüyorum." Gözleri tekrar benimkilere geldi.

Kalbim çatladı.

"Üzgünüm," dedi. "Ama bu konuda sana karşı dürüst olmalıyım. Ve bu bir problem çünkü sana karşı hisler beslemeye başlıyorum. Bu yüzden benim içgüdüm bir şeyleri bölmek, çünkü senin için adil olan bu..."

"Neden izin vermiyorsun*Ben*Benim için neyin adil olduğuna karar ver?" Söyledim.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Daniel, birbirimizi görmeye devam edersek bu geçici olacak. Hiçbir yere götürmez ve sürmez."

"Umurumda değil."

Aklıma bile gelmeden söylemiştim. Ama bu doğruydı. umursamadım Seçim, bu gece hayatımdan çıkıp onu bir daha hiç görmemek ya da ne kadar kısa olursa olsun onunla daha fazla zaman geçirmekse, zamanı istiyordum. BEN*gerekli*BT.

Yüzümü inceledi ve bana seçme şansı vermiş olmasına rağmen yine de benim adıma karar verdiğini biliyordum.

"Bak," dedim. Ben koca bir çocuğum. Ve bana söylediğin her şeyi kabul ediyor ve takdir ediyorum. Ama seni görmeye devam etmek istiyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı. sallandığını hissettim. Sanki bu her iki şekilde de gidebilirmiş gibi. nefesimi tuttum

"Tamam," dedi

sonunda. "Neden?"

Diye sordum.

"Niçin ne?"

"Neden benimle bir gelecek görmüyorsun?"

Cevabını gerçekten istemediğiniz sorulardan biriydi. Bana karşı acımasızca dürüst davranıyordu ve bunu da şekerlemeyeceğini biliyordum. Ama bilmek zorundaydım.

"Hayatlarımız uymuyor," dedi basitçe. "Sadece yapmıyorlar."

Detaylandırmasına gerek yoktu. Ne demek istediğini biliyordum. Çok ayrı yaşadık. O burada çalışamazdı ve ben hareket edemiyordum. Onun için çok gençtim...

Bu noktada asıl sorunun yaş meselesi olduğundan bile emin değildim. Bunun bir süredir onun için bir sorun olduğunu düşünmüyorum. Henüz hayatımı çözecek kadar uzun yaşamamıştım.

Neredeyse on yıl önde başladı ve o zaman bile profesyonel veya finansal olarak onun sahip olduğu şeylere asla ulaşamayacaktım. Ama daha büyük olsaydım belki bu farkı biraz kapatabilirdi.

Parmaklarımı şıklatabilseydim ve on ya da yirmi yıl ileri sarabilseydim, yapardım. Fark yaratacaksa tüm o zamanı kaybederdim.

Belki yirmi yıl sonra başarılı bir marangoz olurum. Mülk sahibi olabilirim ve ahşap işçiliğimi satan bir işim olabilir. Misafirlerle ilgilenmesi için benim için çalışan bir hancı bulun. Ya da belki benimle birlikte olmak için uyumak zorunda kaldığı tozlu garajda değil, evde yaşıyor olurum.

Ama durduğu gibi mi? Onu bir geziye götürmeyi ya da ona güzel bir şey almayı bile göze alamazdım. Arkadaşlarıyla tanışmıştım. Bırakın kocalarını, onlarla takılmayı bile hayal edemiyordum. O insanlarla hiçbir ortak nokta yoktu.

Ama işin komik yanı, ben onun hayatına sığmasam da o *bana ait*.

Wakan'dayken benim kız arkadaşım. Unvanı istemiyordu ama önemli değildi. O her neyse oydu.

Ama kendi dünyasına döndüğünde, *BEN* onun erkek arkadaşı değildi. Bu yerin dışında onun için var olduğumu bile düşünmüyorum. Ve bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyordum - o da bilmiyordu.

Birden kendimi çaresiz hissettim. Sanki bir saat işlemeye başlamış gibi. Aramızda bu şey için bir son kullanma tarihi belirlenmişti ve o haklıydı - bu seksle ilgili bir şey değildi. Yakınında bile değil. Gerçekten olduğundan emin değilim.

Küçük bir parçam onun fikrini değiştirebileceğimi umuyordu. Ona yeterince iyi davranırsam, onu yeterince mutlu edersem, belki yeniden düşünürdü. Belki o işi alsa bile, bunu çözebiliriz. Çalıştırabiliriz.

Ama gerçekçi tarafım bunların hiçbirinin olmayacağını biliyordu. Bir kurtarma olmayacaktı.

Tek yapabileceğim, ona verebileceğimi vermektir. Ve bu yeterli değildi. Tamamen farklı bir dünyada tamamen farklı bir hayatı vardı ve buraya sadece ziyaret etmek için gelmişti. Bu durumun gerçeği buydu. Onunla her zaman ödünç zaman geçirmiştik. Ve sanırım onu her zaman biliyordum.

Gözlerim açık bir şekilde bu işin içinde olmalıydım. Bunun bitmesi için zamanı geldiğinde incinmek için kaydolmak zorunda kaldım. Çünkü *buistemek*son. Bunu açıkça belirtmişti.

Varım, dedim. "Bittiğinde, bitmiştir."

Ama o zaman bile olmayacağını biliyordum. Asla bitmeyeceğinden şüphelendim.

En azından benim için değil.

ChaP29

olmak

Alexis

BENDaniel ile dört ay geçirdi. Dört harika, inanılmaz ay.

Ağustos ayıydı, konuşmamızın üzerinden on iki hafta geçmişti. Turistler geri dönmüştü ve ben onların Daniel'in kasabasına can üflemlerini izlemiştim.

Dondurma ve şekerleme dükkanları açıldı, pizzacı ve Meksika restoranı geri dönmüştü ve her gece bir saat beklemek zorunda kalıyorlardı ve karavan parkı tıklım tıklımdı. Grant House haftanın yedi günü doluydu ve oradayken Daniel'e yardım ettim. Genelde kahveyi koymak için kalkmama izin vermezdi. Uyumamı istedi. Ama günün geri kalanını onun yaptığını yaparak geçirdim. Yatakları yapmak, misafirleri kontrol etmek, kahvaltının hazırlanmasına yardımcı olmak.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama şimdi Daniel'e yardım ettiğime göre, Neil'in bir evi nasıl yöneteceğimi bilmediğim konusunda ne demek istediğini anladım. Bu bir *pay*. Tamir, bakım, çevre düzenlemesi, temizlik. Bu şeyler devrediliyor olsa bile, bir ton işti.

Büyürken çok korumalı ve ayrıcalıklıydım. Her şeyle ilgilenen bir mülk yöneticimiz vardı ve sonra birlikte taşındığımızda Neil halletti. Acil servisimde bile tüm kirli işleri benim için hemşirelerim yaptı. Ama öğreniyordum. Ve etrafımdaki dünyayı nasıl gördüğümü ve nasıl görülmek istediğimi değiştiriyordu.

Başkalarının benimle ilgilenmek zorunda kalmasından hoşlanmazdım. Kendime nasıl bakacağımı bilmek istiyordum. Ağırılığımı çekmek ve kendime güvenmeyi öğrenmek istedim, böylece birine bağımlı olduğumda, bu zorunluluk değil, bir seçimdi. Ve bana nasıl yapılacağını öğreten

Daniel'di.

Daniel beni soymak yerine güçlendirdi. Beni aşağıda tutmak yerine kaldırdı.

Daniel bana bildiği her şeyi verdi. Neil'in her zaman yaptığı gibi, hiçbir şeyi kendine saklamıyordu. Daniel, bana karşı sahip olabileceği herhangi bir avantajı azaltmasına rağmen bilgisini özgürce ve mutlu bir şekilde verdi - ve bunu yapmakla, Daniel'in tek yaptığı bana yapmam gereken her şeyi yapabileceğimi göstermek olsa da, Neil'in sahip olduğu son hakimiyeti de zayıflattı.

Salı günüydü ve ben evdeydim. Genelde günlerce çalışırdım ama dün gece Bri için bir vardiyayı hallettim ve gece yarısına kadar işe girmedim. Sabahın ikisinde Wakan'a gitmek istemedim, bu yüzden burada uyumaya ve sabah arabayla oraya gitmeye karar verdim.

BEN*seven*Grant House'da olmak.

Sıcaktı ve içinde yaşanırdı. Bir şekilde neredeyse canlı hissettiriyordu. O duvarlardaki her şeyin bir hikayesi vardı. Renk ve derinlik, çıtırdayan şömineler ve sessiz köşelerdi. Ayaklarımın altında hafif bir iç çekişi andıran gıcırdayan bir adım. Eski eğretili otları ve el yapımı taç pervazları, sahanlığın penceresindeki yüzlerce narin vitray kelebek, yabancıların artık tanıdık gelen siyah beyaz resimleri.

Tansiyonum Wakan'da daha düşüktü. Dudaklarıma uzun bir parmak bastırılmış gibiydi.şşşşş. Ve Daniel sallanan nazik bir hamaktı. Onlarla ilgili her şey merkezde ve sakindi.

Ve ben ikisine de aşık olmuştum.

Keşke onunla hiç tanışmasaydım.

Daniel'in gitmesine izin vermek hayatımda yaptığım en zor şey olacaktı.

Onunla denize doğru yüzüyormuş, kıyıdan gittikçe uzaklaşıyormuş gibi hissediyordum ve geri yüzmek için hiç enerji biriktirmemiştım.

Neil'den kaçmayı olimpik bir spor haline getirmiştım. Benim evimde yaşamıyormuş gibi davranmak neredeyse mümkündü. Aldığım tek hatırlatma babamdı.

ara sıra habersiz olarak ortaya çıkıyor - görmemek*Ben*, Elbette. Eski sevgilimle içki içmek için. Eski sevgilimle golf oynamak için. Eski sevgilimle tekne turlarına çıkmak. Davet edildim - tabii ki Neil'la takılmam sorun olmadığı sürece.

ben değildim

Bahaneler uydurdum ve Neil zorlamadı, bu yüzden gitmememi babam umursamadı. Bunun dışında, babam son birkaç aydır oldukça hoştu. Ben şef olmak için yarışırken, o da Neil'le benim danışmanlık yaptığımızı düşünürken, yeniden onun küçük prensesiydim. Annem, muhtemelen babasının kendisinin daha iyi bir versiyonu olmaya geri dönmesinden dolayı, göğsünden bin kiloluk bir ağırlık kalkmış gibi görünüyordu.

Sen onun istediğini yaparken ne kadar sevecen ve kabul edilebilir olabiliyordu, inanılmazdı.

Ne*BEN*istediğim Wakan'da olmalı.

Son birkaç aydır Minneapolis'te iş dışında geçirdiğim tek zaman, annemle yaklaşık yüzüncü yıl konuşmamı yapmak için haftada bir yaptığımız koçluk seansıydı. O yazmıştı. Tek kelimesi bana ait değildi - ki bu iyi bir şeydi, çünkü öyle olsaydı ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sırf onun yerine saati Daniel'e vermek için terapiye gitmeyi tamamen bırakmıştım. Onlardan ayıracak kadar şeyim yoktu. Tatil zamanımın çoğunu onunla fazladan günler geçirmek için kullandım. Temmuz ayında on günlük bir süre için bile kaldım. Bir kez eve gitmedim. Aileme yoga inzivasında olduğumu söyledim.

Wakan daha yakın olsaydı, oraya sadece geceyi geçirmek için giderdim. Öğle yemeği molamda oraya giderdim. Ama son birkaç ayda keşfettiğim bir şey vardı ki, turistler geri gelir gelmez trafik başlıyordu. Yol çalışması, bir çamurluk bükücü - yolları destekleyen herhangi bir küçük şey. Bir gün beni almıştı*dört saat*Daniel's'a gitmek için.

Evren, tüm bunların ne kadar sürdürülemez olduğunu tekrarlamak istiyor gibiydi.

Ama yine de elimden geldiğince sık seyahat ettim. Ve kasaba bunu umursamıyor gibiydi, çünkü Daniel'in garajı son on iki hafta içinde küçücük bir kliniğe dönüşmüştü.

Kulak enfeksiyonları, mesane enfeksiyonları, zehirli sarmaşık, bilek burkmaları, yanıklar. Onları tedavi etmek için ihtiyacım olan şeye sahip olsaydım, yapardım. Şimdiye kadar Rochester'a yalnızca bir kişi göndermem gerekmişti. Ve Doug'a bazı şeyleri nasıl yapacağını gösteriyordum. Nasılsa onları tedavi edecekti. En azından ona biraz talimat verirsem, sonuç daha iyi olur. Çok iyi bir öğrenciydi. Ve Doug hakkında bildiklerimin aksine, başucundaki tavırları son derece iyiydi. Aslında geçen hafta hemşireliğe gitmesini önermişim.

Her neyse, ben gittikten sonra birinin meşaleyi alması iyi oldu. Çünkü birkaç gün içinde, ben *istemek* Gitmiş. Kurul yarın şef pozisyonu için oylama yapacaktı ve ondan sonra eğitimim başlayacaktı. Bundan birkaç hafta sonra, evi kimin aldığına dair nihai karar için mahkeme tarihini aldım.

Ve Daniel'den ayrılmam gerekecekti.

Bunu düşünmemek için elimden geleni yapıyordum ve sefil bir şekilde başarısız oluyordum. Oylama sonun başlangıcı olacaktı. Düşen ilk domino taşı.

Her şey değişmek üzereydi.

Neil geldiğinde saat sabahın sekiziydi, lavabonun altında çöp öğütücüyü tamir ediyordum.

"Ah. Buradasın, dedi, sesi şaşırmıştı.

Omeli sürpriz yapılmış. Onunla evde karşılaşmayalı haftalar olmuştu.

cevap vermedim

"Ne yapıyorsun?" O sordu.

Farımı ayarladım. “Çöp öğütücünün altındaki kesici sokete altıgen başlı bir alyan anahtarı yapıştırmak. Sıkışan pervane kanatlarını kurtarmak için volanı döndürmem gerekiyor.” Bir krank verdim. “*annennd*Tamamlandı.”

Lavabonun altından çıkıp ayağa kalktım ve atığı açtım. Koştı. Başımı ona doğru salladım.

Neil bana göz kırptı. "Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun?"

Bu soru, ona aynı şeyi sorduğum tüm zamanları düşündürdü ve bana bunu bana açıklayacak zamanı ya da boya kalemleri olmadığı konusunda alaycı bir yorum yaptı.

Farımı çıkardım. "Yapabileceğim şeyler seni şaşırtabilir, Neil."

Fırının zili çaldı ve eldiveni giyip pişirdiğim şeyi çıkardım. Daniel için bir sürpriz. Kiş'i soğuması için ocağa koydum. "İspanak ve brokoli. Benim favorim."

Çenesi düştü.

Daniel geçen ay bana çöp öğütücüyü nasıl tamir edeceğimi göstermişti. Ayrıca bana lastik değiştirmeyi, araba aküsü takmayı ve duvarı macunlamayı da göstermişti. Bana tahta bir masanın üzerindeki bulanık beyaz lekeleri ütüyü nasıl çıkaracağımı ve halıdan nasıl balmumu kaldıracığımı öğretti. Tavuk kızartmayı, çilek reçeli yapmayı ve bahçe için kompost yapmayı biliyordum. Beyaz sirkenin giysilerden koku aldığını, kamp ateşinin nasıl yapıldığını ve zehirli sarmaşık bitkilerinin neye benzediğini biliyordum. Bir kapı tokmağını değiştirebilir ve bir sürgülü kilit takabilirim - ve bunu Neil'in evde olmadığım zamanlarda orayı kurcalamasın diye kendi yatak odamda yaptım.

Neil, üzerimdeki gücünün duştan çıkan buhar gibi dağılmasını izliyordu. Beynini patlatmasını umuyordum.

Nil boğazını temizledi. "Seni yakaladığıma sevindim. Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyordum."

"Hayır. Terapi seanslarımıza başladığımızda seninle konuşacağım. Bu fazlasıyla yeterli. Mutfaktan çıkıp yürümeye başladım.

Arkamdan konuştu. "Maria'yı yeniden işe aldın mı?"

Kapı eşiğinde durdum ve içten içe inledim. Geçen hafta hizmetçimizi kovmuştu. "Evet," dedim kollarımı kavuşturup ona dönerek.

"Neden? Kahve fincanlarının yarısını kırdı."

"Odandan bir tepsi taşıırken ayağı takıldı. Bu bir kazaydı ve kendine zarar verdi. Kaval kemiğinde limon büyüklüğünde bir ezik var. Onu kovarak yaralamaya hakaret ekledin."

Yaralı görünerek, "İçindeki en sevdiğim kupaydı," dedi.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve tekrar açmadan önce sabrımı topladım. "Neil, lütfun sana hiçbir maliyeti yok ve Tanrı biliyor yaSenYıllar boyunca yeteri kadar."

Odama döndüm. "Onu istemiyorsan, evin kendi kadın için başka birini bul. Onu tutuyorum.

"Veya-"

"Ne?!"

"İstediğin gibi terapiye gidiyordum." Sesi umutluydu.

gittiğini biliyordum. Bana haftalık faturaları e-postayla gönderiyordu. Ona verdiğim on altı haftalık ultimatoma on ikinci haftasındaydı. *Ve* geçen ay da dört günlük yoğun bir hafta sonu terapi inzivasına gitmişti ki bu tuhaftı. Bu yüzden Philip'in doğum gününü kaçırdı. Ayrıca aileme onunla gitmeyeceğimi söylememişti. Verdiği tüm sözleri tutuyordu ki bu sadece şaşırtıcı değil aynı zamanda can sıkıcıydı çünkü bu benim de sözümü tutmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Sadece dört seansım daha var" dedi. "O zaman birlikte gidebiliriz."

"Evet. İyi. Her neyse." Merdivenleri çıkıp odama çıktım ve kapıyı kilitledim.

Şeytanla bir anlaşma yapmıştım ve neredeyse ödeme zamanı gelmişti. Hepsinin bedelini ödeme zamanı gelmişti.

Gelecek aya kadar muhtemelen acil tıp şefi olurdum. Ya bu evin tek sahibi ben olurdum ya da taşınırdım, Daniel'le ben biterdik ve Neil'le ben çift danışmanlığında olurduk. Bunların herhangi birinin tek iyi yanı, evi alabilmemdi. Ama bunun yanı sıra, sabırsızlıkla beklemekten çok korkacak daha çok şeyim vardı.

Duş aldım, kişimi aldım ve Wakan'a doğru yola çıktım. Daniel'e ev işlerinde yardım etmek için tam zamanında oraya gittim.

Grant House'dan çıkış saati sabah on birdi. Odaları yeterince hızlı temizlersek, öğlene kadar işimiz biterdi. Yeni konuklar saat üçe kadar gelmediler, bu yüzden bir şeyler yapmak için üç saatimiz var. Öğle yemeğine giderdik ya da bisiklete binerdik ya da dolaşırdık. Antikacıya gittik ve göz gezdirdik, en sevdiğimiz şeylerden biri. Bazen dört mevsim verandasında kıvrılır ve okurduk.

Bugün Doug, Brian ve Liz ile nehirde tüplerle yüzüyorduk.

İçecekleri bir soğutucuya doldurduk, küçük bir Bluetooth radyo taktık, tüplerimizi birbirine bağladık ve sürüklenmeye başladık.

Brian, Liz ve Doug ayrılmışlardı ve nehrin birkaç metre yukarısında arkamızdaydılar. Daniel ve ben yalnızdık, el ele tutuşmuştuk.

"Burası çok güzel," dedim, nehri geçen dallara bakmak için başımı geriye atarak.

"Sonbaharda görmelisin. Etrafınızdaki tüm güzellikler düşüyor."

"Ben hiç böyle bir şey yapmadım," dedim sessizce. "Çok rahatlatıcı."

"Hiç arabalı arabaya binmedim, asla nehirden aşağı süzülmedim," dedi gülümseyerek. "Ne tür şeyler yaptın? *Yapmak* Çocukken?"

Omuz silktim. "Yazı genellikle New England'da geçirirdik." O güldü. "Neden bu bana sürpriz değil?"

Gülümsedim. Hey, benimle dalga geçme. "Bir mürebbiyeniz var mıydı?"

Üzerine su fırlattım. "Aslında bir au çiftiydi ve kulağa olduğundan daha süslü geliyor."

"HI-hı."

"Hey, çocukluğunu sana karşı kullanmıyorum," diye alay ettim.

"Belki de denemelisin. Bir şeyleri bana karşı tutmayı seviyorsun."

Eğildi, parmaklarını saçlarımın arkasına kaydırды ve beni öptü ve tüm dünya etrafımızda kayboldu. Her zaman böyleydi, Daniel'e tamamen ve tamamen dalmak. Her seferinde beni yakaladı.

Doug arkamızdan keskin bir ıslık sesi çıkardı. "Hey! Temiz tut!"

Güldük ve tüplerimize geri oturduk.

Daniel'a baktım. Çok yakışıklıydı. Koyu mavi mayo ve güneş gözlüğü takmıştı, dövme ön kolları siyah tüpe çarpıyordu. Vücudu tanımlanmış ve biçimliydi, saçları ıslak ve geriye doğru taranmıştı.

Çok darbe aldı. *Apay*.

Kızların sürekli ona baktığını gördüm. Misafirleri kontrol ederken bile, gülümsemeden daha fazlası olduğunu bildiğim gülümsemeler alırdı.

Ben gittikten sonra ne kadar hızlı hareket edeceğini merak ettim. Bir kaç hafta? Bir ay?

Sanki aklımı okuyordu.

"Yani hastane oylaması yarın, değil mi?" O sordu.

Başımı salladım. "Evet. Altıda."

"Peki sonra ne oluyor?"

Ayağımı sudan kaldırdım ve ayak parmaklarımdan damlacıkların nehre damlamasına izin verdim. "Ve eğer alırsam, birkaç gün sonra yeni işime başlayacağım."

Bir an sessizce gitti. "Haftada seksen saat demiştin, değil mi?"

"Belki daha fazla."

Güneş gözlüğü takılı olmasına rağmen, gözlerinden sönüp giden ışığı görebiliyordum. Ya da belki benim ışığımdan solan ışıktı.

Sona yaklaşıyorduk.

Bunu yapmanın iki yolu vardı. Her şeyi temiz bir şekilde kesin ve konuşmayı bırakın ya da yavaş ve acı verici bir şekilde ölmesine izin verin.

Onu yaşam desteğine bağlayıp işleri devam ettirmeye çalışırdık ve bu kaçınılmaz olanı geciktirirdi. Cevap veremeyecek kadar meşgul olacağım için mesajları cevapsız kalacaktı. Ayda bir veya iki kez onu görmeye gitmeyi planlıyordum ve sonra çağrıldığında iptal ediyordum. Konuşmaya çalışırdık ama çok yorgun olurdu. Onu istemeyen ailelerle tatillere ve kutlamalara davet edilirdim, o yüzden gelemezdi.

O zaman belki başka bir kadınla tanışırdı. Ve bana bunu söylerdi. *VeDaha sonra*

Bitecekti.

Sonunda, sahip olduğumuz tüm iyi şeyler gerginleşecek ve solacaktı. Ve onun zamanını daha da fazla harcamış olurdu. Bu yüzden hızlı ve temiz bir mola vermeyi planlıyordum. Ne de olsa en hızlı iyileşenler onlardı, değil mi?

Nehrin üzerinden dışarı baktım. Yusufçuklar etrafta uçuşuyordu. Yeni biçilmiş otların ve bir çeşit çiçeğin kokusunu alabiliyordum. Ağustos böcekleri vızıldıyordu. Akçaağaçların üzerindeki yapraklar koyu yeşildi ve günler uzun, sıcak ve parlaktı. Buranın sonbahar ve kış aylarında nasıl görüldüğünü merak ettim.

Daniel'in o sezonlarda nasıl görüldüğünü ben de merak etmiştim. Ama bunu öğrenmek için burada olmayacaktım.

Lola'nın ayılıp prodüktörlüğe başlamadan önce yaptığı on birinci ve son albümünü tekrar tekrar dinliyordum. Yazarken benzer bir şey yaşamış olmalı çünkü tamamen kayıp aşkla ilgiliydi. Parçalanmak ve kalp kırmakla ilgili şarkılar. Sonunda bir bonus şarkısı vardı. The Cure'dan "Love Song"un cover'ı. Kalbimi ağlıyormuş gibi hissettiren bu mırıldanan, hüzünlü, yavaş yorum.

Lola'yı müziği aracılığıyla hissedebiliyordunuz, sanki duyguları sesinden akıyordu. Çok ham ve savunmasızdı ve onunla tanışmadan bile onun ne kadar olağanüstü olduğunu biliyordum. Derek'in ona neden aşık olduğunu biliyordum.

"Neden onunla hiç evlenmedin?" Daniel birdenbire düşüncelerimi bölerek sordu.

"Ha?" Ona baktım. Tüpünden bana bakıyordu. "Eski sevgilin. Cerrah."

Uzun bir nefes verdim. "Eh, ilk başta evlenmek istemedi. Daha önce bir kez evlenmişti ve bunu bir daha yapmak istemiyordu. Sonra bunun hakkında konuşmaya başladı ve ben onunla evlenmek istemedim.

"Neden?"

Omuz silktim. "İlişki o noktada iyi değildi. Sanırım beni elinde tutmak için benimle evlenmek istedi. Mutsuz olduğumu söyleyebilirdi.

Daniel'e Neil'den pek bahsetmemiştim. Neil'in benim bodrumumda yaşadığını bile bilmiyordu. Buna girmenin bir anlamı yoktu. Bu ilişki zaten geçiciydi. Daniel benim erkek arkadaşım değildi ve Neil bir oda arkadaşından daha azdı ve bana göre daha çok aynı binada farklı bir dairede yaşayan bir gecekonduydu.

"Evlenmek istiyor musun?" O sordu.

Başımı salladım. "Evet."

"Çocuklar mı?"

“Çocuk sahibi olmak istiyorum. Yapıyor musun? Evlenip çocuk sahibi olmak ister misin?” "Evet."

Bana güneş gözlüklerinin ardından bakıyordu, bu yüzden yüzündeki ifadeyi gerçekten göremedim.

Bir gün ikimizin başka biriyle yapacağımız şeylerden bahsettiğimiz aklıma geldi. Babamın nefret etmeyeceği uygun bir erkek bulursam, her şeyi hızlandırmak zorunda kalırdım. Çabuk evlen, çabuk çocuklar. Biyolojik saatim ilerliyordu. Hemen bugün başlasam hamile kalmakta bile zorlanabilirim. Otuz yedi yaşımdayken, zaten "ileri annelik yaşı" olarak kabul ediliyordum. Bu sözleri düşünmek bile bana kendimi yaşlı hissettiriyordu.

Daniel evlenecek ve çocuk sahibi olacak birini bulmakta hiç zorlanmayacaktı. Önünde koca bir hayat vardı. Vakit ayırabileceği yirmi beş yaşında birini bulabilirdi. Bir aile sahibi olmaya başlamak için birkaç yıl bekleyin.

Orada oturduk, sessizce birbirimize baktık, el ele tutuştuk.

Daniel.

Ne harika bir baba olurdu. Ve iyi bir koca. Çok iyi. Ve o

Bu yüzden yetenekli

Son üç aydır bu ahşap işleme parçalarını bitirmesini izliyordum ve ona tamamen hayran kalmıştım. Elllerinde sihir vardı. Bir tahta parçasını görebiliyor ve onu her zaman olması gerektiği gibi hissettiren bir şeye dönüştürebiliyordu. Çarpıcı, türünün tek örneği yatak başlıkları, ortasında oyduğu ve ardından ortasını reçineyle doldurmadan önce çatlağın düz ve net olduğu, şimşek çakmasından ilham alan muhteşem bir masa üstü yaratmasını izlemiştim. Doug'ın ona verdiği, yakacak odundan başka bir şey olmadığını düşündüğüm bu bükülmüş, boğumlu kütüğü vardı ve onu sehpanın tabanı olarak kullandı.

mozaik desen oluşturmak için farklı ahşap. Artık ona hashtag kullanmayı öğrettiğim için Instagram'da da fark edilmeye başlamıştı. Son paylaşımı iki binin üzerinde beğeni aldı.

Daniel'in kendisinin geri kalanı olduğunu asla gremeyeceğimi bilmek içimi acı tatlı bir duyguya kaptırdı. Olduğu adama dönüşmeye yeni başlıyordu ve ben de bunun için orada olmak istedim. Ona yardım etmek ve onu desteklemek istedim.

Ama gelemezdim.

Bununla ilgili her şey kalbimi acıttı.

Tüpüne tırmanmak ve beni tutmasına izin vermek için çok tuhaf bir dürtü duydum. Ama çok ağır olurdu. Tp batacaktı. Su altında kalırdık.

Liz arkamızdan çığlık attı ve Doug yüksek sesle güldü. Brian'ın onları sıcrattığını görmek için tam zamanında baktık ve Daniel ve ben lye gülümsedik.

"Ne zamandır burada yaşıyorlar?" diye sordum, arkadaşlarına başımla işaret ederek.

Boşta olan ellerinin parmakları suda geziniyor, kk izler bırakıyordu. "Bütün hayatım. Liz, Güney Dakota'da büyüdü ama her yaz buraya kuzenimiz Josh ve tüm kız kardeşleriyle birlikte gelirdi. Çocuklar burada doğdu. Birlikte büyüdük. Gerçekten. Bykannemlerin öldüğü gün bile benimleydiler."

"Nasıl ldler?"

Nehrin üzerinden dışarı baktı. "Büyükbaba kalp krizi geçirdi ve büyükanne o gün daha sonra gitti."

"Aynı gün?"

"Evet. Aslında kimseyi şaşırtmadı. Böyle olacağını hep biliyordum. Ayrılmazlardı." Bana baktı. "Hiçbiri diğeri olmadan yaşayamaz."

Ondan uzağa, yavaşça geçen kıyı şeridine baktım.

"Biliyor musun, gerçekten kırık bir kalpten ölebilirsin," dedim biraz dalgınlıkla. "Sürekli görüyorum. Stres kaynaklı kardiyomiyopati. Bu gerçek bir şey.

Uzun bir süre durakladı. "Biliyorum."

Nehirde bir dirsek döndük ve güneş bir bulutun arkasına kaydı. Aniden karardı. Sert bir rüzgar ağaçları hışırdattı ve ben biraz titredim. "Bugün yağmur yağmayacak, değil mi?"

Daniel gökyüzüne baktı ve başını salladı.

"HAYIR." "Öyle görünüyor..."

Muazzam bir gök gürültüsü bulutu birdenbire ortaya çıkmış gibiydi. Sonra kayalığın üzerinde duran figürü gördük.

Jake.

Kruvazörünün kaputunun önünde, beş altı yarda uzakta ve yirmi fit yukarıda, kollarını kavuşturmuştu. Sadece izliyorum. Bana ürperti verdi.

Liz'e baktım ve tamamen donmuştu. Nedenini hemen anladım. Çünkü ona bağlıydı *Brian'*intüp.

Daniel de bunun farkında gibiydi. Bana baktı, ifadesi ciddiye.

Liz, kocasına el sallamak için parlak bir gülümseme takındı. Onunla tanıştığım gün, Jake kazağını iade etmek için VFW'ye geldiğinde giydiği elbisenin aynısı - ancak şimdi bunun ne olduğunu anladım.

Sırf ona her an yapabileceğini hatırlatmak için iş yerine gelen Jake'ti. Jake, tıpkı şimdi ona hatırlattığı gibi, onu izlediğini hatırlatıyordu. Ve Liz, halk için taktığı maskeyi takıyor.

Neil için giydiğime çok benziyor...

"Selam bebek!" Liz seslendi, ona el salladı ama zoraki tezahüratı duyabiliyordum. Jake orada öylece durmuş, ona ters ters bakıyordu.

Bildiğim kadarıyla, Jake son seferden beri ona bir daha vurmamıştı.

Onu neredeyse her gördüğümde sordum. İşlerin yolunda olduğunu söyledi. Ama söylemezlerse bana söyleyeceğini düşünmemiştim. Bana ihtiyaç duyacak kadar yaralanmadığı sürece hayır.

Muhtemelen son birkaç aydır taciz döngülerinin yükselişindeydiler. Kötü bir olayın hemen ardından en iyi davranışını sergilediği ve ona hediyeler ve şefkat yağdırdığı balayı kısmı. Jake'in Neil'in kişine eşdeğeri her neyse. Ama şimdi yüzündeki ifadeye göre, bu sona eriyordu...

Önünde sürüklendik, yavaş ve savunmasızdık.

oturan ördekler gibi.

Jake'in omzundaki mikrofonun üzerinden bir ses çıtırdadı. Eğildi ve bir şeyler söyledi. Sonra dönüp kruvazörüne bindi ve yola koyuldu.

Bulutlar aralandı ve güneş nehrin üzerine geri döndü. Aniden yeniden ortaya çıkana kadar tüm yusufçukların yok olduğunu fark ettim.

Liz'e baktım ve bembeyaz olmuştu. "Onunla konuşacağım," dedim.

Daniel başını salladı ve elimi bıraktı ve sanki hepimiz neler olduğunu biliyormuşuz gibi, beş tüpümüz de ayrıldı ve yeniden yapılandırıldı, ben, Liz ve çocuklar nehrin aşağısında yalnız kaldım.

Ellerimle ona doğru kürek çektim. "Liz?"

Sarsılmış görünüyordu.

"Liz mi? İyi misin?"

Cevap vermedi.

"Seni bir yere götürmemi ister misin-"

O, başını salladı. "HAYIR. İyi olacak, dedi hızlıca.

"Liz-"

"Bu iyi. Sakinleşecek. Gece yarısına kadar çalışıyorum. Ben indiğimde sakinleşecek."

ona baktım. "Seni bir yere götürebilirim, Liz. Herhangi birimiz yapabiliriz. Dizinin üzerine bir yusufçuk kondu ve ona bitkin bir şekilde baktı.

"Şanslıysam belki benden sıkılır," dedi sessizce. "Başka birini bulur ve beni bırakırsa işim biter." Uzun bir süre durakladı. "Eğer gidersem bir daha asla buraya gelemeyeceğim. beni öldürecek Hayatımın geri kalanını saklanarak geçireceğim ve Wakan'ı bir daha asla görmeyeceğim."

Bunu söylediğinde Brian'a çok küçük, neredeyse algılanamaz bir bakış attı.

Kalbim onun için kırıldı.

Ne yaparsa yapsın Jake kazanacaktı. Neil de yüzlerce farklı şekilde kazanmaya devam ediyordu.

Bazen kötü adamların her zaman yaptığı gibi geliyor.

ChaP30

olmak

Daniel

İÇİNDE Nehirden aşağı yaptığımız yolculuktan dolayı hala ıslakken kamyonumla Grant House'a vardık. Avcı gevşekti.

"Onu dışarıda mı bıraktın?" diye sordu Alexis, ıslak kızıl saçlarını omzunun üzerinden örerek.

Ne kadar güzel olduğunu düşünerek ona ihtiyacım olandan daha uzun süre baktım. Ona her baktığımda bunu düşünmeden edemiyordum. Onunla birlikte olma ayrıcalığını elde etmek için geçmiş hayatımda bir şeyi doğru yapmışım gibi hissettirdi.

Sadece şimdilik olsa bile.

Hayır, dedim, ön camdan haydut köpeğime bakarak. "Harika. Şimdi kapıları açıyor."

Güldü ve indi ve Hunter her zaman yaptığı gibi onunla buluşmak için koşturdu. Zıplamayı bırakmasını sağladık, bu iyi bir şeydi ama yine de kesinlikle bana Alexis'i tercih etti.

Motoru durdurdum ve sürücü koltuğundan indim. Sonra koku bana çarptı.

"Hıhh...Daniel?" dedi Alexis burnunu kırıştırarak. "Sanırım bayıldı."

Okesinlikle kokarca oldu

Kafasından yükselen yeşil pis koku dalgalarını neredeyse görebiliyordum. Aramızda bir ileri bir geri gülümseyerek oturdu, kendisiyle gurur duyuyormuş gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım, Avcı." Dirseğime nefes verdim.

"Hidrojen peroksit, kabartma tozu ve bulaşık sabununa ihtiyacımız var," dedi, başını ona doğru sallayarak.

"Nereden biliyorsunuz?" öğürdüm.

"Acil serviste kokarca hastalar alıyoruz." "Kokarcalı hastaları mı yıkıyorsun?"

O, başını salladı. "Hayır, hemşirelerim yapıyor." Göz kapaklarını geri çekti. "Yüze alırlarsa oküler şişmeye neden olabilir. İyi görünüyor. Onu yıkayabilirim. Zaten elimde var."

Biraz gülümsemem gerekiyordu. Birkaç ay önce, bu kadın nasıl süpürüleceğini bilmiyordu. Tuvaletleri temizlemedi veya mutfağı temizlemedi. Şimdi de köpeğimin pisliğini mi yıkıyordu? Nedense onunla garip bir şekilde gurur duymama neden oldu.

"Yardım edeceğim," dedim.

Onu yakasından yakaladı. "Emin misin? İkimizin de kabalaşmasının bir anlamı yok.

"Eminim."

Onunla vakit kaybetmek istemiyordum. Buna bile değil. Kum saatindeki kumlar akıyordu.

Yarın yeni işi için oylama yapacaklardı. Eğer anladıysa ki, ki yapacağını sanıyordu, o kadardı.

Bana üç ay daha süre vermişti. Bunun için minnettardım. Ama aynı zamanda, o gün spagetti yemeğinden sonra gitmesine izin vermenin ve onu bir daha hiç görmemenin daha iyi olabileceğini biliyordum. Çünkü canımı yakacak olsa da henüz beni öldürecek güce sahip değildi.

Şimdi oldu.

Ona aşkıttım.

Bunun bittiğini düşünerek nefes bile alamıyordum. Geceleri beni uyandırdı, hala orada olduğundan emin olmak için yanımda olduğunu hissetmemi sağladı. BEN

Kalmasını o kadar çok istiyordum ki ne yapacağımı bilemedim. Çaresiz hissettim. Keşke şişede bir cinim ya da bir peri vaftiz annem olsaydı, sadece bir dileğimi yerine getirecek biri olsaydı. Sadece*bir*.

Ama olduğu gibi, yapılacak hiçbir şey yoktu.

Son üç ayda çok şey değişmişti. Amber benden para istemek ya da anlaşmanın iptal olduğunu bildirmek için aramamıştı. Geçen hafta kontrol etmek için onu aradım ve sesi iyi geliyordu. Tahminimce, onunla son konuştuğumda hangi kendi kendini yok eden slayttan çıkmıştı ve şimdilik iyi durumdaydı.

Garajdaki birikmiş işlerin çoğunu temizledim ve takas toplantısında sattım. Sekiz bin dolar kazandı, yani fena değil. Her şeyden çok serbest çalışmalarına odaklanıyordum. Alexis onlardan hoşlandı.

Benim için bir Instagram ve Etsy mağazası açmıştı ve ben de onu kullanıyordum. Geçen hafta Maine'deki bir iç mimara bir yatak başlığı gönderdim ve o parçadan iki bin dolar kazandım. Parayı zamanında toplayabilirmişim gibi görünüyordu. Yolun neredeyse yarısına gelmişim ve yapım aşamasında olan yarım düzine projem vardı ve ev Ekim ayına kadar kiralanmıştı ama Alexis'in başına gelenler sonunda her şeyi belirleyecekti.

karar vermiştim. Bana sahip olsaydı, onun olduğu yerde olmak için burada hayatımdan vazgeçerdim. Evimden, bu kasabadan ve içindeki tüm insanlardan vazgeçerdim. Haftada seksen saat hastanede olsaydı, gittiğinde ve eve geldiğinde ben de orada olabilirdim. Kahvaltısını yap, öğle yemeğini ye, akşam yemeğini ye. Boşluğu alabilirdim. Hiçbir şey yapmasına gerek kalmayacaktı, bu sefer sadece ben olabilirdim - ona giderdim. Bitmesi gerekmiyordu.

Son üç aydan sonra çok yaklaşmıştık. Artık birbirimizle rahattık. Pencere pervazımdaki küçük ahşap oymalara bakarak veya kitaplarımdan birine göz atarak odamda çıplak dolaşırdı. Kapı açıkken işeyin. Artık prezervatif kullanmıyorduk. O vardı

RİA, ama aramızdaki engelin kalktığını, fazladan bir güven katmanımız olduğunu bilmek...

Bütün bu küçük şeyler her şeydi. En azından benim için öyleydiler.

Ama yine de son, son olacakmış gibi konuşuyordu. Beklentilerimi yönetmek istiyormuş gibi her zaman geleceğini hatırlatmaya çalışıyordu. Burada hiçbir şey bırakmazdı. Dış fırçası bile yok. Ona verdiğim çekmeceyi ya da ona vermeye çalıştığım anahtarı almadı. Her gittiğinde, hepsi yaptı. Ve bu bana her zaman bu seferki son olabilirmiş gibi hissettiriyordu, çünkü burada onun için geri geleceği hiçbir şey yoktu.

Birlikte olduğumuz zamanlar oldu ve onu mutlu ettiğimi biliyordum ve kendi kendime bunun bir şansım olabileceği anlamına geldiğini söyledim. Ve sonra bana onun ne kadar olağanüstü olduğunu ve yaşaması gereken farklı bir hayatı olduğunu hatırlatan bir şey olur ve kendimi umutsuz hissederdim.

Telefonda başka bir doktorla konuştuğunu, anlamaya bile başlayamadığım şeyler söylediğini duyardım. Çok zekiydi. Hiçbir şey yokmuş gibi bir şeyler öğrendi. Ona bir tarif gösterebilirim ve o sadece bir kez görerek hafızasından tekrar yapabilir, tüm ölçüleri ve malzemeleri hatırlayabilir. Yakındaki bir çiftlikten bir günlük işçi, enfekte bir kütikül ile onu görmeye geldi ve Alexis İspanyolca konuşmaya başladı. Konuştuğunu bile bilmediğim başka bir dile geçtim. Kendisine sorduğumda işaret dilini de iyi bildiğini söyledi. inanamadım. Sadece ona baktım.

Bazen başka bir dünyaya aitmiş gibi hissediyordu. Gerçekten. Sanki geldiği yer o kadar sıra dışıydı ki hayal bile edemiyordum.

Hiç Rochester'dan daha uzağa gitmemiştim - kuzenim Josh hala Güney Dakota'da yaşarken onu ziyarete gitmiştim, ama o kadar.

Ve onun kasabası benimkinden çok da büyük değildi. Daha önce hiç uçağa bile binmemiştim. Büyük bir şehirde yaşamının nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Alexis bazen bana bir şeyler getirirdi, yaşadığı yerlerden yiyecek.

Ben çocukken, hırdavatçıya ya da dişçiye gitmek için Rochester'a her gittiğimizde büyükbabam bana Mutlu Yemek alırdı. Çoğu insan böyle şeyleri hafife alır, ancak McDonald's burada bizim için bir zevkti, büyük bir anlaşıma. Kahretsin, hala öyleydi.

Ama Alexis'in bana getirdiği şey başka bir şeydi. Sanki nereden geldiyse, hiçbir şey ortalama değildi. Minneapolis'teki bir Fransız fırınından kırmızı kurdeleye sarılı ve altın varakla fırçalanmış bu gökkuşağı makaronlarını getirdi. İçinde kayısı bulunan zanaatkâr bir çikolatacından el yapımı çikolatalar. Nadia Cakes'ten üzerlerinde pastırma olan bu süslü çörekler, yumuşak renkli kekler. Çoğu yemek için çok güzeldi. Dokunmak bile istemedim. Büyükkannenin alt kattaki banyoda bir kasede sakladığı ve kimsenin ellerini yıkamak için kullanmasına izin verilmeyen küçük gül şeklindeki sabunlara benziyordu.

Bunun gibi şeyler - Mercedes'i, özel tasarım kıyafetleri, acil servisindeki opera şarkıcıları - hepsi bana onun başka bir yere, benimkinden bir milyon mil uzakta bir evrene ait olduğunu hatırlatmaya hizmet etti.

Bana hangi hastanede çalıştığını söylemişti. Google'da arattım. Mayo Clinic'ten sonra Minnesota'daki en büyük ikinci hastaneydi. Ülkedeki en iyi üçüncü eğitim hastanesiydi, birinci seviye bir travma merkeziydi. History Channel'da ailesiyle ilgili iki saatlik bir program olan bir belgesel buldum. Babası dünyaca ünlü bir kardiyovasküler cerrahı. Kalp ameliyatı yapmanın süslü bir yolu olan Montgomery Metodu'na öncülük etti. Annesi büyük bir hayırsever ve üstelik omurilik cerrahıydı ve erkek kardeşi ünlü bir plastik cerrahı.

Alexis, anlamaya bile başlayamadığım seçkin bir tıbbi mirasın parçasıydı. Ama ne zaman ortaya çıksa, yine de buraya aitmiş gibi hayatıma girdi. Gitmesine ve geldiği yere geri dönmesine izin vermek her seferinde daha da zorlaşıyordu. Ve yaptığında, bende derin bir umutsuzluk duygusu uyandırdı, çünkü ben ve bu yer orada olan her neyse onunla nasıl rekabet edebilirdik?

Bizimle bir gelecek görmediğini söyledi. Hayatlarımızın uymadığını. Ona asla veremeyeceğim şeyler olduğunu biliyordum. En iyi ihtimalle, lanet olası köpeğim kadar sunabileceğim çok şey vardı: arkadaşlık ve eğlence. Onunla eski sevgilisinin muhtemelen yaptığı şeyler hakkında konuşamaz, kazandığı parayı kazanamaz, ona pahalı hediyeler alamaz veya onu tatile götüremezdim.

Ama onu hayatının geri kalanında kimsenin sevmeyeceği kadar çok sevebilirim.*O*, Biliyordum. Ve eğer küçük bir şans bile olsa yeterli olabilir, onu kullanacaktım.

Sakin olmaya ya da olayların yavaş olmasına izin vermeye zamanım yoktu. Artık savunmamı yapmam gerekiyordu. Onunla nasıl hissettiğim hakkında konuşacaktım, ondan bu işi yürütmeme izin vermesini isteyecektim.

Hunter'ı garajın arkasına götürdük ve sonraki yarım saati aptal köpeğimi yıkayarak geçirdik. Kuruması için onu kulübeye kilitledik ve sonra duş almaya gittik.

Banyoda soyundu ve yanında soyunurken onu izledim.

"Umarım dersini almıştır," dedi suyun altına girerken.

"Yapmadığını biliyorsun."

O güldü.

Geçen hafta burnuna kirpi iğneleri batmıştı. Alexis onu yatıştırmak ve pense ile çıkarmak zorunda kaldı. bu olmazdı

Aynı şeyi bundan bir hafta önce yapmış olması ve açıkça kirpi koklamak hakkında hiçbir şey öğrenmemiş olması dışında kayda değer.

Ona zarar verebilecek şeyleri kovaladığı için onu gerçekten suçlayabileceğimi söyleyemem. Ben de yapmayı bırakamadım.

Hunter'ı temizlediğimizle aynı şeyleri kullanarak kendimizi zaten ıslatmıştık, bu yüzden bu sadece saçlarımızı yıkamak için hızlı bir duştu.

Şampuanı durulamak için suyun altında durdu, ben de kollarımı arkasından ona doladım ve boynunun yan tarafını öptüm.

Vücudum ona tepki verdi. İçimdeki her şey ona tepki veriyordu, her zaman.

O aradığında modum yükseldi. Garaj yolundan aşağı indiğini gördüğümde kalbim gümbür gümbür atıyordu. O buradayken daha iyi uyudum. O gittiğinde üzüldüm. Güneş gibi hissediyordu. Sanki her şeyin sebebi oydu. Sanki her zaman onun yakınlaşmasını ve beni hayata döndürmesini bekliyormuşum gibi.

Sertliğimi ona bastırdım ve göğsüme doğru eğildi. "Biz çıkana kadar beklemek istemez misin?"

Başımı salladım. "HAYIR."

Güldü ve beni öpmek için arkasını döndü. "Hadi yıkanalım ve yatalım," diye fısıldadı. Check-in işlemine kadar bir saatimiz daha var.

Havluyla çıktık ve zar zor yatağa ulaştık. Vücudunun üzerinden kaydım, ikimiz de hala nemliydik.

Battaniyeyi üzerimize çektim ve onu altıma alarak ısıttım. Burnunu burnuyla adem elmama sürttü ve kollarını boynuma doladı ve tüm evrenimin burada, bu yatakta olduğunu hissettim, sanki önemli olan her şey bir şekilde burada, bu hiçliğin ortasındaki bu küçük kasabadaki bu tozlu garajdaymış gibi.

Hiçbir şey beni bu kadının sevmem için yaratılmadığına ikna edemezdi. Sanırım ruhum onu gördüğüm anda onunkini tanıdı. Bizim vucutlarımız

ilk gece biliyordu.

Üzerimdeki gücü beni korkutmuştu. Ama aynı zamanda bana netlik verdi.

Onsuz yaşayamayacağınız tek şeyi bilmenin verdiği huzur var. Her şeyi basitleştirir. O vardı ve sonra her şey ve diğer herkes vardı. Ve sadece o gerçekten önemliydi. Bunu bilmek kolaydı.

Sadece onun da bilmesini diledim.

Üzerine eğildim, onu usulca öptüm. Islak saçlarını alnından çektim ve o güzel kahverengi gözleriyle bana gülümseyerek baktı ve bunu söyleyemedim. Bir nefes gibi çıktı, her zaman orada olan bir şey gibi, ancak şimdi nihayet ona bir isim veriyor, onu evrene üflüyor ve var olduğunu kabul ediyordum.

"Seni seviyorum," diye
fısıldadım. Ve daha sonra *her*
şey değişti.

ChaP31

olmak

Alexis

T Sözlere beni lavabodan çekilen bir tıkaç gibi tüketti.

Ondan uzaklaştım ve başucuna oturdum. "Bunu bana neden söyledin?"

Yatakta geri oturdu. "Ne?"

"Beni sevdiğini. Neden söyledin?"

"Hissettiğim için mi?"

"Sen yapamamak hisset."

Eğlenmiş görünüyordu. "Peki yaparım. Ve bu büyük bir anlaşma değil.

Henüz orada değilsen, sorun değil.

Ama iyi değildi.

"Ne yapıyorsun?" Söyledim. "Bunu yapmıyoruz."

"Ne yapıyorsun?"

"Bu!" Aramızda işaret ettim.

"Alexis-"

Başımı salladım. "HAYIR. Bunun hakkında konuştuk. Bunun bir ilişki olmayacağını biliyordun. Bunun sürmeyeceğini biliyordun. İş yarın alıyorum. Ondan sonra bitiyor, öyleyse neden bu kelimeyi etrafa saçıyorsun? Amaç ne?"

Bana göz kırptı. "Mesele şu ki ben sana aşığım." Çene takımım. "HAYIR."

Yataktan kalkıp kıyafetlerimi giymeye başladım.

"Ayrılıyor musun?" diye sordu, sesine inanamayarak.

"Evet."

"Çünkü sana seni sevdiğimi söyledim..."

"HAYIR. Çünkü sendüşünmekYapmalısın. Ve yapmamalısın. Yoga pantolonumu giydim. "Bunu aylar önce bitirmeliydim. Bağırsaklarımla gitmeliydim. Dağılmış ıslak saçlarımla üzerine bir tişört geçirdim.

Daniel yataktan kalkmış, kot pantolonunun üzerine atlıyordu. "Alexis..." Çantamı aldım ve odadan çıktım.

Alexis!

Onu görmezden geldim.

Arabama güneş ışığına çıktım ve Daniel peşimden geldi. "Hey!"

"Daniel, bu tartışma bitmiştir."

"Bir tartışmamız bile olmadı. Nasıl bitebilir?" dedi sırtıma.

Alarmımı kapattım.

"Durmak!" Bileğimi tuttu.

Ona doğru döndüm ve kolumu aşağı çektim. "HAYIR! Bunun geçici bir durum olduğunu biliyordunuz. Senbiliyordubunun mutlu bir sonu olmayacaktı.

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bak, bunu ben de planlamadım ama şimdi oluyor ve öyle değilmiş gibi davranmamam."

"OnunOlumsuz. bizim hayatımız değil," Söyledim. "Birlikte çalışmıyorlar."

Kafasını salladı. "Nereden biliyorsunuz? sen bile hiçsınanmışonları çalıştırmak için. Arkadaşlarınla veya ailenle tanışmama izin vermiyorsun. nerede yaşadığını bilmiyorum. Bana bir şans ver. İzin ver deneyeyim. Senin yanına gelebilirim. Her şeyi yapabilirim."

Başımı salladım. Peki her şeyi nasıl yapacaksın, Daniel?
Olman gerektiğindeBuradabu evi yönetmek için."

"Satın almayacağım. Sana yakın olmak için Minneapolis'e taşınacağım."

Kalbim*parasız*. Deklarasyon havayı ciğerlerimden dışarı itti. "Benimle yaşamak istemezsen bir daire tutarım," dedi. "Hasta Orada bir iş bul."

Bir hava üfledim. Daniel, Wakan'dan ayrılamazsın. Sana ihtiyaçları var. Burayı seviyorsun—"

"Seni daha fazla seviyorum. Bunların herhangi birini içinde sen olmadan istediğimi düşünüyorsan, bilmiyorsun*herhangi bir şey*benim hakkımda." Altın yeşili gözleri benimkileri tuttu. "Seni kaybedemem. yapmayacağım İş, sahip olduklarımızı bitirmek zorunda değil. Buna izin vermeyeceğim.

Orada ıstırap içinde durdum. "Bu iş bile değil, Daniel. Bu sadece lojistik. Bu benim*hayat*. Benim hayatım senin hayatınla uyumlu değil."

Ellerini kaldırdı. "Sorun nedir? anlamamı sağla. Birlikte harikayız. Başa çıkamayacağımı veya çözemeyeceğimizi düşündüğünüz bu büyük, korkunç şey nedir? Ben senin kahrolası erkek arkadaşım, konuş benimle."

"Sen*Olumsuz*erkek arkadaşım."

Sözlerin ona bir tokat gibi çarpmasını izledim.

"Erkek arkadaşın değilsem, neyim ben, Alexis?" cevap vermedim

"Ben neyim? Hiç bir şey? Lanet bir ganimet çağrısı mı? Gerçekten mi? Öyleymiş gibi davranmak istediğin şey bu mu?"

Gözyaşları gözlerime battı. "Bu asla işe yaramaz, Daniel. İstedığın gibi değil—"

"Neden?"

"Hayatlarımız çok farklı. Biz uymuyoruz. Nereden geldiğimi, çevremdeki insanları, benden ne beklediklerini, nasıl davrandıklarını bilmiyorsun.*vardır*. Seni dünyama nasıl sokacağımı bilmiyorum," dedim umutsuzca. "Yapmamak daha insancıl geliyor."

Ellerini kollarıma koydu. "Gözlerime bak ve beni sevmediğini söyle. Beni sevmediğini söylediğini duymak istiyorum. Sen söyle ben de gitmene izin vereyim."

Çenem titredi. "Söyleyemem. Çünkü seni seviyorum. VeOasıl sorun bu." Gözyaşları yanaklarımdan aşağı döküldü.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Bir şeyi yeterince çok istiyorsan, Alexis, başka hiçbir şeyin önemi yok.

Başımı salladım. "Bu doğru değil," diye fısıldadım. "Her şey önemli. Her zaman."

Hüzünlü gözleri benimkileri kenetledi ve toza dönüşecekmişim gibi hissettim. "Bitti, Daniel."

Bu sözler onun titrek bir nefes vermesine neden oldu.

Arabaya döndüm ve elleri benden uzaklaştı. Sonra birdenbire bir şimşek çaktı.

Daniel bir anda beni yakaladı ve içine çekti, girişin yanındaki meşeye çarparken sırtını darbeye dayadı. Devasa bir dal kırıldı ve garaj yoluna düştü.

Yanağımı Daniel'ın güm güm atan göğsüne bastırarak orada durdum. "Şunu gördün mü?" nefes aldı.

cevap bile veremedim Sanki kürekler beni hayata döndürmüştü. Anında ayıldım.

Gök gürültüsü bile yok, dedi. "Hiç bilebulutlar" Etrafına baktım.

Şube garaj yolunda sigara içiyordu. Gökyüzüne baktım. Maviden başka bir şey yok. "Ne var bunda?" Fısıldadım.

Sonra onu ittim. "Git motorlu testereyi al ve hareket ettir. Hala gidiyorum.

Kafasını salladı. "HAYIR. Mümkün değil."

"Ne demek hiçbir şekilde? Dışarı çıkmam gerekiyor.

Gözleri genişti. "Bununla uğraşmıyorum. Tanrı buydu."

"Bu değildi..." Burnumdan sakinleştirici bir nefes verdim. "Daniel, Tanrı'nın bugün beni senin garaj yoluna hapsetmekten başka yapacak daha iyi bir işi olduğuna inanmıyorum. Kozmik müdahalelere inanmıyorum, büyüye inanmıyorum; bu tamamen açıklanabilir bir hava olayıydı. Gidebilmem için o dalı hareket ettirmelisin."

Sonra şiddetli bir gök gürültüsü yuvarlandı, gökler açıldı ve üzerimize yağmur yağdı. Çarşaflar ve *çarşaflar* yağmurun.

Yağmur. bulutlar olmadan.

Ben sırlıslıkam sırlıslıkam orada durdum ve Daniel eğlenmiş görünerek sağanağın altında kollarını kavuşturdu. "Evren gitmeni istemiyor," diye bağırdı. "Aslında, evrenin senin içine geri dönmeni istediğini söyleyeceğim."

"Arrrrr!" Çamurun içinde garaja yürüdüm.

Kapıdan içeri girdim ve girdiğim an, dışarıdaki tufanın durduğunu duydum. Daniel arkamdan geldi ve kollarını arkamdan bana doladı. Bir robotun gücü kesilerek hemen beni sakinleştirdi. Onunla savaşacak tüm enerjimi kaybettim.

Orada durmuş, beni tutuyordu, vücudu sanki bana göre yapılmış gibi benimkine dolanmıştı ve ben de diğer yarıma bastırılmış gibi hissediyordum. Ama *oyapamadı* benim diğer yarım ol çünkü o olsaydı aynı şeyden yapılmaz mıydık? Birbirimiz için mükemmel olduğumuz kadar neden farklı olalım ki?

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "*Bizbirlikte*. Bu bitmedi. Ve ayrılсан bile bitmeyecek çünkü aşkı yanına alacaksın ve o seni geri getirecek."

Beni çevirdi ve ona tamamen çaresiz bir şekilde baktım. Ama çaresiz olmamda bir sorun yoktu çünkü o beni asla Neil'in yaptığı gibi incitmezdi. Hayatındaki tüm insanlar için yaptıklarından başka bir şeyi asla yapmazdı. Bana sadık kalacak, bana değer verecek ve benimle ilgilenecekti.

Ve o haklıydı. Bundan kaçamazdım.

Aşk seni takip eder. Nereye gidersen oraya gider. Sosyal bölünmeleri, mesafeyi veya sağduyuyu bilmiyor. Sevdiğin kişi öldüğünde bile durmuyor. İstedliğini yapar.

İstedğin şey aşık olmamak olsa bile.

ChaP32

olmak

Alexis

He benim erkek arkadaşımıdı.

Aşıktık.

Ve bu hiçbir şeyi değıştirmedı. Tam olarak değıl.

Hala onu ailemle veya arkadaşlarımla tanıştıramadım. İş yine de beni ondan uzaklaştıracaktı. O hala Wakan'da yaşamak zorundaydı ve ben de Minneapolis'te yaşamak zorundaydım. Hareket etmesine kesinlikle izin vermedim. Dün gece sonunda pes edene kadar saatlerce bunun hakkında dolaştık.

Zaten yürümeyecek bir şeyi kurtarmak için hayatını feda etmesine izin vermezdim. Haftanın altı günü evde olmayacaksam Minneapolis'te yaşıyor olmasının ne önemi vardı?

Wakan'da kalması gerekiyordu. Daniel'in mirası benimki kadar önemliydi.

Belki daha fazla.

İçinde bir Grant yoksa Wakan'ın varlığı sona erecekmiş gibi geldi. Sanki anında seyrelemiş ve ince olacakmış gibi, sanki Daniel orada olmakla onu bir şekilde bir arada tutuyormuş gibi.

Her şeyi benim için geride bırakmaya istekli olmasının ne kadar önemli olduğunu ifade bile edemedim. Ama bunu yapmasına da izin veremezdim. Bizim gibi ölüme mahkum bir şey için değıl.

Yani tek yaptığımız, temiz bir mola yerine sonun yaşam destek versiyonunu seçmekti.

Ama ilişkimizi kurtarıp kurtaramayacağını görmek istedi ve ben onu doğru olanı yapamayacak ve buna tamamen hayır diyemeyecek kadar çok

sevdim. Ben de yapmadım.

yapamadım

Daniel erkenden uyandı ve benim işe gidebilmem için şubenin yerini değiştirdi. Zihinsel ve duygusal olarak tükenmiş hissederek, vardiyama zamanında Twin Cities'e geri döndüm.

Oylama bugündü. Sonuçları saat altıda açıklayacaklardı.

Sabah çalıştım, sonra oyumu kullanmak için yukarı çıktım ve beklemek için doğruca acil servise, hemşireler odasına gittim. Bri oradaydı, hastalarının kaydını tutuyordu. O da benim gibi saat altıda gidiyordu ama duyuru için ortalıkta dolaşıyordu. Annem ve babam Neil, Gabby ve Jessica ile birlikte geldiklerinde saat 6:05'ti. Otomatik kapılardan içeri girdiler ve hâlâ yarım koridor uzaktaydılar ama sonuçlar babamın yüzündeydi.

Anladım.

"Tebrikler," dedi Bri, bana sarılmak için eğilerek. "Sana iki kez oy verdim."

Güldüm ve gitmeme izin verdi. "Kutlamaya gitmeye hazır olduğunda beni ara. Seni kaba birliğe bırakacağım," dedi aileme başıyla işaret ederek. Sonra kalktı ve gitti.

Babam hemşire istasyonuna yaklaştı. "Sen yaptın! Ailede bir şefimiz daha var. Tebrikler."

Nedense garip bir şekilde heyecanlanmadım. Sanki başkasının başına geliyordu.

Zorla gülümsedim ve Gabby, Jessica ve annemin bana sarılması için hemşire odasının yanından geçtim. Neil başıyla beni onayladı. "Tebrikler."

"Kaçta çıkıyorsun prenses?" Babam sordu. "Akşam yemeğine gidebiliriz." "Ben şimdi gidiyorum aslında-"

Gabby yanımda nefesini tuttu. "Ah. Benim. *Tanrı...*"

Alnımı kırıştırdım ve ağzı açık neye baktığını görmek için arkamı döndüm ve kalbimbattı.

*Daniel*çiçeklerle bana doğru yürüyordu.

Tamamen dilsiz hale getirildim. Ağzım açılıp kapandı ama ağzımdan tek kelime çıkmadı.

"Bu sincap adam değil mi?" Gabby arkamdan sordu.

Jessica'nın anlaması uzun sürmedi. "Ya Ali..."

Kulaklarım çınlamaya başladı. Hayır. Hayır, hayır, hayır, bu olmuyordu.

Daniel gülümseyerek aramızdaki boşluğu kapattı. "Hey."

Onu anlık korku kliplerinde işledim. Sakalını kısaltmıştı ve bir şekilde onu olduğundan daha da genç göstermeyi başarmıştı. Solmuş bir tişört giymişti ve dövmeleri görünüyordu. Hepsisi. Kot pantolonu ve deri bileziğini giymişti ve botları çamurluydu. Normalde bunların hiçbiri beni uzaktan bile rahatsız etmezdi. aslında benbeğendimnasıl görünüyordu. En sevdiğim gömleklerimden biri buydu, muhtemelen bu yüzden giymişti. Ama bu durum bağlamında bunu beğenmedim. Bu durum bağlamında, bu benim en kötü kabusumdu.

Aileme baktı, Neil. Sonra Gabby ve Jessica'ya başını salladı. "MERHABA. Seni tekrar görmek güzel." Onları burada görünce biraz şaşırılmış göründü ki bu mantıklıydı, çünkü benimle çalıştıklarından hiç bahsetmemiştim.

"Burada ne yapıyorsun?" nefes aldım

O gülümsedi. "Sana sürpriz yapacağımı düşündüm. Seni yemeğe götürelim." Babam ona tepeden tırnağa baktı.

Alexis, bu kim?

Yutmuşum. "BENCE..."

Daniel elini uzattı. "Daniel Grant."

Babam elini sıkmadı. Kirlenmiş gibi baktı.

Ve sonra, garip bir alternatif evren hareketinde Neil devreye girdi. Tanıştığımıza memnun oldum."

Daniel'in elini sıktı ve içimi saf bir panik kapladı. "Üzgünüm, onun için sen kimsin?" Annem şaşkın görünerek sordu.

"Hmm," dudaklarımı yaladım. "O benim-"

Daniel bana baktı, gözleri odayı okumaya başladığını söylüyordu ve bir an için yalan söylemeyi ciddi ciddi düşündüm. söyleyerek *herhangi bir* şey gerçek dışında. Antrenörüm. Arkadaşım. Beni yemeğe götürmek için çiçeklerle gelen eski bir tanıdık. Sonra hangi cevabın ona bu durumdan en fazla korumayı sağlayacağını kavradım. Erkek arkadaşı olmadığını biliyordum ama gözleri benimkileri aramaya başlamıştı ve anlamayacağını anladım. Jessica ve Gabby ile yaptığım gibi, bunun için beni bir daha affetmeyecekti. Ben de söyledim. Yapmak zorundaydım.

"O benim erkek arkadaşım."

Kimse tek kelime etmedi. Sonra babam gülmeye başladı. Bir Disney kötü adamının manyak kahkahasıydı ve tüm odanın etrafımda kapandığını hissettim.

"Erkek arkadaşın?" Babam eğlenerek aramızda ileri geri bakarak dedi. Eski sevgilime başını salladı. Sana Neil ile yaşadığını söyledi mi? Daniel'in şok içinde gözlerini kırpışını izledim.

"Cecil, gerçekten öyle değil..." dedi Neil şaşırtıcı derecede metanetli bir ses tonuyla.

Babam güldü. "Son üç aydır çift danışmanlığındasın, bu yüzden böyle olduğunu söyleyebilirim, değil mi?"

Neil dudaklarını bir çizgi halinde bastırdı ama hakkını vermek için başka bir şey söylemedi.

Babam olumlu bir şekilde gıdıklanmış görünerek başını salladı. "Önce kardeşin Lola Simone ile evlenir, şimdi de *Bu?*" Neredeyse uludu.

Daniel bana baktı ve gözlerine ulaşmayan bir gülümseme gönderdi.
"İndiğinde beni ara." Bana çiçekleri verdi, yanağımdan öptü ve gitti.

Panik atak geçirecektim. Nefesimin zorlandığını hissedebiliyordum.
Herkesin gözü bendeydi.

"Ali, ciddi olamazsın..." dedi Jessica.

Gabby neredeyse dönüyordu, Philip'e söylemek için sabırsızlanıyormuş gibi gülümsüyordu. Annem bir eliyle ağzını kapatmıştı, muhtemelen babam bunun anlaşılmasına izin verdiğinde sonuçlarının ikimiz için de ne kadar kötü olacağını fark etmişti. Ama şimdilik? Babam kızgın bile görünmüyordu. *Baktieğlendirmek.*

Daniel fikrinin babam için o kadar gülünç olduğunu fark ettim ki, o bir tehdit bile değildi. Bu onun için bir şakaydı, sanki her şey ciddiye alınamayacak kadar saçmaymış gibi.

"Yani senden para istedi mi?" Babam hala kıkırdayarak sordu.

"Ne?" nefes aldım

"Paradedi babam. "O mu istedi?"

"HAYIR!"

"Ama tahmin edeyim. Teklif ettin, değil mi? Senin fikrin gibi mi geldi?"
Babam eğlenmiş görünüyordu.

Ona cevap veremeyecek kadar nefesim kesilmişti. Sessizliğimi evet sandı. Ve *oöyleydi*evet, ama öyle değildi.

Annem kırbaçlanmış görünüyordu. "Alexis..."

Jessica başını sallıyordu. Gabby telefonuna dakikada bir milyon kelime yazıyordu ve Neil nedense benim için neredeyse üzgün görünüyordu.
dayanamadım

Çiçekleri hemşire odasına bıraktım ve Daniel'in peşinden koştum.

Ona yetiştiğimde otoparkın yarısına gelmişti. "Daniel!"

Yürümeye devam etti.

Son birkaç metreyi hızla koştum ve kolunu tuttum. "Daniel,*Lütfen!*"

Bana döndü, gözleri kırmızıydı. "Sencanlınınla? Çift danışmanlığında mısın? Bütün bu zaman boyunca mı?"

"Öyle değil," dedim nefes nefese. "Gitmeyi reddediyor. Bodrumda uyuyor. Danışmanlık yapmıyoruz, bu konuda yalan söyledik—"

Kafasını salladı. "Bana hiç söylemedin. Beni gafil avlamama izin verdin—"

Histerinin eşiğindeydim. "Gelmeni ben istemedim! neden aramadın?"

"Oyu bugün sen verdin. Seni desteklemek, erkek arkadaşın gibi yanında olmak istedim.*meli*. Denemek istediğimi söylediğimde ne demek istediğimi düşündün? Bu benim çabam, sen*kabul*buna-"

"Böyle gelmemeliydin..."

"Neden?" Ellerini kaldırdı. "Sürekli böyle ortaya çıkıyorsun. Herkes seninle olduğumu biliyor, tüm arkadaşlarım, tüm ailem. Beni sevdiğini söylüyorsun, ama oradaki insanlar beni bilmiyorlardı bile.*var olmak*"

"Daniel-"

"Gabby ve Jessica hâlâ bizi bilmiyor mu? Dört ay sonra mı?"

"Sana söyledim, biriyle görüştüğümü biliyorlar..."

"Ama sadece değil*Ben*"

Bana başını salladı ve yüzündeki ifade kalbimi kırdı. "Senin için gerçekten o kadar utandırıcı mıyım?"

Ben cevap vermeyince arkasını döndü ve kamyonuna doğru yola koyuldu. Onu kovalamadım. yapamadım

Boğuluyordum ve nefes alamıyordum.

ChaP33

olmak

Daniel

BENkamyonuma bindim ve orada oturdum, araba kullanamayacak kadar sarsılmıştım.

Başka biriyle yaşıyordu. Bütün bu lanet zaman. Elimi sıkkan George Clooney, cerrah mıydı? Eski?

Oeski miydi?

Hayatlarımızın birbirine uymadığını söylediğinde ne demek istediğini şimdi tüm renkleriyle anladım. Çünkü, onun halkının alıştığı türden bir adamsa, hiç şansım olmazdı.

Ve neden elimi sıkıttı?

Beni aldattığını düşünmemiştim. Ama o adamın evinde yaşadığını bana nasıl söylemezdi? Erkek kardeşi Lola Simone ile mi evliydi? Baldızının gezegendeki en büyük rock yıldızlarından biri olduğunu tesadüfen söylemeyi hiç düşünmedi mi? *Nebaşkabana* söylememiş miydi? Arkadaşları onun her hafta sonu nereye gittiğini sanıyordu? Neil denen adam onun nereye gittiğini sanıyordu? Onlara yalan söylemesi gerekiyorsa, tamam ama onlara yalan söylemesine gerek yoktu.*Ben*.

Bunun daha fazlası olduğunu biliyordum ama beynim bunun üzerinde çalışmıyordu. Düşüncelerim, Gabby ve Jessica'nın yüzlerindeki boş bakışlardan, gülen adama kadar tüm bu garip, korkunç karşılaşma etrafında zıplayıp durdu. Ve en kötüsü de onun babası olduğunu düşünmemdi. Kendisini History Channel belgeselinden tanıdım.

Oraya ailesi ve arkadaşlarıyla tanışmak için gelmedim. Onun izni olmadan bunu yapmazdım. Sadece ona söylediklerimde ciddi olduğumu kanıtlamaya çalışıyordum.

Çaba gösterirdim, bu işi yapardım. Herkesin aynı fikre sahip olacağı ve onu tebrik etmek için orada olacağı aklıma bile gelmemişti. Gabby ve Jessica ya da eski sevgilisiyle çalıştığını bilmiyordum çünkü bana hiç söylememişti. anlaşılan bana söylememiş*herhangi bir şey*.

İhanete uğramış hissettim ve bu mantıklı bile değildi çünkü başka ne bekliyordum? Bizimle bir gelecek görmediğini söyledi. Bu konuda bana çok net davranmıştı. Dün geceye kadar bitirmeyi planlamıştı, bu yüzden bunların beni neden şaşırttığını bilmiyorum. Ama kendi gözlerimle görmek başka bir şeydi.

Onun dünyasında kimse benim kim olduğumu bilmiyorsa, nasıl birbirimize aşık olabilir ve birbirimiz için bu kadar önemli olabiliriz?

Bütün bunlar zaten bildiklerimi sağlamlaştırdı. ben gerçekten*yapmadı*Wakan'ın dışında onun için var ol. Onun bambaşka bir hayatı vardı, benim hiçbir ilgim yoktu ve beni dahil etmeye hiç niyeti yoktu.

Araba kullanamayacak kadar titriyordum, o yüzden orada oturup sakinleşmeye çalıştım.

Sonra penceremde bir tıkırtı duydum. Siyah önlüklü kahverengi saçlı bir kadın orada durmuş bana bakıyordu.

"Sen Daniel misin?" dedi camdan.

Ona göz kırptım. Sonra camı indirdim. "Beni tanıyor musun?" "Evet, ben Bri. Ben Alexis'in en iyi arkadaşıyım. Sen olduğunu sanmıştım. O bugün geleceğini söylemedi."

"Ben..." Boğazımı temizleyip yeniden başladım. "Onu şaşırttım." Gözleri büyüdü. "Ah. Ve neydiObeğenmek?"

Başımı salladım. "İyi değil."

"Hayır. olmayacaktı. Oturabilir miyim? Yolcu koltuğunu işaret etti.

"Elbette."

Kamyonun arkasına geldi ve içeri girdi. Kapıyı çarptı ve bana bakmak için döndü. "Bana ne olduğunu anlat."

Elimi sakalıma götürdüm. "Ona çiçek getirmeye geldim. Bugün en önemli şeyi vardı. Onun bir adamla yaşadığını öğrendim..."

"Neil?" Alay etti. "O adam bir pislik. Her şeyden önce, senin hamamböcekleriyle yaşadığın gibi o da Neil'la yaşıyor. Bundan nefret ediyor, onu iğrendiriyor ve utanç verici olduğu için kimseye söylemiyor. Mülkün ortak sahibidirler. Ayrılmayacak. Evi istiyor, bu yüzden onun isteklerine karşı bir berduş gibi orada çömeliyor. Birkaç hafta içinde bunun için mahkemeye çıkacaklar ve sonra içlerinden biri taşınacak. Sonraki."

Yutmuşum. Tamam aşkım. Bu iyi oldu. Bu bir şeydi.

"Gabby ve Jessica oradaydı..."

"Kötü üvey kardeşler. O sürtüklerden nefret ediyorum. Ali aylardır onlarla takılmadı. O bir hafta sonu sana davranışlarından hoşlanmadı. önemli değiller Sonraki."

"Yaşlı bir adam ve yaşlı bir kadın vardı. Gri saç. Cidden. Elimi sıkmadı."

Dişlerinin arasından havayı emdi. "Onlar onun ailesiydi. Vay canına, cehennemin yedinci katına giden bir portaldan geçtin."

Komik olmasa da güldüm.

"Bak, sen oraya girdiğinde ne söylenip ne yapıldığını bilmiyorum ama sana şunu söyleyeceğim. Hiçbiri onun suçu değildi. Kardeşi Derek mi? Karısını bu insanlarla tanıştırmamak için ülke dışına taşındı. Bu size ait bir şey değil, onlara ait bir şey. Ali'yi tanıyorsam, muhtemelen şu anda çıldırmıştır.

Tansiyonumun düştüğünü hissettim. "Tamam aşkım." Başımı eğdim. "Ağabeyi gerçekten Lola Simone ile evli mi?"

"Evet. Seninle Derek hakkında hiç konuşmadı mı?"

"O yaptı. Bana onun hakkında her şeyi ve evli olduğunu anlattı. Bana karısının kim olduğunu söylemedi, ona sadece Nikki adını verdi."

"Söylemedi bile *Ben* Magazin dergilerinde görene kadar onu ve Derek'i on yıldır tanıyorum. Güvenilirdir ve verdiği sözleri tutar ve onların mahremiyetine saygı duyar, size karşı bile. O böyle iyi.

Yanaklarımdan hava üfledim. Sanırım doğru şeyi yaptığı için ona kızamazdım.

Bri gözlerimin içine baktı. "Bak, senin hakkında her şeyi biliyorum. O bana söyler. Sik resimleri dışında her şeyi gördüm. Ve önemli olan tek kişi benim. Güven bana."

Titrek bir nefes verdim. "Tamam aşkım." Başımı salladım. "Elbette." Sonra cep telefonum çaldı. çıkardım.

Alexis'ti. "Bu o mu?" Bri sordu.

"Evet. Bana bir adres gönderdi." Chateau de Chambord Sokağı mı? Başımı salladım. "Evet."

"Bu onun evi." Elini kapıya koydu. "Pekala, oraya gitsen iyi olur. Endişelenme, Neil dokuza kadar çalışıyor. Her zaman programını kontrol ederim. O vardiyadayken dolabına biraz sirke püskürtmeyi seviyorum. Salata gibi kokarak eve gitmesine izin ver."

Güldüm. "Teşekkür ederim."

O, başını salladı. "Bana teşekkür etme. İyi şanslar, Daniel. Sanırım buna ihtiyacın olacak."

Bana gönderdiği adrese on dakikalık bir yolculuk yaptım. Sokaklarda dolaşırken, evler büyüdü, büyüdü ve birbirinden uzaklaştı.

Bana mesaj attığı adrese geldiğimde, inanamayarak baktım.

Evi bir konaktı. Ve Grant House'un bir malikane olduğu gibi değil. İzlediğinizde televizyonda gördüğünüz türden bir yer burasıydı.

nller hakkında gösteriler. Wakan'ın Ana Caddesinin yarısını imlere sığdırabilirsiniz.

Burada mı yaşıyordu?

Yani, parası olduğunu biliyordum. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi bana elli bin dolar teklif etmişti. Ama onun olduğunu düşünmemiştim *Bu* bir tür para. Böyle bir yerde su faturasını bile deyemezdim.

Kamyonumdan indim, onu garaj yolunda park halinde bırakmam gerektiğinden bile emin değildim. Beyaz keten bir masa örtüsünün üzerine düşmüş bir toprak parçası gibi görünüyordu.

Ben kapıyı almadan Alexis n kapıyı açtı. Hâlâ önlüğünün üzerindeydi ve ağılıyordu. Beni içeri almak için tek kelime etmeden kenara çekildi ve ben de sessizce etrafa bakındım.

Mağara gibiydi. *Vesoğuk*.

Her şey griydi, sanki üzerinde bir filtre varmış gibi. Zeminler beyaz mermerdi ve tavanlar tonozluydu, bu da odayı daha da boş gösteriyordu. Bir buz mağarası gibi.

Burnunu ekti. "Burası benim yaşadığım yer." Bunu bir özür gibi söylemişti.

Beni sessizce evin içinden geçirdi. Beyaz kanepeler, parlak siyah bir piyano, yumuşak Şark kilimleri ve pahalı görünen tablolarla dolu devasa bir oturma odasının yanından geçerken ayak seslerimiz yankılandı. Yirmi kişilik bir masa ve üzerinde devasa bir kristal avize bulunan bir yemek odası vardı. Sonra, birkaç ay öncesine kadar nasıl kullanacağını bile bilmediğ i devasa bir mutfak.

Elektrikler kesildiğ i beni aradığını ve sobanın gazlı olduğunu söylediğini hatırladım. Şimdi bakıp sııttım. Bu bir *büyük* Viking ocağı, dokuz brülör, çift fırın, üzerinde duvara monte tencere doldurucusu. Burada onunla normal bir eski fırından bahsettiğ imi sanıyordum ve bu *Bu*. Neredeyse komikti.

Sayamayacağım kadar çok banyo vardı. Çatı katımdan daha büyük koridorlarda, üzerinde köpeğimin oturduğu boyutta taze çiçek aranjmanları olan mermer masalar vardı. Altı metre yüksekliğinde kitap rafları ve sürgülü merdiveni olan bir kütüphane. Bir noktada bir hizmetçi gördük. Bana kafasını karıştırmışım gibi baktı, sanki yeni bir çalışanıml falan.

Arka tarafta bir göle bakan bir ofise taşındık. Ödüller ve diplomalar asılıydı. Onun ve Neil'in. Aralarında o kadar çoktu ki, yarım bir duvarı kapladılar. Doktora: Onun için Yale, onun için Stanford ve Berkeley. Fransız kapılardan şelaleli bir havuz geçiyordu ve Alexis'in benimle konuşmak için orada oturduğu her anı hatırladım. Ben onu uyuttuğum tozlu, boktan garajımda oturuyordum ve o da saray gibi bu yerde.

Neredeyse avlanmış hissettim. Çok saçmaydı ama yaptım. Sanki kim olduğu konusunda tamamen dürüst değilmiş gibi. Ama gerçekte, *ovardı* dürüst olmak Sadece hayal gücüm beni yüzüstü bırakmıştı.

Boşlukları dolduruyorsun. Size verilen bilgileri alıp kafanızdaki resmi tamamlayan varsayımlarda bulunuyorsunuz. Şimdi tüm resimlerimin büyük ölçüde yanlış olduğunu fark ettim. Kendime hayal etmesine izin verdiğimden yüz kat daha yüksekteydi. Bu tür bir zenginliği kavrayamadım bile.

Onu daha önce hastanede gördüğümde, bu bile küçük bir gerçeklik kontrolüydü. Doktor olduğunu biliyordum. Hastaları tedavi ettiğini görmüştüm. Ama onu gerçekten orada, önlük giymiş ve acil serviste dururken, cebinden bir doktor etiketi sarkarken görmek farklıydı. Tüm ön hazırlıklara rağmen buna tam olarak hazır değildim ve *benkesinlikle* buna hazır değildi.

Şimdi neden temizlik yapmayı ya da yemek yapmayı bilmediğini anladım. *Gerçekten* anladım. Çünkü böyle yaşayabilen biri, hayatlarını onlar için yöneten insanlara sahipti. Gibi insanlar *Ben*.

Şimdi onun arkadaşlarına ve ailesine nasıl görüldüğümü, neden bu şekilde tepki verdiklerini daha iyi anladım. Özellikle şimdi eski sevgilisini gördüğüme göre. O adamın her şeyiyle zıttım. Benim gibi biri nasıl sığardı? Bu evde olmaktan bile rahatsızdım. Onunla burada olmayı, o mutfakta yemek yapmayı, hatta oturma odasında oturmayı bile hayal edemiyordum. Garaj yoluna park edilmiş kamyonun nasıl görüldüğünü hissettim. Yersiz ve ait değilmişim gibi.

Beni, karşılaştırıldığında evdekini küçük gösteren büyük, kıvrımlı bir merdivene çıkardı. Üç misafir odası, daha fazla banyo ve son olarak kapısında kilit sürgüsü olan bir oda. Kilidi açtı ve ben içeri girerken geri çekildi.

Ebeveyn yatak odasıydı.

Tek kelime etmeden etrafa baktım. Sanki evin geri kalanının bir parçası değilmiş gibi aydınlık ve sıcaktı. Ortasında bir kral yatak vardı. Peluş sandalyeler ve pembe bir yatak örtüsü vardı. Gelincik tarlasında bir kızın çerçeveli bir fotoğrafı. Üstte bir mikrodalga ve bir Keurig ile duvara itilmiş küçük bir buzdolabı vardı. Wakan'daki kadın gibi hissettiren tek oda buydu.

Sonunda gördüğüm tek yer orasıydı.*biz*.

Komodinin üzerinde biblolar vardı. Küçük hazineler. Ona yaptığım küçük şeyler, tahtadan oyduğum bir rakun, bir saat içinde yonttuğum komik bir şey. Birkaç hafta önce yaptığımız çilek reçelinden bir kavanoz vardı, kapşonlularımdan biri bir sandalyenin üzerine fırlatılmıştı.

Kalp şeklindeki kaya.

hediyelik eşya

Bu yüzden evini görmemi istedi. Milyonlarca kelimelik açıklamaya bedeldi.

İlk defa benim için tam daire çizdi. Sonunda onun tamamını gördüm. Parçaları eksik olan bir yapboz gibi bir araya geldi. Sanki iki farklı insan gibiydi.

Ve sonra anladım ki oöyleydi.

Benimle olduğu kişi, tatilde olduğu kişiydi. Wakan'da kim olduğu gerçek hayat değildi.

*Bu*onun gerçek hayatıydı.

Ve daha bir şey söylemeden benden bunun bir parçası olmamı istemeyeceğini biliyordum.

Burnunu çekti ve yeniden ağlamaya başlayacak gibi görünüyordu. "Babam, Neil'a geri dönmemi istiyor," dedi. Onu seviyor ve ayrılığımızı kabul etmeyecek. Neil beni onunla yaşamaya zorluyor çünkü ayrılıktaki evi istiyor ve beni geri istiyor," diye ekledi. Seninle birlikte olmak için işimi bırakamam çünkü bırakırsam yüz yirmi beş yıllık bir aile mirasını yıkmış olurum. Ve buraya benimle olmak için gelersen, evini kaybedersin ve ailem benimle bir daha asla konuşmaz."

Ağlamamak ister gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Demek bulunduğumuz yer orası. Üzgünüm Daniel..."

Boğazımın düğümlendiğini hissettim ve cevabını zaten bildiğim kelimeleri söylemeye kendimi zorladım. "Benden ayrılıyor musun?" diye sordum, sesim kalındı.

Üzgün görünüyordu. "Sürmeyeceğini biliyorduk. Düşündüğümde daha fazla zamanımız var ve bunun için çok minnettarım." Sesi son kelimede çatladı.

Kalbim göğsümde eziliyormuş gibi hissettim. Ve söyleyecek hiçbir şeyim bile yoktu çünkü bu benim üzerimde değildi. İsteseydi burada olmak için hayatımı bırakırdım. Her şeye alışmayı öğrenecektim...*Bu*. Bununla başa çıkacaktım, çünkü alternatif onsuz olmaksızın, onu asla seçemezdim. Ama bu

değildi *Benim* seçenek. Onun reddedilmesine ya da ailesinin ne yapacağına karar vermek bana düşmemiştir.

Ve birine takmak bile ne boktan bir şey. Bunlar ne tür insanlardı?

Ama sonra zaten biliyordum.

ilk defa *ben tamamen* Bana bunun yürümeyeceğini her söylediğinde bana neyi anlatmaya çalıştığını gördüm.

Aramızdaki sadece bir para farkı ya da bir yaş farkı ya da hatta sosyal bir boşluk değildi. Her şeydi. Bütün ailesi bize karşı komplo kuruyor. Onun arkadaşları. Lojistik. Kader. Asla sahip olamayacağım binlerce niteleyici, şimdi bana yardımcı olması için nesiller önce doğumda olması gereken şeyler. Birbirine bağlı bir aile, daha iyi bir eğitim, Wakan'dan daha önemli bir yer.

Sahip olduğumuz tek şey birbirimize olan sevgimizdi.

Sahip olduğumuz tek şey buydu. Diğer parçaların hiçbirisi işe yaramadı, uymadı veya mantıklı gelmedi.

Ama bir anlam ifade etmesine ihtiyacım yoktu çünkü benim için aşk her şeydi, ihtiyacım olan tek şeydi.

Ama bunun için yeterli değildi.

İnsanlar Wakan'da kalmıyor. Gelip büyülü bir zaman geçiriyorlar ve sonra gerçek hayatlarına geri dönüyorlar. Bir turiste aşık olmuştum. Çünkü o öyleydi.

Ve tatil bitmişti.

Gözlerim yaşarıyordu. "Alexis, lütfen. Benimle eve gel. Ya da kalmama izin ver. beni senden ayırma..."

Çenesi titredi ve bakışlarını benden kaçırdı.

"Lütfen bunu yapma," diye fısıldadım.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Bir gün yaptığın hatayı anlayacaksın. Lütfen, Alexis. Şimdi farkına varın."

O yapmazdı. O yapmadı. Beş dakika sonra gitmemi sağladı.

Chap34

olmak

Alexis

VE Bir ay önce Daniel'den ayrıldığımdan beri her şeyi bir robot gibi yaptım.

Uyandım, duş aldım, işe gittim. Nadir izin günlerimde uyudum. Tüm gün. Ve hayallerim gerçeklikten daha kötüydü.

Rüyamda en çok Daniel'i gördüm. Wakan ve Grant House'un odaları dolaşıp onu araması. Ve uyandığımda, onu bulmak için bir an etrafımda yokladım, sadece orada olmadığını ve bir daha asla olmayacağını hatırlamak için.

Şimdi hep yorgundum. Ve beynim hatalı çalışıyordu.

Sahanlıktaki vitrayı hatırlayamadım. En garip şeydi. Sanki Wakan ben gittiğimde onu saklamaya karar vermiş gibi hafızamdan silinip gitmişti. Bahçe miydi? Ya da bir çayırda geyik? Yoksa bir mozaik mi? Beni o kadar rahatsız etti ki, TripAdvisor'a fotoğraf gönderen var mı diye baktım ve bir tane bile yoktu. Evdeki en güzel şeylerden biri ve kimse fotoğrafını çekmemiş mi? Bulduğum tek şey, tarihi Minnesota evleriyle ilgili bir web sitesindeki merdivenlerin siyah beyazıydı. Evin yapıldığı yıl çekilmiş. Ancak pencere tamamen siyahtı. Sanki kamera arızalanmış gibi.

Zihnim boş yere anıya uzandı ve sonunda pes etti. Sadece Wakan'a ait olan bir şeydi. Ve gittikten sonra ona sahip olamazsın.

Rüyalarında bile değil.

Daniel olayı için babamın soyunmasını o kadar az duyguyla karşıladım ki ilgisini kaybetti ve bana ders vermekten vazgeçti. Katatonik bir hasta gibiydim. Bir zombi.

Gabby ve Jessica'nın mesajlarına cevap vermedim. Bri'nin yemeğe çıkma ya da uğrama tekliflerini kabul etmedim. Kendimi işe gömdüm, olanların hiçbirini beni yakalayıp sıkıştırmasın diye ilerlemeye devam ettim.

Annem olaydan birkaç gün sonra hastaneye uğradı. Ona Daniel'den bahsetmediğim için incinmişti. Sonra, Neil'le işleri yoluna koymaya çalıştığım konusunda yalan söylediğim için babamdan özür dilemem için bana yalvardı.

Neden bir özre ihtiyacı vardı, anlayamadım. İsteddiği her şeyi alan tek kişi oydu.

Ona bakarken, Neil'in bana yaptığı gibi, babamın onu da bir kez kandırıp kandırmadığını merak ettim. Ona dünyadaki en özel kadın gibi hissettirdiyse, farklı biri gibi davrandıysa, çok değer verdiği Montgomery mirasını saldıysa ve ona gerçekte kim olduğunu gösterdiğinde, çok geçti. Ve ona sormadan bile, böyle olduğunu biliyordum.

Yarından sonraki gün yarı yüzüncü yıl dönümüydü. Yönetim kurulu ve hastane için önemli yatırımcılarla ağ kurma şansımdı. İlk kez resmi bir kapasitede bir Montgomery olarak çalışacak, annemin hayatım boyunca oynadığını gördüğüm role adım atacaktım.

Dört gözle beklemeliydim. Parti ya da gevezelik kısmı değil, fark yaratma yeteneğimin başlangıcı. Ve bunu umursayacak enerjiyi bile toplayamadım. Bana tamamen anlamsız geldi. Her şey oldu.

Budepresyonun nasıl hissettirdiği.

Neil'le birlikteyken kötü olduğunu düşünmüştüm. Ama bu daha önce hiç yaşamadığım bir karanlıktı. Vücudum sanki körelmiş gibiydi.

basit bir ayağa kalkma eylemi bir başarıydı.

Hiçbir şey beni gülümsetmedi. Genelde sevdiğim şeylerin hiçbiri bana çekici gelmiyordu. Ve boğulduğum aklıma geldi. kendimi kurtarmadım Ve şimdi sadece yüzüyordum, ağırlıksız, içimde ölü.

Ne zaman daha iyi olacağını merak ettim - doğru şeyi yapmak doğru şeymiş gibi gelmeye başladığında. Bunu sadece kendim için bitirmedim, Daniel için yaptım. Bu yüzden hayatından çıkmayacak. Bu yüzden, burada olsaydı onu bundan ne kadar korumaya çalışırsam çalışayım, arkadaşlarımla ve ailemin ona yaşatacağı şeylere maruz kalmayacaktı.

Bu ikimiz için de en iyisiyse, neden bu kadar çok zordu?

Her zamankinden daha geç indim. İş yerinde çok sayıda aracın karıştığı bir toplu kaza durumu olmuştu. Yedi yaşında bir çocuk ölmüştü ve aileye söylemek zorunda kaldım.

Daniel'la birlikte Wakan'a gitmeyi her zamankinden daha fazla dilediğim günlerden biriydi. Onunla yatakta yatabileceğimi, karanlıkta fısıldayabileceğimi, saçlarımı alnımdan çekip beni öpmesine izin verebileceğimi. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylerken göğsündeki gümbürtüyü hisset. İstemesem de yememi sağlardı. Bana akşam yemeği hazırlarken tişörtlerinden birini giydirseydim, Hunter çenesini kucağıma alırdı.

Ama bir daha asla o kadar güvende ve ilgilenilmiş hissetmeyecektim. Böyle bir aşkı ikinci kez bulamazdım. denemezdim bile Bir kez sahip olduğum için bile ne kadar şanslı olduğumu biliyordum.

Hayatımın geri kalanında bekar kalacaktım. Çocuk yok, evlilik yok. Başka kimseyle istemedim. Şimdi kariyerim olacaktı. Sonunda babamın istediği şey olacaktım. Bir Montgomery'den başka bir şey değil - hem de iyi bir tane. Dikkat dağıtmayan biri.

Ve miras benimle birlikte ölecekti.

Derek geri gelmeyecekti ve benim asla bir varisim olmayacaktı. Öngörüden yoksun olan ailem, en çok önemsedikleri tek şeyin yok edilmesini etkili bir şekilde harekete geçirmişti.

Sanırım hâlâ Neil'a döneceğimi düşünüyorlardı. Onunla evlen, narsist, kontrolcü bir baba ve onları koruyamayacak kadar yıpranmış bir anne ile benim sahip olduğum aynı taciz edici dinamik altında büyüyecek çocuklara sahip ol.

Asla olmayacaktı.

Buönyargılarının bedeli oldu.

Lütufonlara hiçbir maliyeti olmazdı.

Karanlık yatak odama girdim ve çantamı yere attım. Yorgunlukla etrafa baktım.

Daniel'in hiçbir eşyasını taşımamıştım. Kalp şeklindeki kaya, bıraktığım yerdeydi. Ondan çaldığım son kapşonlu hâlâ sandalyemin üzerindeydi. Şimdi orada durmuş ona bakıyordum.

Yine onun gibi kokardı. Onu giyip yatağa tırmanabilir ve beni tuttuğunu hayal edebilirdim.

Sonra başka birini tutup tutmadığını merak ettim. Zaten diğer insanları görmek. Olması gerektiği gibi ilerlemeye çalışıyor. Doug'ın onu barlara sürüklediğini, bir randevu uygulamasına soktuğunu hayal ettim.

Belki başka bir kız şimdi onun kapşonlularını giyiyordu. Bacaklarımı altımdan tekmeledi.

Çoğu gün güçlüydüm. Yaptığım seçimlerle yaşayabiliyordum. Yapmak zorunda kaldığım seçimler. Onu arama ve sesini duyma dürtümle savaşılabıldım. uzak durabilirdim.

Ama bugün değil.

Chap35

olmak

Daniel

BEN farklı bir insan gibi hissettim.

Sanki onu son gördüğümünden beri bir asır yaşlanmışım gibi. Kendimden çok Pops gibi hissettim. Acıdım ve her şeyden bıktım. Ve her gün daha iyi olmak yerine daha kötüye gittim.

Alexis'i kaybetmek beni sonsuza dek değiştirdi. Bir ağaçtaki halkalar gibi, bundan elli yıl sonra beni açabilirsin ve ne zaman olduğunu görebilirsin, hasarı görebilirsin. Mahvoldum. Bir daha asla eskisi kadar iyi olmayacaktım.

daha gülmedim kimseyi görmek istemiyordum Doug ve Brian sürekli etrafımda dönüyordu ama ben etrafta olmak için bir ayıydım. Kendimi kötü hissettim, bu yüzden geldiklerinde kapıya cevap vermeyi bıraktım.

Alexis beni terk ettiğinden beri başıma gelen tek iyi şey, ev için para toplamamdı. Satış iki gün önce kesinleşmişti.

Son özel parçalarımı Alexis'in arkadaşlarından aldığı fiyatın iki katına koymuştum. Üç katı, dört katı. Çünkü umursamadım. İnsanların satın alıp almaması umurumda değildi. Yapmamaları umurumda değildi. Evi kurtarmış olmam umrumda bile değildi. Ve komik olan şey, onları ne kadar yüksek fiyatlandırırsam, o kadar çok insan onları istiyor gibiydi. Sadece ödediler. Böylece parayı topladım ve bir gecede başarılı bir marangoz, ev sahibi oldum. Ve zafer o kadar boştu ki, bunu yapmış olmam umurumda bile değildi çünkü onsuz hiçbirini istemiyordum.

O tek kişiydi. Bunu ona da bildirmek için dört ayım vardı ve başarısız olmuştum. Şimdi hayatımın geri kalanında bu başarısızlıkla yaşayacaktım.

Artık marangozluğumda bu kadar çok şey kazandığıma göre, Grant House'u pansiyon olarak işletmeye devam etmem gerekmiyordu. Ve bu iyiydi, çünkü adım atmaya dayanamıyordum. O olmadan olmaz. Sahanlıktaki vitraydaki karla kaplı manzaraya, tırabzandaki güllere ya da şöminenin etrafındaki mozaîge bakamıyordum çünkü ona aşık olduğum yer orasıydı ve bu benim için o kadar acı vericiydi ki, gözlerimi göremiyordum. Ben de evi kapattım ve boş bıraktım.

Bazı şeyleri çöplüğe taşımaktan dönerken Hunter'la birlikte Doug'ın evinin yanından geçiyordum ve durmaya karar verdim. En azından birkaç maça çıkmazsam beni asla işten çıkarmayacaklarını biliyordum. Ona geleceğimi söylemedim. Kamyonetimi dışarıda görene kadar verandasında oturdu.

Tel kapının çarptığını duydum ve bir saniye sonra Doug bana bir kutu kola veriyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım onu alırken.

O kadar nemliydi ki havayı bıçakla kesebilirdiniz.

Doug yanımdaki sallanan sandalyeye oturdu ve gazozunu açtı.öz.
"Bulutların görünüşünü beğenmedim."

cevap vermedim

Alexis gittiğinden beri her gün yağmur yağıyordu. O kadar sefil olmuştu ki kasaba neredeyse turistsizdi. Bisiklet yolunu veya nehri kullanamadı, dolaşamadı. Tüm hafta sonları iptal olmuştu. Durduğunda bile aslında durmadı. Güneş hiç doğmadı, hiçbir şey kurumadı. Sonra yeniden başlayacaktı, sanki gökten ne kadar su düşebileceğinin bir sınırı yokmuş gibi.

Hunter ayağımın dibine oturdu, başı patilerinin üzerindeydi. Alexis gittiğinden beri köpeğim iyiydi. Sanki şu anda onun bokuyla baş edemeyeceğimi biliyormuş gibi...

ya da bana veremeyecek kadar üzgündü. Evde, garaj yoluna bakıp bekledi. Onu ne zaman getirmeye çalışsam, tasmayla savaşırdı. Ben de onu orada bıraktım.

"Bugün yedin mi?" Doug sordu.

kilo veriyordum İştahsızlık. Beni eskisi gibi her gün görmemeyi muhtemelen benden daha çok fark etti.

Ona yavaşça kafa sallamamdan önce bir dakika geçti.

"Yemek yemelisin dostum. Acıkırsın ve kendini daha kötü hissedersin." "Hiçbir şey beni daha kötü hissettiremez," dedim sert bir sesle. ben ... idim

ağır yaralı. Bir sandviç beni kurtaramayacaktı.

Cevap vermedi. Az önce bir yerden bir granola bar aldı ve bana uzattı. Yavaşça aldım ve elime baktım.

"Bu çok acıtıyor" dedim. "O olmadan nefes alamıyorum. Sadece durmasını istiyorum."

Doug avluya baktı. "Belki de durmak değildir. Belki de bunun seni güçlü yapması gerekiyor."

"Beni güçlü yapmıyor. Bu beni öldürüyor."

Sadece otlaklara baktı. Birkaç dakika sessiz kaldık. "Ben gidiyorum," dedim.

Bana bakmak için döndü. "Ne?"

"Bir süredir bunu düşünüyorum. O olmadan bu yerde olamam. Burada nefes alamıyorum."

Gök gürültüsü tepede gürledi.

"Ama... gidemezsin dostum. Başka bir yerde ne yapacaksın?"

Omuz silktilim. Burada yaptığımın aynısı. Onu özlerdim. Ben de öyle yapardım. Ama en azından o zaman bana her saniye onu hatırlatmayan bir yerde onu özleyecek olacaktım.

Bir insanın bir mevsiminin bir ömür boyu resim yapabilmesi inanılmazdı. Burası artık büyüdüğüm yer değildi. Orası benim evim değildi. birlikte olduğ m son yerdio. Ve neden bunu hatırlamak isteyeyim?

Keskin bir rüzgar m lk  kesti ve bahçede bir kova yuvarlandı. Beyaz bir tumbleweed gibi zıplamasını ve ardından ahırın arkasında kaybolmasını izledik.

"İhtiyacı olan ben değildim," dedim o kadar alçak sesle ki beni duyduğunu sanmıyordum. "Evet,  yleydin," dedi Doug. "Başka şeyler yapıyor, kahretsin

Bunun seninle hiçbir ilgisi yok.

Başımı salladım. "Evet  yle. Benden utanıyordu. Yeterince iyi değildim. Takas etmeye değmezdim.

"Biliyor musun?" dedi Doug yanımdan. "Seni seviyordu. Ne d   nd ğ n umurumda değil. Gördüm. Herkes yaptı.

sessiz kaldım Beni seviyordu. Bunu biliyordum. BENinandıO. Ama geri kalanından daha ağır basamayacaksa aşkın ne önemi var?

Yağmur yağmaya başladı. Ağır  ar aflar halinde aşağı indi, o kadar kalın küçük dereler çimlerin arasında oluşmaya başladı. Yağmurda yusufçuklar u u uyordu.

Doug gözlerini kısarak bahçeye baktı. "Bu havanın nesi var? B y kannenlerin öldüğü aydan beri böylesini görmemiştim. Bu saçmalık çok saçma.

cevap vermedim çünkü cevap önemli değildi.

Hiçbir şey olmadı.

"Gidiyorum" dedim ayağı kalkarken. Hunter, kemikleri incinmi  gibi ayağı kalktı ve pe imden sürükledi.

"Peki, ne zaman gidiyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki yarın. Ertesi gün. Aletlerimi toplamam gerekiyor."

"Gitme," dedi Doug. "Akşam yemeğine kal. Ya da dışarı çıkıp eğlenceli bir şeyler yapalım. Jane'e gidebiliriz."

Endişelenen kişinin Doug olması benim zihinsel durumuma hitap ediyor olmalı.

Ben.

Başımı salladım. "Bir yere indiğimde seni arayacağım." Duraksadım, arkadaşşıma baktım. "Teşekkür ederim. Herşey için."

Başka bir şey söylemek ister gibiydi ama söylemedi. Döndüm ve Hunter'la birlikte yağmurun içinden kamyonuma doğru yürüdüm. İçeri girdim, sırlıklam.

Araziden çıkarken bulutlara baktım ve ıslak gömleğim üzerime yapışmış halde nehir boyunca eve doğru sürmeye başladım.

Ayrılırken nereye gideceğimi bilmiyordum. Güney. Sahip olduğum tek şey buydu. Güney. Benzinim bitene veya yağmuru geçene kadar sürerdim. Bir plan yapma düşüncesi bana o kadar yorucu geldi ki, bunu düşünemedim bile.

Belki buradan ve ondan uzaklaştıkça daha iyi olacaktı. Belki bir sis gibi dağılır ve ben yeniden iş görecektim kadar nefes alıp düşünebilirdim.

Eve geldiğimde ıslak kıyafetlerimi çıkardım ve yatağa girdim. Saat daha altıydı ve yorgun olmaktan çok bitkindim ama artık uyanık olmak istemiyordum.

Kalbi kırıkların uykularından birine düştüm. Burası ve gitmiş arasında, nefes alıp veren türden. Onlarla ilgili rüyalar görmek istersin ama gördüğünde pişman olursun çünkü uyanmak çok acı verir. Yani siyahtan başka bir şey ummuyorsun. Onlarsız var olmanın geçici olarak ertelenmesi.

Telefonum çaldığında dışarısı karanlıktı. Yağmur çatıya vuruyordu. Neredeyse aramayı cevaplamıyordum. Yaptığıma sevindim. Çünkü öyleydi. "Merhaba?" Karanlığa dedim.

Sessiz bir "Merhaba" almadan önce uzun bir sessizlik oldu.

Kalbim, sesini en son duyduğumdan bu yana bir ay önce ondan beklenmedik bir telefon aldığımda düşündüğüm gibi atmıyordu. Ama bu gerçekten oluyormuş gibi gelmiyordu. Bir rüya gibi hissettim. Sanki tam uyanmamışım gibi. Ve sonra ben olduğumu fark etmeye başladığımda *öyleydi* Uyanırken kalbim atmıyordu çünkü göğsümde parça parçaydı ve artık çalışmıyordu.

Orada öylece oturduk, sessiz. Sanki sadece telefonda olmak, birbirinize tek kelime etmemek, kendi iletişim biçimiydi.

Oldu.

Sessizliğin içinden binlerce kelime geçti.

Beni özledi.

Beni düşünüyordu. Beni sevdi.

Bizi bitirdiğinde bunların hiçbiri gerçek olmaktan çıkmadı.

Ve bu en trajik olanıydı.

"Görüşmeyeli nasılsın?" diye sordu sessizliğe.

"Güzel," diye yalan söyledim.

Uzun bir duraklama.

"Ev için yeterince para biriktirdin mi?"

bir nefes verdim. "Evet. Yaptım."

"Yaptın?" Benim adıma gerçekten mutlu görünüyordu. "Bu harika."

"Evet, Etsy mağazası ve Instagram sayfası çok yardımcı oldu. Bu yüzden teşekkür ederim." Başını salladığını hayal edebiliyordum.

"Bunu nasıl yaptığımı bilmek ister misin?" Diye sordum. "Evet."

"Fiyatlarımı yükselttim. Çok fazla. O yıldırım çarpması tablosu için on iki bin dolar falan."

"Yaptın?"

"Evet. Fark ettim ki, sıfır sikime ulaştığınızda, işte o zaman müzakereler başlar."

"Nedir *O* Anlam?" Sesinde küçük bir gülümseme.

"Sadece satıp satmamaları umurumda değildi. Umursamadığınızda, her şey sizin şartlarınıza göre. Onu alabilirler veya bırakabilirler. Senin için fark etmez, o yüzden ne istersen iste."

"Ahhh. Şey, her zaman senin az şarj ettiğini düşünmüşümdür. Bunu masalarınızdan biri için öderdim."

"Evet, şey, sen bir Kardashian'sın, yani..." Nefesi kesildi. "Ben *Olumsuz* bir Kardashian."

biraz gülümsedim "Senin var *mi görülen* senin evin?" Şakacı, kızgın bir ses çıkardı.

"Bodrumda yaşayan bir cerrahın bile var."

Bir kahkaha attı. Ses beni haftalardır hissettiğimden daha mutlu hissettirdi.

Ne kadar kolay yeniden başladığımız beni şaşırttı. Ama sonra olmadı. Çünkü onu yirmi yıl görmesem yine böyle olacaktı. Onunla tanıştığım andan beri böyleydi ve aramızda hep böyle olacaktı. Bu onun bir parçasıydı. Bunu kolaylaştıran şey buydu.

Bunu zorlaştıran da buydu. "Neredesin?" Diye sordum. "Odamda. Yatağımda."

Bunun üzerine hissettiğim acı neredeyse dayanabileceğimden fazlaydı.

O odayı şimdi hayal edebiliyordum. Yattığı yerde, altına sıkıştırdığı battaniye. Orada olabilirim. Ya da o olabilir *Burada*. Ya da birlikte olduğumuz sürece her yerde olabilirdik ve her şey yeniden yoluna girecekti.

"Neredesin?" diye sordu.

"Yatağımda."

Şimdi sessizleşti ve benim düşündüğümü düşünüp düşünmediğini merak ettim.

"Odan karanlık mı?" diye sordu.

"Evet. Ama banyodaki ışığı kapatmayı unuttum, bu yüzden kapının altından biraz ışık geliyor. Seninki karanlık mı?"

"Tamamen karanlık."

Gecenin bir yarısı yatak odanızın zifiri karanlığında birini aramanın mahrem bir tarafı vardı. Bir fısıltı gibi. Gizlidir. Bir anlamı var.

Ona verdiğim şeylerin hâlâ komodinin üzerinde olup olmadığını sormak istiyordum. Benim kapşonlularımdan birini giyiyor olsaydı. Ama öyle ya da böyle kalbimi kıracaktı.

"Herkes nasıl?" diye sordu.

Alnımı ovuşturdum. "Onlar iyi. Kevin Bacon'ın artık Instagram'da bir hashtag'i var. Doug onu kilitli tutmaktan bir şekilde vazgeçti, bu yüzden Kevin şekerleme dükkanının yanında sadaka dilenmek ve turistlerle özçekim yapmak için takılıyor.

"Yani en iyi hayatını yaşıyor." "Oh evet."

"Ya Avcı?"

Ona gerçekte nasıl biri olduğunu söylemeli miyim diye tartışarak duraksadım. "O iyi. O burada, benimle."

O değildi. Evin verandasında uyuyor, onun eve gelmesini bekliyordu.

Liz, Jake'i terk etti, dedim konuyu değiştirerek. "O yaptı?" Sesi parladı.

"Evet. Birkaç hafta önce morarmış bir gözle ve Doreen ile geldi. Onun için sakladığın şeyleri aldı. Onu Rochester'daki polis karakoluna getirdim."

"Yasaklama emri mi almış?"

"Evet." alay ettim. "Ama yine de ihlal etti. Onu aramak için geri geldi. Pops ona silah çekti."

"Ne?"

"Ana Caddenin tam ortasında, herkesin önünde. Geri dönerse taşaklarını patlatacağını söyledim." biraz güldüm "Jake bir saldırı davası açtı ama kimse bir şey görmedi."

Homurdandı. "Tabii ki yapmadılar."

Her neyse, Liz onu yasaklama emrini çiğnediği için tutuklattı. O zaman sanırım onun üzerinde bir sürü pislik daha vardı. O yandı. En az iki yıl hapis yatacak. Geri dönmeyecek.

"İyi. Brian ne dedi?"

"Mutluydu. Aslında dün gece bir randevuya çıktılar.

Telefona ışınlandığını hissettim.

"En yüksek yetkiliye göre Liz'in arabasının bu sabah hâlâ Brian'ın evinin önünde park halinde olduğunu öğrendim," dedim.

"En yüksek otorite mi?"

Doug.

O güldü.

"Öyleyse bu kadar mı?" dedi. "Wakan'da artık polis varlığı yok mu?"

"Hayır, en az bir tane olmalı. Bize Wade adında yeni bir adam gönderdiler. Polis kruvazörünü yürüyüş yolunun yanına park ediyor ve telefonuyla oynuyor. Sanırım aklını kaçırmış durumda."

"Pekala, belki genç suç dalgasını dizginlemede Jake'ten daha iyi olur," dedi.

"Belki."

Yine sessizce gittik.

"Yeni işin nasıl?" Diye sordum.

Bir omuz silkme hayal ettim. "Bu çok fazla. Günde on dört saat çalışıyorum. Ayaklarım sürekli ağrıyor."

Ona, orada olsam her gece onları ovacağımı söylemek istemedim. Eve geldiğinde onun için bir banyo hazırlardım, yarın için önlüğünü yıkar, ütüler ve sererdim, akşam yemeği hazırdı. Onunla ilgilenirdim.

Boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim.

Kimse onunla ilgilenmiyordu. Bu, neredeyse başka bir adamın bunu yaptığı düşüncesi kadar acıtıyordu.

Neredeyse.

Diğer tarafta sessizleşti. O kadar uzun süre sessiz kaldık ki, hatta ara sıra yapılan kaymayı duymasam aramayı kaçıracağımızı düşünecektim. Penceremin dışındaki yağmur uzun sessizliği doldurdu ve onun benimle olmasını o kadar çok diledim ki. Yanımda yatıyordu ve saçlarının kokusunu alıp uyanıp kahvaltısını hazırlayabiliyordum. Konuştuğumuz her şeyin, ikimizin de zaten bildiği şeyler olabileceğini, çünkü onlar olduğunda birlikteydik.

Göğsüm sıkıştı ve bir elimi kalbimin üzerine koyup sıktım.

Onu o kadar çok özledim ki fiziksel olarak acı vericiydi. Bu bir tür kederdi. Çekilme. Açlık.

Doğal değildi. Çünkü onsuz olmamam gerekiyordu. Gözlerim yaşarmaya başladı.

Sonsuzdan daha nihai bir şey var. Asla. Asla sonsuz değildir.

Onu bir daha asla göremeyecektim. Ona bir daha asla dokunmayacaktım. Ona asla öğle yemeği hazırlamaz ya da uyurken nefesini dinlemezdim. biz asla

aynı gün evlenmek, çocuk sahibi olmak veya ölmek. Ve bunları kimseyle yapmazdım çünkü bu, onunla yaşadıklarımın zavallı adamın versiyonu olurdu ve bunu her zaman bilirdim.

"Daniel..."

Cevap vermek için güçlükle yutkunmak

zorunda kaldım. "Evet?" Karanlıkta

burnunu çektiğini duydum.

"Yine de benim için gelecek misin?" sessizce

sordu. "Ne?" nazikçe sordum.

"Eğer bir zombi kıyameti varsa. Dediğin gibi gelip beni alır mısınız?

Telefonu ağzımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Yani dünya sona ererse ve bu saçmalıkların hiçbir önemi kalmazsa?" dedim, sesim kalındı.

"Evet," diye fısıldadı.

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü.

"Dünyadır-dirson, Alexis. Bu böyle hissettiriyor. O yüzden şimdi benimle gel."

Arka planda sessizce ağlamaya başladı ve ağladığımı duymaması için telefonumu sessize almak zorunda kaldım.

İçimdeki boşluk o kadar derindi ki, ben o kadardım. Hayatımın geri kalanını onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Ve sonra, Wakan'dan ayrılmanın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini kesin olarak biliyordum. Başka bir yerde daha iyi olmaz. Çünkü sevgiyi yanında taşıyorsun. Ve bundan kaçamayacağımın farkına varmak o kadar yıkıcı, o kadar eziciydi ki nefes alamıyordum.

"Gitmem gerek," dedi.

Sonra gitmişti.

Bir bebek gibi yastığıma sarıldım. Ve işim bittiğinde, bunu bana bir daha yapmasın diye numarasını engelledim.

Chap36

olmak

Alexis

BENbütün gece ağladı.

Onu aramak durumu milyon kat daha kötü yaptı. Bunu asla yapmamalıydım. Yarayı yeni açmıştım ve şimdi yine kanamaya başlamıştım. Kanama ve ben bunu durduramadım.

Yarınki gala için giymeyi planladığım şeyi yapmak için kırmızı, şiş gözlerle dolabımı karıştırdım. Bu, kolsuz, yere kadar uzanan gümüş rengi bir balo elbisesiydi ve dolgun, kabarık tül eteği vardı. Onu geçen yıl Neiman Marcus'tan Jessica ve Gabby ile New York'a yaptıkları bir kız gezisinde almıştım. Bu dört bin dolarlık elbiseyi eğlenmek için aldım. Planlanmış bir etkinlik yok, içinde gidecek hiçbir yer yok.

Bunun ne kadar anlamsız ve saçma olduğunu şimdi fark ettim. O zamanki kadın değildim.

Alçakgönüllülükle yatağın üzerine fırlattım ve yanına istediğim gümüş şeritli topuklu ayakkabıları koydum, mücevherleri seçip küçük bir yığın halinde yerleştirdim.

Makyajım yapılır ve annemin takmam için ısrar ettiği minik bir elmas taçla saçlarım dramatik bir kabarıklık haline getirilirdi. Büyük-büyük-büyükannemden bir aile yadigarıydı. Onu Royaume Northwestern'in elliinci yıl dönümü kutlamasında takmıştı, bu yüzden annem bunun uygun olduğunu düşündü.

Bunların hepsini giyer ve bu partideki hareketleri gözden geçirirdim. Gülümser ve insanlarla tanışırdım. Ama her zaman içim boş olurdu ve kimse daha akıllı olmazdı. Bütün bir kasabayı, sevdiğim adamı ve kendimden çoğu şeyi kaybettiğimi kimse bilmeyecekti.

Birisi yatak odamın kapısını çaldı ve açmak için kendimi zorladım.
Nil orada duruyordu. "Ne,"
dedim düz bir sesle.
Briana burada, dedi.
"Tamam aşkım..."
"Mutfakta sana içecek yapıyor. Seninle konuşabilir miyim diye merak ediyordum. Sadece bir dakkalığına."
Dudaklarımı bir çizgi haline getirdim ve sonra kapıyı iterek açtım, istifa ettim. "Girin."
İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Ellerini ceplerine kaydırды.
"Yarın ailen beni baş masada yanlarında oturtacaklar."
Bu da bizi yan yana oturttukları anlamına geliyordu. Harika.
Başımı salladım. "HAYIR. Randevun gibi seninle oturmuyorum. Ben annemin yanına oturacağım, sen de babamın yanına otur."
"Tamam aşkım."
ona baktım. "Tamam aşkım? benimle dövüşmeyecek misin?
Beni zorla?" "Ali, üzgünüm."
Kafamı ona salladım, sinirlenmişim. "Ne?"
"Sana yaşattığım her şey için özür dilerim."
Kollarımı kavuşturmadan önce bir an ona baktım. "Hangisi neydi?" Bu iyi olmalı.
Söyleyecekleriyle mücadele ediyor gibiydi. "Ali, hayatım...mutlu değil. Ve bunun benim hatam olduğunu anlamaya başlıyorum. Yaptığım bazı şeyleri neden yaptığımı gerçekten anlamaya çalışıyorum ve bence terapi benden isteyebileceğiniz en iyi şeydi.
Kıkırdadım ama bakışları sabitti. "Biliyorsun, ben de Rebecca'yı kaybettim. Mücadele ettiğim tek ilişki bu değildi.

Rebecca onun eski karısıydı. Cam'in annesi.

"Ali, sen...*vardır*- hayatımdaki en önemli kişi. Ve sana bunu pek iyi göstermediğimi biliyorum ama ben..." Duraksadı. "Büyürken ailemle gördüğüm ilişki sağlıklı değildi. Babam, benim sana yaptığım bazı şeyleri anneme yaptı. Ve sanırım bunları seni kaybetmekten çok korktuğum için yaptım. Elini uzattı. "Bunun mantığa aykırı göründüğünü biliyorum. Ama seni güvensiz yaptıysam, bu asla gitmeyeceğin anlamına geliyordu. Ve bunun doğru olmadığını biliyorum. Bu bir mazeret değil. Ama *odur-dir*nedeni. Bunların hiçbirini seni sevmediğim için yapmadım. yaptım çünkü *benyaptı*. Ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum."

Ona başımı salladım. "Sen *aldatılmış* üzerimde."

Gözleri üzgündü. "Biliyorum. Asil olduğumu biliyorum, *asil bir şekilde* bu işi mahvetti Sorunlarım var, Ali. Terk edilme sorunları, güven sorunları. Sanırım bunu yaptım çünkü beni terk etmeye hazırlandığını görebiliyordum ve ilişkiyi sabote etsem bile, nasıl ayrılacağının kontrolü hâlâ bende idi. Rebecca'ya yaptığının aynısı. Ben sadece... benim sorunlarım var. Ve bu konuda daha yapmam gereken çok işim var. Ama yapmazsam, asla mutlu olmayacağım ve asla başka birini de mutlu edemeyeceğim. Durdurdu. "Sana evi veriyorum."

Kollarım düştü.

"Alabilirsin," dedi. "Ne istersen alabilirsin." dudaklarımı yaladım "Taşınacak mısın?"

Onayladı. "Eğer istediğin buysa, evet."

gözlerimi kıstım. "Ve ne yapmak *Sen* istek? Çünkü bu cömertliğin bedelsiz olduğunu hayal bile edemiyorum."

Yere baktı. "Tek istediğim, benden nefret etmemeye açık olman." Gözleri tekrar benimkilere geldi. "Ve belki, birkaç ay içinde, ben hayatımı biraz daha anladıktan sonra, kalbinde bana yer açabilirsin."

benimle birkaç çiftin danışma seansına gel - pazarlığın bana düşen kısmını yaptığım için değil. Çünkü istiyorsun. Sadece görmek için. Çünkü beni bir zamanlar sevdiğini biliyorum ve daha iyi olabileceğimi biliyorum. Ve seni kaybetmekten çok korkuyorum."

O an yüzündeki ifadeyi tanıdığımı fark ettim. Daha önce onu giydiğini hiç görmemiştim. O samimiydi.

Sert ifademin biraz yumuşamasına izin verdim. "Ben bu konuda düşüneceğim." Nazikçe gülümsedi. "Tamam aşkım. Teşekkür ederim."

Bir an durakladım. "O gün Daniel'e iyi davrandığın için teşekkür ederim."

Benden uzağa baktı. "Biriyle görüştüğünü biliyordum. Ben aptal değilim." Gözleri tekrar benimkilere geldi. "Ama lütuf sana hiçbir şeye mal olmaz. Söylediğin bu değil mi? Benden görmek isteyeceğin şeyin bu olduğunu düşündüm.

Onda bir şey gözlerimi yaşarttı. Neil aşmamıştı. Dolambaçlı bir şekilde buna Daniel sebep olmuştu.

Daniel sudaki bir dalgaydı. Herkese dokundu. Hiç tanışmadığı insanlar bile.

Neil bana son bir kez uzun uzun baktı. Sonra kendini dışarı attı. Kapıyı açtığı anda, Bri kapıyı çalmak için elini kaldırmış, orada duruyordu. "Neil," dedi, şaşırılmış görünerek. "Yanlış odada mısın? Aşağıda bazı yetimler var. Acele edersen onları yakalayabilirsin, onlara Noel Baba'nın gerçek olmadığını söyle.

Yorumu ve onun kirli bakışını görmezden geldi ve gitti.

Bri iki tane tuz çerçeveli bardak ve bir sürahi saf tekila gibi kokan bir şeyle geldi.

"Margaritalar!" şarkı söyledi. "Süper güçlü. Patrón'u kalbimle ölçtüm." Kapıyı arkasından kapattı. "Peki Şeytan ne istedi?"

"Özür dilemek istedi."

Bardakları komodinin üzerine koydu. "Aslında gibi mi?"

"Bence de." yatağın üstüne oturdum "Evi bana veriyor."

"Gerçekten mi?"

"Onun söylediği şey bu. Ayrıca yarın akşam yemeğinde babam beni yanına koydu" diye ekledim.

"Elbette yaptı." Öğürüyormuş gibi parmağını ağzına soktu.

İçeceklerimizi doldurmaya başladı. "Bu özre fazla değer vermem. Bil diye söylüyorum, on seferden dokuzu böyle insanlar aslında değişmez. Sadece daha iyi manipölatörler olmayı öğrenirler, bu yüzden siz*düşünmek*yaptılar ve sonra hepsi aynı boku yapacaklar.

Başımı salladım. "Biliyorum. Her zaman değişmezler." duraklattım.

"Ama ben *Yapmak*

istediğine inan."

Bir an düşündü ve sonra başını iki yana salladı. "Tamam aşkım. Ona bu kadarını vereceğim."

Bana pembe karışımı verdi ve kendi bardağıyla yanıma, yatağın üstüne çöktü. "Bir kadeh kaldıralım," dedi Bri. "Yakında eski kocam olacak. Antibiyotiğe dirençli klamidyaya türünü kapsın.

Güldüm ve kadehlerimizi tokuşturduk. Sonra bir yudum aldık ve ırkildik. "Aman Tanrım." öksürdüm

"Vay canına!" Boğularak başını salladı. "Vay. Kontrol karaciğer ışığım az önce yandı.

Yüzümü buruşturarak güldüm.

"Bence zaten yeterince yaşadık." Bardağımı elimden aldı ve tekrar oturmadan önce kendisinininkinin yanındaki şifonyere koydu.

Elbisemin eteğinin üstüne yatağa uzandım, o da benimle yattı. İkimiz de bir tül bulutu içinde tavana baktık.

"Onu özledim..." diye fısıldadım.

Uzun bir vuruş için durakladı. "Biliyorum."

Bir an sessizce gittik.

"Dün gece onu aradım. Elimde değil. İmkansız geliyor, Bri. Bunu nasıl atlatacağım?"

Bana bakmak için döndü. "Derek ve karısının harika yanı ne biliyor musun? Bunun hakkında çok düşündüm.

"Ne."

"Bunda onun dışında hiçbir şey yok.o. Ailen ondan nefret ediyor. Arkadaşları anlamaz. Onunla birlikte olmak için Kamboçya'ya taşınmak zorunda kaldı. Birlikte olmalarıyla ilgili hiçbir şey basit değil. Yani onunla olduğunu biliyorsun çünkü onu gerçekten seviyor. Başka açıklaması yok." Tavan vantilatörüne baktı. "Bunda çok huzurlu bir şey var, sevdiğin insan dışında her şeyi sıfır sikkemek." Durdu. "KeşkeBENbuna sahiptim."

"Daniel'i şimdiye kadar kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum ama bu, geri kalanının kaybolmasını sağlamıyor."

"Onu ortadan kaldırması gerekmiyor. Sadece şeylere öncelik verir.

Başımı salladım. "Şu anda mutlu olmalıyım," diye fısıldadım. "Evimi aldım. İstedğim işi aldım. Ailem arkamda. Royaume'ye olan yükümlülüğümü yerine getiriyorum. Neil sonunda hayatımdan çıkacak. Binlerce insana yardım edebileceğim, hayat kurtarabileceğim, bir fark yaratabileceğim. Ve ben kesinlikle, yüzde yüzacınası. O kadar mutsuzum ki Bri, buna dayanamıyorum bile. Bütün bunlar bu kadar harika, bu kadar önemli ve bu kadar anlamlıysa, neden böyle hissediyorum?

"Çünkü nefes alamıyorsun."

Ona bakmak için başımı eğdim. "Ne?"

"İçten içe ölüsün. Sana hayat veren şeyi kaybettin." Onu sessizce izledim. "Nick gittiğinde böyle mi hissettin?" Alay etti. "Kahretsin hayır. Sen benden çok daha kötüsün."

homurdandım.

"Cidden, o ahmağa o zevki vermezdim. Ama sen? Berbatsın."

biraz güldüm

Bana bakmak için döndü. "Sana bir soru sorabilir miyim?" "Evet..."

"Tüm hayatınızı silip süpürüp sıfırdan yeniden kurabilseydiniz ve kimse bunu nasıl yaptığınızı sorgulamasaydı, onu hangi sıraya koyardınız? Önce Royaume? Sonra ailen? Sonra Daniel?

Başımı salladım.

"Hayır..." "Sonra ne olacak?"

Bir an düşünmek için duraksadım. "Daniel. Sonra Wakan. Sonra Royaume ve diğer her şey."

Bana parmağını salladı. "*bu*Neden bok gibi hissediyorsun, Ali? Hepiniz bozüksunuz."

Ona göz kırptım. "Ne demek istiyorsun?"

Dirseklerinin üzerinde kendini destekledi. "Demek istediğim, tüm hayatın boyunca başkaları için yaşamaya şartlanmışsın. Senden bekleneni yapmak, körü körüne hizmet etmek. Royaume Northwestern'e daha sen gelmeden söz verilmişti.*doğmak*.Ve bu çok önemli bir şey ve öyle olmadığını söylemiyorum ama bu, onu yapmanız gerektiği anlamına gelmez. Sen*olabilmek*kendinizi ilk sıraya koymaya karar verin - bir seçeneğiniz var. Bu kolay bir seçim değil. Sonuçsuz değil. Ama sen*Yapmak*bir seçenek var.

"Hayatın Daniel olmadan bu kadar kötüyse, o zaman belki de önceliklerine bir kez daha bakmalısın. Derek yaptı. Demek istediğim, Kamboçya olayını yapması için şu anda senin hissettiğin gibi hissetmiş olması gerekirdi, sence de öyle değil mi? Royaume'yi, seni ya da ailesini umursadığını sanmıyorum. BEN

sadece günün sonunda umursadığından daha fazla umursamadığını düşün
o." Omuz silkti. "O onun pazarlık konusu

değildi." "Pazarlık edilemez..."

"Evet. Onsuz yaşayamayacağı tek şey. Diğer her şey sadece her şeydi.

Ona başımı salladım. "Ama... ama Royaume'yi bırakamam..."

Yani, yapamaz mısın? Nereye gidersen git insanlara yardım edeceksin
Ali. Evet, Royaume'de yapabileceğiniz ölçekte olmayacak. Ama yine de
hayat kurtarabilirsiniz. Derek öyle. Bir yol buldu. Ve kişisel olarak, bence
yüz yirmi beş yıl, bunu bitirmek için güzel bir yuvarlak sayı, eğer benim
fikrimi sorarsanız."

Ayağa kalkıp ona baktım.

"Ne? Cidden. Gitseydin, şu an olduğundan daha kötü hisseder miydin?
diye sordu. "Kahretsin" deyip daldırısaydın, bugün olduğun kadar mutsuz
olur muydun?

Ona göz kırptım. Çünkü cevap son derece basitti. "HAYIR."

"Böyle hissetmek zorunda değilsin. Kelimenin tam anlamıyla
yapmıyorsun. Çıkış yapmak. Ayrılmak. Onu seç. Seçmek*kendin*"

Ona uzun bir süre baktım. Sonra zor nefes almaya başladım.

Ayrılmayı düşünmeme izin verilmedi.*BEN*Bu öneriyi yapan kişi
olamazdı çünkü bu çok bencilce ve bencilceydi. Yasak bir fanteziydi,
eğlendiremeyeceğim kadar hainceydi. Ama ikinci Bri bunu evrene söyledi,
kalbim onu tuttu ve koştı.

Çünkü ya yaparsam?

Ya bırakırsam?

Ya bir kez olsun ne yaparsam*BEN*Naranan? Ailemi ya da mirasımı ya da
hiç tanışmadığım çok sayıda insanı düşünmek yerine, bir gün olduğum
yerde kalmamdan fayda sağlayacak.

Aklım hemen oraya gitti ve hızlı ileri sarılmış bir film gibi kafamda bırakmayı oynadı.

Zihnimde arabamdaydım, Wakan'a gidiyordum, Daniel'in kollarına atılıyor, boynuna doğru ağılıyor ve affı için yalvarıyordum.

rahatlama sadecedüşünmebu aşıkardı.

Sefaletimi sona erdirebileceğim, ıstırabımı durdurabileceğim düşüncesi omuzlarımdan o kadar büyük bir yükü ki, yataktan atlayıp odadan fırlamak istiyormuş gibi hissettim. Fikrin ortaya çıktığı birkaç dakika içinde çok büyük ve canlı olduğunu hissedebiliyordum, artık onu içinde tuttuğum küçük imkansız şeyler kutusuna sığmıyordu.

Eğer benyaptı...

Ama benyapamadı. Yapabilir miyim?

Suçluluk duygusuyla nasıl yaşayabilirim?

Utançla mı? Ailem olmadan...

Çünkü tüm hatalarına rağmen, hala sahip olduğum tek şey onlardı. Ve bunu yaparsam, benimle bir daha asla konuşmazlar. Derek'in yaptığından daha kötü olurdu. Mirası bitirecektim. Asla affedilmeyecekti.*Durmadan.* Onları sonsuza dek kaybederdim.

Ama o zaman Daniel'i sonsuza dek kaybetmeyle nasıl yaşayabilirim?

Önümüzdeki elli yıl boyunca her gün nasıl uyanabilir ve buna mecbur olmadığımı bile bile bu şekilde çalışabilirdim. Bunun bir seçim, bir karar olduğunu hissetmek*BEN*yapılmış. Bunu benim için seçtiğimi*Ve*o.

Ve bu, hepsinin en önemli kısmıydı.

Daniel, iradesi dışında bu ayrılığın ona dayatılmasıyla nasıl hissetmiş olmalı? Hiçbirinde söz sahibi olmamak. Bu diğerlerinden daha kötü değil miydi? Tek suçu beni karşılıksız sevmek olan sevdiğim birini incitmek mi?

Ailem beni hiçbir zaman koşulsuz sevmemişti. Asla. Peki o zaman neden *BEN* sevgi dolu *onlar* a bu şekilde mi? Bunu neden hak ettiler? Belki açık fikirli olmayı, hoşgörölü olmayı ya da adil olmayı öğrenmek yerine neden ruhumu satmam gerektiğini düşündüm. *sessizlik* çocuklarının yaptığı seçimler hakkında?

Ama onlara neden bunu vermem gerektiğini düşündüğümü biliyordum...

Terapistimin kafamın içinde duyabiliyordum, onu hala görecekt olsaydım muhtemelen haftalardır yapacağı gibi benim için durumu çözüyordu.

Babam benim istismarcımdı.

Neil'den hiçbir farkı yoktu. Ve
annem onun yardımcısıydı.

Tüm hayatımı babamın sevgisini ve onayını kovalayarak, incitici sözlerini kabul ederek ve yanına kalmasına izin vererek geçirmiştim. Ve her zaman annemin de bir kurban olduğunu, bu işte birlikte olduğumuzu düşünmüştüm - ve belki de bir bakıma öyleydik. Ama ilk defa, belki de şimdiye kadar, onu farklı gördüm.

Çünkü bizi hiç korumadı.

Annem vardı *normalleştirilmiş* bu istismar Hoşuma gitti. Beni katılımcı yapmış, babam böyle davrandığında istediğini vererek bu davranışı pekiştirmişti. Hayatımdaki en etkili kadın, doğduğum günden beri bunu benim için modellemiş ve almamı söylemişti. Bana bunu öğretmişti, Neil ile olan ilişkim için beni hazırlamıştı. Beni aşkın böyle görüldüğüne inandırdı.

Bri haklıydı. Bana pislikleri yatıştırmanın
öğretilmişti. bana öğretildi *Anne*.

Kalbim çarpmaya başladı.

İşlevsizliğin tüm katmanları ve onların varlığının sonuçları artık paketlenemeyecek kadar fazlaydı. Hiç bu ailede doğmasaydım ya da koşulsuz sevgi görseydim kim olurdum diye düşünemedim.

ya da asla yapamadığı sınırları zorlama gücüne sahip bir anne. geri dönemezdim istemedim bile.

sadece istedim*dışarı*.

Toksik ebeveynlerimi şımartmak istemedim. Ne kadar onurlu olursa olsun, Royaume Northwestern'in ateşinde şehit olarak ölmek istemiyordum. Haftada seksen saatlik işimi istemiyordum çünkü olması gerektiği halde kuyumu doldurmuyordu. Bu evi ya da bu hayatı istemiyordum.

Tek istediğim Daniel'di.

Daniel'siz olmak, yaşadığım her şeyden daha kötüydü. Ve bunu yaşamadan bilemezdim. Gerçekleşene kadar, bu hayatın onsuz ne kadar yaşanmaz olacağını en çılgın rüyalarımda hayal bile edemezdim.

Ama Daniel yapabilirdi.

Biliyordu, haftalar önce,*aylar*önce, bu nasıl bir duygu olurdu. Benim için Wakan'dan ayrılmaya bu yüzden istekliydi. biliyordu. Ve*BEN*yoktu.

*BEN*önce boğulmak zorunda kaldı.

Ve ben sonunda,*Sonunda*kendimi kurtarmaya

hazırım Beynimde bir şeyler ters döndü.

Muazzam, sıkışmış bir dişli içimde yavaşça döndü ve makyajımın hareket ettirilemez bir yapı taşı değişti. Daniel tepeye çıktı ve diğer her şey, tüm varoluşumda yankılanan ağır, metalik bir şingirtıyla yeniden konumlandı. Hayatımda ilk kez, ailem ve Royaume Northwestern başka bir şeye ikinci sırayı aldılar ve bunu yaptıkları anda, yeni bir düşünce seli sel gibi aktı. Asla düşünmeyeceğim fikirler köpürmeye, etrafa saçılmaya, zihnime akmaya başladı. Zihinsel bir tıkanıklık çözüldü ve alternatif yollar oluşmaya başladı.

Ve sonra ne yapacağımı biliyordum. Bunu o kadar net biliyordum ki gülmeye başladım. Kalktım ve telefonumu almak için odanın diğer ucuna koştum.

Bri beni izlemek için döndü. "Ne yapıyorsun?"

"Hastane yönetim kurulunu acil bir toplantıya çağırıyorum," dedim e-postamı açarak.

O, başını salladı. "Ama... bu bir *Cuma*. Bu gece seninle konuşmaya gelmeyecekler—"

"Yarın bu saatlerde hâlâ kadroda bir Montgomery istiyorlarsa yapacaklar." Aceleyle e-postayı yazdım ve Gönder'e bastım.

Dün gece Daniel'in söylediği buydu. Umursamadığınızda, her şey sizin şartlarınıza göre. Onu alabilirler veya bırakabilirler. Senin için önemli değil, o yüzden ne istersen iste.

Royaume'yi umursamadığımdan değil. Daniel'den daha fazla umurumda değildi.

O halde müzakereler başlasın...

ChaP37

olmak

Alexis

BENDün gecedən beri Daniel'i arıyordu. Telefonu doğrudan sesli mesaja gidiyordu ve mesajlarım okunmuyordu.

bitkindim Zar zor uyudum. Hastane yönetim kuruluyla toplantım neredeyse gece yarısına kadar sürdü ve ardından ağabeyimle ve eşiyle uydudan iki saat telefon görüşmesi yaparak geçirdim. Konuşmamı yeniden yazmam, Daniel'e gala için bir bilet almam ve Minneapolis'teki bir dükkanda onun için bir smokini beklemeye almam gerekiyordu. Sonra ona gelmesi için yalvaran bir mesaj bıraktım. Beni geri aramadığında veya mesajlarıma geri dönmediğinde, onu aramak için VFW'yi aradım. Hannah onun haftalardır orada olmadığını söyledi, ben de Doug'ı aradım.

Doug, Daniel'in Wakan'dan taşınacağını söylediğini söyledi. Artık orada olamayacağını. Muhtemelen çoktan gitmişti.

yüzünden*Ben.*

Onun kalbini kırmıştım.

Gitmesine izin vermenin en insani şey olduğunu düşünmüştüm. En insancıl şey kalmasına izin vermek olurdu.

Daniel bir keresinde benim için tüm dünyasından vazgeçmeye hazırды. Her zaman neyin önce geldiğini biliyordu. Bu sığ, düşmanca yerde bana katılmak için Wakan'ı, Grant House'u, mirasını takas etmeye istekliydi, çünkü bensiz olmak onun için kabul edilemezdi.

Ve önemli olduğunda aynı şeyi hissetmemiştim.

Ondan utandığımı, ne kadar büyük olursa olsun hiçbir fedakarlığa değmeyeceğini düşünmesine izin vermiştim. O benim için her şey değildi

onun için öyleydim. En başından beri bir ayağım dışarıdaydı, ona hiçbir zaman her şeyi vermemiştim, reddetmişim, saklamışım. Ve sonra onu terk ettim.

BEN*ihaneto*.

Yani benimle bir daha asla konuşmak istemezse onu suçlayabilir miyim?

Onu aşağı bastırmak zorunda kaldım. Yapmam gereken şeyi yapmama yardımcı olmayacaktı. Ve o gelse de gelmese de yapıyordum.

Saat altıydı ve ben yarı yüzüncü yıldaydım. El sıkışıp telefon tutamazdım. Cüppemin cepleri yoktu, bu yüzden hücrem kontrol edemediğim bir şekilde masaya geri döndü. Daniel'in numarasını Bri'ye verdim ve onunla temasa geçmeye çalışmasını istedim. Nasıl gittiğini bilmiyordum çünkü kırk beş dakika önce ortadan kaybolmuştu ve o zamandan beri onu görmemişim.

Etkinlik iyi gidiyordu. Beş yüzden fazla kişi hazır bulundu, bu dikkatle oluşturulmuş yalnızca davetlilerin girebileceği bir listeydi. Misafirleri kırmızı halı karşıladı *Yaz Gecesi Rüyası*– temalı mekan.

Tavan, parıldayan yıldızlarla tamamlanmış bir gece gökyüzüne dönüşmüştü. Duvarlardan çiçekler damlıyordu ve keten kaplı masalarda, içlerinde mücevherlerle süslenmiş yusufçuklar bulunan yüksek çiçekli orta süslerin altında mumlar titriyordu. Ağaç bile getirmişlerdi. Beyaz eldivenli garsonlar etrafta meze ve şampanya tepsileri taşıyordu. Her barda buzdan heykeller vardı. Canlı bir grup vardı. Stil dergileri diğer medya ile buradaydı. Yüzyılın partisi diyorlardı. Annem memnuniyetle bakarken ben çoktan düzinelerce fotoğraf için poz vermiş ve yarım düzine röportaj yapmışım.

Ailem, konularıyla dolu bir odada kral ve kraliçe gibi görünüyordu. Herkes parlak ve ışıltılıydı. Jessica ve Gabby ayaktaydı.

Neil ve Dad ile barın yanında seçkin kocaları ile önlüklerinde.

Kırk yılı aşkın bir süredir ilk kez ailemden biri büyük bir Royaume etkinliğinde konuşmacı değildi. Benim yaptığım meşalenin merasimli bir geçişiydi, Derek gitmeseydi sorgusuz sualsiz yapacağı bir şeydi.

Bu gala bir yıl önce gerçekleşmiş olsaydı nasıl olurdu hala hayal edebiliyorum. Bu alternatif gerçeklik. Yakışıklı ve karizmatik, herkesi güldüren, hiç şüphesiz eşit derecede çekici ve ilham verici konuşması olan kardeşim. Burada olurdum ama büyük ölçüde görmezden gelinirdim. Benden daha önemli olan Neil'e güvensiz kol şekeri. Sadece gönülsüzce efsanevi babam tarafından tanıtıldı - ve sadece kesinlikle gerekli olacak kadar yakın durduğumda.

Çok şey değişmişti.

Ve daha da değişecekti.

İnsanlar geldiğinde, masaların olduğu balo salonu zeminine inmek için muazzam bir mermer merdivenden inmek zorunda kaldılar. Her girişi muhteşem kılıyordu ve eğlencenin bir kısmı da herkesi izlemektir. Annem ve ben merdivenlerin başında durup içeri girenleri selamladık.

Annem herkesin adını biliyordu. Merdivenlerin dibine gelmeden önce bunu bana fısıldamıştı. Yabancı prensler ve ileri gelenler, emlak patronları ve politikacılar, aktörler. Hatta burada ünlü bir vlogger, Royaume'nin yaptığı ALS klinik deneyleri için büyük bir bağışçı vardı.

Bu odada milyarlarca dolar vardı. Dipsiz cepler. Ve ilk defa, biliyordum *Kesinlikle* parayla ne yapmak istiyordum. Montgomery mirasına kim olacağımı, Royaume'nin beni nasıl hatırlayacağını, tarih kitaplarının ne yazacağını ve hayatımın geri kalanını nasıl geçireceğimi biliyordum.

Son yirmi dört saat içinde, asla mümkün olduğunu düşünmediğim bir tür netliğe ulaşmıştım.

Hayatım boyunca hep biraz kırılmış ve dağılmış hissetmiştim. Muhtemelen, ne olmam gerektiğine karar vermeye çalışan her zaman başka biri olduğu için. Parçaların hiçbirinin doğru yere yerleştirilmediği, başka birinin tasarımınnın bir mozaiğiydim. Ve şimdi nihayet kendimi toparlamıştım ve ilk kez kendimi tanı mıştım.

Yönetim kuruluyla anlaşmalarımı yaptım. Ağabeyim ve eşiyle koordineli çalışırdım. Her şey yerli yerindeydi. Daniel'in bunun için gelmesini umuyordum.

Gelen misafirlerin düzenli akışı akmaya başlayınca annem eğildi. "ok etkilendim Alexis. Bunun genellikle rahat ettiğin bir şey olmadığını biliyorum ama çok iyi gidiyorsun.

Orada beliren bir sonraki kişinin Daniel olmasını umarak gözlerimi basamakların tepesinde tuttum.

"Ne kadar motive olduğumu görsen şaşırırsın sanırım," dedim.

Gabby ve Jessica, kocalarını barda Neil ile bırakıp geldiler. Annem onların geldiğini görünce eski bir meslektaşıyla sohbet etmek için izin istedi ve beni onlarla bıraktı. Daniel'in acil servise geldiği günden beri ikisiyle de ilk kez konuşuyordum.

İşitme mesafesine girer girmez Jessica yüksek sesle i çekti. "Akşam yemeği için bizi daha ne kadar bekletecekler? Koltuk başı beş yüz dolardan, en azından bizi makul bir saatte doyuracaklarını düşünürsünüz."

Gabby önümde durup mojitosundaki buzu pipetle karıştırdı. "Elbisen çok güzel."

"Teşekkürler," diye mırıldandım merdivenlerin tepesine bakarak.

Pipeti ağzına götürdü. "Philip, Neil'in ondan bir daire aramasına yardım etmesini istediğini söylüyor."

Ben cevap vermeyince devam etti. "Bu iyi, değil mi?"

"Öyle," dedim düz bir sesle.

"Yani, o zaman bu kadar mı?" diye sordu, samanının yanından konuşarak. "İşiniz bitti mi?"

"Bizolmuşturbitti," diye hatırlattım ona.

"Biliyorum. Seni geri kazanmak için çok uğraşması biraz romantik. Sonunda onu destekliyordum.

İçtenlikle alay ettim. Hangi kısım romantikti? Beni kendi evimde rehin mi tutuyor? Ya da sonunda çıkmaya değer yarı düzgün bir insan olabilmek için ihtiyaç duyduğu yardımı alıyor mu?

Cevap vermeye tenezzül etmedim.

Sadece dedikodu istiyordu. Ve gecenin sonuna kadar bol bol okumuş olacaktı ama hiçbirini Neil ile ilgili olmayacaktı.

Gabby sanki sessizliğim onu sabırsızlaştırıyormuş gibi ayaklarını oynattı. "Peki o adamla konuştun mu?" diye sordu.

Şimdi ona baktım ve kafamı kaldırdım. "Sincap adamı mı kastediyorsun?" Bana göz kırptı. "BEN-"

"Onunla tanıştın. Onun evinde üç gün geçirdin. Adını biliyorsun," dedim. "Belki de Grant House için yaptığın tek yıldızlı incelemene bakıp onunla geri dönmelisin."

Bana baktı.

Jessica'nın bile çenesi düştü.

Bir korna çaldı. Herkesin masalara gitme zamanının geldiğini bilmesini sağlayan sinematik bir dokunuş. Jessica boğazını temizledi. "Nihayet. Hadi gidelim." Koltuğuna oturmak için döndü ve Gabby peşinden koşturdu.

Babam elinde smokiniyle yanımıza geldi, elinde bir viski vardı ve annem sohbetini bitirip merdivenlerin başında bize katıldı. "Neil sana bir kadeh şarap getiriyor," dedi babam bardaki sırayı işaret ederek.

İnsanlar oturmaya başlıyordu ama annem ve babam kıpırdamadı.

Annem muhtemelen başıboş kalanları karşılamak için orada olmak istiyordu ve babam ya Neil'i bekliyordu ya da odadaki heybetli konumunu korumak istiyordu. Her iki durumda da, bu bir sorundu.

Çantamı alıp telefonumu kontrol etmek istedim. Ama ben orada olmadan Daniel'in ortaya çıkıp doğrudan aileme girmesinden çok korkmuştum. Bu yüzden ben de olduğum yerde kaldım, dudağımı çiğniyor ve gergin bir şekilde merdivenlerin tepesine bakıyordum.

Daniel gelmeden geçen her saniye daha çok endişeleniyordum. Gala beş buçukta başladı. Bir saatten fazla gecikti.

Gelmeyeceği hissine kapılmaya başladım.

Beni özlediğini biliyordum. Beni hala sevdiğini biliyordum. O gece onunla telefonda konuşurken bunu hissedebiliyordum.

Ama bu beni affedeceği anlamına gelmiyordu.

Sunucular misafirlerin önüne salataları koyarken, son yüz yirmi beş yıllık hastane tarihinin bir fotoğraf montajı oynamaya başladı. Hemen ardından sahneye çıkacaktım.

Babam içkisinden bir yudum aldı. "Konuşmanın hazır olduğuna inanıyorum," dedi alçak sesle. "Bu tarihi bir olay. Umarım yeterince hazırsındır."

Burnumdan yavaş, sakinleştirici bir nefes vermek zorunda kaldım.

Bu gelişigüzel, dikkatsiz yumrukların artık benim için bu kadar bariz olması komikti. Büyümelerine o kadar alıştım ki, onları fark etmedim bile. Neil'den kabul ettiğim her şeyin yapı taşları onlardı.

Babam, beş yüz kişinin karşısına çıkmadan önce bana cesaret verici sözler söylemek yerine, bana ne kadar az güven duyduğunu hatırlatmayı seçti. anlamadığımı varsaydığını bilmemi istedi.

Bu galanın önemi ve bunun için hazırlanma zahmetine girmemişti. Ama çoğunlukla annemi hafife aldığı için beni kızdırdı.

Son birkaç aydır bana koçluk yapan ve beni buna hazırlayan oydu ve son kırk yıldır profesyonel bir konuşmacı olan annemin, hayatının tartışmasız en önemli Royaume etkinliğinde beni vahşi doğaya salmadan önce gerekli özeni gösterdiğine açıkça inanmıyordu. Aşağılayıcıydı. Ve annem her zamanki gibi bu imayı görmezden geldi, çünkü o asla kavga etmeyi seçmedi. Kendisi içinveyaBen. Ama bu iyiydi. Çünkü hayatımda ilk kez kendim için savaşımaya hazırdım.

BENöyleydikonuşmamı yapmaya hazırlandı. Gerçi anlatmak üzere olduğum, alıştırma yaptığımız değildi. Ailemin ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yönetim kurulundan görüşmemizi gizli tutmasını istemiştim ve onlar da kabul etmişti.

Bu gece sürprizlerle dolu olacaktı.

Hastane inşaatının siyah beyaz fotoğrafları dev ekranlarda titredi. Sonra renkli fotoğraflar. 1950'ler. 1960'lar. Ailem, hemen hemen her slaytta yer alır. Neil benim kadeh şarabımla bardan çıkmaya başladığında montajda 2000'lerin ortalarındaydık. Babam eğildi. "Neil bana ikinizin yüreklendirici bir tartışma yaptığınızı söyledi."

"Terapinin işe yaradığını duymak güzel," dedim umursamaz bir tavırla, tekrar merdivenlerin başına bakarak.

"Aklını başına toplamana sevindim," dedi ve devam etti. "Burada o çocukla birlikte olabileceğini düşünmek." Kendi bardağına doğru kıkırdadı.

BENTersledi.

Kafam o kadar hızlı kırbaçlandı ki neredeyse tacımı kaybediyordum. "Yapmadurmadanbir daha benim yanımda Daniel hakkında böyle konuşma. OveyaNikki."

Annemin ağızı açık kaldı ve babam bardağını indirip uyarı niteliğinde bir bakışla beni sabitledi. "Ses tonuna dikkat et küçük hanım," dedi alçak sesle.

Omuzlarımı dikleştirdim. "*HAYIR.*"

Annem rahatsızca kıpırdandı. "Canım, sanırım seni aramak üzereler," dedi sessizce, elini koluma koyarak. "Belki de gidip sahnenin yanında durmalısın. İçkinizin masaya gelmesini sağlayacağım—"

"Seninle oturmuyorum," dedim sertçe.

Annem bana göz kırptı. "Bizimle oturmuyor musun?

Neden?" "Yeni koltuklar aldım."

"Neil ile oturmuyor musun?" Babam kafası karışmış görünerek sordu.

"Hayır değilim. Daniel'i davet ettim ve eğer şanslıysam gerçekten gelebilir, ben de yapabilirim*dilenmek*Ona böyle davranmana izin verdiğim için beni bağışladığın için.

Yol*BEN*onu tedavi etti.

Fotoğraf montajı sona erdi ve CEO kürsüye çıktı. 2 dakikada yayındaydım.

Başımı iki yana sallayarak ağızı açık anne babamın arasında ileri geri baktım. "Anne, umarım sesini bulursun. Orada olduğunu biliyorum. Kendi iyiliğin için, umarım Tanrı'ya bakarsın.

babama döndüm

"Baba, çok yalnız bir ihtiyar olacaksın. Dünyanız zihniniz kadar küçük olmak üzere. Senin çocukların olmayacak. Sevdikleri insanları tanıma ayrıcalığına sahip olmayacaksın. Torunlarına sahip çıkmayacaksın, onların büyüdüğünü görmeyeceksin." Başımı salladım. "Ama en azından sahip olacaksın*Neil.*"

Arkamı döndüm ve sahneye ilerlemeye başladım. Sonra durdum ve onlara baktım. "Ayrıca, yarından itibaren şef olarak görevimden istifa ettiğimi de bilmelisin."

Annemin yüzü düştü ve babam kıpkırmızı kesildi.

Bana bir iyilik yap ve Neil'e evin kendisine ait olduğunu bildir. Hafta sonuna kadar taşınacağım. Devam edeceğim ve sizi zahmetten kurtarmak için kendimi inkar edeceğim. Şimdi affedersiniz. Gidip bir konuşma yapmam gerekiyor.”

Elbisemin eteğini aldım, masaların arasından geçtim ve tam tanıştırılırken sahneye çıktım.

Alkışlamak için podyuma çıktım, iki büyük jumbotron arkamda yüzüyordu. CEO'ya teşekkür ettim ve dinleyicilere bakarken mikrofonumu ayarladım.

Konuşmam, annemin vesayeti altında aylardır uyguladığım konuşma olmasa da, bir teleprompter veya nota ihtiyacım yoktu. Hazırdım. Tamamen ve tamamen sakin hissettim. Bunu yapmak için doğmuşum gibi - ve gerçekten, *benöyleydi*.

Babam asla benden çok şey beklemedi. Ve bir süreliğine ben de yapmadım. Tüm hayatım boyunca, babam bana kendimi en zayıf halka, en yararsız prensesmişim gibi hissettirdi. Ailemin DNA'sının israfı.

Ama bugün ben bir *Montgomery*.

Damarlarımda nabız gibi atıyor, benden dökülüyordu. Soyumun olmayı arzuladığı her şeyin son haliymişim gibi hissettim. Bir Montgomery olmakta Derek'ten bile daha iyiydim çünkü sonunda beni doğuştan hakkıma bağlayan mesleği bulmuştum. Beni ateşe verdi. Bana bir şeye inanan birinin yorulmak bilmez sürüşünü ve keskin odak noktasını verdi.

Ve başlamak için sabırsızlanıyordum.

Bri ve Daniel için kalabalığı bir kez daha taradım ve Bri'nin odanın arkasında belirdiğini gördüm. Bana el salladı ve baş parmağını kaldırdı.

İyi şanslar mı? Yoksa Daniel'i yakaladım mı? Onunla değildi...

Yüzlere bir kez daha baktım ama onu göremedim. Ve başlamak için daha fazla bekleyemedim. Ben de yaptım.

"Royaume Northwestern tarihindeki bu tarihi dönüm noktasında bize katıldığınız için teşekkür ederiz." Sesim kararlı ve kendinden emindi. "1897'de bugün, kapılar ilk kez açıldı ve büyük-büyük-büyük-büyükbabam Dr. Charles Edward Montgomery viziteye başladı. Bugün, yüz yirmi beş yıl sonra, dünyanın en iyi hastanelerinden biri haline gelen hastanenin koridorlarında yürürken, ailemin inanılmaz gurur duyduğu bir mirası sürdürüyorum.

"Cömert bağışlarınızla tıbbi atılımlara öncülük ettik, kendimizi dünyanın önde gelen araştırma ve eğitim hastanelerinden biri haline getirdik ve sayısız hayat kurtardık. Royaume, tıp pratiği yapmak için gelmiş geçmiş en iyi doktorlardan bazılarına ev sahipliği yapmaktadır. Eşsiz yetenekler için bir varış noktasıyız ve tıbbi ilerlemelerde sektörümüze öncülük ediyoruz. Montgomery Legacy'nin yeni yönünü ve ailemin Royaume Northwestern ile olan ilişkisini bu gece size duyurmaktan heyecan duyuyoruz."

Buannem senaryo dışı olduğumu anladığı andı.

Yüzünün son satırı kaydetmesini izledim ve eğilip babama aceleyle bir şeyler söyledi.

"Bildiğiniz gibi," dedim devam ederek, "Ben burada, Royaume'de acil tıp şefiyim. Ve rolümde öğrendiğim bir şey varsa, o da hastaların uygun fiyatlı rutin tıbbi bakıma erişimi olsaydı, çoğu durumda acil durumların acil durumlar olmayacağıdır.

"Maliyeti engelleyici tedaviler hayatlara mal olur.

"İşlenmemiş kesiklerin sepsise dönüştüğünü gördüm. Sinüs enfeksiyonları zatürreye dönüşür çünkü bir hasta antibiyotik için basit bir doktor ziyaretini karşılayamaz. Karne kullandıkları için uzuvlarını kaybeden şeker hastalarım oldu.

insülin, daha önce tespit edilebilecek ve uygun yıllık taramalara erişimle tedavi edilebilecek dördüncü evre terminal kanser.” Etkilemek için durakladım ve seyircilere kaşlarımı kaldırdım. "Acil servise gitmeyi göze alamadıkları için kendilerine cin ve oltalarla dikiş atan hastalar gördüm."

Odaya kıkırdaması için bir saniye verdim.

“Bir binaya ekleyebileceğimiz çok fazla kanat var. Royaume Northwestern'in iyileştirici gücünün yeni bir şekilde yayılmasının zamanı geldi.

"Önümüzdeki haftadan itibaren, Royaume'nin uydu klinik konumlarının ilkinin temelini atacağız. Bu klinikler, Wakan kasabasındaki Grant County'deki bir konumdan başlayarak, kardeşim Dr. Derek Montgomery ve eşi Nikki'nin halihazırda ameliyatta olduğu Kamboçya'daki ikinci bir uzak konumdan başlayarak yetersiz hizmet alan, düşük gelirli topluluklara ücretsiz tıbbi bakım sağlayacak.

"Wakan konumunu bizzat denetlemek için yer değiştireceğim.

"Önümüzdeki on yılda, bu programı dünyanın her yerindeki dezavantajlı topluluklara yaymak hedefimiz." duraklattım. "Bugünden itibaren Royaume Northwestern sadece burada olmayacak. Bize en çok ihtiyaç duyulan yer orası olacak.

“Royaume Northwestern ailesinde bir Montgomery olarak büyümek benim mutlak ayrıcalığımdı. Atalarımın ördüğü duvarların ötesinde Royaume Northwestern armağanını paylaşarak mükemmellik geleneğimizi sürdürmekten heyecan ve onur duyuyorum.

“Bugün cömertçe ver. Yüksek teklif. Yeni bir başlangıç inşa ediyoruz. "Teşekkür ederim."

*gök gürültü*alkış.

Gabby ve Jessica'nın tezahürat yapıp başlarını salladıklarını görebiliyordum. Neil alkışlıyordu. Bri beni ayakta alkışlıyordu, öyle kocaman gülümsüyordu ki patlayacak gibiydi. Ve komik olan şey, ailem de öyle görünüyordu. Annem gülümsüyordu, onu hiç görmediğim kadar gururlu görünüyordu. Babam bile sırtıyor ve alkışlıyordu.

İronik bir şekilde, muhtemelen onu ilk kez gerçekten etkilemişim. Çığır açıcı ve yenilikçiydi. Kurum için ileri hareket, hastanenin daha önce hiç yapmadığı bir şey, Derek'i tekrar saflara getirdi ve franchise'ın muhtemelen gelecek nesiller boyunca hayatta kalmasını sağladı. Önceliklerimi belirledikten sonra bunu bulmak hiç de zor olmamıştı, çünkü en çok önemseydiğim şeye hizmet ediyordu.

Daniel, Wakan, Royaume ve sonra diğer her şey. Bu sırayla.

Hayır derlerse istifa etmeye hazır bir şekilde o toplantıya gittim. Ama yönetim kurulu onu sevdi. Yıldönümü galaları için büyük bir duyuru aldılar, heyecan verici yeni bir girişim ve iki genç ve hevesli Montgomery'yi kadroda tutmaları gerekiyor.

-üç. Çünkü onlar da Nikki'yi alıyorlardı.

Nikki, ağabeyimin yaptığı her şeyin yanında olurdu ve babamın gelini hakkındaki ileri görüşlü görüşüne rağmen, Lola Simone güçlü bir müttefikti. Şöhreti ona küresel bir erişim ve yüzlerce önemli bağlantı sağladı ve insani yardım çalışmalarından dolayı çok saygı görüyordu. Nikki Montgomery, Royaume Northwestern'e annemin yaptığı kadar bağışçı çekerdi. Etkisi ölçülemez olacak ve bu programın başarısını sağlayacaktır. Kurul bunu kabul etti ve oybirliğiyle teklifimi desteklemek için oy kullandı - ve bu kısmen,o.

Belki bir gün babam tüm bunlara Nikki ve Daniel'in yol açtığını kabul ederdi. Belki bir gün babam özür dileyip Derek'le benim seçtiğimiz hayatları kabul eder ve bunun bir parçası olmaya çalışırdı. Öğrenmek

biraz lütuf Umarım öyledir. Ve yapmasa bile, annemin sonunda ayağını yere basmasını ve yine de yapmayı seçmesini umuyordum.

Deneyimlerimden biliyordum ki bazen uyandırma çağrısı yeterince büyük olduğunda aslında uyanırsın.

Her iki durumda da, yaptığım seçimle barış içindeydim. Derek ve ben ikimiz de öyleydik.

Ama yine de Daniel'i görmedim. Şimdiye kadar burada olması gerekirdi. Gelecek olsaydı gelirdi.

Kalbim battı.

Ona ulaşmaya çalıştığımı bilmediğine inanmadım. Bri ve ben onunla temasa geçemesek ve mesajlarımdan veya sesli mesajlarımdan hiçbiri ulaşmamış olsa bile, Doug onu şimdiye kadar arardı. O biliyordu.

Cevabını almıştım. Hayırdı.

Onu çok fazla incitmişim, hem de pek çok kez. Ve bittiği için onu suçlayamazdım bile.

Ama hiçbir şeyi değiştirmedim. Çünkü yine de Wakan'a taşınırdım.

Montgomery'den biraz daha fazla Grant olduğumu fark ettim. Dünyayı değiştirmek istedim. ama başlamak istedim*Orası*. Ve yapardım.

Belediye başkanları benimle bir daha hiç konuşmasa bile.

Alkışlamak için kürsüden çıktım. Sahneden iner inmez birkaç heyecanlı donör tarafından durduruldu. Herkes adının bir binaya yazılmasını istiyordu ve iki yeni kliniğimiz vardı. Coşku için mutluydum ama gerçekten telefonumu kontrol edip Bri ile konuşmak istiyordum. El sıkışıp kurtulmaya çalışıyordum ki mermer merdivenin tepesinde bir figür belirdi. Görüş alanıma girince nefesimi tuttum.

Daniel...

Onu görünce kalbim durdu.

Siyah bir smokin giymişti. Bir eli tırabzanda ve odadaki her kadın ona bakıyordu - ama o sadece ona bakıyordu.*Ben*.Ve onu hiç bu kadar yakışıklı ya da bu kadar mutlu görmemiştim.

"Özür dilerim," diye nefes verdim.

Kalabalığın arasından sıyrılıp elbisemin eteğini aldım ve koşmaya başladım. Benim geldiğimi görünce gülümsedi ve merdivenlerden inmeye başladı.

Onu gördüğüme o kadar rahatlamıştım ki, gülüyor muyum, ağlıyor muyum yoksa her ikisinden de mi biraz anlayamıyordum.

Dans pistinin ortasında çarpıştık. Onun ve benim dünyam herkesin önünde birbirine çarpıyor.

"Geldin," dedim kollarımı ona dolayarak. "Elbette geldim," diye fısıldadı.

Daniel, çok üzgünüm, dedim nefes nefese.

"Lütfen,*Lütfen* Beni affet." Geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

Gözlerimde yaşlarla ona baktım. "Seni çok seviyorum. En büyük hatayı yaptım—"

"Şşşşşş..."

"HAYIR. O gün evime geldin, hemen orada bir çanta hazırlayıp seninle gitmeliydim. Aylar önce gitmeliydim. Her şeyi mahvettiğimi düşündüm. Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum."

"Sana kızgın kalacak kadar güçlü olduğumu söylemek isterim," dedi biraz kalın bir sesle. "Ama ben değilim. Mesajını aldığım an geldim. Sonra smokin dükkanının önünde kamyonum bozuldu ve Bri gelip beni almak zorunda kaldı. Uber kullanmayı bilmiyordum."

Güldüm, gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

"Konuşmamı duydun mu?" diye sordum yanaklarımı silerek.

"Yaptım. Merdivenlerin tepesinden izledim. Beni görmeni istemedim, seni sinirlendirmek istemedim."

"Bırakacaktım, Daniel. Eğer kabul etmemiş olsalardı, zaten seninle olmak için ayrılacaktım. Wakan'a Royaume olsun ya da olmasın geliyordum.

Bana nazıkçe gülümsedi. "Tanrım, çok güzel görünüyorsun," dedi nefes nefese. Ona gözyaşlarıyla gülümsedim ve orada öylece durduk.

Bütün hissettiğim inanılmazdı. Mozağimdeki son parçayı nasıl tamamladı. O olmasaydı asla haklı olamazdım. Onunla hiç tanışmamış ya da kim olduğunu bilmemiş olsam bile.

Grup, Spandau Ballet'in "True" şarkısını çalmaya başladı. Daniel tek kaşını kaldırdı. "Benimle dans etmek istediğini sanmıyorum?"

Gülümsedim. "Evet." Başımı salladım. "Elbette seninle dans etmek istiyorum."

Kolumu boynuna doladım. Avucunu kalbinin üzerine koydu ve çiçeklerle ve parıldayan yıldızlarla dolu bu büyülü odada beni döndürmeye başladı.

Bir peri masalı gibi hissettim. Büyülü bir ormandaki bir prens gibi görünüyordu.

Ama o her zaman bir prens olmuştu. Diğer herkes de onu ilk kez görüyordu.

Dans pistinde sadece biz vardık. Beni döndürürken elbisemin büyük kabarıklığı etrafı süpürdü ve bir spot ışığı yanarak bizi takip etmeye başladı.

Bütün oda izliyordu. yapmalarını istedim.

Herkesin beni sevdiğim adamla görmesini istiyordum. Çünkü *bengurur duymakonu* dünyamın önünde sevmek. Kot pantolonu ve tişörtüyle, çizmelerinde çamur, dövmeler ve her şeyle gelseydi gurur duyardım. Kevin Bacon'la içeri girebilirdi ve ben de gülümseyip kollarına atlardım.

"Peki bu yeni iş ne anlama geliyor?" diye sordu beni çevirerek. "Başka klinikler açıldıklarında oraya gitmek zorunda kalacak mısın? Şimdi göçebe miyiz?" şaka yaptı.

biraz güldüm "HAYIR. Benim işim sadece kliniklerin finanse edildiğinden emin olmak. Temel olarak, bir yere gitmeliyim *paypartilerin*. Muhtemelen bu smokini almalıyız, dedim yakasını çekştirerek.

Yakayı çekti. "Gerçekten rahatsız edici. Daha önce hiç giymedim."

"Spanx'i denemelisin."

O güldü.

"Yani, sanırım seni büyük eve taşımam gerekecek. Tüm balo elbiseleri için dolap alanına ihtiyacın olacak.

Gülümsedim. "Şam odasını alabilir miyiz?" Diye sordum.

"Elbette. Ama..." dedi bana sert bir bakış atarak, "Evlenmeden seninle orada yaşayamam."

Şakacı bir şekilde nefesim kesildi. "Ne? Neden?"

"Orası dedemin yatak odası. Sen benim karım olmadığın sürece orada seninle yapmak istediğim şeyleri yapamam. Doğru hissettirmez.

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Hımmm. Artı, perili. Orada yalnız olmam gerektiğinden emin değilim. Muhtemelen hemen evlenmeliyiz. Hastane yönetim kuruluna soyadımı bırakmayacağına dair söz vermek zorunda kaldım ama sanırım Dr.

Gözlerini kıstı. "Hiçbir yerin ortasında küçük bir kasabada bir marangozla evli olmayı sorun etmez miydin?"

"Önümüzdeki elli yılı geçirmek için bundan daha iyi bir yol düşünemiyorum. Ve her neyse, bir nevi buna mecburuz. Doug benimle sonsuza kadar mutlu yaşayamayacağımıza dair yüz dolarına bahse girdi.

Güldü ve tüm yüzü aydınlandı.

Alexis Montgomery Grant.

Bir gün Daniel ve benim VFW'nin duvarlarına tıpkı bizden önceki Grants gibi sararmış çerçeveli gazete makaleleriyle hatırlanacağımız aklıma geldi ve bu fikir beni o kadar gururlu ve eksiksiz hissettirdi ki, bunu ifade edemedim bile. Hastane koridorlarına asılan görkemli tablolardan ya da duvarlardaki yazılardan daha iyiydi.*Forbes*veya History Channel'daki belgeseller - muhtemelen bizde de olacak olsa da.

Her iki dünyanın da en iyisine sahip olurduk. Onunla abartılı bir baloda bütün gece dans edebilir ve sonra kasabamıza, insanlarımıza - bizimkilere bakmam için beni eve götürmesine izin verebilirdim.*aile*.Çünkü bazen aile, içine doğduğun şey değildir. Bazen aile bulunur.

Ve benimkini Wakan'da

buldum. benimkini buldum.

Tekrar gözyaşı dökmeye başladım.

"Neden ağlıyorsun?" nazikçe sordu.

"Çünkü çok mutluyum." Islak kirpiklerimin arasından ona baktım.

"Burayı hiç terketmeyelim. Sonsuza kadar bu anda burada kalalım."

Başını sallayarak etrafına bakındı. "Pekala, buraya bir yazlık ev yapmak istediğimi söylemiyorum. Ama ağaçlar aslında oldukça güzel."

O kadar çok güldüm ki alnını benimkine dayamak için beni belimden kendine doğru çekti.

ışınlandım "Öp beni, Daniel Grant."

Skandal görünüyordu. "Tam burada? Herkesin önünde?"

"Tam burada. Önünde*herkes*"

Beni döndürmeyi bıraktı ve odanın ortasındaki devasa kristal avizenin altında durduk, tüm gala izliyor, tüm gözler üzerimizdeydi. Dudaklarını benimkilerden bir santim ötede gezdirdi.

"Gibi. Sen.*Dilek*"

VEPilog
Daniel
Yedi Ay Sonra

Doug, VFW'nin karşısındaki karıma başını salladı. "Pazartesi izin vermesini sağlayabilirsen yüz dolar."

Gülerek bilar do toplarını kaldırdım. "Bu seninle patronun arasında."

"Adam hadi. Ateşli bir randevum var."

Omzumun üzerinden ona bakmak için duraksadım. "Senin resimlerini gördü ve hala geliyor mu?"

Brian güldü.

Liz barın arkasından başını kaldırıp sese gülümsedi ve Brian da ona sırtıttı.

Doug klinikte yarı zamanlı çalıştı. EMT sertifikasını aldı ve Royaume-Wakan kliniği tarafından belirlenen ambulans şoförü oldu. Bu, çoğunlukla teçhizatın erzak ve gazla dolu olduğundan emin olmaktan ve ardından durum gerektiriyorsa birini Rochester'daki hastaneye götürmekten oluşan yarı zamanlı bir işti. Pazartesi envanterleri vardı.

Brian ona başını salladı. "Onu işe götür. Ona ambulansı göster. Seni havalı gösterecek."

Alexis izin vermiyor. Ve bu herif bana bir gün izin vermeyecek. Dostum, ikinizi de kanatlandırdım aptallar ve aldığım teşekkür bu mu?

Ben saatime baktım. "Kanat adamlığı derken ikimizi de iyi gösterdiğini kastediyorsan, evet, bize kanat adamlığı yaptın."

Brian homurdandı.

Doug, Fanta'sından bir yudum aldı. "istemiyorum bile*düşünmek*Ben olmasaydım ortalıkta dolaşan boktan sik resimleri hakkında. Bütün evliliğini benim uzmanlığıma borçlusun. Biliyor musun? Siktir git Ve bir daha aptal köpeğine bakmamı isteme benden. Ben yapmıyorum.

Güldüm.

Alexis müzik kutusunun yanında Doreen'le konuşmayı bitirdi ve bardan bana doğru gelmeye başladı. Geldiğini görünce gülümsedim.

Henüz kimseye söylememiştik. Önce on iki haftalık olana kadar beklemek istedi. Tümseği fark etmek için çok erkendi ve benim kamuflejli kapşonlumu giymişti, yani görebilseniz bile göremezdiniz. Ama bildiklerimi bilmek beni kulaktan kulağa sırttı ve bu kulaktan kulağa da sırtmak.

Çocuklarımızın Montgomery Grants olacağına çoktan karar vermiştik. Bu şekilde istedikleri mirası seçebilirler.

Karımı ilk gördüğüm günden bu yana neredeyse bir yıl geçmişti. Süslü bir arabada güzel bir kadın, burnu bir çukurda, camdaki bir inçlik aralıktan benimle konuşuyor.

Hayatım artık çok farklıydı. O tesadüfi karşılaşmanın tüm bunlara nasıl yol açabileceğini hayal bile edemezdim. O lanet rakun yüzünden ne kadar mutlu olurdum.

Düğünü galadan üç ay sonra yapmıştık. Alexis, kliniğin inşaatı tamamlanmadan evlenmek istedi ve balayımız için ayrılamayacak kadar meşguldü. Bütün kasaba onun için kapandı.

Evdeki tırabzanın tahtalarından alyanslarımızı yapmıştım. Eşleşmeleri için onları kazıdım ve su geçirmez hale getirdim. Alexis olabilir diye düşündüm

bir elmas isterdi ve işimin ne kadar iyi gittiğine bakılırsa ben de bir tane alabilirdim, ama yüzükleri benim yapmam fikrine bayıldı.

Doug'ın ahırında evlendik. Jane yemek hazırladı ve Alexis nasıl tanıştığımızı anmak için bana Nadia Cakes'ten rakuna benzeyen bir damat pastası ısmarladı.

Alexis'in erkek kardeşi ve ünlü karısı geldi, bu yüzden üç yüz elli NDA'yı imzalamamız gerekti.

Derek ve Nikki'den gerçekten hoşlandım. Kamboçya'dan uçakla geldiler ve iki hafta evde bizimle kaldılar.

Alexis'in babası düğüne gelmedi.

olmayacağını biliyorduk. Ama annesi yaptı ve ikimiz de çaba gösterdiğini takdir ettik. Kocasına karşı çıkmasının onun için kolay olmadığını biliyorduk. Ama onun yüzünden çocuklarını kaybetmek istemiyordu. Alexis, annesinin de terapiye gittiğini söyledi ve bu eşimin çok hoşuna gitti.

Jennifer Montgomery hoş bir kadındı. Ve gelini Nikki'yi de sevdiğini düşünüyorum. Hayırsever oldukları için oldukça ortak noktaları vardı.

Alexis'in annesi bir hafta bizimle kaldı. Ve gittiğinde bize bir aylık balayı hediye etti. Birçok düzeyde düşünceli bir hediye idi. Ama çoğunlukla bunun için yapıldığı için *Ben*. Alexis annesine hiçbir yere gitmediğimi söyledi. Bu yüzden bizi İtalya, Paris, Yunanistan, Londra ve İrlanda'ya gönderdi. Hepsi birinci sınıf ve beş yıldızlı otellerdi. Bir ömür boyu yolculuk. Bir patlama yaşadık.

Daha önce hiç uçmadığımı için Alexis bana her zaman uçakta cam kenarındaki koltuğu verirdi. Dünyanın en iyi restoranlarından bazılarında yemek yedik. Hangi çatalı kullanacağımı öğrenmişim ve Uber'de ve otel odası kapılarını açan o anahtar kart şeylerinde ustalaştım. Antik kalıntılar ve kaleler gördük ve günler geçirdik.

beyaz kumlu plajlarda. Karıma ayrıldığımızdan daha fazla aşık olarak geri döndüm, ki bunu hayal etmesi zor.

Yine de evde olduğumuz için mutluyduk ve Doug da mutluydu çünkü biz yokken Hunter'ı izlemişti ve aptal köpeğimiz eve canlı kemirgenler getirmeye devam ediyordu.

Alexis aramızdaki mesafeyi kapattı ve ben de bir elimi beline doladım. "Gitmeye hazır?" Diye sordum.

"Evet. Biraz hasta hissediyorum," dedi sessizce.

"Tamam aşkım." Adamlara baktım. Hey, biz çıkıyoruz.

Brian, kız arkadaşına gülümsemeye devam ederek,

"Görüşürüz," dedi.

Doug karıma başını salladı. "Peki, Briana tekrar ne zaman geliyor? Hala bekar mı? Kaşlarını çattı.

Alexis güldü. "Doug, nerede yaşadığını bilseydi evini yakardı."

"Ne?" Aramızda ileri geri baktı. "Tamamen benimle ilgileniyordu!"

Herkes kıkırdamaya başladı.

Doug, düğünümüzde Briana'yı gitarıyla takip etmişti. Su dolu bir sprej şişesi bulmuş ve gecenin geri kalanında adam çok yaklaştığında onu fişkırtmak için kullanmıştı. En azından Nikki, o buradayken ona gitarı nasıl akort edeceğini göstermişti...

"Yarın görüşürüz," dedim hala kıkırdayarak. Bar taburesinin arkasından ceketimi çıkardım ve karımın omuzlarına atıp onu dışarı çıkardım.

Canlı Nisan gecesi havasına girdik.

Egzersiz için buraya yürüdük, bu yüzden eve yürüyorduk. Elini tuttum, koluma sarıldı ve başını omzuma koydu.

"Nasıl hissediyorsun?" Diye sordum.

"Sadece yorgunum."

"Bence daha az parti yapmalısın."

O güldü. "Ha. Bugün o aşı kliniğine gittim. İki yüz atış yapmış olmalıyım. Ve eğlenceli türden değil.

Başının tepesini öptüm. "Eve vardığımızda sana banyo yaptıracağım."

Sonra o ıslanırken yatak odasındaki şömineyi yakacaktım. Dışarı çıktığında, yatakta bir kitapla kıvrılırdık. Sabah ondan önce kalkar, o kliniğe gitmeden önce kahvaltısını hazırlar ve son komisyonum üzerinde çalışmak için garaja giderdim.

Öğle yemeğinde onunla Jane'de buluşurdum ya da ara veremeyecek kadar meşgulse ona bir şeyler getirirdim. Sonra akşam yemeği için birlikte yemek yapardık, belki bir film izlerdik.

Ev o kadar mutlu görünüyordu ki içindeydik. Etrafımızda iç çekti. Ve Wakan da mutluydu. *Vesağlıklı*. Kasabanın tarihinde ilk kez gerçek bir doktorumuz oldu. Rochester'a arabayla gitmek zorunda değildik. Pops için ev ziyaretleri yaptı. Alexis, Doug'ın depresyon ilaçlarını izleyebildi, bu yüzden onlara geri döndü ve her zamankinden daha iyi durumdaydı. Lily bir yıllık kontrolü için yeni gelmişti. Ve klinik turistlere de yardımcı oldu. Tedavi olmak için kırk beş dakika araba kullanmaktan da hoşlanmıyorlardı.

Klinik o kadar meşguldü ki, son yüz yirmi beş yıldır klinik olmamasını hayal etmek bile zordu. Ve hepsi arada bir birkaç bağış toplama etkinliğine katılmamız karşılığında. Bir golf sahasında öğle yemeği, yılda bir kez yapacağımız gala, ara sıra büyük bağışçılarla özel bir akşam yemeği. Hep onunla gittim. Onlar eğlenceliydi. Geçen ay Melinda Gates ile tanıştım.

Eşime hep hayran kaldım. Yetersiz hizmet alan toplulukların istatistiklerini ve bağışlarının önemini ayrıntılı bir şekilde açıklayan gösterişli, sofistike bir kadındı. Ve sonra gelirdi

benimle eve gelip çamur çizmelerini giy ve Doug'ın çiftliğine gidip keçi falan getirmesine yardım et. Tam bir Montgomery olmasına bayıldımVe bir bağış.

Kevin Bacon, Doreen'in onun için yaptığı yansıtıcı yeleği giyerek önümüzde caddenin karşısına geçti. İste gidiyor, dedi Alexis.

Kevin artık resmi kasaba maskotumuzdu ve cezasız bir şekilde Wakan'da dolaşmasına izin verildi. Turistler, ünlü domuzumuzla fotoğraf çekmesi karşılığında Kevin'in yeleğinin yanındaki Venmo aracılığıyla Doug'a para göndererek kaçışlarını finanse ettiler. Doug'ın şimdiye kadarki en kazançlı yan koşusuydu. Muhtemelen *oabilir*Pazartesi izinliysem bana yüz doları ver.

Köprüyü geçtik ve elma ağaçlarının altındaki ay ışığının aydınlattığı bisiklet yolundan aşağı inmeye başladık.

"Hah," dedi koluma sarılarak.

"Ne?"

"Yürüdüğümüzde iek açmadığına yemin edebilirim."

yukarı baktım O haklı. Ağaçlar iek açmıştı. Fark edeceğim bir şey gibi görünse de ben de hatırlayamadım.

"O geceyi hatırlıyor musun?" diye sordu. "Yürürken yapraklar düştüğünde mi?"

Başımı salladım. "Evet. Liz ve Jake'le gece. Bana artık beni göremeyeceğini söyleyeceğin gece.

Ne kadar geride olsak da, bunu düşünmek göğsümü biraz sıkıştırıyordu.

"Sana aşık olduğumu anladığım geceydi sanırım," dedi. "Kuyu. Bu bana neden elli bin dolar vermeye çalıştığını açıklıyor. Hasta bu arada onu şimdi al." O güldü.

Bana kalp taşını verdiğin geceydi, dedi biraz mesafeli bir şekilde. “Spagetti yemeği gecesi ve kendimi çok sevilmiş ve takdir edilmiş hissettim. Sanırım o zaman bile burada olmam gerektiğini biliyordum.

Biz yürüdükçe birkaç taç yaprak aşağıya doğru sürüklenmeye başladı. İlkbahardan yapılmış yumuşak bir kar gibi.

“Bir aylıktım ve sana her şeyi verirdim. O zaman bile,” dedim nasıl hissettiğimi hatırlayarak. “Ve şimdi sana her zaman sahip olacağım ve bunun gerçek olduğuna bile inanamıyorum.”

O, başını salladı. “*BENE* Evrenin arabamı bir hendeğe atmak için bir rakun ve sis gönderdiğine inanamıyorum, böylece orada belediye başkanına bağlanacağım.

Ona eğlenen bir bakış attım. “Bir bilim kadını olarak, Tanrı'nın seni Wakan'a hapsedmekten başka yapabileceği bir şey olmadığına inandığını mı söylüyorsun bana?”

Omuz silkti. Belki de bilmiyordu. Kasaba da ihtiyacı olanı alıyor, değil mi?”

“Şehiryapmak ihtiyacı olanı al...”

Yürümeyi bıraktı ve kollarını bana dolayabilmek için döndü. “O geceyi düşündüğünde senden ayrılacağımı düşünmen hoşuma gitmiyor. O gece benim için sihirliydi. Çoğu.”

Yüzünü ellerimin arasına aldım. “Önümüzde sihirli gecelerle dolu koca bir ömür var. Buna ihtiyacımız yok.

Gülümsedi ve ben onun gözlerine baktım ve her şeyi gördüm. Hayatımın geri kalanı. Evin nehre bakan arka verandasında çocuklar, torunlar ve sallanan sandalyeler ve aynı gün ölen iki yaşlı gördüm çünkü dünya asla ikimizden biri olmadan diğerini var edecek kadar acımasız olmayacaktı.

Ağaçlar rüzgarda hışırdadı ve yapraklar etrafımızda uçtu. İkinci kez ağır çekimde havada asılı kaldılar. Evren kendini batırmıştı

yine kar küresi, sadece bizim için.

Ve ne olduğunu çok iyi bilerek sihrin içinde orada durduk.

Bri'nin 2023
İlkbaharında çıkacak
olan hikayesini
kaçırmayın!

kabul edildiGmentler

Beta okuyucuları Jeanette Theisen Jett, Kim Kao, Terri Puffer Burrell, Amy Edwards Norman, Dawn Cooper, Trish Grigorian, Lynn Fialkow ve duyarlılık okuyucusu Leigh Kramer'e teşekkür ederiz.

George ve Yasmin Eapen'e teşekkür ederiz. Garip acil servis sorularımı kocasına ileten acil servis hemşiresi Terri Saenz Martinez, acil servis doktoru Brian Lovig ve eşi Mackenzie'ye teşekkür ederim. İtfaiye sağlık görevlisi Suzanna Hales Keeran, Dr. Pam Voelker ve Dr. Christine Muffoletto'ya nöbetçi yaşam ve hastanede çalışma hakkındaki soruları yanıtladıkları için teşekkür ederiz. Doğum sahnesini doğru yapmama yardım ettikleri için doğum ve doğum hemşiresi Liesl Burnes ve OB-GYN Susan Tran'a teşekkür ederim. Aile içi şiddet savunucuları Ashlee Anderson'a ve DVSAS'ın eski yönetim kurulu üyesi Virginia Gonzalez'e aile içi şiddet hakkında duyarlılık ve anlayışla yazmama yardımcı oldukları için teşekkür ederim. Travma konusunda uzmanlaşmış lisanslı bir klinik danışman olan Sue Lammert'e taciz döngüsünün psikolojik etkisini anlamama yardım ettiği için teşekkür ederim.

Lütfen bu kitaptaki herhangi bir hatanın, olması durumunda, tamamen benim hatam olduğunu ve bana uzmanlıklarını ödünç veren profesyonellerin hatası olmadığını bilin.

Aile içi şiddetle ilgili üzücü deneyimi hakkında benimle pek çok samimi konuşma yapan en iyi arkadaşım Lindsay Van Horn'a özel bir teşekkür. Kendini kurtarmaya hazır olana kadar kimsenin onu kurtaramayacağını bana o söyledi. Yaptı ve harika bir adamla mutlu bir şekilde yeniden evlendi.

Sözlerini kullanmama izin veren Ashley Spivey'e bir teşekkür daha: Sana inanıyorum, bu senin hatan değil ve sen bunu hak etmiyorsun. Ashley, aile içi şiddetten kurtulan cesur ve sesli bir kişidir. Bu o kadar güçlü bir ifadeydi ki, bu kitapta tekrar edip edemeyeceğimi sordum. Bunu yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim, böylece bu mesaj onu duyması gereken daha fazla kişiye ulaşabilir.

Ortalama bir taciz kurbanı, sonsuza dek kaçmadan önce tacizcisini yedi kez terk etmeye çalışır. Birçoğu canlarıyla ayrılmıyor. Sizin veya tanıdığınız birinin yardıma ihtiyacı varsa, lütfen bu kuruluşlardan herhangi birine ulaşın. Mevcut kaynaklar var ve anlayan insanlar var.

Ulusal Aile İçi Şiddet Yardım

Hattı<https://www.thehotline.org/>

Tel: 1-800-799-7233

BAŞLA yazıp tel: 1-800-799-7233

Aile İçi Şiddet Ulusal Kaynak

Merkezi<https://www.nrcdv.veyaG/>

Aile İçi Şiddete Karşı Ulusal Koalisyon

<https://ncadv.org/>

Stronghearts Yerel Yardım Hattı

Tel: 1-844-7NATİF (1-844-762-8483)

Aşk

saygıdır[https://www.loveisres](https://www.loveisrespect.org/)

pect.org/ Tel: 1-866-331-9474

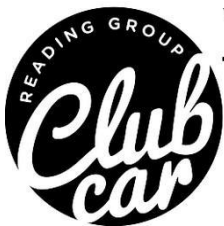
Metin: SEVGİ 22522

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında kısa bilgiler, kitap önerileri ve haberler alın.

[bakanP](#) daha fazlasını öğrenmek için burada.

YOUR BOOK CLUB RESOURCE

OKUMA GRUBU REHBERİ

Okuyucular için Sorular

1. Alexis'in yaşam tarzının Daniel'inkine göre artıları ve eksileri nelerdir? Hangi seçerdiniz? Başarı tanımınız nedir?
2. Alexis, Neil tarafından ve Liz, Jake tarafından kötü muamele görür. Bu istismar biçimlerini karşılaştırın ve karşılaştırın. Her birinin ne tür bir etkisi var?
3. Alexis, ailesi tarafından kendisine yüklenen birçok beklentiye sahiptir. Bunun adil olduğunu hissettin mi? Durumu nasıl ele aldığına katılıyor musunuz? Bunun Daniel'in hissettiği baskılardan farkı veya benzerliği nedir? Beklenti baskısının kendi istek ve ihtiyaçlarınızla çatıştığı zamanlar oldu mu hayatınızda?
4. Bazı yönlerden Wakan, zamanın dışında bir yer, kendi ayrı dünyası gibi hissediyor. Sence bu onun korumasının bir parçası mı? Pops'un açıkladığı gibi bir yerin ruhu olabileceğine inanıyor musun?
5. Hikayede bulabileceğiniz peri masalı benzerliklerinden bazıları nelerdir?
6. Gabby'nin kızların hafta sonu boyunca sergilediği davranış, Alexis'in ayrıcalığının gücünü ilk kez düşündüğü zamandı. Gabby'nin Grant House'daki kalışları için kötü bir puan bırakmakta haklı olduğunu düşünüyor musunuz? Aynı durumda ne yapardınız? Veya bir restoranda? Veya bir Etsy mağazası için?

7. Alexis, Daniel ile evlenmeye karar verene kadar kitabın çoğunda kendisinden Dr. Alexis olarak bahsediyor. Sonra Dr. Alexis Montgomery Grant olur. Sizce bu onun kimliği ve aile mirası hakkında hissettiklerini nasıl yansıtıyor?
8. Zombi kıyamet ekibinizde kimler olurdu?

Q & Abby ile A

Bu hikayeyi anlatmak istemene neden olan şey neydi?

Biz tanışmadan önce en iyi arkadaşım inanılmaz derecede taciz edici bir evlilik içindeydi. Canını zor kurtardı. O zamandan beri aile içi şiddet mağdurlarının savunucusu olmaya devam ediyor ve yaşadıkları hakkında açıkça konuşuyor.

Lindsay ile tanışmadan önce taciz döngüsünü anlamadım. Bir kadının neden öylece gitmeyeceğine kafa yoramıyordum. Birçok insan, taciz içeren bir ilişkide yer alan güç dinamiğinin ve buna katlanan birine nasıl yardım edileceğinin farkında değildir. Durumun ne kadar karmaşık ve içinden çıkmanın ne kadar zor olduğunu Lindsay benimle konuşmaya başlayana kadar kavrayamadım. İşte bu zeki, yetenekli, güçlü kadın, kendini kaçmak için güçsüz hissettiği bu korkunç evliliğe sürüklemişti. Bunun kime ve neden olduğuna dair sahip olduğum tüm önyargılı fikirleri paramparça etti. Çok göz açıcıydı.

Onu yaşayan birinin beynine bir okuyucu yerleştirmekten daha iyi bir eğitim yolu düşünemiyorum. Alexis'in Liz'e verdiği tavsiyenin doğru olduğundan emin olmak için bunu yazarken çok özen gösterdim. Umudum, ona tanık olanlar veya hayatta kalanlar için bir yol haritası görevi görebilir.

Alexis ile hangi açılardan ilişki kuruyorsun? Daniel'e mi?

İkisiyle de ilişki kurabilirim. Parasız büyüdüm. Üniversiteye hiç gitmedim. On altı yaşında çalışmaya başlamak zorunda kaldım, bu da beni herhangi bir ileri eğitim almadan iş bulabileceğim hizmet sektörüne yerleştirdi. Birçok gömme dondurucuda ağladım - LOL. Alexis yaşıma daha yakın ve artık mali açıdan daha güvende olduğum için daha güzel şeylere param yetiyor. Bu yüzden gerçekten ikisinin de kafasında oldukça kolay bir şekilde yaşayabildim. Ama birini seçmek zorunda kalsaydım, en çok Daniel ile ilgili olduğumu söylerdim.

Daniel dünyanın tuzu biberi. Ve Alexis'in evini Daniel'in gözünden görmeyi çok sevdim. Alexis, kendi yaşam tarzından tamamen habersizdi. Onun bakış açısına girdiğimizde hayatının ne kadar zengin ve abartılı olduğunu asla anlamıyoruz çünkü o bunun farkında değil. Buna o kadar alıştı ki, bunların hiçbiri aklında anılmayı bile hak etmiyor. Ve sonra Daniel orada ortaya çıkıyor ve onun yaşam tarzı onu yere seriyor. Bir gün ne kadar lükse sahip olursam olayım, asla takdir etmeyeceğimi hissediyorum. Ve Daniel'in de yapacağını sanmıyorum. Mütevazı bir yetiştirilme tarzından geldiği için hayatındaki ayrıcalıkları her zaman takdir edecektir. Ve bununla çok fazla ilişki kurabilirim.

Daniel'in kasabası için Wakan ismine nasıl karar verdiniz?

Minnesota'daki pek çok yer hâlâ orijinal adlarıyla anıldığı için, Daniel'in kasabasının adını yerel Yerlilerin kullanacağı bir sözcük olmasını istedim. Bunun için Amerika Yerli Dilleri ile temasa geçtim ve kasabanın adını alması için Adlandırma Bağış Kampanyasına bağışta bulundum. Bu bağış toplama etkinliği, sevdiğim yerel dillerin korunmasına fayda sağlıyor. Kasabanın adının büyümlü özelliklerini gösteren bir şey olmasını istedim. Minneapolis'in güneyindeki bölge geleneksel Dakota Sioux arazisidir. "Sihir" için en iyi bilinen Dakota kelimesi "Wakan" dır.

(wah-kahn olarak telaffuz edilir). Bu kelime sadece sihir değil, aynı zamanda manevi, kutsal veya harika anlamına gelir.

Ayrıca Alexis'in dünyasının gizli bir anlamı olmasını istedim. Royaume, Fransızca'da "krallık" veya "bölge" anlamına gelir.

Wakan'daki şeyler her zaman görüldüğü gibi değildir - yusufçuklar, Grant House'da değişen vitray pencereler, ucube fırtınalar. Bu ayrıntılardaki amacınız neydi ve kasaba nasıl başlı başına bir karaktere dönüşüyor?

Pops en iyisini söyledi: Wakan'da açıklanamayan şeyler oluyor.

Kasabanın "belki" büyüüne sahip olmasını istedim. Alexis ve Daniel'in karşılaşmasının şans ya da kaderden daha fazlası olduğı fikrine bayıldım - bu ilahi bir müdahaleydi. Kasabanın ruhu onun varlığını hissediyor, oraya ait olduğunu biliyor ve arabasını sürmesini engellemenin bir yolunu buluyor. Ve kasabayı koruyan her yerde var olan varlık her ne ise, Daniel ile derin bir ilgisi var.

Daniel'in Wakan'ın refahı ile yapacak çok şeyi var. Uzun bir bahçıvan kuyruğunda bahçıvandır. Ve bence sihir, onun mutluluğunda kesin bir menfaate sahip olacak ve ona yardım etmek için yapılması gereken her şeyi yapacaktı. Onu koruyor ve Daniel'in duygularına çok bağlı - ve gerektiğinde kanat adamı oynamaktan öteye gitmiyor.

Kitaba koyduğum pek çok küçük nüanslı şey vardı ve bunu fark etmek için gerçekten dikkat etmeniz gerekiyordu. Sahanlıktaki vitray bunlardan biri. Asla aynı şekilde iki kez anlatılmaz, çünkü değişiyor ve büyüünün etkisinde olmayan okuyucu dışında kimse eskisini hatırlamıyor. Gördüklerinizi unutturma özelliğine de sahiptir ve fotoğrafının çekilmesine izin vermez.

Yusufçuklar, değişimin gelmekte olduğu anlamına gelir. İlk yusufçuğu ilk bölümde, Daniel Alexis'i hendekten çekerken görüyoruz. Bu ikisi buluştuktan sonra çarklar dönmeye başlar. Kitap boyunca yusufçukları görmeye devam ediyoruz. Jake ortaya çıktığında tüp sahnesinde kayboluyorlar çünkü Liz'in durumunda hiçbir değişiklik yok çünkü Liz ondan ayrılamayacağını hissediyor - ancak daha sonra biri dizinin üstüne düşerek bize fikrin ekilmiş olabileceğine ve her şeye rağmen bir umut olabileceğine dair umut veriyor.

Bu kitapta güçlü bir telif unsuru ve bir Disney dokunuşu var. Bize bundan bahset.

Daniel ve Alexis'in ikisi de kraliyet ailesi üyesidir. O soyunun son üyesi, kalesini kaybetmenin eşiğindeki yoksul bir prens. Muazzam ve güçlü bir krallığa sahip, prestijli bir tahtın varisi, isteksiz de olsa zengin bir prenses. BENsevilenkitap boyunca bu dinamiği çizmek. Derek'in çıkışı, Edward VIII'in Amerikalı boşanmış Wallis Simpson ile evlenmek için İngiliz tahtından çekilmesine çok benziyor. Bu, o zamanlar magazin dergilerinde acımasızca yer bulan büyük bir skandaldı. Wallis, Lola'nın Derek için olduğu gibi, sosyal ve ahlaki açıdan kral için uygun görülmedi ve Edward'ın göçü, küçük kardeşi George VI'yı dehşete düşürerek tahta geçmeye bıraktı.

Ve tüm Disney unsurlarını da içine dahil eden bir patlama yaşadım. Alexis kapıdan çıkar çıkmaz ayakkabısını kaybediyor. O, kontrolcü bir babası olan, kızıl saçlı, sudan çıkmış balık gibi bir prenses. *Küçük Denizkızı*, herhangi biri? ciddi şeyler var *Alaaddin* vibrafon. Alexis'in yaşadığı cadde, Chateau de Chambord, adını hem 1991 çizgi filmine hem de 2017 canlı aksiyon filmine ilham veren şatodan alıyor. *Güzel ve Çirkin*. Bunu yaptım çünkü Alexis bir canavarla kaleye hapsolmuş güzel ve zeki bir kadın.

Ve tabii ki bizde var*Prenses Gelin*başını sallar. Bu kitabı yazarken çok eğlendim.

Hunter, Dublör Mike'ın içinde olduğu gibi kendi köpeklerinizden birine mi dayanıyor?*Arkadaş Bölgesi*?

Hunter genel olarak kocamın av köpeği Tess'e dayanıyor - bana oturma odasına giren biri de dahil olmak üzere çoğu ölü hayvan getiren birkaç hayvan getirdi. Çıglık attığımda her zaman tamamen kafası karışmış görünüyor.

Zombi kıyamet ekibiniz için hangi üç karakterinizi seçerdiniz?

Diğer kitaplarıma dalıyorsam, Jason demem gerekir. O avlanır. Sonra Alexis, tabii ki bir doktora ihtiyacımız olduğu için ve Daniel yemek yapmayı, bahçe yapmayı ve geyik yetiştirmeyi bildiği için. Ve bu karakterleri seçerek eşlerinin otomatik olarak takımda olduğunu varsayıyorum çünkü onları hiçbir şekilde ayırmıyorum!

Daniel'in KremasıPyemek tarifi

- $\frac{3}{4}$ bardak süt
- 1 ay kaşığı vanilya özü
- $\frac{1}{2}$ çay kaşığı badem özü (isteğe bağlı)
- $\frac{3}{4}$ bardak su
- $\frac{1}{2}$ su bardağı toz şeker
- 4 yemek kaşığı tereyağı, eritilmiş
- $\frac{1}{2}$ çay kaşığı
- tuz 3 yumurta
- $1\frac{1}{2}$ su bardağı çok amaçlı un

Malzemeler:

- Seeceğiniz reel veya ilek
- $\frac{1}{4}$ su bardağı pudra
- şekeri Krem şanti
- İsteğe göre çikolata, karamel sos veya diğer soslar

Aşama 1

Büyük bir karıştırma kabında süt, zler, su, toz şeker, tereyağı, tuz ve yumurtaları çırpın. unu azar azar ilave ederek karıştırarak

birleştir. Pürüzsüz olana kadar karıştırın.

Adım 2

Hafifçe yağlanmış bir kalbur veya kızartma tavaşını orta-yüksek ateşte ısıtın. kullanarak

Her bir krep için ¼ fincan ölçü kabı, hamuru tavaya koyun. Tavayı dairesel hareketlerle eğin, böylece hamur yüzeyi eşit şekilde kaplar.

Aşama 3

Alt kısmı açık kahverengi olana kadar krep i 1-2 dakika pişirin. Bir spatula ile gevşetin, çevirin ve diğ er tarafını pişirin.

Adım 4

Krepleri en sevdiğ iniz reç el veya taze meyvelerle doldurun. Bir börek katlıyormuş gibi önce altını, sonra yanlarını katlayın, ardından üst kısmını içeri sokun. Pudra şekeri serpin ve üzerine daha fazla ç ilek veya ç iseleyen ç ikolata, karamel veya başka bir tür sos ekleme seç eneğ i ile bir parç a ç ırpılmış krema ekleyin.

VISIT **GCPClubCar.com** to sign up for the **GCP Club Car** newsletter, featuring exclusive promotions, info on other **Club Car** titles, and more.

@grandcentralpub

@grandcentralpub

@grandcentralpub

yazar hakkında

Abby Jimenez bir Food Network şampiyonu ve *New York Times* Minnesota'da yaşayan çok satan çağdaş aşk romancısı. Abby, Nadia Cakes'i 2007'de evinin mutfağından kurdu. Fırın o zamandan beri iki eyalette birden fazla yere yayıldı, çok sayıda Food Network yarışmasını kazandı ve uluslararası bir kült takipçi topladı. İyi bir kitabı, kahveyi, köpek yavrularını ve evden çıkmamayı sever.

Şu adresten daha fazla bilgi

edinebilirsiniz:

AuthorAbbyJimenez.com

Twitter @AuthorAbbyJim

[Facebook.com/AuthorAbbyJimenez](https://www.facebook.com/AuthorAbbyJimenez)

Instagram @AuthorAbbyJimenez

Tik Tok @AuthorAbbyJimenez

ayrıca bVe Abby Jimenez

Hayat çok kısa

The Happy Ever After Çalma

Listesi Friend Zone

Abb'a övgüVe Jimenez

Senin dünyanın bir parçası

“[A] katmanlı, insanın i ini k p r k p r eden bir a k hikayesi... Jimenez, sınıf farkını maharetle ele alıyor ve sevimli ba rolleri kadar sevimli yan karakterlerini de özenle gölgeliyor. Sonuç, bir güçlendirme kaynağı olarak sevgiye odaklanan duygusal bir roller coaster.”

—*Yay ncılar Haftalık*, yıldı lı yorum

Hayat çok kısa

“Komik, hassas ve tamamen yaşamı onaylayan bir mücevher kitabı. Bu, sizi bulduğu zamandan biraz daha iyi bırakan türden bir roman. Jimenez gerçek bir yetenek.”

—Emily Henry,*New York Times*en çok satan yazar

"Jimenez, ağır meseleleri ve mizahı ustalıkla harmanlıyor, insanın i ini s zlatan kalp ağrısını küstahlık ve alaycılıkla birle tiriyor.”

—*Yay ncılar Haftalık*, yıldı lı yorum

"Abby Jimenez'in ağır konuları mizahla ve özenle ele alma becerisi, a k, zor aile ilişkileri ve hayatı dolu dolu yaşamak hakkında bu zarif yazılmış hikayede parlıyor.”

—Farrah Rochon,*Bugün Amerika*en çok satan yazar

"Jimenez, gerçekten unutulmaz a k hikayeleri anlattığı için hak ettiği itibarını parlatmaya devam ediyor.”

—*Kitap listesi*, yıldızlı yorum

"Bu hikaye neredeyse kusursuzdu!"

—*İnek Günlük*

Sonsuza Kadar Mutlu Çalma Listesi

“*Sonsuza Kadar Mutlu Çalma Listesi* Şiddetli bir mizah ve daha vahşi bir yürekle kayıp üstüne aşkla mücadele ediyor.”

—Casey McQuiston, *New York Times* en çok satan yazar
Kırmızı, Beyaz ve Kraliyet Mavisi

“Akıllı, yürek burkan ve eğlencenin mükemmel bir karışımı.”

—*Kirkus*

"Yaşamı güçlü bir şekilde onaylayan bir aşk hikayesi... ve tehlikeli derecede bağımlılık yapan bir mizah anlayışı."

—*Kitap listesi*, yıldızlı yorum

“Parıldayan zeka ve savunmasız karakterler bu hikayeye hayat veriyor. Jimenez, eğlenceyi gözden kaçırmadan derin duyguların üstesinden geliyor.”

—*Yayıncılar Haftalık*, yıldızlı yorum

"Nefis sevimli."

—*Kütüphane Günlüğü*

Arkadaş Bölgesi

“Sıradaki favori romantik komediniz...*Arkadaş Bölgesi* Tonlarca yürekle okunan, sizi eşit oranda güldürecek ve ağlatacak o ender plaj mı?

—PopŞeker

"Zıplayan, anında tanınan bir ses ve taze, komik karakterler."

—*Haftalık eğlence*

"Bu roman hiçbir şeyden çekinmiyor - HEA'ya kadar şiddetle sevgi dolu."

-NEPAL RUPİSİ

"Harika yazılmış bir romantik komedi."

—*Kitap listesi*, yıldızlı yorum

"Kırıcı zeka ve kahkahalarla dolu anlar... Derinden ilişkilendirilebilir."

—*Yayıncılar Haftalık*, yıldızlı yorum

“Zekâ, mizah ve duygusal yoğunluğu birleştiren mükemmel bir başlangıç.”

—*Kirkus*

"Zingy diyaloglar, kahkahalarla güldüren mizah ve bolca küstahlık, tatmin edeceği kesin olan bu modern, sağlam temellere dayanan ilk filmde kısırlığın kalp kırıklığını yumuşatıyor."

—*Kütüphane Günlüğü*